

ЛЕВ ГРОСМАН КОЛЕЖ ЗА МАГЪОСНИЦИ

Превод от английски: Весела Прошкова, 2010

chitanka.info

„Ще счупя своята вълшебна пръчка, ще я захвърля вдън земя, а книгите си ще удавя във морето, гдето никой лот моряшки не ще измери мрачната му глъб!“

„БУРЯТА“, УИЛЯМ ШЕКСПИР

ПЪРВА КНИГА

Бруклин

Куентин направи фокус. Никой не го забеляза.

Джеймс, Джулия и Куентин вървяха заедно по студения неравен тротоар. Джеймс и Джулия се държаха за ръце. Така стояха нещата сега. Куентин се тътреше подире им — изглеждаше и се чувстваше като ядосано хлапе. Предпочиташе да е сам с Джулия или просто сам, обаче човек не може да има всичко. Поне наличните доказателства категорично водеха към това заключение.

— Така — подвикна Джеймс и се обърна. — Куентин, да обсъдим стратегията си.

Изглежда, шестото чувство винаги му подсказваше кога Куентин започва да се самосъжалява. Събеседването му беше след седем минути. Веднага след него щеше да се яви Джеймс.

— Стискаш ми здраво ръката. Гледаш го в очите. Изчакваш го да се отпусне, халосваш го със стола, а пък аз декодирам паролата му и изпращам имейл на „Принстън“.

— Бъди естествен, Куентин — намеси се Джулия. Тъмната ѝ чуплива коса беше прибрана на кок.

Милото ѝ отношение към него всеки път го караше да се чувства още по-зле.

— Нали тъкмо това казах и аз?

В този момент Куентин отново направи фокуса. Беше много елементарен и изискваше само ловкост и една петцентова монета. Куентин го направи в джоба си, затова никой не го видя. Повтори го, после го направи още веднъж, но на обратно.

— Според мен паролата му е „Палав тигър 69“ — заяви Джеймс.

— Или „Лошо котенце 40“.

— Чакайте, бе, той е над петдесетте — намеси се Куентин.

— Паролата му със сигурност ще е „парола“.

Хрумна му, че тази история сякаш продължава цяла вечност. И тримата бяха само на по седемнайсет, но му се струваше, че познава Джулия и Джеймс от цяла вечност. Тук имаше пръст провидението: училищната система в Бруклин подбираще надарените ученици и ги съсредоточаваше на едно място. После отсяваше гениите и ги отделяше от другите. В резултат на това още от началните класове тримата се засичаха на състезанията по ораторско майсторство, на регионалните изпити по латински и в специалните класове по математика за свръх напреднали. Бяха най-големите зубрачи сред зубрачите. Сега беше последната им година в училище и Куентин познаваше Джулия и Джеймс по-добре от всекиго на света (по-добре дори от родителите им). Те също го познаваха като опакото на дланта си. И тримата знаеха какво ще каже някой от другите още преди да го е изрекъл. Всеки, който би спал с другия, вече го бе сторил. Джулия — замечтаната Джулия с бледо луничаво лице — никога нямаше да спи с Куентин. Той беше кльощав и висок, макар постоянно да се привеждаше, за да избегне удара на божия гняв, който според законите на логиката поразява първо високите хора. Косата му, дълга до раменете, започваше да се превръща в ледени висулки. Трябваше да остане след часа по физическо и да я изсуши, особено след като му предстоеше събеседване. Прихлупеното сивкаво небе предвещаваше снеговалеж. Помисли си, че в момента светът представя само за него картина на скръбта: врани, накацали по електропроводите, настъпени кучешки изпражнения, боклуци, разнасяни от вятъра, жалки останки от безброй мокри дъбови листа, осквернявани по безброй начини от превозни средства и пешеходци.

— Леле, повдига ми се! — заяви Джеймс. — Прейдох. Защо все преяждам?

— Защото си лакомо прасе ли? — подхвърли Джулия. — Понеже ти е писнало да си виждаш ходилата ли? Или защото се стараеш коремът ти да увисне чак до пениса?

Джеймс сложи ръце на тила си, вплете пръсти в чупливата си кестенява коса, при което палтото му от камилска вълна се разтвори срещу ледения ноемврийски вятър, и шумно се оригна. Не се страхуваше от студа и сякаш никога не го усещаше.

Куентин пък вечно зъзнеше, като че ли беше впримчен в някаква собствена зима.

Джеймс запя — песента беше като кръстоска между „Добрият крал Венцел“ и „Бинго“:

*„Живееше нявга едно момче,
младо, силно и храбро бе то.
Размахваше меч, яздеше коне
и носеше името Дейво...“*

— Ужас! — извика Джулия. — Престани!

Джеймс беше съчинил тази песен преди години за някакво представление с участието на млади таланти — средношколци. Още обичаше да си я тананика; вече всички я знаеха наизуст. Джулия го блъсна в една кофа за смет, но след като той не престана да пее, тя грабна плетената му шапка и го заналага по главата.

— Косата ми! Прекрасната ми прическа за събеседването!

„Крал Джеймс — помисли си Куентин. — Le roi s’amuse — кралят се забавлява.“

— Извинете, че ви развалям купона — промърмори той, — но имаме само около две минути.

— Боже мили! — изписка Джулия. — Ще закъснеем за аудиенцията!

„Би трябвало да съм щастлив — каза си Куентин. — Аз съм млад и в добро здраве. Имам сравнително нормални родители — баща ми е редактор на учебници по медицина, майка ми участва в създаването на реклами, след като не е осъществила мечтата си да стане художничка. Аз съм солиден член на средно-средната класа. Гимназиалната ми диплома е много по-висока, отколкото повечето хора си представят, че е възможно.“

И все пак, докато крачеше по Пето Авеню в Бруклин, издокаран с черно палто и сив официален костюм, Куентин осъзнаваше, че не е щастлив. Но каква беше причината? Грижливо бе трупал всички съставки на щастието. Изпълнил бе всички задължителни ритуали, изрекъл бе думите, запалил беше свещите, извършил бе жертвоприношенията. Само че подобно на непокорен дух щастието отказваше да го споходи. Не му идваше наум какво друго да направи.

Продължи да се тътри след Джеймс и Джулия покрай винарски изби, обществени перални, тузарски бутици, магазина за мобилни телефони, чиито витрини бяха обрaмчени с неоновии лампички, покрай някакъв бар, където някакви старци вече се наливаха с алкохол, въпреки че беше ранен следобед, покрай тухлена сграда на ветераните от войните в чужбина, пред която се мъдреха пластмасови градински мебели. Всичко това затвърждаваше убеждението му, че поради някаква космическа бюрокрация е бил лишен от истинския живот, който му е бил отреден. Бил е даден другиму, а на него бяха пробутали този сурогат, това жалко съществуване. Може би щеше да открие истинския си живот в „Принстън“. Той отново направи в джоба си фокуса с петачето.

— Оная работа ли си дърпаш? — подвикна Джеймс.

Куентин се изчерви:

— Глупости! Какви ги дрънкаш!

— Няма лошо, приятел. — Джеймс го потупа по рамото. — Така се избистря съзнанието.

Вятърът проникваше през тънката материя на официалния костюм на Куентин, но той не си закопча палтото. Остави студът да го смразява до мозъка на костите. Нямаше значение, и без това той не беше тук.

Беше във Филория.

Поредицата от пет романа на Кристофър Пловър „Филория и отвъд“ са издадени в Англия през 1930. В тях се описват приключенията на петте хлапета Чатуин във вълшебна страна, която те откриват, докато са на почивка в провинцията заедно с ексцентричните си леля и чичо. Всъщност те не са на почивка — баща им гази до колене в кръв и кал в Пасендал, а майка им е хоспитализирана заради странна болест, може би душевна, затова хлапетата на бърза ръка са експедирани в провинцията.

Само че всички тези нещастия се случват далеч на заден план. На преден план всяко лято, в продължение на три години, децата напускат училищните си пансиони, връщат се в Северна Англия и всеки път откриват прохода към тайния свят на Филория, където се впускат в приключения. Изследват вълшебни страни и защитават местните кротки същества от злостните сили, които заплашват живота им. Най-необичайният и най-упоритият враг на тези създания е

забулена фигура, известна като Пазачката, чиито магии заплашват да спрат хода на времето и Филория да остане впримчена в седемнайсетия час на отвратителен дъждовен следобед в края на септември.

Като повечето хора Куентин беше чел книгите за Филория още в началното училище. Но за разлика от повечето от тях — от Джеймс и Джулия, например — той така и не ги надрасна. В тях се потапяше, когато нямаше сили да се изправи лице в лице с истинския живот. (Романите за Филория му бяха утеха, заедно с Джулия не го обичаше.) Несъмнено те бяха пропити с духа на английска детска стая и той тайничко се срамуваше, когато четеше за Удобния кон — грамадно дружелюбно същество, което нощем безшумно препуска из Филория и чийто гръб е толкова широк, че можеш да спиш на него.

В историята за Филория обаче се таеше по-примамлива и по-опасна истина, от която Куентин не можеше да се откаже. Струваше му се, че книгите от поредицата — особено първата, наречена „Светът в стената“, сякаш олицетворяват самото четене. В мига, в който най-големият Чатуин, меланхоличният Мартин, отваря вратичката на стенния часовник, намиращ се в един тъмен тесен коридор в къщата на чичо му, и пристъпва във Филория, той сякаш разгръща книга (Куентин винаги си представяше как Мартин несръчно отмества махалото, напомнящо мъжец във великанско гърло). Такава книга, която прави всичко, което книгите обещават и никога не изпълняват: да те изтръгнат от твоя свят и да те пренесат на много по-хубаво място.

Светът, който Мартин открива в стените на чичовата си къща, е изпълнен с магически здрач. Там пейзажът е черно-бял и неумолим като печатна страница. Полята са обрасли с бодливи храсталаци, а заоблените хълмове са пресечени от старинни каменни стени. Във Филория всеки ден по обяд има слънчево затъмнение и понякога сезоните траят по сто години. Голи клони на дървета драцят небето. Вълните на светлозелен океан се плискат в тесни бели брегове от натрошени мидени черупки. Всичко във Филория имаше значение, непознато за нашия свят. Там човек изпитваше съответните чувства, когато нещо се случеше. Щастието беше реално и постижимо. То идваше, когато го повикаш. И по-точно — никога не те напускаше.

Застанаха пред къщата. Кварталът беше хубав. Високи дървета се издигаха край широките тротоари. Къщата беше тухлена и се

отличаваше с това, че беше единствената самостоятелна постройка сред редицата от къщи, залепени една за друга. Прочута бе с ролята си в кървавата и скъпоструваща битка за Бруклин. Изглеждаше така, сякаш отправяше лек упрек към автомобилите, уличните лампи и околните къщи със спомените си за аристократичното си минало, датиращо от времето на първите германски заселници в Америка. „Ако това беше роман за Филория — мислено отбеляза Куентин, — в къщата щеше да има таен проход към друг свят.“ Старецът, който я обитаваше, щеше да е любезен ексцентрик, подхвърлящ загадъчни забележки, и зад гърба му Куентин щеше да се натъкне на тайнствен шкаф или на омагьосан кухненски асансьор, или на нещо друго, през което с развихреното си въображение щеше да зърне един друг свят. Само че това не беше роман за Филория.

— Е — промърмори Джулия. — Да им дадем да се разберат.

Носеше синьо палто от шевиот с кръгла яка, което ѝ придаваше вид на ученичка от Франция.

Удариха си юмруците. Тя смутено сведе поглед. Знаеше за чувствата му. Куентин бе наясно, че тя знае, и точка по въпроса. Той зачака, преструвайки се, че гледа някакъв паркиран автомобил, докато Джулия целуна за сбогом Джеймс (тя сложи ръка на гърдите му и кокетно повдигна пета като старовремска филмова актриса). После тръгна, без да се обърне.

Двамата с Джеймс бавно се отправиха по павираната пътека към входната врата.

Джеймс прегърна приятеля си през раменете.

— Знам какво ти се върти в главата — подхвърли той намусено. Куентин беше по-висок, но Джеймс бе с по-солидно телосложение и за малко щеше да го повали. — Мислиш си, че никой не знае какво ти е. Обаче аз те разбирам. — Той почти бащински стисна рамото на Куентин. — Само аз те разбирам.

Куентин не продума. Човек можеше да завижда на Джеймс, не и да го мрази, защото освен красив и умен, той бе и добър по душа. Куентин не бе срещал другиго, който толкова да му напомня за Мартин Чатуин. Но ако Джеймс беше един Чатуин, то какъв бе тогава Куентин? Най-големият проблем на общуването с Джеймс бе, че винаги той беше героят. Каква роля ти отреждаше този факт? Или на приятеля, или на злодея.

Куентин натисна звънеца. Някъде в дълбините на тъмната къща отекна тихо дрънчене. Старомоден аналогов звънец. Куентин мислено си преговори списъка с извънучилищните си занимания, целите в живота си и така нататък. Беше подготвен за събеседването във всеки един аспект, с изключение може би на влажната си коса. Сега, когато съблазнителният плод, към който толкова се бе стремил, бе под носа му, той изведнъж загуби желание да го притежава. Не се изненада. Беше свикнал с внезапната загуба на интерес — често се случваше да се бързи, за да постигне нещо, а накрая вече да не го иска. Случваше му се непрекъснато и чувството дори му действаше някак успокояващо заради постоянството, с което го връхлиташе.

Входът се охраняваше от потискащо обикновена и типична за предградията мрежеста врата. В лехите от двете страни на стъпалата, противно на всякаква градинарска логика, още цъфтяха оранжеви и пурпурни цинии. „Колко странно — помисли си без капчица учудване Куентин, — че още са живи през ноември.“ Издърпа ръкавите на палтото си върху дланите си (беше без ръкавици) и ги пъкна под мишниците си. Въпреки че при този студ би трябвало да падат снежинки, неочаквано завая дъжд.

Изминаха пет минути, през които дъждът не секна. Куентин отново позвъни, после леко побутна вратата. Тя се откря и отвътре лъхна топъл въздух. И застоялата миризма на чужда къща.

— Ехо?! — провикна се Куентин.

Спогледаха се с Джеймс и широко отвориха вратата.

— Предлагам да изчакаме още малко.

— Изобщо кой провежда събеседвания в извънработно време? — промърмори Куентин. — Бас държа, че тоя е педофил.

Вестибюлът бе тъмен, плътните ориенталски килими заглушаваха всеки звук. Джеймс продължително натисна звънеца, но не пристъпи вътре. Никой не се появи.

— Според мен няма никого — промълви Куентин. Не беше сигурен, че Джеймс го е чул. Приятелят му не се осмеляваше да прекрачи прага и това още повече подсилваше желанието му да влезе в тази къща. Жалко, че не си беше сложил по-практични обувки, в случай че събеседването наистина се окажеше проход към вълшебната страна Филория.

Той пристъпи напред. Извита вътрешна стълба водеше към горния етаж. Вляво се виждаше официална и явно неизползвана трапезария. Вдясно имаше уютен кабинет с кожени кресла и грамаден гравирен дървен шкаф, изправен в ъгъла. Интересно! Древна морска карта заемаше половината от едната стена, компасът бе изобразен като бодлива роза. Той прокара длан по всички стени, за да намери бутона за осветлението. В другия ъгъл зърна стол от бамбук, но не седна на него.

Всички щори бяха спуснати. Непрогледният мрак не бе като в помещения със спуснати завеси, а сякаш в мига, в който бе прекрачил прага, слънцето бе залязло или беше настъпило пълно затъмнение. Той влезе в кабинета — струваше му се, че движенията му са като на забавен каданс. Казваше си, че ей — сега ще излезе и ще извика приятеля си. Само след минутка. Искаше му се поне да погледне. Мракът го обвиваше като боцкащ електрически облак.

Шкафът беше грамаден — толкова голям, че да се скриеш в него. Куентин докосна месинговата валчеста дръжка. Вратичката не беше заключена. Пръстите му затрепериха. Не можеше да се въздържи. Струваше му се, че светът се върти около него...

Оказа се шкаф за напитки.

Всъщност напитките бяха като в истински бар. Куентин се пресегна пред редиците леко подрънкващи бутилки и за всеки случай опипа дъното на шкафа. В гладката дървена повърхност нямаше нищо вълшебно. Той затвори вратичката. Лицето му пламтеше в мрака. Огледа се, за да се увери, че никой не го наблюдава, и едва тогава забеляза трупа на пода.

След петнайсет минути просторният вестибюл гъмжеше от хора. Куентин седеше на бамбуковия стол в ъгъла като човек, комуто предстои да носи ковчега на напълно непознат. Притискаше тила си към хладната солидна стена. Джеймс стоеше до него и явно не можеше да измисли къде да си дене ръцете. Двамата не се поглеждаха.

Старецът лежеше по гръб на пода. Коремът му беше като хълмче, прошарената му коса наподобяваше бухналата „прическа“ на Айнщайн. До него бяха клекнали трима медици от спешна помощ — двама мъже и една жена. Тя беше обезоръжаващо и почти неуместно

красива — изглеждаше не на място сред тази потискаща сцена. Медиците си вършеха работата, но липсваше почти мълниеносната бързина при животоспасяващите процедури. Това тук беше последствието — задължителният и провален опит за възкресяване на мъртвец. Тримата си шепнеха, събираха си нещата и пускаха замърсените инструменти в специален контейнер.

С обигран жест единият мъж извади тръбата, с която бяха интубирали мъртвеца. Устата на стареца бе отворена и Куентин виждаше сивкавия му език. Подуши нещо, което отказа да приеме — лека миризма на изпражнения.

— Лоша работа — за пореден път каза Джеймс.

— Да — изломоти Куентин, — много лоша.

Устните и зъбите му сякаш бяха изтръпнали. Казваше си, че ако не помръдне, повече няма да му обърнат внимание. Помъчи се да диша бавно и да не се движи. Взираше се в една точка, отказвайки да гледа онова, което се случваше в кабинета. Даваше си сметка, че ако погледне Джеймс, ще види отразено собственото си душевно състояние — безкраен коридор от паника, който водеше наникъде. Запита се кога ще ги освободят. Не можеше да се отърси от срама, че е влязъл неканен в този дом, сякаш това по някакъв начин бе причинило смъртта на непознатия.

— Не биваше да го наричам педофил — промърмори. — Беше гадно.

— Много гадно — съгласи се Джеймс. Двамата говореха бавно, сякаш за пръв път разменяха реплики на непознат език.

Жената от спешна помощ се изправи и се протегна. Куентин наблюдаваше как тя сложи ръце на кръста си и завъртя глава на една страна, после на друга. Сетне тръгна към тях и пътьом си свали ръкавиците.

— Така — подхвърли жизнерадостно. — Той е мъртъв. — По акцента ѝ личеше, че е англичанка.

Куентин се покашля, за да се отърве от буцата, която сякаш бе заседнала в гърлото му. Жената ловко запрати ръкавиците право в кошчето за смет в другия край на помещението.

— От какво е починал?

— Мозъчен кръвоизлив. Чудесен и бърз начин да умреш, ако ти е дошло времето. Неговото определено е дошло. Сигурно си е паднал по

чашката. — Тя направи жест, сякаш пиеше.

Лицето ѝ беше зачервено от усилието да стои наведена над трупа. Навярно бе най-много двайсет и пет годишна. Носеше добре изгладена тъмносиня блуза с къси ръкави, а едно от копчетата се различаваше от другите: стюардеса на полет към ада. Куентин съжеляваше, че е толкова привлекателна. Много по-лесно бе да си имаш вземане-даване с некрасиви жени — нямаше опасност да бъдеш наранен от тяхната недостижимост. Само че тази жена не бе от тях. Беше бледа, слаба и неприлично хубава, с плътни и много сексапилни устни.

— Ами... — измънка Куентин, докато се мъчеше да измисли как да продължи. — Съжелявам.

— Защо? — изгледа го жената. — Ти ли го уби?

— Дойдох за събеседване. Той набираще кандидати за „Принстън“.

— Тогава какво ти пука?

Той се поколеба. Вероятно не беше доразбрал целта на този разговор. Изправи се, както трябваше да стори още когато тя се приближи. Беше много по-висок от нея. Хрумна му, че дори при въпросните обстоятелства жената се държи доста нахакано за длъжността си. В крайна сметка беше нещо като добре обучена санитарка, а не истинска лекарка. Искаше му се да потърси с поглед табелката с името ѝ, но се страхуваше да не би тя да си помисли, че зяпа гърдите ѝ.

— Не съм разтревожен от смъртта на конкретния човек — каза, като внимателно подбираше думите си, — но ценя човешкия живот като цяло. И макар да не познавах господина, мога да кажа, че съжелявам, задето е мъртъв.

— Ами ако е бил някакво чудовище? Може би наистина е бил педофил. — Явно одева го беше чула.

— Може би. Но може да е бил и добър човек. Дори светец.

— Може би.

— Сигурно непрекъснато си имате работа с мъртъвци. — С крайчеца на окото си той забеляза, че Джеймс озадачено наблюдава тази размяна на реплики.

— Задачата ни е да спасяваме живота на хората. Поне така ни учат.

— Навярно е трудно.

— С мъртвите е много по-лесно.

— Защото не говорят.

— Именно. — Погледът ѝ противоречеше на думите ѝ. Куентин си каза, че тя внимателно го наблюдава.

— Вижте — намеси се Джеймс, — мисля да си тръгваме.

— Защо толкова си се разбързал? — промърмори жената, без да изпуска от очи Куентин. За разлика от всички познати и непознати тя явно се интересуваше от него повече, отколкото от Джеймс. — Мисля, че този човек е оставил нещо за вас — добави и взе от масичката с мраморен плот два големи плика като онези за документи.

Куентин се намръщи:

— Едва ли.

— Време е да тръгваме — настоя Джеймс.

— Вече го каза! — скастри го жената.

Джеймс отвори вратата. Студеният повей беше като приятно разтърсване. Изглеждаше реален. Именно това бе необходимо на Куентин — повече реалност. И по-малко от това тук, каквото и да беше.

— Говоря сериозно — продължи тя. — Според мен трябва да вземете пликовете. Може би съдържат нещо важно.

Продължаваше да го фиксира. Всичко наоколо бе стихнало. На площадката пред къщата беше студено и влажно, а на всичко отгоре се намираха на десетина метра от труп.

— Вижте, ние си тръгваме — заяви Джеймс. — Благодаря. Сигурен съм, че направихте всичко възможно.

Тъмната коса на красивата жена беше сплетена на две дебели плитки. Тя носеше лъскав пръстен от жълт емайл и странен старинен часовник. Носът и брадичката ѝ бяха изящни и заострени. Беше блед, кльощав и красив ангел на смъртта и държеше два плика, върху които с флумастер и печатни букви бяха написани имената им. Може би съдържаха поверителни препоръки. Поради някаква причина, вероятно защото знаеше, че Джеймс няма да го стори, Куентин взе плика, адресиран до него.

— Чудесно. Довиждане! — изчурулика жената. Врътна се, влезе обратно в къщата и затвори вратата. Двамата останаха сами на площадката.

— Така... — промърмори Джеймс. Вдиша през носа си и шумно издиша.

Куентин кимна, все едно се съгласяваше с нещо, казано от приятеля му. Двамата бавно тръгнаха по пътеката към тротоара. Още се чувстваше замаян. И не му се разговаряше с Джеймс.

— Виж сега — продължи онзи, — май не биваше да вземаш плика.

— Знам. Но кой знае какво има вътре? Може да се окаже полезно.

— Да бе, извадихме късмет, че онзи е ритнал камбаната — гневно се сопна Джеймс.

Извървяха разстоянието до края на пресечката, без повече да проговорят — взаимно се дразнеха, обаче не го признаваха. Тротоарът беше мокър, а небето — побеляло от дъжда. Куентин осъзнаваше, че може би не биваше да взема плика. Яд го беше на себе си, яд го беше и на Джеймс, задето не беше взел своя плик.

— Ще се видим по-късно — измънка Джеймс. — Имам среща с Джулс в обществената библиотека.

— Добре.

Официално си стиснаха ръце. Жестът бе някак финален. Куентин бавно закрачи по Първа улица. Току-що бе излязъл от къща, в която беше умрял човек. Още живееше в сън. Даде си сметка (и още повече се засрами), че всъщност изпитва облекчение, задето днес няма да се яви на събеседване за постъпване в университета „Принстън“. Смрачаваше се. Слънцето вече залязваше зад сивкавата пелена от облаци над Бруклин. За пръв път от един час насам той се сети за всичко, което трябваше да свърши днес: решаване на задачи по физика, доклад за часа по история, кореспонденция по електронната поща, миене на съдове, пране. Тежестта на тези задължения го приковаваше към гравитационното поле на обикновения свят. Налагаше се да разкаже за случилото се на родителите си, които по някакъв начин, който той не разбираше и затова не можеше да им се противопостави, щяха да му внушат, че вината е изцяло негова. Животът му щеше да се върне към обичайното си състояние. Замисли се за срещата на Джеймс и Джулия в обществената библиотека. Знаеше, че Джулия работи върху доклада си за западната цивилизация, възложен ѝ от господин Карас — проект, предвиден за шест седмици, който тя можеше да

завърши за две безсънни денонощия. Макар пламенно да желаше Джулия да е негова, а не на Джеймс, той не си представяше как би могъл да я спечели. В най-реалистичните му фантазии Джеймс умираше неочаквано и без да се мъчи, а тя, ридаейки, търсеше утеха в прегръдките на най-добрия му приятел.

Докато вървеше, разхлаби клипса и отвори плика. Веднага забеляза, че вътре не бяха документите му за кандидатстване, нито други официални документи. Видя само някаква тетрадка. Изглеждаше вехта, ъглите ѝ се бяха протрили и заоблили, корицата беше покрита с кафеникави петна.

Надписът с мастило на първата страница гласеше:

„Магьосниците — Шеста книга от Филория и отвъд“.

Мастилото беше почерняло от времето. Куентин не знаеше да има книга от Кристофър Пловър, наречена „Магьосниците“. Всеки почитател на автора беше наясно, че поредицата за Филория се състои само от пет романа.

Той прелисти на другата страница и в този момент някакво парче бяла хартия, сгънато на две, изхвърча от тетрадката и вятърът го понесе. За миг то кацна върху оградата от ковано желязо, после вихърът пак го отвя.

На това място имаше обществена градинка — триъгълно парченце земя, което бе прекалено тясно и с прекалено странна форма, за да възбуди апетита на строителните предприемачи. Собствеността върху него бе като черна дупка от юридически неясноти, ето защо преди няколко години неколцина предприемчиви жители на квартала си го присвоиха. Те изкопаха и изнесоха киселинния пясък, характерен за Бруклин, и го замениха с плодородна почва. Известно време отглеждаха тикви, домати и пролетни зеленчуци. Дори си направиха миниатюрни японски градинки, но напоследък бяха зарязали парцела, който сега бе обрасъл с неумолими градски бурени. Те се ширеха навсякъде и най-безцеремонно задушаваша по-деликатните си и по-екзотични съперници. Бележката се приземи сред гъсталака и изчезна.

По това време на годината всички растения, дори плевелите, бяха мъртви или вече загиваха и Куентин нагази сред буренаците, които му

стигаха до коленете и се закачаха в панталона му. Под подметките на кожените му обувки захрускаха строшени стъкла. Хрумна му, че може би на бележката е записан само телефонният номер на готината мацка от спешна помощ. Градината беше тясна, но учудващо дълга. По средата ѝ стърчаха три-четири големи дървета и колкото по-навътре навлизаше Куентин, мракът все повече се сгъстяваше и буренаците ставаха все по-непробиваеми.

Той зърна бележката — беше кацнала на дървената рамка, обвита с мъртви лозови филизи. Имаше опасност, преди да я хване, белият лист хартия да прехвърчи през оградата от ковано желязо. Телефонът му иззвъня — търсеше го баща му. Куентин не се обади. Стори му се, че в обсега на периферното му зрение нещо прелетя край шубраците, нещо голямо и беззвучно, което изчезна, преди той да обърне глава. Продължи да си пробива път сред трупове на гладиоли, петунии, слънчогледи с човешки бой, розови храсти — бодливи твърди стъбла и мъртви цветове, застинали във форми, напомнящи натруфени дантели.

Струваше му се, че е стигнал чак до Седмо Авеню. Все пак продължи да навлиза по-навътре в градината, докосвайки се до Бог знае какви опасни растения. Само това му липсваше — да попадне на шибан отровен бръшлян! Направи му впечатление, че тук-там сред мъртвите растения още надничаха зелени стъбла, които извличаха сокове незнайно откъде. Долови и някакъв сладникав мирис.

Спря. Ненадейно настъпи тишина. Никакви автомобилни клаксони, стереоуредби или сирени. Телефонът му вече не звънеше. Пръстите му бяха изтръпнали от кучешкия студ. „Да продължа ли, или да се върна?“ След малко отново си запробива път сред гъсталака, като затвори очи и се опита да си пази лицето от трънливите вейки. Спъна се в нещо — някакъв стар камък. Внезапно му се догади. Беше плувнал в пот.

Отвори очи и видя, че стои край необятна и равна като тепсия морава, заобиколена от дървета. Ароматът на сочната трева беше зашеметяващ. Жежко слънце напичаше лицето му.

Само че слънцето не трябваше да е под такъв ъгъл. Небето беше ослепително синьо. Зави му се свят. Затаи дъх за няколко секунди, изкара от белите си дробове ледения зимен въздух, вдиша топлия летен въздух, наситен с цветен прашец, и кихна.

Отвъд просторната морава се издигаше голяма къща, изградена от камъни с цвят на пчелен мед и сиви плочи, и окичена с комини, кулички и кули. Над централното крило се издигаше царствена часовникова кула, която според Куентин изглеждаше не на място в тази сграда тип частна резиденция. Часовникът беше във венециански стил: една-едничка дълга стрелка обикаляше циферблат с римски цифри. На другото крило се виждаше позеленял от времето меден купол като на обсерватория. Между къщата и моравата се виждаха примамливи терасирани площадки, китни горички, живи плетове и фонтани.

Куентин си каза, че ако не помръдне няколко секунди, всичко ще се върне към нормалното. Помисли си, че преживява някакъв жесток неврологичен срив. Предпазливо се озърна през рамо. Нямаше и помен от мъртвата градина. Зърна само няколко високи дъбови дървета, отвъд които се простираше наглед неизбродна гора. Изпод мишницата му се стече вадичка от пот. Жегата беше непоносима.

Той остави на земята ученическата си раница и си свали палтото. Самотно чуруликане на птичка наруши тишината. На около два метра по-нататък висок кльощав младеж се облягаше на едно дърво и пушеше цигара. Изглеждаше приблизително на възрастта на Куентин. Носеше риза на тънки розови райета, с копченца на острата яка. Не погледна новодошлия, само отново дръпна от цигарата и издиша дима сред топлия летен въздух. Изглежда, жегата не го тормозеше.

— Здравсти — подвикна Куентин.

Едва сега непознатият го погледна. Вирна брадичка, но не отговори.

Куентин тръгна към него с възможно най-небрежната походка. Не искаше да изглежда като човек, който няма представа какво се случва. Беше плувнал в пот дори и без палтото. Чувстваше се като прекалено навлечен английски изследовател, опитващ се да впечатли недоверчив туземец. Така или иначе непременно трябваше да зададе един въпрос.

— Това ли е... — Той се покашля. — Това ли е Филория? — И присви очи срещу яркото слънце.

Младежът съсредоточено го изгледа. Отново дръпна жадно от цигарата, после бавно поклати глава и издуха дима:

— Не. Това е северната част на щата Ню Йорк. — Не се засмя.

По-късно Куентин щеше да му е благодарен за това.

„Брейкбилс“

— На север, а? Примерно... град Васар, а?

— Видях те, като премина — заяви младежът, без да отговори на въпроса. — Да вървим, чакат те в Къщата.

Хвърли цигарата и закрачи през необятната морава. Не се обърна да провери дали новодошлият го следва — отначало Куентин не помръдна, но внезапно го обзе страх да остане сам и се затича да настигне младежа.

Моравата беше голяма колкото половин дузина футболни игрища. Стори му се, че измина цяла вечност, докато я прекосявах. Безмилостното слънце напичаше тила му.

— Как се казваш? — попита младежът с тон, който подсказваше, че отговорът изобщо не го интересува.

— Куентин.

— Очарователно. Откъде си?

— От Бруклин.

— На колко си години?

— Седемнайсет.

— Аз съм Елиът. Не ми казвай нищо повече, не желая подробности. Не искам да се сближавам.

Наложи се Куентин да подтичва, за да не изостане от него. Мислеше си, че има нещо нередно в лицето на младежа. Той се движеше напето, но устата му беше изкривена в подобие на гримаса, разкриваща зъби, растящи нагъсто и извити навън и навътре под всевъзможни ъгли. Приличаше на човек, който при раждането си е бил деформиран поради изваждане с форцепс^[1].

Въпреки странната си външност обаче Елиът бе олицетворение на самоувереността и на Куентин му се прииска да му бъде приятел или просто да е на негово място. Очевидно младежът бе от хората, които се чувстват на свой терен, където и да се намират — бе жизнерадостен по природа, докато Куентин непрестанно полагаше неимоверни усилия да прогони депресията.

— Какво е това място? — обърна се той към Елиът. — Тук ли живееш?

— За „Брейкбилс“ ли питаш? — безгрижно подхвърли онзи.

— Май да. — А когато най-сетне прекосиха моравата, добави: — Ако това може да се нарече живот.

Преведе Куентин през пролука във висок жив плет и двамата се озоваха в лабиринт, засенчван от листата на дърветата. Прецизно подрязаните храсти образуваха разклоняващи се коридори, които на интервали се прекъсваха от сенчести ниши и вътрешни дворове. Растителността беше толкова гъста, че светлината не проникваше през нея, но някъде отгоре плътна жълта ивица от слънчеви лъчи разполовяваше по диагонал пътеката. Докато вървяха, виждаха ту плискащ се фонтан, ту меланхолична бяла каменна статуя, съсипана от дъждовете.

След около пет минути излязоха от лабиринта през изход, охраняван от храсти, подрязани във формата на мечки, изправени на задните си крака. Озоваха се на каменна тераса в сянката на голямата къща, която Куентин беше видял отдалеч. Той почти беше готов да се закълне, че едната от мечките леко обърна глава към него.

— Вероятно всеки момент директорът ще дойде да те вземе — каза Елиът. — Един съвет от мен. Седни тук — той посочи една каменна скамейка, сякаш даваше команда на добродушно куче — и се помъчи да се впишеш в обстановката. Ако ме изпортиш, че съм пушил, ще те прогоня в най-долния кръг на ада. Не съм бил там, обаче ако и половината от онова, което разправят, е вярно, там е кофти почти като в Бруклин.

Елиът се шмугна обратно в лабиринта, а Куентин покорно седна на скамейката. Сложи на скута си палтото и ученическата си раница и се загледа в сивите каменни плочи между черните си официални обувки. „Не може да бъде“ — каза си той, разсъждавайки съвсем трезво; думите изникнаха в съзнанието му, но нямаха опорна точка в света, който го заобикаляше. Чувстваше се като дрогиран, но усещането не бе неприятно. Плочките бяха изкусно изрисувани с преплетени лозови клонки или пък с калиграфски написани думи, които с течение на времето бяха станали нечетливи. В слънчевите лъчи кръжаха безброй пращинки и миниатюрни семенца. Хрумна му, че ако това е халюцинация, то със сигурност е дяволски реална. Най-странна беше тишината. Колкото и да напрягаше слуха си, той не чуваше да преминава нито една кола. Все едно гледаше филм с внезапно изключен звук.

Двете остъклени врати издрънчаха и се отвориха. Висок шишкав мъж с крепонен костюм на райета излезе на терасата.

— Добър ден — каза той. — Ти сигурно си Куентин Колдуотър.

Произнасяше думите много прецизно, сякаш му се искаше да говори с английски акцент, но не беше толкова префърцунен, че да се прави на англичанин. Имаше добродушно открито лице, а русата му коса беше започнала да оредява.

— Да, сър. — Никога досега Куентин не се беше обръщал към възрастен или към когото и да било с думичката „сър“, но внезапно обръщението му се стори уместно.

— Добре дошъл в колеж „Брейкбилс“ — продължи непознатият. — Предполагам, че си чувал за нашето учебно заведение.

— Всъщност не съм.

— Добре, добре. Предлагаме ти да държиш тук приеман изпит. Съгласен ли си?

Куентин се поколеба. Въпросът не беше от онези, които си беше преговорил сутринта.

— Не знам — отвърна и примигна. — Мисълта ми е, че не съм сигурен.

— Напълно резонен отговор, обаче се боя, че е неприемлив. Искам да чуя думичките „да“ или „не“. Отнася се само за изпита — добави услужливо.

Куентин бе обзет от необяснимо, но силно предчувствие, че ако отвърне отрицателно, всичко ще свърши още преди да произнесе едносричната дума. Тогавя той ще се озове под студения дъжд на Първа улица, осеяна с кучешки изпражнения, питайки се защо само преди секунда е усетил как слънцето напича тила му. Не беше подготвен за това. Все още.

— Да, добре — каза, опитвайки се да не изглежда прекалено въодушевен. — Да.

— Чудесно. — Шишкото беше от онези наглед безгрижни веселяци, чието веселие е само привидно. — Да проведем изпита. Казвам се Хенри Фог^[2] — и без шегички с името ми, вече съм чувал всички. Наричай ме господин директор. Последвай ме. Мисля, че ти си последният, когото очакваме.

На Куентин изобщо не му беше до шегги. В къщата беше тихо и прохладно. Въздухът беше наситен с миризмата на книги, персийски

килими, старинни дървени мебели и тютюн. Директорът нетърпеливо мина пред него. Едва след минута зрението на Куентин се приспособи към полумрака. Набързо прекосиха всекидневна, по чиито стени висяха мрачни картини с маслени бои, преминаха по тесен коридор с дървена ламперия, изкачиха се по някакви стъпала и се озоваха пред масивна дървена врата.

Щом я отвориха, стотици очи се впериха в Куентин. В дългото и просторно помещение бяха строени в редици дървени чинове за по един човек. На всеки седеше юноша със сериозно лице. Беше класна стая, но не от онези, с които Куентин бе свикнал. В неговото училище стените бяха от кухи бетонни тухлички и бяха окичени с табла за обяви и плакати с котенца, увиснали от клони, под които се мъдреха надписи с грамадни букви: „Не мърдай оттам, маце.“ Стените на тази стая бяха от старинни каменни блокове. Тя бе обляна от слънчева светлина и се простираше докъдето поглед стига.

Сякаш бе плод на оптична илюзия с „магически“ огледала. Наглед повечето ученици бяха връстници на Куентин или с една-две години по-малки и също като него изглеждаха задръстени и без капчица чар. Но не всички. Имаше неколцина пънкари с пурпурни мохикански прически или с бръснати глави, контингентът на почитателите на готиката бе доста внушителен. Някакво прекалено високо момиче с прекалено големи очила с червени рамки тъпо се хилеше на всички. Няколко по-малки момичета изглеждаха така, сякаш допреди малко са плакали. Някакъв хлапак, гол до кръста, имаше зелени и червени татуировки по целия си гръб. „Мили боже — каза си Куентин, — кои ли родители биха разрешили да се изрисуваш така?“ Друг ученик седеше на инвалидна количка. Трети носеше тъмна риза с копченца на яката, а лявата му ръка липсваше. Единият ръкав беше прегънат и защитан със сребърен клипс.

Всички чинове бяха еднакви. На всеки бяха оставени синя книжка за тестове и много тънък и остър молив — първите неща тук, които бяха познати на Куентин. Той седна на празния чин в дъното на помещението и придърпа напред стола си, който оглушително изскърца. Стори му се, че зърна Джулия сред учениците, но момичето се обърна почти веднага и той нямаше време да се вгледа по-внимателно.

Директорът Фог застана пред чиновете и превзето се прокашля:

— Така. Няколко предварителни указания. Искам пълна тишина по време на изпита. Можете да поглеждате в тетрадките на другите, но ще виждате само празни страници. Няма да се налага отново да подостряте моливите. Ако желаете чаша вода, вдигнете три пръста ето така. — Той показа жеста нагледно. — Не се притеснявайте, че не сте подготвени. За този изпит няма учебници, но пък, от друга страна, цял живот сте се готвили за него. Оценките са само две — „издържал“ и „скъсан“. Ако издържите, преминавате към втория етап на изпита. Скъсат ли ви, което ще сполети повечето от вас, ще бъдете върнати в домовете си с правдоподобно алиби и със заличени спомени за това преживяване. Изпитът ще продължи два часа и половина. Започвайте.

Директорът се обърна към черната дъска и нарисова циферблат. Куентин погледна тетрадката пред себе си. Страниците вече не бяха празни, а се изпълваха с въпроси. Буквите се появяваха пред очите му.

Стаята се изпълни с шумолене на хартия, сякаш излетя ято птици. Всички едновременно сведоха глави. Куентин знаеше какво означава движението — гениите, убийци на тестове, се захващаха с кървавата си работа.

Това не го притесняваше. Беше един от тях.

Не беше очаквал до края на следобеда (или на сутринта, или каквото време беше там) да полага изпит по непозната тема в непознато учебно заведение, намиращо се в непозната климатична зона, където още беше лято. Трябваше да е в Бруклин, да го мъчи кучешки студ и да се яви на събеседване при някакъв старец, който вече не беше между живите. Само че логиката на настоящите обстоятелства надделяваше над другите му въпроси, колкото и да бяха състоятелни. Открай време животът му бе подчинен на логиката. И харесваше тестовете. Тези тук се състояха от въпроси с конкретни отговори.

Голяма част от теста беше по висша математика и въобще не затрудни Куентин, който беше такъв математически гений, че от гимназията бяха принудени да го изпратят направо в Бруклинския колеж. Според него задачите бяха фасулски — диференциална геометрия и няколко коварни доказателства по линейна алгебра, които не му се опънаха. Тестът обаче съдържаше и доста странни елементи. Някои въпроси изглеждаха напълно безсмислени. Например, в един от тях му бе показана задната страна на карта за игра — при това не

истинска карта, а рисунка, представляваща ангели близнаци на велосипеди, а въпросът бе коя е картата. Безспорно беше адски тъп.

По-нататък му бе даден откъс от „Бурята“, а задачата бе да си измисли някакъв език и да преведе на него думите на Шекспир. След това му бяха зададени въпроси за граматиката и ортографията на този измислен език, последваха въпроси (да му се не види, какъв беше смисълът?) за културата, географията и обществото на въображаемата страна, в която се говореше въпросният език. Следващата задача бе да преведе откъса обратно на английски, като обръща внимание на граматичните деформации, подбора на думите и значението. Ега ти майтапа! Той винаги даваше всичко от себе си при решаването на тестовете, но този път не беше сигурен какво се очаква от него.

И нещо още по-странно — тестът се променяше пред очите му. В раздела за художествен текст му бе показан откъс, който започва да избледнява, докато той го четеше, и накрая изчезна, след което му бе наредено да преразкаже съдържанието. Куентин си каза, че сигурно е използвана някаква компютъризирана хартия. Ами да, наскоро беше чел, че някакъв учен работи по този въпрос. А може би мастилото беше дигитално. Така или иначе резолюцията беше забележителна. Поискаха от него да нарисува заек, а щом на листа се появиха лапите му, той се почеса, взе да подскача по страницата и да отхапва от другите въпроси, затова Куентин го подгони с молива, за да дорисува козината му. Умилостиви го с няколко набързо нарисувани репички и нарисува около него ограда, за да го държи изкъсо.

Скоро забрави за всичко друго, освен за удоволствието с хубавия си почерк да пише един след друг отговорите на въпросите, примирявайки се дори с най-безумните изисквания. Едва след час вдигна поглед. Задните части го понаболяваха. Намести се на чина и забеляза, че слънцето, надничачо през прозорците, се е преместило.

Имаше и още една промяна. Отначало всички чинове бяха запълнени с ученици, а сега няколко бяха празни. Не беше забелязал някой да излиза от стаята. В сърцето му се загнезди леденостудено зрънце на съмнението. Ужас — напусналите сигурно вече бяха свършили теста. Не беше свикнал някой да го изпреварва в учението. Кои бяха тези хора? Дланите му се изпотиха и той ги прокара по бедрата си. Прелисти на следващата страница и установи, че е празна, с изключение на една — единствена дума по средата, написана със

старомоден шрифт със заврънкулки като в края на архивните филми — КРАЙ.

Куентин се облегна назад и притисна опакото на дланите си към очите си, които пулсираха от болка. Никога нямаше да си върне тези два часа от живота си. Още не беше видял някой да излиза, но помещението започваше да изглежда обезлюдено. Все едно момчетата и момичетата безшумно се изплъзваха от стаята всеки път, когато той извърнеше глава. Голият до кръста хлапак с татуировките още бе тук. Или беше приключил, или се бе отказал, защото само се въртеше и през пет минути поръчваше да му донесат вода. Чинът му беше отрупан с празни чаши. Последните двацет минути Куентин посвети на виране през прозореца и упражняване на фокус с молива.

Директорът отново се появи и се обърна към присъстващите:

— Имам удоволствието да ви съобщя, че всички вие се класирахте за втория етап на теста. Този изпит е индивидуален и ще се проведе под ръководството на нашите преподаватели. Междувременно похапнете и поговорете помежду си.

Куентин се озърна — само двацет и два чина още бяха заети. Не щеш ли, появи се комично официален иконом с бели ръкавици и подаде на всеки ученик дървен поднос, върху който имаше сандвич (филия хляб с печени червени чушки и прясно сирене моцарела), едра круша и голямо парче натурален шоколад. После донесе голяма бутилка без етикет и наля в чашите им някаква мътна напитка. Оказа се газирано питие с грейпфрут.

Куентин взе подноса и тръгна към първия ред, където се събираха повечето присъстващи. Странно, но изпитваше облекчение, задето е стигнал дотук, макар да не знаеше защо е изкарал, а други са се провалили, нито какво ще получи за успеха си. Икономът търпеливо подреждаше върху поднос колекцията от полупразни чаши, подредени на чина на татуирания. Куентин потърси с поглед Джулия, но тя или не беше изкарала теста, или изобщо не беше стъпвала в този свят.

— Да бяха сложили тапа на шишето — възнегодува татуираният, който се представи като Пени. Облото му добродушно лице контрастираше с иначе страховитата му външност. — Колко чаши можеш да си поискаш? Не повече от пет, така си мисля. Гот ми е да откривам такива debilности, при които системата се прецаква със собствените си правила. — Сви рамене и добави: — Иначе пък щях да

пукна от скука. Тестът ми съобщи, че съм приключил за двацет минути.

— Двацет минути ли? — Куентин изпита едновременно възхищение и черна завист. — Да му се не види, а пък аз се бяхтих два часа!

Пени отново сви рамене и направи физиономия, означаваща „Какво очакваш да ти кажа?“.

Сред младежите, участващи в теста, приятелското отношение вървеше рамо до рамо с недоверието. Някои се запознаваха, съобщаваха откъде са и плахо обсъждаха изпита, макар че в течение на разговора се убедиха, че на всеки са се паднали различни въпроси. Оказа се, че са от всички краища на страната, само двама бяха индианци и нуит от резервата Саскачеван. Хлапетата обикаляха помещението и разказваха как са се озовали тук. Всяка история беше различна, но краят ѝ беше един и същ. Някой хукнал по тясна уличка да гони футболната си топка, друг — подир побягнала овца, трети проследил някакъв наглед излишен кабел в училищната компютърна зала, който го отвел до помещение, несъществуващо до този момент. После попадали сред зелена трева, лятна жега и някой ги отвеждал в класната стая.

Веднага след закуската преподавателите занадничаха в стаята и започнаха да извикват по име кандидатите. Явно караха по азбучен ред, затова само след няколко минути строга наглед четирийсетгодишна жена с тъмна коса, дълга до раменете, повика Куентин Колдуотър. Той я последва в тясна стая с дървена ламперия и френски прозорци, гледащи от учудващо голяма височина към моравата, която беше прекосил по-рано. Със затварянето на вратата секна говорът от съседното помещение. Два стола бяха поставени един срещу друг от двете страни на дълга масивна дървена маса.

На Куентин му се виеше свят. Тази история му се струваше малко абсурдна, но се насили да слуша внимателно. Все пак участваше в състезание, а той беше свикнал да побеждава. Нещо повече — усещаше, че трудното тепърва предстои. На масата имаше само колода карти и около дузина монети, поставени една върху друга.

— Разбрах, че харесваш фокусите, Куентин — каза непознатата. Говореше със съвсем лек акцент — явно беше от Европа, но той не

мога да определи точно от коя страна. Дали пък не беше Исландия? — Ще ми покажеш ли няколко?

Куентин наистина харесваше магическите трикове. Интересът му към илюзионното изкуство се бе разпалил преди три години и отчасти беше предизвикан от любимите му четива, но най-вече бе начин да разнообрази извънучебните си занимания с дейност, която не изисква общуване с други хора. Изпаднал в транс, предизвикан от скуката, той прекара стотици емоционално безплодни часове в правене на фокуси с монети, разбъркване на карти и изваждане на изкуствени цветя от тънки пластмасови бастуни. Беше изгледал по няколко пъти видеозаписи, на които илюзионисти на средна възраст, застанали пред опънати чаршафи, разкриваха тайната на някои фокуси. В крайна сметка се убеди, че магията изобщо не е романтична, а неумолима, стандартна и измамна. И си скъса задника от упражнения, за да стане първокласен илюзионист.

Близо до дома му имаше магазин, в който освен евтини електронни джаджи и прашасали дъски за игра на шах и на дама, се продаваха пособия за илюзионисти. Собственикът Рики — мъжага с брада и бакенбарди, но без мустаци, неохотно се съгласи да даде няколко урока на Куентин. Не след дълго ученикът надмина учителя си. На седемнайсет младежът вече владееше няколко много сложни трика. Прочу се сред съучениците си със способността си от три метра да улучва с най-обикновена карта за игра някоя от безвкусните ябълки, които се продаваха в училищната лавка.

Сега той посегна първо към картите. Гордееше се с уменията си да ги разбърква, което бе постигнал с безброй часове упражнения, затова разбърка колодата като за фаро, ако случайно (в което се съмняваше) жената срещу него знаеше разликата и колко трудно се постига това.

Изпълни обичайната си програма, предназначена да изтъкне многобройните му умения: фалшиво сечене, фалшиво разбъркване, зрелищни трикове. Между фокусите подхвърляше картите така, че те се спускаха като лавина или водопад от едната в другата му ръка. Подхвана обичайните си брътвежи, придружаващи артистичната му програма, но му се стори, че звучат нелепо в тази тиха просторна стая и пред тази изискана и красива жена. Думите пресъхнаха и той продължи в пълно мълчание.

В тишината картите плющяха и съскаха. Жената не откъсваше поглед от него. По негова молба тя покорно избираше карта и не се изненадваше, когато той я изваждаше я от разбърканата колода, я от джоба на ризата си, или като по чудо я хващаше във въздуха.

После Куентин се захвана с монетите. Бяха чисто нови петцентови монети, добре фрезовани и много удобни. Не разполагаше с помощни средства — например чаши или сгънати носни кърпички, но пък знаеше достатъчно други номера. Жената го наблюдава около минута, без да продума, после се пресегна през масата и докосна ръката му:

— Направи го отново.

Куентин се подчини. Фокусът беше старомоден, професионалистите го наричаха „Изчезващото петаче“ и се състоеше в това — монетата (всъщност три монети) като по чудо да се премества от едната в другата ръка. Той показваше петачетата на публиката, преструваше се, че им е загубил дирята, после победоносно ги изваждаше, след което те отново изчезваха от дланта му пред очите на смаяните зрители. На практика трикът беше доста елементарен — с добре отработена последователност от ловки прехвърляния с помощта на пръстите; труден беше само моментът, в който монетите трябваше да изчезнат.

— Направи го отново.

Той се подчини. Жената го спря по средата на изпълнението:

— Тук грешиш.

— Къде? — навъси се Куентин. — Така се прави.

Непознатата сви устни и поклати глава:

— Ще ти покажа.

Взе от купчинката три монети и преспокойно, сякаш не правеше нищо особено, изпълни съвършено фокуса „Изчезващото петаче“. Куентин се вираше като хипнотизиран в малките ѝ гъвкави ръце. Движенията ѝ бяха по-плавни и по-прецизни от тези на професионалистите, които беше гледал.

— Виж сега — показа му тя. — Грешиш в момента, в който втората монета трябва да премине в другата ръка. Застани зад мен, за да ти покажа как да я държиш.

Младежът заобиколи масата и застана зад преподавателката, като се мъчеше да не гледа в деколтето ѝ. Дланите ѝ бяха много по-малки от

неговите, обаче петачето изчезна между пръстите ѝ като птиче в гъсталак. Тя му показва движението бавно, разделяйки го на сегменти.

— И аз правя същото — заяви Куентин.

— Покажи. — Този път тя не направи усилие да прикрие усмивката си. Хвана го за китката, за да го спре: — Ето тук. Къде е втората монета?

Куентин протегна ръце и обърна дланите си. Монетата беше... изчезнала. Той отпусна ръце, размърда пръстите си, потърси я с поглед на масата, на скута си, на пода. Нямаше я. Сякаш беше потънала вдън земя. Да не би непознатата незабелязано да я беше грабнала? Всичко можеше да се очаква от жена с усмивка на Мона Лиза и ловки пръсти.

— Тъкмо това предполагах. — Тя се изправи. — Благодаря, Куентин. Ще изпратя следващия преподавател.

Той я проследи с поглед. Още го беше яд заради изчезналото петаче. За пръв път в живота си не можеше да прецени дали е издържал, или е скъсан.

Целият следобед продължи като насън — преподаватели влизаха през едната врата и излизаха през другата. Да, сън, но безкраен и наглед съвсем безсмислен. Появи се старчок с трепереща глава, който порови в джоба на панталона си, хвърли на масата купчина усукани пожълтели и излинали въженца, после засече с хронометър времето, за което момчето ги развърза. Плаха и красива млада жена, която изглеждаше почти връстница на Куентин, го помоли да нарисува подробна карта на къщата и на имението, като се базира на видяното досега. Привлекателен и разговорлив младеж с грамадна глава го накара да изиграят блиц партия шах. По едно време Куентин си каза, че вече дори не ги взема на сериозно — струваше му се, че подлагат на изпитание лековерието му. Червенокос и надут шишко пусна в стаята гущерче с криле на колибри, обагрени в цветовете на дъгата, и с големи любопитни очи. Този преподавател не продума, само скръсти ръце и седна на ръба на масата, която измъчено изпъшка под тежестта му.

Тъй като не му хрумна нищо друго, Куентин се опита да накара гущерчето да кацне на пръста му. То полетя надолу, захапа ръката му и пусна малко кръв, а после се стрелна към прозореца и забръмча като пчела. Шишкото безмълвно подаде лейкопласт на Куентин, взе си гущера и излезе.

Най-сетне вратата се затвори и повече не се отвори. Куентин дълбоко си пое дъх и изпъна рамене. Очевидно изпитът беше свършил, въпреки че никой не си направи труда да му го съобщи. Той се утеши с мисълта, че поне няколко минути ще го оставят на мира. Слънцето вече залязваше. Тази стая гледаше на юг, но Куентин виждаше през прозореца някакъв фонтан, а светлината, отразена във водната повърхност, бе студена и оранжева. Сред дърветата се надигаше мъгла. На моравата не се виждаше жива душа.

Куентин прокара длани по лицето си. Съзнанието му се проясняваше. Сети се — много по-късно, отколкото би трябвало, че родителите му ще си изкарат ангелите. Обикновено не му обръщаха внимание кога излиза или се прибира, но сега неминуемо щяха да забележат отсъствието му. Учебните занятия бяха приключили преди часове. Може би си мислеха, че събеседването му е продължило повече от очакваното, макар шансът да си спомнят, че синът им е щял да ходи на събеседване, беше минимален. Или пък ако тук беше лято, то училището още не беше започнало, нали така? Мъглата, която през целия следобед обвиваше съзнанието му, започваше да се разсейва. Той започна да се пита, доколко е в безопасност тук. И ако това беше сън, то много скоро трябваше да се изтръгне от него.

През затворената врата чу как някой плаче — гласът беше на юноша, който е прекалено голям да плаче пред хората. Някакъв преподавател му говореше тихо и убедително, но момчето или не искаше, или не можеше да се овладее. Куентин се опита да не му обръща внимание, обаче звукът, опасен и нечовешки, проникна през бронята на крехкото му юношеско хладнокръвие, добито с цената на толкова много усилия. В този звук се долавяха нотки на страх. Гласовете затихнаха — явно отведоха момчето. Куентин чу как директорът каза с леден тон, сдържайки с мъка гнева си:

— Не съм сигурен дали вече ме е грижа. — Някой отговори, но толкова тихо, че Куентин не долови думите. — Ако нямаме кворум, ще ги върнем обратно и ще пропуснем една година — добави Фог. — Изисканата му резервираност беше убийствена. — Ще превърнем училището в старчески дом за преподаватели. Бог ми е свидетел, че ги имаме в изобилие. — Някой пак промърмори нещо нечуто. — Има някъде двайсетина, Мелани. Правим го всяка година — ще пресеем всяка гимназия и прогимназия, всеки затвор за малолетни, докато

открием него или нея. Ако ударим на камък, с удоволствие ще си подам оставката и можеш да заемеш моето място. В момента не се сещам за друго, което ще ми достави по-голямо удоволствие.

Вратата се откряна и една жена, която изглеждаше разтревожена, надникна — беше тъмнокосата европейка с ловките пръсти. Куентин понечи да поиска телефон — батерията на мобилния му апарат беше паднала, но вратата отново се затвори. Той се почувства глупаво. Приключил ли беше изпитът? Не трябваше ли просто да си тръгне? Несъмнено си падаше по приключенията, но с мярка. Това започваше да му писва.

Помещението тънеше в мрак. Той се огледа за бутон за осветлението, обаче не видя нищо подобно. Всъщност откакто беше тук, не беше видял нито един електрически уред. Нито телефони, нито лампи, нито часовници. Отдавна беше изконсумирал сандвича и парчето шоколад и пак беше гладен. Стана и отиде до прозореца, където беше малко по светло. Само той ли беше останал? Защо се бавеха толкова? Небето беше като тъмносин купол, осеян с грамадни заврънкулки от звезди, сякаш излезли изпод четката на Ван Гог, които не се виждаха в Бруклин. Запита се къде се намира и какво се е случило с бележката, която гонеше. Безкрайно съжеляваше, че не е взел книгата, която беше в училищната му раница, останала в първата класна стая. Представи си как родителите му приготвят вечерята в кухнята — на печката ври ястие, баща му си тананика някаква ужасяващо старомодна мелодия, на плота стоят две чаши с червено вино. За пръв път усети, че му липсват. Внезапно вратата се отвори с трясък, появи се директорът, говорейки на някого зад себе си:

— ... кандидат? Чудесно — заяви саркастично. — Да го видим този кандидат. И донесете свещи, да му се не види! — Извърна се и седна до масата. На места ризата му беше станала прозрачна от пот. Нищо чудно да беше пийнал нещо след последната си среща с Куентин. — Здравей, младежо. Седни.

Куентин се подчини. Фог закопча най-горното копче на ризата си и гневно извади от джоба си вратовръзка.

След него влязоха тъмнокосата жена, старецът с въженцата и шишкото с гуцера. Последваха ги останалите преподаватели, които следобеда бяха преминали през класната стая. Някой се подпряха на стените, други се сгушиха в ъглите — оглеждаха момчето и си

шепнеха помежду си. Татуираният също беше тук — вмъкна се незабелязано, тъкмо когато вратата се затваряше.

— Май догодина ще го направим в голямата зала — промърмори директорът, после се обърна към младата русокоса жена, която беше накарала Куентин да нарисува картата: — Пърл, ела по-близо. А ти, Куентин, седни.

Момчето вече седеше, затова само придърпа стола си по-близо до масата.

Фог извади от джоба си неразпечатана колода карти, от другия измъкна няколко петцентови монети и ги хвърли на масата. Двамата с Куентин едновременно посегнаха да ги сложат една върху друга.

— Да започваме. — Директорът плесна с ръце и потри длани. — Покажи ни своята магия. — Отново седна на стола и скръсти ръце.

„Нали вече минахме този тест?“ — каза си Куентин. Опита се да изглежда невъзмутим, но умът му беше в състояние на свободно падане. Бавно разопакова колодата и сякаш се наблюдаваше от километри разстояние, видя как ръцете му покорно разбъркаха картите. Помъчи се да си спомни фокус, който не беше направил първия път. Някой се покашля.

Подхвана първия си трик, но Фог го спря:

— Не, не така! Искам да видя истинска магия!

Потропа по масата с кокалчетата на пръстите си и пак седна, без да откъсва поглед от момчето. Очите му бяха млечно сини и не приличаха на очи на човешко същество.

— Не разбирам какво искате — пророни Куентин, сякаш беше забравил репликата си в училищната пиеса и молеше да му я подадат. — Какво разбирате под истинска магия?

— Ами, не знам. — Фог иронично се усмихна и огледа преподавателите. — Ти ми кажи.

Куентин разбърка още няколко пъти картите, за да спечели време. Чудеше се как да постъпи. Би направил всичко, стига да му кажеха какво искат. „Ето какво било да се провалиш“ — каза си той и се огледа, но присъстващите го наблюдаваха невъзмутимо или избягваха погледа му. Никой нямаше да му помогне. Щеше да се върне в Бруклин. Обзе го гняв, като усети, че се просълзява. Ужасно му се искаше да не му пука, но все едно падаше назад и потъваше в себе си,

а там нямаше нищо, което да му даде опора. Това беше изпит, който не можеше да изкара.

Всъщност изобщо не беше изненадан. Само се чудеше докога ще продължат изтезанието му.

— Стегни се, Куентин! — извика Фог и щракна с пръсти. — Събуди се! — Пресегна се през масата и грубо сграбчи дланите му. Силните му пръсти, необичайно сухи и горещи, насилваха пръстите на момчето в положения, в които те отказваха да бъдат. — Например така! И така!

— Добре, стига! — Куентин се опита да се освободи от хватката му. — Престанете!

Само че директорът не престана. Присъстващите неловко запристъпваха от крак на крак, някой прошепна нещо. Фог сгъна пръстите на момчето, после ги разтвори толкова много, че Куентин изпита болка. Стори му се, че между дланите им проблясват мълнии.

— Престанете! — извика Куентин и дръпна ръцете си.

Изненада се колко приятно се почувства от изблика на гняв. Настъпи тишина — явно всички бяха потресени от реакцията му. Той си пое дълбоко въздух и го издиша през носа. Стори му се, че така донякъде се освободи от отчаянието си. До гуша му беше дошло да го преценяват и изпитват. През целия си живот се беше подчинявал, но всичко си имаше граници.

Фог отново говореше, но той не го слушаше. Беше започнал тихичко да рецитира нещо... нещо познато. След секунда осъзна, че думите не бяха английски, а от чуждия език, който си беше измислил този следобед. Тогава си каза, че езикът е много рядък; говореха го само обитателите на малък океански архипелаг — райско местенце с горещ климат, подканващ към леност. Като картина на Гоген, на която са изобразени брегове, покрити с черен пясък, хлебни дървета, сладководни извори и гневно смръщен бог на вулканите. Този език изобилстваше с цинични изрази, а Куентин го говореше свободно, без следа от акцент. Думите, които изричаше, не бяха молитва, а по-скоро заклинание.

Той престана да разбърква картите. Нямаше връщане назад. Всичко около него започна да се движи на забавен каданс, сякаш помещението се беше изпълнило с лепкава, но напълно прозрачна течност, в която хора и предмети плуваха бавно и спокойно. С

изключение на Куентин, чиито движения бяха бързи. Той хвана колодата с две ръце и леко я подхвърли към тавана, сякаш освобождаваше гълъбица. Картите се разпиляха като метеорит, загубил целостта си при попадане в земната атмосфера, закръжиха надолу и се подредиха върху масата, образувайки къщичка. Макар и доста импресионистична, тя бе копие на сградата, в която се помещаваше училището. Последните две — асо пика и асо купа, се облегнаха една срещу друга, за да направят покривчето над часовниковата кула.

В стаята се възцари мъртвешка тишина. Никой не помръдваше. Директорът Фог сякаш се беше вкаменил на стола си. Куентин беше настръхнал, но се чувстваше спокоен и господар на положението. Пръстите му оставяха във въздуха почти невидими фосфоресциращи следи. Той се приведе и лекичко духна къщичката от карти, която се срути и се превърна в грижливо подредена колода. Куентин я взе и разпери като ветрило картите, все едно беше крупие на блекджек. Всички карти бяха дами — не само от стандартния комплект, но и от несъществуващи комплекти в различни цветове, зелено, жълто и синьо. Дама рога, дама часовници, дама пчели, дама книги. Някои бяха облечени, други — безсрамно разголени. Някои бяха с лицето на Джулия, други носеха образа на красивата лекарка от спешната помощ.

Директорът не откъсваше поглед от Куентин. Другите — също. Той отново събра картите, без усилие скъса колодата на две, после още на две и хвърли парченцата към присъстващите. Всички, освен Фог машинално се отдръпнаха. Директорът се изправи, столът му се прекатури.

— Кажете ми къде съм — прошепна Куентин. — Кажете ми какво правя тук. — Сграбчи в шепата си петачетата, само че това вече не бяха монети, поставени една върху друга, а дръжката на бляскав меч, който той с лекота извади от масата, сякаш до този момент острието бе забито там чак до ръкохватката. — Кажете ми защо съм тук — повтори, този път по-високо. — И ако това не е Филория, нека някой ми обясни къде се намирам, мамка му!

Поддържа острието на милиметри от носа на Фог, после прехвърли меча в другата си ръка и го заби в масата. Директорът не помръдна. Оръжието завибрира и Куентин неволно подсмръкна. Последната светлина отвъд прозореца угасна. Настъпи нощта.

— Така-а-а-а... — най-сетне пророни Фог. Отмести стола си и се изправи. Извади от джоба си грижливо сгъната носна кърпа и избърса челото си. — Според мен всички ще се съгласят, че това беше майсторски трик.

Някой — старецът с въженцата — окуражаващо стисна рамото на Куентин, после с изненадваща сила издърпа меча от масата и го остави встрани. Присъстващите колебливо заръкопляскаха и скоро овациите преминаха в бурни аплодисменти.

[1] Форцепсът е метален инструмент, използван в акушерството — Бел.ред. ↑

[2] Fog (англ.) — мъгла; foggy — човек със замъглен разум. — Бел.прев. ↑

Елиът

Спомените за случилото се по-късно почти бяха заличени от съзнанието на Куентин. В едно обаче беше сигурен — че е пренощувал в училището. Беше капнал от умора, изчерпан и без сили, сякаш излизаше от упойка. Вече дори не беше гладен, само жадуваше за сън. Стана му неловко, но преподавателите сякаш нямаха нищо против. Ван дер Веге — така се наричаше чернокосата жена — му каза, че е напълно нормално да е изтощен, след като е направил първото си Елементарно Заклинание (каквото и да означаваше това). Добави, че родителите му са уведомени за местонахождението му и не се тревожат за него. На Куентин вече му беше все едно. Единственото му желание беше да заспи.

Заедно с чернокосата изкачи (по-точно тя го пренесе на ръце) около десет хиляди стъпала, докато се озоваха пред тежка врата, зад която се намираше малка стая с много меко пухено легло, застлано с искрящо бели чаршафи. Той се просна на него направо с обувките. Госпожа Ван дер Веге му ги свали, което го накара да се почувства като невръстно детенце. После го зави и той заспа още преди вратата да се затвори подир нея.

На другата сутрин се събуди объркан и цяла минута се чуди къде се намира. Остана в леглото и се опита да свърже спомените от предишния ден. Беше петък, което означаваше, че сега трябва да е на училище. Вместо това се беше събудил в непозната стая. Отгоре на всичко се оказваше, че си е легнал направо с дрехите. Изпита съжаление и срам, сякаш се беше напил на купон с почти непознати хора и беше окупираше спалнята на домакина. Дори му се струваше, че има лек махмурлук.

Какво се беше случило снощи? Какво беше сторил? Спомените му бяха объркани. Случките бяха като сън — как иначе? — обаче нямаше усещането, че е сънувал. И тази стая не беше сън. Навън изграчи врана и тутакси млъкна, като че ли се засрами. Отново се възцари гробна тишина.

Куентин се огледа. Стаята имаше дъгообразна форма, на стените бяха монтирани шкафове от тъмно дърво. Обзавеждането се състоеше от писалище във викториански стил, скрин и огледало. Леглото беше поставено в дървена ниша. Външната стена беше заета от вертикални

прозорчета. Не можеше да се отрече, че стаята е много уютна. И засега нямаше признаци на опасност. Може би приключението не беше пълна катастрофа. Така или иначе вече беше време за ставане. Трябваше да приключи със загадките и да разбере какво се случва.

Стана и отиде до едно прозорче. Беше ранна утрин, навън се стелеше мъглица, а той гледаше отвисоко — толкова отвисоко, че короните на дърветата се намираха някъде долу. Беше спал десет часа. Загледа се в зелената морава — безлюдна и безмълвна. Край прозореца прелетя врана, размахвайки лъскавите си синьо-черни криле.

На писалището имаше бележка — уведомяваха го, че директорът Фог го чака да закусят заедно. На долния етаж Куентин откри баня като в общежитията с кабинки с душеве, дълги редици големи порцеланови умивалници и купчини грижливо сгънати бели пешкири. Той застана под душа и остави горещата вода да го облива, докато се почувства чист и нервите му се отпуснаха. Беше странно да не е на училище, а да се впуска в приключение на непознато място, макар и доста съмнително. Усещането беше прекрасно. Наум изчисли какви поражения ще нанесе отсъствието му на дома му в Бруклин — засега бяха в приемливи граници. Поприглади с длани смачканите си дрехи и заслиза по стълбището.

В сградата нямаше жива душа. Не беше очаквал официално посрещане, но поне двайсет минути се лута из дълги коридори, гостни и класни стаи. Най-сетне го намери икономът, който предишния ден му беше поднесъл сандвич, и го заведе в кабинета на директора — малко помещение, изпълнено почти до краен предел от бюро с размерите на брониран танк. На полиците по стените бяха подредени книги и старовремски месингови инструменти.

Фог се появи след малко. Беше се издокарал със светлозелен ленен костюм и жълта вратовръзка. Държеше се безцеремонно, без да прояви нито следа от смущение или друго чувство, свързани със сцената от предишната вечер. Обясни, че вече е закусил, но Куентин може да се храни, докато разговарят.

— Така. — Той плесна с длани по коленете си и повдигна вежди. — Първо, най-важното — магията е истинска. Предполагам, че може би сам си стигнал до това заключение.

Куентин не продума. Нито пък помръдна. Взираше се в една точка зад рамото на директора. Разбира се, това беше възможно най-

елементарното обяснение на случилото се предишната вечер. Едно вътрешно гласче — онова, на което най-малко се доверяваше, му нашепваше да прегърне тази идея. Само че той не го послуша, защото гласът на здравия разум му напомни за всичко, случило се с него през живота му. Прекалено дълго бе търпял разочарования, прекалено дълги часове бе копнял за нещо подобно, за доказателство, че реалният свят не е единственият. Неохотно се беше примирявал с неоспоримото доказателство, че на практика е точно така. Нямаше толкова лесно да се хване на въдицата. Щеше да е като да открие, че любим човек, когото смята за мъртъв, всъщност е жив и здрав.

Затова остави Фог да говори.

— В отговор на въпроса ти от снощи ще те информирам, че се намиращ в Брейкбилския колеж за магии. — Той млъкна, докато икономът постави на масата поднос с покрити блюда и сръчно махна капациите, все едно беше сервитьор от рум сървис. — На базата на показаното от теб на вчерашните изпити решихме да ти предложим място в нашето учебно заведение. Впрочем опитай бекона, много е вкусен. В местната ферма хранят прасетата с орехи и сметана.

— Предлагате ми да постъпя във вашия колеж, така ли?

— Да. Ще учиш тук вместо в традиционен университет. Ако помещението, в което преспа, ти харесва, това ще бъде твоята стая.

— Ама аз не мога просто да... — Куентин не знаеше как да вмести в едно изречение аргументите си против тази абсурдна идея. — Извинете, малко съм объркан. Казвате, че трябва да отложи постъпването си в университета, така ли?

— Не, драги мой. Няма да го отложиш, а ще се откажеш. „Брейкбилс“ ще е твоят университет. — Директорът говореше така, сякаш десетки пъти беше произнасял тази реч. — Няма да се запишеш в някое от най-престижните висши учебни заведения. Няма да ходиш на лекции с приятелите си от гимназията. Няма да имаш честта да те изберат за член на престижно научно дружество, няма да бъдеш набелязан от агентите на могъща компания. Това не е лятно училище, младежо. Това е университетът на университетите.

— Тоест ще уча четири години...

— Всъщност пет.

— ... след които ще получа диплома за какво? Бакалавър по магия? — Всъщност идеята беше направо комична. — Невероятно е,

че водим този разговор — добави, без да адресира репликата си конкретно към Фог.

— След пет години ще бъдеш маг, Куентин. Известно ми е, че това не е професия, която всеки би избрал. Никой няма да знае с какво се занимаваш тук. Ще се откажеш от приятелите си, от мечтите си за кариера, от всичко. Ще загубиш един свят, но ще получиш друг. „Брейкбилс“ ще стане твоят свят. Давам си сметка, че подобно решение не се взема лесно.

„Имаш право“ — каза си Куентин. Отмести чинията си и скръсти ръце. Най-важното сега беше да спечели време.

— Как ме открихте?

— За тази цел имаме специално приспособление. — Фог посочи полицата, на която бяха наредени какви ли не глобуси: съвременни и старинни, бели лунарни, тъмносини небесни и тъмносиви глобуси с абсурдно неточни континенти. — То намира младежи като теб, увлечени по магията, защото улавя трикове, изпълнявани машинално от нерегистрирани илюзионисти, сред които си и ти. Вероятно е прихванал твоя фокус „Изчезващото петаче“. И ние си имаме скаути. Например твоят странен приятел Рики. — Той докосна лицето си, все едно показваше брадата на Рики.

— Ами жената с плитките? Онази от спешна помощ. И тя ли е скаутка?

Фог се навъси:

— С плитки ли? Нима я видя? — Изведнъж лицето му се промени: — Тя е особен случай. Нещо като нещатна сътрудничка, както бихте се изразили вие, младите.

Куентин трескаво се питаше как да спечели още малко време. Можеше да поиска брошура за учебното заведение. Пък и досега изобщо не беше станало дума за стипендия. Въпреки поговорката, че на подарен кон зъбите не се гледат, все пак не знаеше нищичко за този колеж. И ако наистина беше за магии, какво му гарантираше, че не е попаднал на треторазредно учебно заведение? Налагаше се да разсъждава практично. Не биваше да се обвърже с някакъв общински колеж по магьосничество, след като можеше да следва в еквивалента на Харвард.

— Не искате ли да видите резултатите ми от изпита SAT?

— Видях ги — търпеливо отговори Фог. — Имам и друга информация. Но вчерашният изпит ни беше напълно достатъчен. Приемът тук е много ограничен. Съмнявам се, че на континента съществува друго учебно заведение, предназначено само за отбрани кандидати. Това лято проведохме шест изпита за двайсет места. Само двама издържаха вчерашния тест — ти и момчето с татуировките. Твърди, че се казва Пени, но се съмнявам, че това е истинското му име. И така, това е единственото училище за магии в цяла Северна Америка. — Фог се отдръпна назад. Изглежда, изпитваше удоволствие от притеснението на Куентин. — Има едно в Обединеното кралство, две в Европа, четири в Азия и така нататък. Също в Нова Зеландия, макар да не знам защо. Хората се отнасят с пренебрежение към американското магическо изкуство, обаче аз те уверявам, че нашият колеж отговаря на всички международни стандарти. Представяш ли си, в Цюрих още преподават окултната отживелица френология!

Нещо малко, но тежко, тупна върху бюрото му и издрънча. Той се наведе да го вземе — беше сребърна статуйка на птичка, която сякаш потрепваше.

— Горкичкото мъниче. — Фог я помилва с голямата си длан. — Някой се опита да го превърне в истинска птица, но не успя. То се мисли за хвъркато, обаче е прекалено тежко, за да лети. — Металното птиче тихо изцвърча, звукът напомняше прецраковане на незареден пистолет. Директорът въздъхна и го пхна в едно чекмедже. — Непрекъснато се хвърля през прозорците и пада върху живия плет... Така. — Той се приведе и допря пръстите си така, че образуваха колибка. — Ако решиш да учиш тук, ще направим малка магия на родителите ти. Разбира се, ще знаят, че си в „Брейкбилс“, но ще мислят, че си в много престижно частно учебно заведение — което не е далеч от истината, — и много ще се гордеят с теб. Магията е безболезнена и много ефикасна, стига да не изтърсиш нещо прекалено очевидно... И още нещо — започваш веднага. Началото на семестъра е след две седмици, ето защо ще пропуснеш остатъка от учебната година в гимназията. Всъщност не биваше да ти го казвам, преди да изготвим документите ти.

Фог извади писалка и купчина изписана хартия, която напомняше мирен договор от осемнайсети век между две държави.

— Пени подписа вчера — додаде той. — Светкавично си взе изпита това момче. Е, приемаш ли?

„Виж го ти, прилага ми триковете на пътуващите търговци“ — помисли си момчето. Фог сложи пред него договора и му подаде писалката — много дълга и дебела като пура. Куентин я взе, но се поколеба. Беше нелепо. Наистина ли беше готов да се откаже от всичко? От приятелите си, от Джеймс и Джулия, от мечтите си за кариера, за която се бе подготвял толкова дълго. И в името на какво? В името на тази странна шарада, този непонятен сън и на тази глупава шега ли?

Загледа се през прозореца. Фог невъзмутимо го наблюдаваше и го чакаше да попадне в капана. Дори да му пукаше, с нищо не издаваше чувствата си. Металното птиче, което беше излетяло от чекмеджето, се блъсна в ламперията.

В този момент непосилен товар внезапно падна от плещите на Куентин. Сякаш се отърси от тежест, потискала го през целия му живот — невидим албатрос, гранитен воденичен камък, който изчезна безследно. Той почувства лекота, още малко и щеше да полети като балон. Тук щяха да го направят маг и единственото, което искаха от него, бе да подпише. Да му се не види, какво имаше да му мисли? Разбира се, че щеше да подпише. Открай време мечтаеше за това, само че преди години беше решил, че мечтата му никога няма да се сбъдне. А сега осъществяването ѝ бе съвсем реално. Най-сетне се беше озовал от отвъдната страна, преминал беше през огледалото. Щеше да подпише договора и да стане велик илюзионист. Иначе за какво живееше?

— Добре — промълви тихо. — Приемам. При едно условие — да започна веднага и да остана в онази стая. Не искам да се връщам у дома.

Не го принуди да се върне вкъщи. Вещите му пристигнаха в куфари на колелца и сакове, подготвени от родителите му, които (Фог беше изпълнил обещанието си) някак си се бяха примирили с мисълта, че единственото им дете ненадейно зарязва гимназията по средата на учебната година и се прехвърля в загадъчна образователна институция, за която никога не са чували. Куентин бавно разопакова дрехите и книгите си и ги прибра в шкафове в стаичката си. Изпитваше към тях само отвращение, защото принадлежаха на предишното му аз и на

предишния му живот, от който се беше отрекъл. Липсваше му само вехтата тетрадка, която му беше дала жената от спешна помощ. Сякаш беше потънала вдън земя. Беше я оставил в залата за изпити, защото предполагаше, че ще се върне там, но когато я потърси, тетрадката беше изчезнала. Директорът и икономът заявиха, че не са я виждали и не знаят какво е станало с нея.

Той се сети за Джеймс и Джулия. Бог знае какво си мислеха за него. Дали ѝ липсваше? Дали, след като вече го нямаше, щеше да осъзнае, че е направила погрешен избор? Можеше да им се обади, но какво щеше да им каже? Запита се какво щеше да се случи, ако приятелят му беше взел плика от лекарката. Може би и той щеше да се яви на изпита. Може би това беше част от теста.

Изпита нещо странно — поолекна му на душата. Престана да се подготвя за удара на съдбата и за пръв път си каза, че може би това няма да се случи.

Тъй като нямаше какво да прави, той бродеше из грамадната къща. Директорът и преподавателите бяха любезни, когато налетеше на тях, но бяха прекалено заети да се занимават с него. Усещането беше като да се намира в луксозен морски курорт, когато сезонът е свършил и в хотела няма нито един гост освен него. Накъдето и да се обърнеше, виждаше празни стаи и градини, пусти отекващи коридори. Хранеше се сам в стаята си и често ходеше в библиотеката. Разбира се, разполагаха с пълните събрани съчинения на Кристофър Пловър, и то в луксозна подвързия. Веднъж откри как да се качи в часовниковата кула и цял следобед съзерцава люлеещото се махало и работата на сложния механизъм, докато лъчите на залязващото слънце проникнаха през грамадния циферблат.

Понякога без причина избухваше в смях. Плахо експериментираше с идеята, че е щастлив, само дето не беше свикнал с това състояние на духа. Общо взето случващото се беше абсурдно. Щеше да изучава изкуството на магията! Или беше най-великият гений на всички времена, или най-големият глупак. Но поне го гризеше любопитство какво ще му се случи по-нататък. От известно време наистина му беше интересно. Действителността в Бруклин беше безсъдържателна и безсмислена. В „Брейкбилс“ беше различно. Тук всичко беше съществено, изпълнено със съдържание. В предишния си живот той беше на границата на тежка депресия, дори нещо по-лошо

— бе на границата да започне да се ненавижда, причинявайки си неизлечима душевна травма. Сега обаче се чувстваше като Пинокио — дървеното човече, превърнало се в момче от плът и кръв. Или пък беше обратното — превърнали го бяха от истинско момче в нещо друго. Така или иначе промяната беше положителна. „Брейкбилс“ не беше Филория, но и това го задоволяваше.

Не беше сам непрекъснато. От време на време зърваше отдалеч Елиът да тича през моравата или да седи на някой перваз, да гледа през прозореца или разсеяно да прелиства книга. Изтънченото му лице бе изпълнено с меланхолия, сякаш смяташе, че мястото му е другаде и че е попаднал тук по някакво недоглеждане свише, стараяйки се да се примири с положението си.

Един ден Куентин вървеше покрай моравата и се натъкна на Елиът, който се беше облегал на един дъб, пушеше цигара и четеше книга. Намираше се горе-долу на същото място, където беше при запознанството им.

— Искаш ли цигара? — попита учтиво и извади пакет „Мерит Лайт“. Не бяха разговаряли след първия ден на Куентин в „Брейкбилс“. — Контрабандни са — добави. Очевидно не беше разочарован, че момчето отказа предложението. — Чеймбърс ми ги купува. Веднъж го спипах в избата да опитва вино от частната колекция на директора — „Еленски скок“, реколта деветдесет и шеста. Стигнахме до споразумение. Той е симпатяга, не е редно да го изнудвам. И рисува добре за аматьор, само дето стилът му е старомодно реалистичен. Веднъж му разреших да ме нарисува — с дрехи, разбира се. Подозирам, че за него импресионизмът не съществува.

Куентин никога не беше виждал толкова поразяващо превзет човек, затова не знаеше как да реагира. Повика на помощ цялата мъдрост, която бе натрупал през живота си в Бруклин.

— Цигарите „Мерит“ са за мацки — заяви той.

Елиът одобрително го изгледа.

— Абсолютно си прав. Само че са единствените, които ми понасят. Пушенето е отвратителен навик. Хайде, запали с мен.

Куентин посегна към пакета, осъзнавайки, че се озовава на непозната територия. Беше пипал цигари — те бяха често срещан реквизит при фокусите, но никога не беше пушил. Накара цигарата да

изчезне чрез протичък трик с палеца и дланта, после щракна с пръсти, за да я върне обратно.

— Казах ти да запалиш, не да я опипваш! — сопна се Елиът. Промърмори нещо, после също щракна с пръсти. Пламък като от запалка изригна от показалеца му. Куентин се наведе и вдиша дима.

Изпита усещането, че белите му дробове са били смазани и после кремирани. Цели пет минути кашля неспирно. Елиът се разсмя толкова силно, че му се наложи да седне. Лицето на Куентин беше мокро от сълзи. Насили се още веднъж да дръпне от цигарата и повърна в храстите.

Двамата прекараха заедно целия следобед. Може би Елиът беше гузен, задето беше дал цигара на момчето, или пък беше решил, че скуката от самотата е още по-голяма от скуката в компанията на Куентин. Разведе го из кампуса и го откряна за някои тънкости относно „Брейкбилс“.

— Всеки новак ще забележи, че тук времето е необичайно топло за ноември. Знаеш ли защо? Защото при нас още е лято. Древни магии не позволяват на хората, минаващи с лодки по реката, да видят нашата сграда и парка, пречат и на разни любопитковци случайно да се натъкнат на нея. Само че някъде през 1950 г. времето тук започнало да се отклонява от оста си. С всяка изминала година отклонението се увеличава. В общи линии няма причини за притеснение, но малко изоставаме от общоприетата норма. С два месеца и дващест и осем дни, плюс-минус няколко часа.

Куентин не знаеше дали е редно да покаже безкрайното си учудване, или да симулира безразличие. Затова смени темата и попита за учебната програма.

— През първата година нямаш избор относно програмата. Хенри... — Елиът винаги наричаше директора с малкото му име — ... кара всички да правят едно и също. Умен ли си?

Нямаше начин отговорът на този въпрос да не прозвучи самохвално.

— Май да — смотолеви Куентин.

— Не се притеснявай, всички тук са гении. Щом са те довели за изпита, значи си най-умният в училището си и превъзхождаш дори преподавателите. Тук всеки е бил най-умната маймунка на своето дърво. Само че сега всички сме събрани на едно дърво. Подготви се за

неприятни мигове. Кокосовите орехи не са достатъчно. За пръв път в живота си ще се състезаваш с равни на теб и с по-гениални. Няма да ти хареса. Работата също не е каквато си мислиш. Не става въпрос само да размахаш магически жезъл и да произнесеш думи, за които се предполага, че са латински. Съществуват ред причини, поради които повечето хора не могат да го направят.

— И какви са тези причини?

— Които пречат на болшинството хора да станат магове ли? Ами... — Елиът вдигна костеливия си пръст. — Първо, много е трудно, а те не са достатъчно умни. Второ, много е трудно, а те не са достатъчно отчаяни, че да се бъхтят до постигане на успех. Трето, липсват им напътствията на отдадените на работата си и харизматични преподаватели в колежа „Брейкбилс“. Четвърто, липсва им непоколебимата морална устойчивост, необходима за отговорно боравене със страшните магически сили. И пето — Елиът вирна палец, — някои притежават всички тези качества и все пак не стават за магове. Никой не знае причината. Те произнасят думите, размахват ръце и нищо не се случва. Разбира се, ние не сме сред тях. Ние го притежаваме, каквото и да е то.

— Не съм сигурен, че притежавам морална устойчивост.

— Аз също. Според мен тя не е задължителна.

Известно време не продумаха. Тръгнаха по идеално правата алея, от двете страни на която се издигаха високи дървета и която водеше обратно към моравата. Елиът отново запали цигара.

— Виж, не ти се бъркам — промълви Куентин, — но сигурно знаеш някаква магия за премахване на вредата от никотина.

— Много мило, че попита. През две седмици след пълнолуние принасям в жертва девствена ученичка, като използвам сребърен скалпел, изработен от швейцарец албинос. Който също е девствен. Белите ми дробове се прочистват на мига.

След тази случайна среща Куентин се виждаше с Елиът почти всеки ден. Дългучът отдели цял следобед да научи новака как да се ориентира в лабиринта от жив плет, разделящ Къщата от моравата „Сийгрейв“, носеща името на предишен директор, който я създаде през осемнайсети век. Сред лабиринта бяха разположени шест фонтана и всеки беше назован на някой директор, обикновено покойник, но си имаше и прякор, създаден от подсъзнанията на поколения питомци на

колежа. Храстите от лабиринта бяха оформени като едри животни — мечки, слонове и други по-трудно различими същества. За разлика от обикновените храсти тези се движеха — пристъпваха много бавно и тромаво сред листака като хипопотами, нагазили в африканска река.

Последния ден, преди започване на занятията, Елиът и Куентин заобиколиха Къщата и застанаха пред фасадата, гледаща към река Хъдсън. Широки каменни стъпала водеха от терасата към красив викториански навес за малки плавателни съдове. Двамата решиха, че на всяка цена ще се повозят с лодка, макар че досега не бяха хващали гребла. Елиът изтъкна, че след като са гениални магове, все някак ще се справят с една проста лодка.

Пуфтяха, напъваха се, но накрая избутаха във водата дълъг двуместен скул, при това без да се наранят или да се ядосат един на друг, че да се откажат от плаването. След няколко неуспешни опита най-после обърнаха лодката в желаната посока и бавно загребаха. Ентусиазмът им не беше помрачен нито от несръчността им, нито от факта, че Куентин изобщо не беше във форма, а Елиът хем не беше във форма, хем бе закоравял пушач.

След около километър лятото изведнъж свърши, стана студено и мрачно. Елиът обясни, че са излезли извън обсега на магията, която пази „Брейкбилс“ от любопитни очи, и че отново е ноември. В продължение на двацет минути гребяха ту напред, ту назад, наблюдаваха как небето променя цвета си и усещаха как температурата се понижава, покачва и пак се понижава.

На връщане бяха капнали от умора, затова оставиха лодката да плава по течението. Елиът се настани удобно, запали цигара и заразказва. Заради надменното му поведение Куентин беше решил, че новият му приятел е от богаташко семейство, живеещо в Манхатън, но се оказа, че всъщност Елиът е израснал във ферма в Източен Орегон.

— Нашите получават пари, за да не отглеждат соя — обясни той. — Имам трима по-големи братя. Великолепни екземпляри — добродушни и дебеловрати атлети, които се наливат с бира и ме съжбяляват. Баща ми все разправя, че не знае какво се е случило. Предполага, че се е надрусал, преди да ме направи, затова не съм наред. — Смачка цигарата си в стъклен пепелник, който балансираше на коляното си, и запали друга. — Мислят, че съм в специално училище за компютърни гении и хомосексуалисти, затова през

ваканциите оставам в колежа. На Хенри му е все едно. Не съм си бил у дома, откакто постъпих тук. Вероятно ме съжаляваш — подхвърли небрежно. Върху дрехите си беше облякъл домашен халат и приличаше на дрипав принц. — Недей. Много съм щастлив. Някои хора не могат да се реализират без семействата си, което си е съвсем в реда на нещата. Обаче има и други начини.

Едва сега Куентин осъзна, че зад фасадата на високомерно безразличие Елиът прикриваше истинските си проблеми. Досега се беше смятал за нещо като местен шампион по злочестие, но се запита дали новият му приятел не го превъзхожда и в това отношение.

Докато бавно се носеха по течението обратно към колежа, покрай тях минаваха други лодки, платноходи, туристически корабчета. Хората в тях бяха намръщени и навлечени с дебели дрехи, за да се предпазят от студа. Не усещаха августовската жега, не знаеха, че всъщност им е топло. Древното заклинание не им позволяваше да проникнат във вълшебното място.

Магия

— Магията не е наука, нито изкуство, нито религия. Да бъдеш маг е призвание и професия. Когато правим магии, не се молим на бог. Разчитаме на волята и познанията си, както и на способността си да предизвикаме определена промяна в света. Това не означава, че разбираме магията, както физиците разбират функциите на субатомните частици. Не, май и те още не са наясно по този въпрос... Така или иначе и ние не разбираме и не можем да разберем същността и произхода на магията, както дърводелецът не проумява защо расте дадено дърво. Не му и трябва. Работи с онова, което има.

Подчертавам обаче, че е много по-трудно, по-опасно, но и по-интересно да си маг, отколкото дърводелец.

Лекцията четеше преподавателят Марч — червенокосият шишко с гуцера, когото Куентин беше видял за последно в деня на изпита. Обикновено пълничките хора са симпатични и с ведър характер, но Марч явно правеше изключение.

Сутринта Куентин откри, че Къщата, до вчера празна и безлюдна, гъмжи от народ — от шумни младежи, които тътреха куфарите си по стълбището и от време на време с трясък отваряха вратата на стаята му, поглеждаха го и я затръшваха. Той изпита горчиво разочарование. Беше свикнал да броди сам из Къщата като неин безспорен господар или поне като секретар на Елиът. Оказа се обаче, че в „Брейкбилс“ учат още деветдесет и девет младежи, разделени на пет курса. Бяха пристигнали тази сутрин за първия ден от семестъра и си защитаваха правата. Всички, с изключение на Куентин, бяха с униформи — раирани сака и вратовръзки за момчетата, бели блузи и тъмни карираны поли за момичетата.

— Сакото и вратовръзката са задължителни, освен когато си в стаята си — обясни Фог. — Има и още правила, които ще научиш от другите колежани. Повечето момчета сами избират вратовръзките си. В това отношение сме склонни към компромис, но не злоупотребявай с търпението ми. Всяка крещяща вратовръзка ще бъде конфискувана и ще бъдеш принуден да носиш униформената, за която, макар и да не съм специалист в тази област, знам, че е ужасно старомодна.

В дрешника си Куентин намери няколко тъмносини и светлокафяви раирани сака, комбинирани с официални ризи. Повечето

изглеждаха чисто нови, само някои бяха леко протрити на лактите и миришеха (но не неприятно) на нафталин и тютюнев дим. Той се преоблече и застана пред огледалото. Би трябвало да ненавижда униформата, обаче той се влюби в нея. Още не се чувстваше като истински маг, но поне можеше да изглежда като такъв. На всяко сако беше избродиран герб — златна пчела и златен ключ на черен фон, обсипан с миниатюрни сребърни звездички. След време забеляза, че същият мотив е втъкан в килимите и завесите и гравирани на паркета.

Сега седеше в голяма аудитория с грамадни прозорци от двете страни. Четирите реда елегантни дървени чинове бяха разположени амфитеатрално. Пред тях имаше голяма черна дъска и масивна каменна демонстрационна маса, покрита с дълбоки вдлъбнатини и драскотини. Класът се състоеше от двайсет униформени колежани, които приличаха на обикновени тийнейджъри, опитващи се да изглеждат като непукисти. Куентин подозираше, че поне половината са победители от конкурса за таланти в областта на науката и от шампионата по правопис. Знаеше със сигурност, че едно от момичетата беше председателствало експерименталния съвет на Обединените нации и бе успяло да прокара закона за забрана на ядрените опити в океана с цел запазване на застрашената от изчезване морска костенурка.

Всъщност миналите им успехи вече нямаха значение, но атмосферата беше напрегната, сякаш нервите на всички бяха опънати до краен предел. Изведнъж му се прииска да е в лодката заедно с Елиът.

Марч замълча за момент, после каза:

— Да видим какво умеете. Куентин Колдуотър, излез пред класа, ако обичаш. — Говореше сърдечно и жизнерадостно, сякаш се канеше да му връчи награда. — Застани до мен. Ще ти дам реквизит.

Порови в джобовете си, извади прозрачно стъклено топче и го сложи на масата.

Настъпи гробна тишина. Куентин знаеше, че това не е истински тест, а нещо като нагледен урок. Само че докато слизаше по широките стъпала, усети, че краката му сякаш са се превърнали в кокили. Другите ученици се взираха в него с безразличието на спасили се от изпит.

Той застана до Марч. Топчето беше малко, може би с обиколката на петаче, следователно нямаше да е трудно да го скрива и изважда от ръкава на униформеното си сако. „Сега ще им покажа какво мога“ — помисли си той. От напрежение ушите му забучаха. Заизважда топчето ту от едната, ту от другата си ръка, от устата и от носа си. Публиката го възнагради с откъслечни кискания. Напрежението го напусна и той се развихри. Подхвърли топчето толкова високо, че то едва не се удари в тавана, приведе се и топчето падна в трапчинката под кръста му. Някой забарабани с пръсти по чина си. Избухнаха бурни ръкопляскания.

За финалния си номер Куентин се престори, че разбива топчето с тежкото метално преспание, като в последния миг замени стъклената сферичка с ментов бонбон, случайно останал в джоба му, който силно изхруска и на мястото му остана достоверна купчинка бял прах. Той намигна на публиката и се извини на Марч, после го помоли да му даде носната си кърпа. Преподавателят посегна да я извади и откри топчето в джоба на сакото си.

Първокурсниците заръкопляскаха още по-силно. Куентин се поклони. „Не е зле“ — помисли си. Само половин час след началото на учебната година се беше превърнал в герой.

— Благодаря, Куентин — раболепно каза Марч. — Беше много поучително. Върни се на мястото си. Алис, готова ли си да ни покажеш уменията си?

Обръщаше се към дребничко намусено момиче, седнало на последния ред. Алис не се изненада, че е избрана. Изглеждаше като човек, който непрекъснато очаква да му се случи най-лошото. Слезе по стъпалата, вирайки се напред, сякаш вървеше към бесилото, и безмълвно взе топчето, което ѝ подаде преподавателят. Застана зад демонстрационната маса, която ѝ стигаше до гърдите, остави топчето на каменната плоча и зажестиккулира над него. Изглеждаше сякаш разговаря чрез знаци или намотава около пръстите си невидими конци. Държеше се така, като че ли не прави нищо особено. Поведението ѝ беше коренно противоположно на парадирането на Куентин. Тя се втренчи в топчето толкова напрегнато, че в един момент като че ли стана кривогледа. Устните ѝ замърдаха, но от тях не се изтръгна нито звук.

Топчето заблестя в червено, в бяло, после стана непрозрачно като око, покрито с перде. Изпод него се заизвива струйка сивкав дим.

Самодоволството на Куентин се изпари. „Алис вече познава истинската магия — каза си той. — Господи, толкова съм изостанал!“

Алис потърка длани и промърмори:

— След минута пръстите ми ще се приспособят.

Внимателно, все едно изваждаше гореща тава от фурната, тя докосна топчето с върховете на пръстите си. То се беше разтопило от високата температура и приличаше на карамел. С четири уверени движения Алис му оформи крачета, после добави глава. Отдръпна ръце и го духна. Топчето се претърколи, отърси се и се изправи. Беше се превърнало в миниатюрно стъклено животинче. След миг заприпка по масата.

Този път никой не заръкопляска. Хладината в стаята беше осезаема. Куентин усети, че настръхва. Единственият звук беше от чаткането на стъклените крачка върху каменния плот на масата.

— Благодаря, Алис. — Марч се върна пред дъската — На онези от вас, които се питат какво беше това, ще отговоря, че току-що Алис направи три основни магии: безмълвна термогенеза на Демпси, анимация на Лесър Кавалиери и париране и защита, които са толкова оригинални, че предлагам да им дадем твоето име, Алис.

Тя с безразличие впери поглед в него, очаквайки разрешение да си седне. Изобщо не изглеждаше самодоволна, просто изгаряше от нетърпение да я освободят. Забравено от всички, мъничкото стъклено животинче стигна до ръба на масата. Алис понечи да го хване, но съществото падна и се разби на твърдия каменен под. Покрусена, тя коленичи до него, но Марч бързаше да завърши лекцията си.

Куентин наблюдаваше драмата със смесица от състрадание и завист. „Каква нежна душа има тази Алис — помисли си той. — Само че именно нея трябва да победя.“

— Тази вечер прочетете първа глава от „История на магията“ от Лъо Гоф, превод на Лойд — подхвана Марч, — и първите две глави от „Практически упражнения за начинаещи магове“ на Амилия Попър — книга, която скоро ще започнете да мразите до дъното на младите си невинни души. Предлагам да опитате първите четири упражнения. Всеки от вас утре в час ще направи някое от тях. Ако езикът на мадам Попър, типичен за осемнайсети век, ви се стори труден, знайте, че след месец ще започнете да изучавате средноанглийски език, латински и

класически старохоландски. Гарантирам ви, че тогава с носталгия ще си спомняте за лейди Попър.

Учениците започнаха да си събират нещата. Куентин погледна тетрадката пред себе си — белият лист беше празен с изключение на една тревожна зигзагообразна линия.

Марч повиши глас:

— И още нещо, преди да си тръгнете. Призовавам ви да мислите за този курс като за чисто практически, с минимум теория. Ако ви се прииска да научите нещо повече за същността и произхода на магическите сили, които ще овладявате бавно и с много труд, спомнете си прочутия анекдот за английския философ Бъртранд Ръсел, който ще ви разкажа сега. Веднъж Ръсел изнесъл лекция за структурата на вселената. Накрая някаква жена се приближила до него, похвалила го, че е умен младеж, но с погрешни схващания, защото било всеизвестно, че Земята е плоска и се крепи на гърба на костенурка. Философът я попитал на какво се крепи костенурката, а тя отвърнала: „Много хитро, млади човече, много хитро. Но знайте от мен, че чак до долу има костенурки.“

Разбира се, жената грешала относно Земята, но е щяла да бъде права, ако е говорела за магията. Велики магове са прахосали живота си, опитвайки се да стигнат до корена на вълшебството. Това е безнадеждно и скучно дирене, а понякога и много опасно. Защото колкото по-надолу прониквате, костенурките стават все по-големи и по-страшни, докато постепенно заприличват на люспести дракони... И не забравяйте на излизане от клас да си вземете по едно стъкло топче.

Още на другия ден следобед Марч им преподаде простичко заклинание на непознат език, който звучеше като цигански (по-късно Алис обясни на Куентин, че бил естонски), и жест, състоящ се в движение на средния пръст и кутрето на двете ръце, независимо един от друг. Трикът изглеждаше простичък, но се оказа адски труден. Марч обяви, че онези, които изпълнят задачата, могат да напуснат веднага, а другите ще останат, докато задоволят изискванията му. Добави, че сами ще разберат, когато са успели.

Куентин остана в аудиторията, докато болката в пръстите му стана непоносима, докато светлината, проникваща през прозорците, помръкна, смени цвета си и напълно се стопи, докато празният му

стомах се разбунтува. Остана, докато лицето му пламна от срам и всички (с изключение на четирима души) напуснаха помещението. Алис беше сред първите — справи се само за двацет минути, но излезе тихичко, без да си придава важности. Най-после Куентин изрече заклинанието и направи движенията (дори не знаеше какво по-различно бе сторил този път), но усилията си струваха, защото топчето заподскача от само себе си.

Той не продума, само оброни глава на чина и скри лице в стъвката на лакътя си. Не беше случайност, нито шега. Наистина се беше справил. Можеше да прави магии. Което означаваше, че му се разкриват безкрайни възможности. До края на семестъра стъкленото топче стана негов неизменен спътник. Според Куентин то въплъщаваше студения безмилостен подход на Марч към магическата педагогика. Всяка лекция, всяко упражнение, всяка демонстрация бяха посветени на преобразяването на стъкленото топче. През следващите четири месеца Куентин бе длъжен да го носи навсякъде. Обикновено го държеше в джоба на униформеното сако, а когато се къпеше, го пускаше в сапунерката. Лягаше си с него и понякога го сънуваше, когато спеше дълбоко.

Научи се да го изстудява, докато то се заскрежи. Принуждаваше го да се търкаля по масата, тласкано от незнани сили, да се носи във въздуха. Тъй като топчето беше прозрачно, много лесно го превърна в невидимо, в резултат на което го загуби и се наложи Марч да го материализира. Куентин го караше да плава във вода, да преминава през дървена преграда и да привлича като магнит метални стружки. Преподавателят му обясни, че това са елементарни умения. Забележителното представяне на Куентин на изпита било аномалия, прилив на акумулирана енергия, което често се наблюдавало при първата изява на маговете. Добави, че ще изминат години, преди отново да направи трик, който може да се сравни с първоначално показаното.

Междувременно, Куентин изучаваше и история на магията. Оказа се, че онези, които я практикуват, открай време живеят сред „обикновените“ хора, но са встрани от обществото, което не подозира за тях. Най-великите магьосници бяха непознати на широката публика. Леонардо, Роджър Бейкър, Нострадамус, Нютон бяха магове, само че с много скромни възможности. Фактът, че са известни на човечеството,

бе в техен ущърб. Според стандартите на магическото общество те бяха отпаднали на първото препятствие, понеже не бяха проявили достатъчно здрав разум да запазят в тайна познанията си.

Книгата на Попър, която Куентин получи за домашно, се оказва тъничко томче, съдържащо поредица от кошмарно сложни упражнения за пръстите и гласа. Той стигна до заключението, че правенето на магия се състои в много точни жестове, придружени от заклинания, нашепвани или произнасяни на висок глас. Дори най-малката грешка в жестовете или в заклинанието можеше да обезсили и да провали магията.

Стигна и до друго заключение — наистина не беше във Филория. В книгите от поредицата за тази страна менторът винаги вземаше под крилото си едно-две от децата Чатуин и ги обучаваше на някакво умение или професия. В „Светът в стената“ Мартин ставаше прекрасен ездач, а Фиона бе обучена за горски разузнавач; в „Летящата гора“ Рупърт се превръщаше в отличен стрелец с лък; в „Момичето, което измерваше времето“ Хелън тренираше с майстор на фехтовката и така нататък.

Обучението в „Брейкбилс“ нямаше нищо общо с описаното в книгите. Оказа се, че дори най-простичката магия трябва да се преобрази, за да се съгласува с деня и часа, фазата на луната, целта на мага, и още сто фактора, подредени в безброй таблици, графики и диаграми, отпечатани на грамадни пожълтели листове хартия. Половината от всяка страница беше заета от бележките под линия, описващи изключенията и особените случаи, които също трябваше да бъдат наизустени.

Но имаше още нещо освен упражненията и зубренето, което никога не се споменаваше в лекциите на Марч. Куентин не можеше да го опише, но усещаше, че човек трябва да знае още нещо, ако иска магията му да е ефикасна. Опитах ли да мисли за това, умът му се замъгляваше и се отплесваше в абстракции. Бе нещо като силна воля и концентрация, прозорливост и дори малко артистичност. А най-важното беше, че трябва да си отдаден на онова, което правиш.

Необяснимо как, но винаги чувстваше кога думите и жестовете му оказват въздействие на загадъчния долен слой на вселената. Върховете на пръстите му се затопляха и сякаш оставяха следи във въздуха. При това усещаше лека съпротива, като че ли атмосферата

около него се сгъстяваше и притискаше ръцете му, дори устните и езика му. Умът му започваше да работи на бързи обороти, все едно бе под влиянието на кофеин или кокаин. Като цяло усещането му харесваше.

Приятелите на Елиът се бяха върнали в училището и сега той се хранеше заедно с тях. Бяха като могъща клика, разговаряха само помежду си, смееха се необуздано и не се интересуваха от останалото население на „Брейкбилс“. Все пак нещо ги отличаваше от другите колежани. Не бяха по-красиви или по-умни, но изглеждаха така, сякаш знаеха кои са, и не търсеха потвърждение от останалите. Куентин си казваше, че ще е хубаво един ден да заприлича на тях.

Беше му криво, задето Елиът го беше зарязал след завръщането на приятелите си, обаче сега беше изправен пред ново предизвикателство — деветнайсетимата си колеги първокурсници. Всички без изключения бяха необщителни и се гледаха недоверчиво, сякаш се питаха кой ще излезе победител в интелектуалната битка на живот и смърт. Бяха свикнали да се състезават и винаги да побеждават. С други думи приличаха на Куентин, а той не беше свикнал да е сред себеподобни.

Всички първокурсници бяха обсебени от дребничката Алис, но скоро стана ясно, че макар в академично отношение да е много по-напред от тях, на практика тя беше ужасно срамежлива и с нея почти не можеше да се разговаря. Ако някой се опиташе да я заговори, тя отговаряше едносрично и криеше лицето си зад дългата си коса. Очевидно ѝ беше адски мъчително да е обект на внимание.

Куентин се питаше кой е накарал гениалната Алис да се страхува от другите хора. Искаше му се да се състезава с нея, но желанието да я закриля потискаше състезателния му дух.

Животът в „Брейкбилс“ беше спокоен, официален и дори малко театрален, а по време на закуските, обедите и вечерите официалността бе направо фетишизирана. Вечерята се сервираше точно в шест и половина, а закъснелите не се допускаха. Преподавателите и колежаните седяха заедно до безкрайно дълга маса, застлана с невероятно бяла покривка. Приборите за хранене бяха сребърни, но от различни комплекти. Осветлението се осигуряваше от батальони невероятно грозни полилеи. За разлика от традиционно безвкусните ястия в частните училища храната тук беше превъзходна и приготвена

предимно по класически френски рецепти. Първокурсниците сервираха на по-възрастните си колеги и се хранеха сами, след като другите свършеха. Онези от трети и четвърти курс имаха право да изпият по чаша вино на вечеря, а петокурсниците — по две. Необяснимо защо студентите четвърта година бяха само десетима. Всеки, който се поинтересуваше за причината, не получаваше отговор.

Куентин се приспособи с бързината на моряк, попаднал на непознат континент, населен с диваци, който или трябва да научи местния език, или да бъде изяден от местните. Почти беше сигурен, че макар повечето колежани да мрънкаха и да се държаха така, сякаш ще ги подложат на изтезания, всъщност бяха щастливи, че са в „Брейкбилс“. Самият той наистина беше щастлив, въпреки че никога нямаше да прояви слабостта да изрази чувствата си. Всяка сутрин се събуждаше с радостното усещане, че до вечерта ще му се случи нещо интересно и неочаквано. Първите два месеца в училището минаха неусетно. Скоро червеникавозлатисти листа се разпиляха по моравата, като че ли бяха тикани с невидими метли (нищо чудно да беше точно така).

Всеки ден след часовете той отделяше по половин час да обиколи пеш кампуса. Един горещ следобед се натъкна на миниатюрно лозе. Отвъд, на около четиристотин метра навътре в гората, в края на тясна чакълеста пътека видя малка ливада, разделена на квадрати. Някои бяха затревени, други — от камък или пясък, трети от вода, а два бяха от почернял метал, напомнящ сребро, покрит с надписи. Територията на колежа не беше обградена нито със стена, нито с ограда. Границите ѝ бяха очертани от реката и гъсти дървета от трите страни. Въпреки това преподавателите явно отделяха много време за поддържане на магията, която правеше училището невидимо за външни хора. Непрекъснато обикаляха периметъра, вглеждаха се в неща, невидими за Куентин, и после ги обсъждаха.

Сняг

Един следобед, в края на октомври, Марч помоли Куентин да остане след часа по практическо приложение. При занятията по ПП, както го наричаха всички, младежите и девойките се обучаваха на правене на магии. На този етап им разрешаваха да правят само елементарни заклинания, и то под стриктен надзор, обаче това беше като малка награда за океаните от теоретични познания, които бяха принудени да усвоят.

По този предмет Куентин не беше особено силен. Занятията се провеждаха в помещение, напомнящо университетска лаборатория по химия и обзаведено с каменни маси, плотове, носещи следите от безброй опити, и дълбоки умивалници. Въздухът миришеше на озон заради вечните заклинания, направени от поколения преподаватели, за да предпазят учениците от самонараняване.

Куентин наблюдаваше как лабораторният му партньор Сурендра поръси дланите си с бял прах (равни части брашно и пепел от плавеи), изписа във въздуха невидими знаци с върбовия си жезъл, после леко докосна с него стъкленото си топче и го разполови. Обаче когато самият Куентин докосна с жезъла своето топче, то се пръсна като електрическа крушка и от него изригна малък гейзер от парченца стъкло и белезникав пращец. Куентин изпусна жезъла си и се обърна, за да си предпази очите, а другите колежани изпънаха шии да видят какво става и се закискаха. Ето защо той беше в отвратително настроение, когато Марч го помоли да остане след часа. Докато го чакаше да приключи разговора с няколко момчета и момичета, Куентин потъна в мрачни размишления. Единствената му утеха беше, че и Алис бе помолена да остане. Тя стоеше до прозореца и замечтано се взираше в мътната река Хъдсън. Стъкленото ѝ топче бавно кръжеше около главата ѝ като миниатюрен сателит. Той се запита защо магиите ѝ се удават толкова лесно. А дали само изглеждаше така? Не му се вярваше да ѝ е трудно колкото на него. Пени също беше тук и както обикновено бледото му лице беше напрегнато.

Марч се върна в стаята, последван от Ван дер Веге. Тя започна направо, без да увърта:

— Помолихме ви да останете, защото обмисляме да ви прехвърлим във втори курс през пролетния семестър. Ще се наложи да

работите допълнително, та през декември да вземете изпита за първа година и после да настигнете второкурсниците. Мисля, че ще се справите. Така ли е?

Погледна ги окуражаващо. Всъщност не им задаваше въпрос, а правеше заключение. Куентин, Пени и Алис смутено се спогледаха и отново извърнаха очи. Куентин се беше научил да не се изненадва, когато му казват, че интелектуалните му способности са много над тези на други хора, и това отличие донякъде заличи срама му от счупеното стъклено топче. От друга страна, всички се държаха ужасно тържествено, сякаш беше голяма привилегия да прескочиш една година в „Брейкбилс“... нещо, което той не беше сигурен, че иска.

— Защо? — пристраши се да попита Пени. — И ще прехвърлите ли в трети курс други ученици, за да отворите място за нас?

Въпросът беше напълно резонен. По някакво неписано правило във всеки клас имаше само по двайсет ученици — нито повече, нито по-малко.

Ван дер Веге каза само:

— Всеки курсист усвоява знанията с различна бързина, Пени. Искате ли да учите с онези, сред които ще се чувствате най-добре. — Тъй като нямаше повече въпроси, тя явно изтълкува мълчанието им като съгласие. — Разбрахме се. Желая ви успех.

Тези думи тласнаха Куентин към нов и по-труден етап от живота му тъкмо когато беше започнал да свиква с предишния. До този момент работеше усърдно, но от време на време кръшкеше като всички други. Разхождаше се из кампуса и общуваше с другите първокурсници в отделеното за тях помещение — запусната, но уютна стая с камина, обзаведена с фатално контузени канапета и фотьойли. Разполагаша с контрабандна конзола за видеоигри, скрита в големия дрешник и свързана със старомоден телевизор.

Но това беше преди. Сега нямаше момент, в който Куентин да не учи. Въпреки че Елиът го беше предупреждавал какво го чака, той си въобразяваше, че обучението му в изкуството на магията ще е прекрасно пътуване през тайна градина, където безгрижно ще къса от най-ниските клони плодовете на познанието. Вместо това всеки следобед след часовете по ПП отиваше право в библиотеката, за да си приготви набързо домашните, за да може след вечеря отново да се върне там за срещата с наставника си.

Всъщност наставникът беше красивата млада жена, която на изпита го беше накарала да нарисува картата на училището и която се казваше Съндърланд. В общи линии русокосата дама със съблазнителни форми и очарователни трапчинки беше пълната противоположност на магьосница. Тя преподаваше предимно на колежани от горните курсове и проявяваше нетърпимост към аматьорите. Безмилостно го караше да упражнява жестове и заклинания, а когато Куентин най-сетне постигнаше съвършенство, хубавелката го принуждаваше да повтори някои етюди „за сигурно“. Ръцете ѝ правеха чудеса, за които той не можеше и да мечтае. Поведението ѝ щеше да е нетърпимо, ако Куентин не беше лудо влюбен в нея.

Понякога се чувстваше гузен, че изневерява на Джулия. „Да не би да съм ѝ длъжен? — казваше си гневно. — Тя с нищо не показва, че държи на мен.“ А русокосата Съндърланд бе тук. Той изпитваше необходимост от близък човек в новия си свят. Джулия беше обречена на забрава.

Свободното си време (доколкото го имаше) прекарваше с Алис и Пени. Първокурсниците бяха длъжни да си лягат в единайсет часа, но тримата намериха начин за мъничко разтуха след непосилните учебни занимания. В крилото със стаите на колежаните имаше малък кабинет. Говореше се, че въпреки магическите си способности преподавателите не виждат какво се случва там. Помещението нямаше прозорци, беше безкрайно неприветливо и миришеше на мухъл, но беше обзаведено с канапе, маса и столове, а преподавателите не стъпваха там след започването на вечерния час. Така кабинетът се превърна в убежище на Куентин, Алис и Пени.

Алис сядаше до масата, Куентин се просваше на дивана, а Пени обикаляше из помещението, когато искаше да се съсредоточи, или седеше по турски на пода. Омразните книги на Попър притежаваха магическата способност човек да се упражнява пред тях и сами да му казват дали е успял (тогава позеленяваха), или се е провалил (в тези случаи ставаха червени). Най-гадното беше, че не обясняваха причината за провала. Алис винаги знаеше кога някой се е издънил. Беше същинско дете чудо с неестествено гъвкави пръсти и китки, и с феноменална памет. Говореше тихо и внимателно, но по отношение на чуждите езици беше ненаситна. Докато състудентите ѝ още бродеха из

дебрите на средноанглийския, тя вече овладяваше арабски, арамейски, старохоландски и църковнославянски език. Още беше безкрайно стеснителна, обаче се отпускате пред Пени и Куентин и дори от време на време проявяваше чувство за хумор, макар да разказваше вицовете на църковнославянски език.

Куентин си мислеше, че и без това татуираният няма да схване шегата, защото беше напълно лишен от чувство за хумор. Упражняваше се самостоятелно, мърмореше и наблюдаваше жестовете си, отразени в голямото огледало с позлатена рамка, облеганото на стената. Явно навремето е било омагьосано, но магията беше отслабнала, затова понякога вместо отражението на Пени се появяваше хълм без дървета — гладка затревена гърбица под мрачно небе. Вместо да се отдръпне, Пени чакаше мълчаливо и намръщено отражението да се промени. Проклетото огледало изнервяше Куентин, сякаш всеки момент нещо страховито щеше да превали хълма.

— Питам се къде ли е тази височина — веднъж каза Алис. — В реалния живот, де.

— Не знам — измънка Куентин. — Може би именно това е Филория.

— Можеш да минеш през огледалото и да попаднеш там. В книгите винаги става така.

— И какво от това? Само си помисли — ще се прехвърлим оттатък, ще учим един месец, ще се върнем и ще завършим с отличие.

— Само не ми казвай, че искаш да отидеш във Филория, за да учиш още по-усърдно — отбеляза Алис. — Ще е най-тъжното, което съм чувала.

— Стига сте дрънкали! — скастри ги Пени. За пънкар беше невероятен досадник.

Зимата дойде — сурова зима, типична за долината на Хъдсън. Фонтаните замръзнаха, храстите животни, образуващи лабиринта, потрепваха и се отърсваха от снега. Тримата приятели започнаха да странят от съучениците си, които им завиждаха и ги мразеха.

Куентин преоткри трудолюбието си. Не го мотивираше жаждата за познания, нито желанието да докаже на Ван дер Веге, че наистина заслужава да е във втори курс. Просто изпитваше перверзно задоволство от непрекъснатото залягане над учебниците — същото

задоволство, благодарение на което от малък научи сложните трикове с карти, а в осми клас взе изпита по висша математика.

Неколцина горнокурсници се съжалиха над тримата зубрачи и ги обявиха за свои талисмани. Насърчаваха ги да учат по-усърдно, а нощем им носеха сандвичи и безалкохолни напитки. Дори Елиът благоволеше да ги посети и им подари контрабандни амулети и талисмани, които да ги държат будни и да подсилват паметта им.

Толкова бяха преуморени от зубренето и от безсънните нощи, че не усетиха кога измина декември. Всъщност вече бяха забравили към каква цел се стремят. Куентин установи, че дори любовта му към красивата преподавателка Съндърланд е заменена от депресия. Улавяше се, че се взира в разкошните ѝ гърди, вместо да мисли за правилното положение на палеца си.

На лекциите на Марч вече седеше на последния ред, изпитвайки надменно презрение към състудентите си, които още изучаваха Попъровия етюд № 27, докато той вече беше на № 51. Започна да изпитва ненавист към продъненото канапе в мизерната стаичка, където късно нощем се събираха заедно с Алис и Пени. Дотолкова ненавиждаше и противната миризма на кафето, което пиеха, че почти се изкушаваше да опита леката дрога, предпочитана от Пени. Даваше си сметка, че е станал раздражителен мизантроп, почти копие на онзи Куентин, който смяташе, че е останал в Бруклин.

През почивните дни, поне денем, можеше да работи където пожелае. Най-често оставаше в стаята си, но от време на време се изкачваше по спираловидното стълбище, водещо към обсерваторията в една от кулите. Там се помещаваше старинен телескоп, голям колкото телеграфен стълб. Вероятно някой от персонала изпитваше истинска обич към този инструмент, защото лагерите на въртящата се поставка винаги бяха смазани, а металният корпус бе излъскан до блясък.

Куентин предпочиташе да чете в обсерваторията, понеже беше добре отоплена и рядко посещавана. Първо, катеренето по стълбите не беше особено приятно, и второ, телескопът беше неизползваем през деня. Но една събота в края на ноември откри, че не е единственият, който е стигнал до това заключение. Щом се изкачи по стълбището, видя, че капакът в пода е вдигнат, което означаваше, че някой е завзел убежището му. За всеки случай внимателно провря глава през отвора и огледа кръглата стая, озарена с жълтеникава светлина. Усещането

беше, че е надникнал в друг свят на непозната планета, който носеше зловеща прилика с неговия, но беше пренареден. Натрапникът се оказа Елиът. На креслото седеше един от второкурсниците — момче с гладко бебешко лице и рижава коса. Куентин не го познаваше, но мислеше, че се казва Ерик.

Двамата се прегърнаха и се целунаха.

Необяснимо защо Куентин изчака още секунда, преди да слезе по стълбището и да се върне в своя познат и предсказуем свят, но не можеше да откъсне поглед. Гледаше право в оголената същност на емоционалния механизъм на „летния“ си приятел. Запита се как не се е досетил и дали Елиът прелъстява едно-две момчета годишно и ги захвърля, след като им се е наситил. И наистина ли беше принуден да се крие? Дори в „Брейкбилс“?

Реши, че повече няма да учи в обсерваторията.

Довърши първи том от книгата на Попър в полунощ преди изпита, който щеше да се проведе след неделния ден. Затвори книгата и около минута се взира в корицата. Ръцете му трепереха. Виеше му се свят, чувстваше тялото си тежко като олово. Не можеше да остане в тайната стаичка, но беше прекалено изнервен, за да си легне. Надигна се от продъненото канапе, облече си палтото и заяви, че отива да се поразходи.

За негова изненада Алис предложи да го придружи. Пени безмълвно се взираше в пейзажа в огледалото, очаквайки да види отражението на бледото си лице, за да продължи да се упражнява.

Куентин възнамеряваше да мине през лабиринта, да прекоси заснежената морава, да се обърне и да се взре в притихналата Къща. Трябваше да обмисли защо приключението изобщо не е забавно и да се опита да успокои опънатите си нерви, за да поспи. Тръгна към високите остъклени врати към задната тераса.

— Недей! — прошепна Алис и обясни, че след вечерния час вратите се настройват чрез магия така, че да изпращат предупредителни сигнали в стаите на преподавателите. Било направено, с цел да се попречи на колежаните да напускат сградата. Тя го поведе към вратичка, скрита зад един гоблен, която водеше към жив плет, покрит със сняг. Провряха се през него и пристъпиха в студения мрак.

Куентин беше с двайсетина сантиметра по-висок от Алис и с по-дълги крака, но тя смогваше да върви редом с него. Преминаха през лабиринта и закрачиха през заледената морава.

Алис първа наруши мълчанието:

— Идвам тук всяка нощ.

Куентин не можа да реагира веднага, защото съзнанието му беше замъглено от липсата на сън.

— Всяка нощ ли? — попита глуповато. — Наистина ли? Защо?

— Ами... така — въздъхна тя. Под лунната светлина парата от устата ѝ приличаше на бяло облаче. — За да избистря съзнанието си. В кулата на момичетата става много шумно и не мога да мисля. Тишината ме успокоява.

— Дали знаят, че излизаш след вечерния час?

— Разбира се. Най-малкото Фог знае.

— Тогава защо си правиш труда да...

— Да излизам през тайната вратичка ли? Мисля, че не го е грижа дали някой от нас излиза без разрешение. Обаче оценява усилието да се прикриваме.

Стигнаха до края на голямата морава, обърнаха се и се загледаха в Къщата. Някъде избуха бухал. Ленивата луна посребряваше облаците, надвиснали над покрива. Сцената беше като от стъкло кълбо с изкуствен сняг, което никой не е разклатил.

Куентин си спомни онзи откъс от „Светът в стената“ от поредицата за Филория, в който Мартин и Фиона бродеха през замръзналата гора, търсейки дървета, омагьосани от Наблюдателката, в стволовете на които имаше тиктакащи часовници. Наблюдателката не беше като другите лоши магьосници, понеже много рядко правеше злини, и то далеч от хорските очи. От време на време я зърваха в далечината, хванала в едната си ръка книга, а в другата — богато инкрустиран часовник; друг път профучаваше в тиктакаща карета с формата на часовник, украсена с бронзови заврънкулки. Неизменно носеше воал, закриващ лицето ѝ. При всяко преминаване засаждаше своите дървета часовници.

Куентин се улови, че се ослушва за тиктакане, но тишината се нарушаваше само от странен пукот навътре в гората.

— От тук влязох в този свят — промълви той. — През лятото. Дори не знаех какво е „Брейкбилс“. Мислех, че съм попаднал във

Филория.

Алис се засмя, но побърза да се извини:

— Прощавай. Нямах представа колко харесвах тези книги като малка.

— А ти откъде влезе?

— От там. — Тя посочи друга редица дървета. — Само че не влязох като теб, през портал. Не бях поканена... — Стараеше се да говори спокойно, но гласът ѝ затрепери. — Моят брат дойде тук. Мечтаех да го последвам, обаче така и не ме поканиха. Чаках, чаках, накрая избягах. Знаех, че вече съм пропуснала първата година. Аз съм с една година по-голяма от теб.

Куентин не знаеше този факт. Алис изглеждаше по-малка.

— Качих се на автобуса за Покипси, после се придвижвах с таксито, докдето беше възможно. Направило ли ти е впечатление, че пред Къщата няма алея за коли. Няма и пътища, водещи към „Брейкбилс“. Най-близкият е междущатската магистрала. Последният шофьор ме остави посред пустошта. Извървах пеш последните осем километра. Загубих се. Спах в гората.

— Наистина ли? Направо на земята?

— Да, а трябваше да взема палатка. Не знам тогава какво ми се въртеше в главата. Бях изпаднала в истерия.

— Ами брат ти? Защо не ти помогна да влезеш?

— Той почина. — Изрече го спокойно, сякаш съобщаваше най-обикновен факт, но Куентин се смая. Не предполагаше, че Алис има брат. Нито че животът ѝ невинаги е бил магически.

— Виж — промърмори той, — нещо не се връзва. Нали знаеш, че си най-умната в нашия клас?

Тя сви рамене. Взираше се напрегнато в Къщата.

— Значи някак си влезе. Как реагираха даскалите?

— Шашнаха се. Предполага се, че никой не може да намери Къщата. Решиха, че е чиста случайност. Аз обаче знам, че тук действат древни магии... Отначало ме помислиха за бездомница. От косата ми стърчаха сухи клонки, очите ми бяха подпухнали, защото плаках през цялата нощ. Ван дер Веге ме съжали. Даде ми чаша кафе и ми позволи да се явя самостоятелно на приемния изпит. Фог не беше съгласен, обаче тя го убеди.

— И ти изкара, така ли?

Алис отново сви рамене.

— Още не разбирам какво е станало — настоя Куентин. — Защо не са те поканили като нас?

Тя не отговори, само гневно се втренчи в луната, забулена в мъгла. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Едва в този момент той осъзна, че не е единственият в колежа, който се чувства като натрапник. Алис не беше само негова съперница, чиято единствена цел беше да се наложи и така да отнеме частица от щастието му. Тя имаше мечти и кошмари и посвоему се чувстваше изгубена като него.

Стояха под грамадно дърво, чиито клони се огъваха от натрупания сняг. Това напомни на Куентин за Коледа и той внезапно осъзна, че са пропуснали този празник. Беше забравил, че в „Брейкбилс“ времето изостава от това в реалния свят. Родителите му бяха споменали нещо по телефона, обаче не им беше обърнал внимание.

Всъщност имаше ли значение? И защо, по дяволите, си струваше да се бърхти така? Защо се скъсваха от учене? Заради властта... или познанието. Само че тези понятия бяха безкрайно абстрактни. Отговорът би трябвало да е очебиен, но му се изплъзваше.

Алис потрепери от студа. Той се обърна към нея:

— Така или иначе вече си в „Брейкбилс“. Всички сме тук. — Прегърна я през раменете. Тя не се притисна към него, нито показа, че жестът му я е трогнал, но и не припадна — нещо, от което той се страхуваше. — Да се приберем, преди Фог да побеснее. Утре ни чака тежък изпит. Почини си, иначе няма да изпиташ удоволствие.

Изпитът се проведе на следващия ден, понеделник, в началото на третата седмица на декември. Два часа бяха посветени за писане на есе и още два — за практически упражнения.

Рано на другата сутрин някой пъкна под вратите на стаите им по един сгънат лист плътна кремава хартия като онази, на която се печатат поканите за сватба. На всеки лист бяха написани резултатите от изпита. Куентин и Алис бяха издържали, Пени — не.

Изчезналото момче

През последните две седмици на декември учениците в „Брейкбилс“ бяха разпуснати за ваканция. Отначало Куентин не разбираше защо толкова се страхува от завръщането си у дома. Накрая истината му проблесна — боеше се, че ако напусне колежа, няма да го приемат обратно. Никога нямаше да намери пътя — щяха да заключат след него тайната врата към градината и той щеше завинаги да остане впримчен в реалния свят.

В крайна сметка се върна за пет дни в дома си в Бруклин. За миг, докато се изкачваше по стълбите към входната врата, попадна под магията на познатите миризми на готвено, боя, персийски килими и прах. Щом зърна широката усмивка на майка си и усети крепкото ръкостискане на баща си, изведнъж отново стана онзи Куентин от миналото. Подаде се на илюзията, че не е трябвало да напуска дома си, че му е отредено да води тъкмо този живот.

Само че магията бързо се разсея. Не можеше да остане. Бащиният му дом беше станал непоносим. Как да се върне в мизерната си стаичка с олющена бяла боя и зарешетени прозорци, гледащи към дворче с висока ограда, след като имаше на разположение уютната си стая в кулата на Къщата? Нямаше за какво да разговаря с добронамерените си, но не особено любопитни родители. И вниманието им, и пренебрежението им бяха еднакво непоносими след пребиваването му в другия объркан, интересен и магически свят.

Върнал се беше у дома в четвъртък. На следващия ден изпрати съобщение на Джеймс по мобилния си телефон и в събота се срещна с него и Джулия в изоставен хангар за лодки край канала Гоуанъс. Харесваха това убежище може би защото се намираше близо до домовете им и бе уединено. Намираше се в края на задънена уличка, стигаща до водния канал, и човек трябваше само да се прехвърли през ръждясала метална ограда, за да се озове там.

Куентин се зарадва на срещата със старите си приятели, но още повече го зарадва осъзнаването колко се е променил самият той. В „Брейкбилс“ беше израснал. Вече не беше загубеният, който вечно се вираше в земята, не беше верният паж на Джеймс, нито момчето, безнадеждно влюбено в Джулия. След като с Джеймс се поздравиха и прегърнаха, не изпита към него някогашната почит — приятелят му да

е винаги главното действащо лице в пиесата. Щом зърна Джулия, потърси в сърцето си някогашната си любов към нея. Тя не беше изчезнала, ала бе като притъпена болка от шрапнел, който лекарите не са могли да извадят.

Не му беше хрумвало, че те може да не изпаднат във възторг от срещата си с него. Вярно, че беше изчезнал ненадейно и без всякакво обяснение, но нямаше представа колко обидени и предадени се чувстват приятелите му. Седнаха един до друг и докато се взираха във водата, той им разказа накратко за непознатото, но много престижно учебно заведение, което посещаваше. Запази в тайна изучаваните предмети и се съсредоточи върху описанието на сградата на колежа. Джеймс и Джулия се притискаха един до друг, за да прогонят мартенския студ (в Бруклин вече беше месец март) — приличаха на двойка възрастни съпрузи, седнали на скамейка в парка. Като дойде неговият ред, Джеймс заразказва за дипломната си работа, предстоящия абитуриентски бал, за учителите, за които Куентин не се бе сецал от половин година. Невероятно беше, че още държи на тези неща и не проумява как всичко се е променило. А Джулия... „Нещо се е случило с нежната луничава Джулия, докато ме е нямало“ — помисли си Куентин. Запита се дали не си въобразява, защото вече не я обича като преди. Не, сега косата ѝ беше по-дълга и тя си я беше изправила, а под очите ѝ се бяха вдълбали тъмни сенки. Преди тя пушеше само на купони, а сега палеше цигара от цигара. Дори Джеймс изглеждаше изнервен от поведението ѝ. Тя равнодушно се взираше в двете момчета, а хладният вятър развяваше черната ѝ пола. По-късно Куентин се запита дали изобщо е проговорила.

Същата нощ, изпитвайки неутолима носталгия към магическия свят, който тъй наскоро беше напуснал, той прерови библиотеката си и до три сутринта препрочете „Летящата гора“, една от най-слабите книги в поредицата за Филория. В нея Рупърт, най-задръстеният от братята Чатуин, заедно с красивата Фиона проникваха в чудната страна, изкачвайки се по едно дърво, и до края на романа търсеха откъде идва тиктакането, което пречи на приятеля им сър Големи петна (леопард с много остър слух) да заспи. Виновниците се оказваха племе джуджета, които бяха издълбали отвътре грамадната скала и я бяха превърнали в гигантски часовник (едва сега Куентин забеляза до каква степен авторът е обсебен от часовниците). Накрая Рупърт и Фиона

повикваха на помощ приятелски настроен великан, който с кирката си заравяше по-надълбоко часовника, заглушавайки дяволското му тиктакане. Така сър Големи петна вече можеше да заспи, а джуджетата бяха доволни, защото като всички пещерни обитатели харесваха да са под земята. После двамата пътешественици се отправяха към кралската резиденция в замъка Беловръх, построен във формата на гигантски часовников механизъм. Главната пружина под замъка се задвижваше от вятърни мелници и кулите му бавно се въртяха, сякаш танцуваха.

След като вече знаеше нещо повече за истинската магия, Куентин беше по-критичен читател. Искаше от автора да посочи техническите подробности, свързани с магиите. И защо джуджетата са направили грамадния часовник. Отгоре на всичко развързката му се стори безкрайно неубедителна — напомняше му на финала на „Издайническото сърце“, където се казваше, че нищо не остава погребано завинаги. А и къде беше летящата гора в „Летящата гора“? Къде бяха Амбра и Умбра, овните — близнаци, които патрулираха във Филория и поддържаха реда? Всъщност те се появяваха едва след като братята Чатуин им свършваха работата. Изглежда единствената им роля беше да се грижат братята да не се застояват във Филория, затова в края на всяка книга неизменно ги прогонваха обратно в Англия. Куентин не можеше да се примири с този похват на автора. Защо не им позволяваше да останат? Какво толкова лошо имаше в това.

Беше очевидно, че Кристофър Пловър хабер си няма от истинска магия. Всъщност дори не беше англичанин. Според биографичната бележка на обложката авторът беше американец, който натрупал състояние през двайсетте чрез търговия с галантерийни^[1] стоки, преселил се в Корнуол малко преди борсовия крах и станал по-голям англофил от самите англичани. Пловър твърдеше, че братята Чатуин не са плод на фантазията му, а живеели наблизо. Често го посещавали и му разказвали за Филория, а той записал историите им.

Според многобройните почитатели на поредицата и академиците — анализатори обаче истинската мистерия в „Летящата гора“ се съдържаше в последните страници. След като се справят с тиктакането на часовника, Рупърт и Фиона си устройват банкет заедно със сър Големи петна и семейството му, състоящо се от грациозната му съпруга и пет очарователни леопардчета. Но не щеш ли при тях цъфва

Мартин, най-големият от братята Чатуин, който в романа „Светът в стената“ пръв открива Филория.

Мартин вече е тринайсетгодишен, прекалено голям, за да броди из Филория, търсейки приключения. В предишните книги той внезапно изпада от добро настроение в депресия и обратно. В „Летящата гора“ Мартин е в депресия. Не след дълго се сбива със симпатягата Рупърт, докато леопардите развеселено ги наблюдават. Накрая Мартин се разкрещява на брат си, че той е открил чудната страна и само той има право да се забавлява там. Възкликва още, че не е честно винаги да ги връщат у дома. Той е герой във Филория, а у дома е кръгла нула. Фиона пренебрежително му просъсква да не се държи като дете. Мартин хуква към гъстата Здрачна гора, леейки сълзи като лигав английски ученик. И... никога не се завръща. Филория го поглъща. Той не се появява и в следващите три книги „Тайното море“, „Момичето, което измерваше времето“ и „Блуждаещата дюна“ — и братята му напразно го търсят (което напомни на Куентин за горкия брат на Алис). Като повечето почитатели на поредицата и той предполагаше, че авторът е възнамерявал да върне Мартин в последната книга — жив и здрав, но изпълнен с разкаяние. Само че Пловър внезапно починал (едва петдесетинагодишен), докато романът „Блуждаещата дюна“ още бил под формата на ръкопис, в който нищо не подсказвало отговора на загадката. И така Мартин завинаги останал момчето, което изчезнало във Филория и повече не се върнало.

Куентин си мислеше, че отговорът може би се крие в книгата „Магьосниците“, която за толкова кратко бе негово притежание, само че тя отдавна беше изчезнала. Той преобърна Къщата и разпита всички, обаче така и не я намери. Някой в „Брейкбилс“ я беше взел или я беше забутал някъде. Но кой и защо? Може би тя изобщо не беше реална.

В неделя се събуди призори и изпита непреодолимото желание да разпери криле и да отлети. Тук само си губеше времето, а в „Брейкбилс“ го очакваше новият и вълнуващ живот. Изпитвайки минимално чувство за вина, на бърза ръка съчини история за пред родителите си — някакъв богат съученик настоятелно го поканил на ски в Ню Хемпшир. Също така на бърза ръка си стегна багажа — и без това беше оставил повечето си дрехи в училището — и след половин час вече крачеше по бруклинските улици. Отиде право в обществената

градинка и навлезе сред най-гъстите храсталаци. Известно време обикаля напред-назад, газейки плевелите и замръзналите гниеци тикви, като с всяка изминала минута все повече се изнервяше. Как го беше направил преди? Дали не му трябваше писмото... или книгата? Вероятно допускаше някаква грешка, но не знаеше каква. Така или иначе магията не се случваше. Помъчи се да си спомни точно какво е направил миналия път. Може би беше прекалено рано...

Отиде в една пицария, за да се подкрепи. Молеше се да не влезе някой познат, защото се предполагаше, че вече пътува за Ню Хемпшир. Не знаеше какво да прави. Седеше в сепарето, взираше се в отражението си в огледалните стени (защо всички пицарии бяха с огледални стени?) и четеше полицейската сводка в местния безплатен вестник. Не усети кога шумът в голямото помещение напълно стихна. Огледалата потъмняха, светлината се промени, плочките на пода се превърнаха в дъски и когато той отново отмести поглед от вестника, вече се намираше в общата стая в „Брейкбилс“.

Без всякакви церемонии Алис и Куентин станаха второкурсници. Занятията се провеждаха в зала в дъното на Къщата. Сутрин часовете водеше възрастна и малко смахната хавайка на име Петипоа, която носеше островърха черна шапка и настояваше да се обръщат към нея с „госпожо магьоснице“. Много често, когато някой ѝ задаваше въпрос, тя отвърщаше: „Няма страшно, прави каквото трябва.“ Но скоро стана ясно, че изкривените ѝ старчески пръсти са много по-сръчни дори от тези на много по-младата Съндърланд. Следобедните практически занимания се водеха от Хеклер, дългокос германец с вечно набола брада, висок почти два метра.

Второкурсниците не приеха с отворени обятия новопостъпилите. Куентин и Алис се бяха превърнали в клас от двама души — първокурсниците ги мразеха, другите ги пренебрегваха. Алис вече не беше „звездата на представлението“. Второкурсниците си имаха свои звезди, сред които най-изявената беше Аманда Орлоф, дъщеря на прославен армейски генерал — грозновато широкоплещесто момиче с права мазна коса. Аманда правеше магии с убийствено безразличие, сякаш подреждаше невидимо кубче на Рубик. Дебелите ѝ пръсти бяха невероятно ловки. Другите ученици предполагаха, че Куентин и Алис

вече са приятели и може би гаджета, което още повече ги сближи. Чувстваха се по-непринудени един с друг, откакто тя сподели тайната на пристигането си в „Брейкбилс“. Алис сякаш почерпи сила от признанието си: вече не изглеждаше толкова деликатна и плаха, понякога повишаваше глас и не шепнеше. Дори се шегуваше с Куентин. Той се чувстваше като касоразбивач, който — отчасти благодарение на късмета си — от първия път беше разгадал първата цифра от комбинация за заключване на сейф.

Един неделен следобед реши, че му е писнало да го отбягват, намери Сурендра, бившия си лабораторен партньор, и го накара да се поразходят. Слънцето грееше, но студът още беше жесток. Двамата бавно минаха през лабиринта. Подрязаните храсти бяха натезжали от топящия се лед. Сурендра беше син на натурализиран индиец от Сан Диего, натрупал безмерното си богатство като компютърен специалист. Всеки, който погледнеше облото му ангелско лице, нямаше да предположи, че този човек притежава отровен език и склонност към убийствен сарказъм.

Докато вървяха към моравата, към тях се присламчи второкурсничката Гретхен. Беше русокоса и с телосложение на примабалерина, само че имаше някакъв вроден дефект на сухожилието на едното коляно, куцаше силно и ходеше с бастун.

— Привет, момчета — подвикна им.

Гретхен не се срамуваше от недъга си. Обясняваше на всеки, който пожелаеше да я изслуша, че силата ѝ идва от дефектния крак и че ако го оперира, ще изгуби способността си да прави магии. Никой не знаеше дали това е вярно, или не.

Стигнаха до моравата и спряха. Може би бяха допуснали грешка. Сякаш нито един от тримата не знаеше накъде да тръгне, нито какво търси тук. Отгоре на всичко Гретхен и Сурендра се познаваха само бегло.

Няколко минути водиха банален разговор — за изпитите и преподавателите, но Сурендра не беше в час с живота на второкурсниците и явно се чувстваше изолиран. Куентин грабна един мокър камък и го хвърли с все сила. Не носеше ръкавици и от влагата дланта му съвсем замръзна.

— Тръгваме натам! — най-накрая отсече Гретхен и тръгна да прекосява моравата. Вървеше учудващо бързо за човек, който куца.

Минаха по тясна пътека, посипана с чакъл, и се озоваха на полянка до най-отдалечения край на периметъра.

Куентин я беше виждал веднъж. Това беше игрище, разделено на квадрати, като излязло от „Алиса в страната на чудесата“. Квадратите бяха различни — от вода, камък, пясък, трева, два бяха от потъмнял метал. Тревните бяха грижливо окосени като игрище за голф. Водните представляваха тъмни вирчета, в които се отразяваше синьото небе.

— Какво представлява това? — попита той.

— Как така какво? — изгледа го Сурендра.

— Искате ли да играем? — Гретхен заобиколи игрището, наред което се мъдреше висок стол, боядисан в бяло като онези на спасителите или на съдиите на тенис мачове.

— Значи е игра, така ли? — Куентин поглеждаше ту Сурендра, ту Гретхен.

Индиецът присви очи:

— Понякога не те разбирам. — Явно осъзнаваше, че знае нещо, което не е известно на Куентин. Гретхен съзаклятнически се спогледа с него и благоволи да обясни:

— Това е уелтърс.

— Игра? — попита Куентин.

— Нещо повече от игра.

— Страст — обади се Сурендра.

— И начин на живот — добави Гретхен.

— Състояние на духа — допълни индиецът.

— Мога да ти го обясня, ако разполагаме с десет години. — Гретхен се опита да стопли с дъха си премръзналите си длани. — В общи линии правилата са следните — двата отбора застават в противоположните краища на игралното поле и се опитват да завладеят квадратите.

— Как се завладява квадрат?

Тя размърда пръсти във въздуха:

— С магииия!

— Как се играе?

— Прилича повече на шахмат. Измислили са я преди около петдесет милиона години. Мисля, че първоначално са я прилагали като средство за обучение. Някои твърдят, че била алтернатива на

дуелирането. Учениците взаимно се избивали, затова ги насърчавали да упражняват това занимание.

— Славни времена са били.

От един заснежен бряст излетя врана. Слънцето се спускаше зад дърветата, оставяйки подир себе си розова переста диря.

Сурендра размаха ръце и обяви:

— Не си чувствам пръстите. Да се прибираме.

Мълчаливо тръгнаха обратно по пътеката към моравата.

След като слънцето залезе, стана още по-студено. Дърветата се превърнаха в черни силуети на фона на небето. Десетината диви пуйки, патрулиращи из гората, изглеждаха странно заплашителни, сякаш бяха птици, изникнали от праисторическото минало.

Докато прекосяваха моравата, Сурендра заразпитва Куентин за Елиът.

— Наистина ли сте приятели?

— И добре ли го познаваш? — намеси се Гретхен.

— Всъщност не. Той дружи предимно със своите хора. — Куентин тайно се възгордя, че го мислят за приятел на Елиът, въпреки че напоследък двамата разговаряха много рядко.

— Да, знам — кимна Сурендра. — С Физиците. Големи нещастници са.

— Кои наричаш Физици?

— Ами онази шайка. Джанет Уей, шишкото Джош и подобните на тях. Всички правят физични магии. — Индиецът обясни, че в началото на третата година в „Брейкбилс“ колежаните избират магическа дисциплина, в която да се специализират... по-точно преподавателите я избират и разделят учащите се на групи според специалностите. — Всъщност това разделение става и социално — хората от всяка специалност общуват само помежду си. Физиците са най-елитната група и си падат малко сноби. А пък Елиът... знаеш за него.

Сурендра повдигна вежди. Носът му се бе зачервил от студа. Вече приближаваха терасата. Последните отблясъци на залязлото слънце обагряха в розово високите остъклени врати.

— Не, не знам — заяви Куентин. — Защо не ми обясниш?

— Не знаеш ли?

— Боже мой! — възкликна Гретхен и се вкопчи в рамото на индиеца. — Бас държа, че Куентин е от момчетата на Елиът...

Не довърши, защото високите врати се отвориха. Пени излезе от Къщата и се затича към тях. Не носеше сако, ризата му се беше измъкнала от панталона и се развяваше. Белезникавото му обло лице беше преbledняло още повече. Изражението му беше като на човек, изпаднал в транс. Движеше се с енергията на безумец. Щом се приближи, замагна и с все сила заби юмрук в лицето на Куентин.

Подобно поведение беше невиждано в „Брейкбилс“. Учениците клюкарстваха по адрес на съперниците си, стараеха се да провалят практическите им упражнения, но почти никога не се стигаше до физическо насилие. В Бруклин Куентин беше присъствал на боеве между враждуващи банди, обаче никога не беше участвал. Мразеше проявите на грубост, а високият му ръст стряскаше грубияните и те не го закачаха.

Стори му се, че наблюдава на забавен каданс как юмрукът на Пени се приближава като комета, преминаваща в опасна близост със Земята, след миг мълния прониза дясното му око. Докато се мъчеше да осмисли случилото се, онзи отново го удари. Този път Куентин машинално се наведе и грубиянът улучи ухото му.

— Ох! — изкрещя Куентин и панически отскочи назад. — Какво ти става, бе? — Колкото и да беше стреснат, видя, че към прозорците на Къщата са притиснати безброй лица.

Сурендра и Гретхен бяха преbledнели и ужасено се вираха в него, като че ли случващото се беше по негова вина.

Пени театралничеше, подскачаше като петел, финтираше и въртеше глава като боксьорите във филмите.

— Какви ги вършиш? — извика му Куентин. Не го болеше много, но беше потресен.

Пени стискаше зъби, по брадичката му се стичаше слюнка, зениците му бяха разширени като на наркоман. Замагна силно към противника си, но Куентин отскочи, машинално закри с ръце главата си и след миг се окопоти дотолкова, че да сграбчи през кръста грубияна, докато онзи още не си беше възвърнал равновесието.

Подпирайки се един в друг, двамата залитнаха като двойка пияници, танцуващи валс, и се строполиха в шубрака. Върху им се

изсипа купчина сняг. Куентин беше с десетина сантиметра по-висок от противника си и ръцете му бяха по-дълги, обаче онзи беше по-як.

Накрая се препънаха в ниска скамейка и се строполиха на земята.

Куентин удари темето си в каменната тераса. Проблесна мълния. Болката беше непоносима, но прогони страха му и свързаните му мисли. Като че ли някой помете с ръка съдовете, поставени на маса. Остана само безпаметният гняв.

Затъркаляха се в снега, кръв бликна от раната на челото на Пени. Куентин се мъчеше да го изправи на крака, за да се боксират. Искаше да го срази с юмруците си. Смътно осъзна, че разярената Гретхен се опитва да удари Пени с бастуна си.

Тъкмо успя да възседне противника си и вдигна юмруци, когато някой почти нежно го хвана през кръста, дръпна го назад и му помогна да стане. Пени отскочи като човече на пружинка. Задъхваше се, по лицето му се стичаше кръв. Понечи да се спусне към Куентин, само че помежду им вече имаше цяла тълпа хора. Схватката беше приключила.

За Куентин следващият час премина като насън. Заведоха го в няколко непознати стаи. Разни хора се навеждаха над него, говореха му и бършеха лицето му с хавлиени кърпи. Някаква възрастна жена с грамаден бюст, нашепвайки на непознат азиатски език, му направи магия с кедър и тамян, от която пулсиращата болка в тила му понамаля. Още му се виеше свят и се чувстваше така, сякаш носеше скафандър и се движеше в безтегловност по коридорите, отминавайки любопитни рибки, които го поглеждаха и се стрелваха встрани. Връстниците му и по-малките хлапета със страхопочитание се взираха в обезобразеното му лице — ухото му се беше подуло, под окото му се мъдреше голяма синина. Големите явно намираха случилото се за безкрайно забавно. Реши да обърне всичко на шега и да се прави на непукист. По едно време пред погледа му изплува лицето на Елиът, на което беше изписано толкова искрено съчувствие, че Куентин едва не се разплака. Оказа се, че именно Елиът и Физиците са прекратили „боксовия мач“.

Куентин се появи в трапезарията едва когато поднасяха десерта. По правило закъснелите оставаха гладни, но заради него направиха изключение. Той не можеше да се отърси от замайването — струваше му се, че наблюдава света през обектив, а думите и звуците чува през

чаша, допряна до стена. Още се питаше защо Пени го бе ударил. И защо някой, приет в „Брейкбилс“, ще провали бъдещето си заради такава глупост.

Каза си, че трябва да хапне нещо, но след първата хапка от шоколадовата торта без брашно му се стори, че е погълнал лепило, и едва стигна до тоалетната, където повърна. В същия момент могъщо гравитационно поле го впримчи и безвъзвратно го притисна към мръсния под, сякаш великан го събори с един удар на могъщата си ръка и се просна върху него с цялата си тежест.

Свести се в мрак. Беше в легло, но не в своето. Главата го болеше.

Всъщност „свести се“ беше пресилено. Още не можеше да се фокусира и не беше сигурен дали не е получил мозъчно увреждане. Знаеше, че в училището има амбулатория, но не беше стъпвал там, дори нямаше представа къде се намира. Беше преминал през друг таен портал и този път се беше озовал в света на болните и ранените.

Някаква жена се беше навела над него... красива жена. Той не я виждаше какво прави, но усещаше допира на хладните ѝ пръсти. Прокашля се и промълви:

— Линейката на спешна помощ... Ти беше лекарката.

— Вярно е, бях. Миналото време е по-уместно, защото онова беше еднократна проява. Макар да не отричам, че ми беше забавно.

— Ти беше и тук. В деня, в който пристигнах.

— Да. Искрах да се уверя, че си стигнал навреме за изпита.

— Защо си тук?

— Идвам от време на време.

— За пръв път те виждам.

— Старая се да бъда невидима.

Куентин стисна клепачи и задряма, но когато отново отвори очи, жената още беше до него.

— Харесвам косата ти — прошепна ѝ.

Тя вече не носеше униформата на медицинско лице. Тъмната ѝ коса беше прибрана на кок, придържан от две дървени пръчици. И преди, и сега изглеждаше много млада, само че Куентин не можеше да определи възрастта ѝ, защото поведението ѝ беше на улегнала възрастна жена.

— Онзи човек, който почина — какво всъщност се случи с него? Защо умря?

— Ами просто така. — Между веждите ѝ се вряза вертикална бръчица. — Не трябваше, но се случи. Хората умират, нали знаеш?

— Реших, че по някакъв начин аз съм предизвикал смъртта му.

— Ако не друго, то самочувствието ти не е пострадало от схватката. Легни по корем.

Куентин се подчини и тя намаза тила му с някаква миризлива и щипеца течност.

— Значи смъртта му не е означавала нещо определено, така ли?

— Смъртта винаги има някакво значение. Обаче не търси символика в случилото се... Така, готов си. Пази се, младежо. Искаме те винаги във форма.

Той отново легна по гръб и затвори очи. Искаше да се съсредоточи, за да разбере каква роля играе тази жена в живота му, обаче не можа.

— Онази книга, която ми даде... — промърмори. — Май я изгубих. Така и не успях да я прочета.

— Още не беше дошло времето. Пак ще я намериш, ако търсиш усърдно. Поне това мога да ти обещаая.

Хората все така казваха, станеше ли дума за Филория. Жената постави нещо хладно върху горящото му чело и той изгуби съзнание. Когато отново се свести, тя си беше отишла. Обаче той не беше сам.

— Получил си сътресение на мозъка — каза някой.

Може би го беше събудил именно този глас, който го викаше по име. Беше му познат, но той не се сецаше на кого принадлежи. Така или иначе усещането за нещо познато му поддейства успокояващо.

— Ей, спяща красавице, събуди ли се? Морети каза, че имаш мозъчно сътресение. — Гласът беше на Пени. Куентин видя, че онзи се е проснал през едно легло от неговото. — Затова се издрайфа. Шибнал си си главата в нещо твърдо. — Нямаше и следа от побеснелия Пени. Сега той беше ведър и разговорлив.

— Да, знам — бавно изрече Куентин. — Нямаше как да не усетя, след като става въпрос за собствената ми глава.

— Сътресението няма да навреди на умствените ти способности, ако се притесняваш за това. Така каза Морети. Специално я попитах.

Умълчаха се. Някъде тиктакеше часовник. В последната книга от поредицата за Филория, озаглавена „Блуждаещата дюна“, имаше трогателен епизод, в който Джейн, най-малката от хлапетата Чатуин, хваща настилка и прекарва цяла седмица на легло на борда на кораба „Брулен от вятъра“, където за нея се грижат зайчета. Куентин открай време харесваше Джейн, която се различаваше от другите Чатуинови — беше по-вгълбена и с непредсказуемо чувство за хумор.

Запита се колко ли е часът. После неохотно (още не можеше да прости на грубияна) промърмори:

— Ти как си? Нарани ли се?

— Разцепих си челото от зъба ти. А ти ми счупи носа с твърдата си глава.

— Не знаех, че съм те ударил с глава.

Пени отново се умълча. След трийсетина секунди попита:

— Насиних ли ти окото? От тук не мога да видя.

— Синината е грамадна.

— Така си и мислех.

Куентин отпи от чашата с вода, оставена на нощното шкафче, и се отпусна на възглавниците. Болката пронизваше главата му като с нажежени шишове. Лекарката или която и да беше онази жена, беше облекчила страданията му, но само временно. Още го беше яд на Пени, само че нямаше сили да си излее гнева.

— Мамка му, защо ме удари така? — промърмори.

— Мисля, че се налагаше. — Пени изглеждаше леко шокиран, че някой повдига въпроса.

— Налагало се е, така ли? — Куентин си каза, че май не е толкова уморен. — Нищо не съм направил.

— Не си направил нищо. О, да. Точно така. — Пени тихичко се изкиска. Говореше спокойно, сякаш много пъти беше репетирал речта си, но Куентин усети как яростта отново започва да клокочи зад привидното хладнокръвие на някогашния му приятел. — Можехте да разговаряте с мен. Можехте да проявите елементарно уважение. Двамата с милото ти гадже.

— Пени, какви ги дрънкаш? За Алис ли говориш?

— Я не ми се прави на света вода ненапита! Наблюдавам ви как се споглеждате, как ми се надсмивате, и то без да се прикривате.

Смятахте, че ще ми се стори забавно, а? Че тримцата ще си гукаме заедно? Откъде ви скимна, че ще си го помисля?

Като го слушаше, Куентин изведнъж си спомни как преди време родителите му бяха дали под наем сутерена на къщата на един наглед нормален човек, който започна да ги засипва с бележки да престанат да го снимат с камера всеки път, когато изхвърля боклука.

— Не дрънкай глупости — сопна се той на Пени. Не можеше да махне с ръка и да забрави. Току-виж онзи пак го удареше и му причинеше друго сътресение.

— Знаеш ли как изглеждате отстрани? Перчите се като някакви богоизбрани и очакват другите да ви ближат подметките, за да ги приемете в компанията си, а? — Пени така се разпали, че седна в леглото. — Онази вечер с Алис си тръгнахте, без да ме поканите да ви придружа, без дори да се сбогувате. А после, а после изкарахте изпита. А пък аз — не. Справедливо ли е? Справедливо ли е, а? Какво очаквахте да направя?

— Сега разбрах. Налагало се е да ме пребиеш, защото се провали на изпита. Защо не удари и Ван дер Веге?

— Не съм заядлив човек. — Гласът на Пени отекуваше в лечебницата. — Не искам неприятности. Но ако ме настъпиш по мазола, ще ти се случи случка. Така стоят нещата, умнико. Въобразяваш си, че това е лично твой фантазен свят? Че можеш да правиш каквото ти скимне? Опитай се да ме прегазиш и ще ти го върна тъпкано.

Говореха толкова високо, че Куентин не чу кога вратата се отвори и директорът Фог влезе в лечебницата. Носеше богато извезано кимоно и нощна шапчица като на Дикенсов герой. На Куентин се стори, че Фог държи свещ, но след миг разбра, че това е вдигнатият му показалец, който излъчваше мека светлина.

— Престанете — тихо каза директорът.

— Господине... — подхвана Пени.

— Престанете, казах! — все така тихо повтори Фог. Денем бе почти смехотворен, но сега, загърнат с кимоното и намиращ се на неприсъщата територия на лечебницата, изглеждала могъщ и като прищълец от друг свят. — Нито дума повече, освен когато отговаряте на въпросите ми. Ясно ли е? — Куентин се запита дали това е въпрос и за по-сигурно кимна. Главоболието му вече беше непоносимо.

— Да, сър — каза Пени.

— До гуша ми дойде от вас! Кой беше подстрекателят?

— Аз — на мига отвърна Пени. — Сър, Куентин няма никаква вина.

Куентин не продума. Мислеше си какъв чешит е Пени. Безспорно беше луд, но имаше свои налудничави принципи и се придържаше към тях.

— И все пак по някакъв начин носът ти е влязъл в съприкосновение с челото на Куентин. Ще се повтори ли?

— Не, сър.

— Не.

— Добре. — Пружините изскърцаха — директорът седна на едно празно легло. — Само едно ме радва — че и двамата не сте прибягнали до магия, за да се нараните взаимно. Разбира се, не сте напреднали дотолкова, за да осъзнаете за какво говоря, но след време ще научите, че онзи, който прави магия, борави с невероятно силни енергии. И че контролирането им изисква хладнокръвие и здрав разум. Всеки, практикуващ магия, когато е обзет от гняв, ще нарани себе си, вместо противника. Съществуват строго определени заклинания... ако не можете да ги обуздате, те ще ви преобразят в нечовешко същество, в дух, притежаващ неконтролируема магическа сила.

Куентин се втренчи в тавана. Чувстваше, че отново започва да губи съзнание. Като в просъница чу как Фог добави:

— Слушайте внимателно! Повечето хора са слепи за магията. Те обитават скучен и пуст свят. Водят скучен живот, но не могат да го променят. Копнежът ги изяжда отвътре и ги превръща в живи мъртъвци. Вие обаче живеете в магически свят и това е голямо предимство. И ако искате да загинете тук, ще ви се предоставят безброй възможности, без да се избивате взаимно.

Той стана и тръгна към вратата.

— Ще ни накажете ли, сър? — обади се Пени.

Директорът се спря. Светлината от пръста му почти беше угаснала.

— Да, Пени. Шест седмици обед и вечер ще миете чиниите. А повтори ли се днешната случка, ще ви изключим. Куентин... — Фог се позамисли. — Научи се да се владееш. Не искам повече проблеми.

Той излезе. Куентин въздъхна от облекчение. Затвори очи, стаята безшумно се откъсна от кея и заплува към океана. Хрумна му въпрос, чийто отговор не го вълнуваше кой знае колко — дали Пени е влюбен в Алис.

— Брей! — ококори се Пени, явно не беше стреснат, че месец и половина ръцете му ще гъбясват в сапунената вода. — Жестоко, братле. Чу ли какво каза старецът? Че магията те поглъща! За пръв път го чувам. А ти знаеше ли?

— Чуй ме — промърмори сърдито Куентин. — Първо, прическата ти е смешна. Второ, не знам как е по родните ти места, но ако още веднъж направиш нещо, заради което да ме върнат в Бруклин, няма само да ти счупя носа. Направо ще те пречукам!

[1] Галантерийни стоки са изделия с многофункционално предназначение, поради което се изисква да притежават комплекс от потребителни свойства — ергономичност, естетични, надеждност, безвредност и безотказност — Бел.ред. ↑

Физиците

След шест месеца, през септември, Куентин и Алис прекараха първия ден от трети курс в „Брейкбилс“, седнали пред малка викторианска постройка на около километър от Къщата. Всъщност беше миниатюрна къщурка, причудливо творение на архитектурата, което навремето може би е било вила за гости или голяма градинска барака.

На покрива се мъдреше ветропоказател от ковано желязо с формата на прасе, който посочваше навсякъде другаде, но не и към мястото, откъдето духаше вятърът. Отвъд къщурката се простираше широка ливада.

Куентин надникна през няколко прозореца, не видя нищо, но му се стори, че чува някакви хора да разговарят вътре.

— Тъпо е! — възкликна. — Почукай отново.

— Ти почукай. — Алис кихна. — Чуках най-малко двайсет... двайсет... — Тя отново кихна. Беше алергична към цветен прашец.

— Наздраве.

— Двайсет минути. Благодаря. — Алис си издуха носа. — Вътре са, но не отварят. Според теб как да постъпим?

Куентин се позамисли и отвърна:

— Не знам. Може да е някакво изпитание.

След последните изпити през юни всички второкурсници преминаха през залата за практическо приложение, за да получат разпределението си за специализация. За всеки бяха отредени по два часа, но понякога разговорите продължаваха повече от предвиденото. В крайна сметка събеседването продължи цели три дни. Повечето курсисти и преподаватели бяха раздвоени по отношение на специализацията, защото общо взето се изучаваха същите предмети. Обаче традицията повеляваше всеки колежанин да се специализира в дадена област. Алис нарече случващото се „кръщение в магията“.

Лабораторията беше преобразена заради събитието. Шкафовете бяха отворени. Всички маси и работни плотове бяха отрупани със старовремски дървени и метални инструменти, колби, мензури, часовникови механизми, везни, увеличителни стъкла, стъкленици, пълни с живак, и други по-трудно различими вещества. В „Брейкбилс“ се работеше по технологии от викторианската епоха и то не заради

превзето маниерничене. Обясниха на Куентин, че уредите с вградена електроника се влияят от магиите и не може да се разчита на показанията им. Общо взето атмосферата в лабораторията беше като в голям цирк. Директор на „цирка“ се явяваше преподавателката Съндърланд. Напоследък Куентин я избягваше. Любовта му към нея беше угаснала дотолкова, че вече можеше да я погледне, без да изпита желание да вплете пръсти в косата ѝ.

— Така. — Тя прибра някакви сребърни инструменти в малко куфарче и го заключи. — Курсистите в „Брейкбилс“ безусловно притежават магически способности, но всеки има наклонност към определена магия. Свързано е с мястото, на което сте родени, с положението на луната и метеорологичните условия, плюс още куп подробности, в които не си струва да задълбаваме. Ако проявявате любопитство, колегата Марч ще ви ги изброи на драго сърце.

— Каква е вашата специалност? — попита Куентин.

— Свързана е с металургията. Други лични въпроси?

— Да. Защо да държим допълнителен изпит? Не можете ли да определите в какво да се специализирам въз основа на рождената ми дата и другите данни, които споменахте?

— Би могло. Теоретично. Но на практика ще излезе една голяма глупост. — Тя се усмихна и Куентин усети как любовта му към нея отново се разпалва. — Много по-лесно е да действаме по индукция, докато улучим вярната посока.

Тя сложи в дланите на Куентин по един скарабей и го накара да каже азбуката първо на гръцки, после на иврит, а междувременно го наблюдаваше през уред, напомнящ сгъваем телескоп. Той чуваше как металните бръмбари в ръцете му бръмчат под въздействието на предишни магии. Потръпна от ужас, като си представи как внезапно крачката им се размърдват.

Съндърланд постави пред него мъничко дърво бонзай и го накара да се взира в него от различни ъгли, а растението се огъваше под напора на несъществуващ вятър. След теста тя взе дървото, застана встрани и проведе с него кратко съвещание. Накрая се обърна към Куентин и отсече:

— Със сигурност не си билкар!

През следващия час го подложи на дузина тестове, повечето от които му се струваха безсмислени. Накара го да направи магиите,

изучавани през първата година, и измери ефективността на всяка чрез набор от различни инструменти. Следващата му задача беше да каже заклинание, застанал до голям месингов часовник със седем стрелки, една от които се въртеше на обратно, и то с шеметна бързина. Няколко пъти Съндърланд взе от полиците някакви дебели томове и дълго се консултира с тях. Междувременно Куентин се почувства още понеловко.

— Ти си интересен случай — промърмори тя накрая. После се опита да го принуди да задреме, за да надникне в сънищата му. Само че той не можа да заспи и тя му даде да изпие някаква отвара с дъх на мента.

Очевидно сънищата му не й подсказаха нещо, което тя вече да не знае. Сложи ръце на кръста си и дълго се взира в него.

— Да опитаме един експеримент — каза тя с пресилен оптимизъм. Спусна дървените щори и помещението потъна в мрак. Разчисти една маса, седна на нея, запретна полата си над коленете и направи знак на Куентин да седне с лице към нея на отсрещната маса. — Направи така. — Съндърланд протегна ръце, сякаш се канеше да дирижира невидим оркестър.

Куентин се подчини. Тя го накара да направи поредица от жестове, познати му от Попър, макар че никога не ги беше виждал съчетани по този начин, след това вдигна ръце над главата си:

— Сега направи така.

Нейният жест не предизвика никаква реакция, но когато той последва примера ѝ, от върховете на пръстите му засвяткаха големи бели искри. Беше невероятно — струваше му се, че са били в него през целия му живот и са чакали той да направи подходящото движение. Искрите озариха мрака, стигнаха до тавана, спуснаха се около него, подскочиха няколко пъти, щом се удариха в пода, и накрая помръкнаха. Дланите му се бяха затоплили и го сърбяха.

Облекчението беше почти непоносимо. Куентин отново вдигна ръце, този път изскочиха само няколко искри, но не така ярки. При третия опит се появи само една.

— Какво означава това? — попита той.

— Нямам представа. Ще те класирам към Неопределените. Ще опитаме отново след година.

— След цяла година ли? — разочаровано промърмори Куентин и я проследи с поглед, докато тя вдигаше щорите. — Какво говорите? Какво ще правя дотогава?

— Ще чакаш. Случва се понякога. Хората придават прекалено голямо значение на тези неща. Бъди така добър и кажи на следващия да влезе. Вече изоставам от графика, а е едва пладне.

Лятото се проточи като на забавен каданс. Разбира се, в света отвъд „Брейкбилс“ вече беше есен и когато Куентин се върна у дома за лятната ваканция, се озова в един студен и сивкав Бруклин с улици, обсипани с почернели листа.

В бащиния си дом той се чувстваше като привидение — налагаше се да положи големи усилия, за да го забележат родителите му, които вечно изглеждаха леко изненадани, че призрачният им син иска да привлече вниманието им. Джеймс и Джулия бяха заминали за университетите си. Куентин запълваше дните си с дълги разходки, дриблираше с топка на баскетболни площадки с липсващи мрежички и с големи дъждовни локви в ъглите. Неговият свят не беше тук, а другаде. Често си разменяше отчаяни съобщения по електронната поща с приятелите си от „Брейкбилс“ (Алис, Елиът, Сурендра, Гретхен) и неохотно прелистваше задължителното си четиво за през ваканцията, а именно „История на магията“, издание от средата на осемнайсети век. Наглед томчето изглеждаше тънко, но се оказа, че по някаква библиографична магия съдържа цели 1832 страници.

През ноември получи кремав плик, който невидими ръце пъхнаха в „История на магията“. Вътре имаше елегантна покана, гравирана с герба на колежа, с която го призоваваха да се върне в училището в шест вечерта през тясна безлюдна уличка край Лютеранската църква на десет пресечки от дома му. Той покорно се яви на указаното място и в указаното време. Тъй като беше късна есен, слънцето беше залязло още в четири, но времето беше необичайно топло за месеца. Докато стоеше до църквата, се вслушваше в колите, профучаващи на улицата зад него, и се оглеждаше за клисари, които можеха да го обвинят, че е влязъл без разрешение на тяхна територия, или още по-лошо — да му предложат духовно напътствие. Той изпита абсолютна увереност, че халюцинира и Бруклин е единствената съществуваща реалност, а всичко, случило му се през последната година, е плод на въображението му и доказателство, че скуката на

реалния свят най-накрая го е тласнала към пълна и необратима лудост. Уличката беше толкова тясна, че му се наложи да се обърне настрани, за да мине по нея с двата си претъпкани сака, които все пак се отъркаха във влажните каменни стени от двете страни.

Ала щом стигна до края ѝ, усети полъха на прекрасен топъл летен въздух и зърна необятната зелена морава. Забрави колко тежки са саковете му и затича към нея...

Сега беше първият ден на семестъра и с Алис стърчаха като кръгли глупаци на напечената от слънцето ливада пред бялата викторианска къщурка. Същата, в която хората от курса по физична магия се събираха всеки вторник следобед за ежеседмичния си семинар.

По време на изпита Алис беше проявила завидни умения в областта на специалност, свързана с манипулирането на светлината (каза, че се наричала фосфоромантия), затова я бяха записали в курса по физична магия. Куентин беше тук, понеже тази група наброяваше най-малко членове и му се виждаше като тихо пристанище, където да изчака, докато получи своя специалност. Първият семинар трябваше да започне в дванайсет и половина и двамата с Алис отидоха по-рано, от страх да не закъснеят, а сега приближаваше пет следобед и още висяха отвън. Бяха уморени, жадни и ядосани, но не искаха да се откажат и да се върнат в Къщата. Ако искаха да бъдат включени в групата, очевидно трябваше да се докажат, като влязат през парадния вход.

Седнаха под голям бук, който се издигаше наблизко, безразличен към злочестата им съдба, и се облегнаха на дебелия ствол. Миниатюрни пращинки танцуваха в светлината на късния следобед.

— Какво искаш да направим? — промърмори Куентин.

— Не знам. — Алис отново кихна. — Ти какво искаш?

Той отскубна стръкче трева. В къщата избухна смях. Ако достъпът ставаше с парола, не я бяха открили. С Алис цял час търсиха скрито послание — изследваха вратата във всеки спектър, който им хрумна, видим и невидим, от инфрачервени до гама-лъчи, помъчиха се да свалят боята, за да надникнат отдолу, само че не успяха. Алис дори опита някакви сложни графоложки заклинания, обаче дървената плоскост безучастно се взираше в тях. После изпробваха енергийни потоци към бравата, но не можаха да я отключат. Напразно търсиха четириизмерен път около вратата. Накрая събраха кураж и призоваха

на помощ призрачна брадва, която дори не одраска дървото. Известно време Алис вярваше, че вратата е илюзия и въобще не съществува, само дете на вид и на допир изглеждаше реална, но двамата не откриха заклинания, които да развалят.

— Само я погледни! — процеди Куентин. — Прилича на тъпата колиба на Хензел и Гретел. Мислех, че Физиците са върхът на сладоледа.

— Вечерята е след час — отбеляза Алис.

— Ще я пропусна.

— Менюто е печено агнешко с розмарин. И картофи със сметана по френски — замечтано промърмори Алис, която притежаваше невероятната способност да запомня дори ненужни подробности.

— Какво ще кажеш да си проведем собствен семинар? Тук, на открито.

— Да, ще им натрием носовете.

Букът се издигаше край наскоро окосена ливада. Високите канелени купи сено хвърляха дълги сенки.

— Каква беше ти? Фотомантка ли?

— Фосфоромантка.

— И какво умееш да правиш?

— Още не знам със сигурност. През лятото опитах това-онова: да фокусирам светлината, да я пречупвам и да я огъвам. Ако я огънеш около предмет или човек, той става невидим. Само че искам първо да науча теоретичните постановки.

— Покажи ми нещо.

Алис се превърна в предишното срамежливо момиче.

— Не умея почти нищо.

— Виж, аз дори нямам специалност. Аз съм нищомант. Нуломант.

— Не се отчайвай, просто още не могат да разберат какво можеш.

— Я не ми се подигравай. Щом си толкова умна, покажи ми как се огъва светлината.

Тя се намръщи, но коленичи на тревата, протегна ръце и разпери пръсти. С Куентин се намираха един срещу друг и за пръв път той забеляза как едрите ѝ гърди опъват блузата ѝ.

— Наблюдавай сянката! — сопна му се Алис.

Тя направи нещо с пръстите си и сянката на ръката ѝ изчезна, оставяйки подире си само няколко призрачни следи, обагрени в цветовете на дъгата.

— Интересно.

— Жалка съм, знам. — Тя махна с ръка и заличи магията. — Би трябвало цялата ми ръка да стане невидима, обаче изчезна само сянката.

Тук имаше нещо... Куентин усети как лошото му настроение започва да се изпарява. Отново ги подлагаха на тест, а загадката беше свързана с неумолима сила.

— Да пробваме нещо друго — замислено изрече той. — Можеш ли да фокусираш светлината... като лупа, да речем?

Алис не отговори веднага — явно разсъждаваше върху въпроса.

— Може би — промълви след малко. — Струва ми се, че съм чела нещо по въпроса. Обаче трябва да стабилизираш ефекта. И да го локализираш.

Тя сви в окръжност палеца и показалеца си и изрече пет дълги думи. Куентин видя как светлината се огъва в окръжността, а листата и тревата зад нея се разкривиха. След миг тя стана по-ярка и се превърна в бяла точка, която прояви в ретината му остатъчен образ и той побърза да извърне очи. Алис наклони ръка и земята под нея запуши. Тя промърмори:

— Ще те убия, ако заради теб ме изгонят от „Брейкбилс“! Ясно ли ти е? Не се шегувам. Знам как да го направя. Ще те умъртвя! И наистина ще го направя.

Куентин дори не я погледна.

Решиха да прогорят дупка във вратата и така да проникнат в къщичката. Куентин разсъждаваше, че ако това е поредният тест, няма значение как ще го разрешат, стига да се справят. Много важно, че ако изпепеляха проклетата къща, самодоволните приятелчета на Елиът щяха да изгорят заедно с нея. Така им се падаше.

Налагаше се да действат бързо, понеже дневната светлина бързо гаснеше. Слънцето вече беше добило бакърен оттенък и след няколко минути щеше да докосне върховете на дърветата отвъд ливадата. Внезапно захладня. В прозорците на къщичката заблещукаха жълтеникави светлини. Куентин чу (или поне така му се стори) изпукването на тапа, извадена от бутилка.

Алис вдигна ръце, все едно крепеше на главата си невидима кошница, създавайки магически еквивалент на увеличително стъкло — дланите ѝ очертаваха окръжност, горната част на която беше на едно ниво с върха на бука, извисяващ се над комина на викторианската къщичка. Центърът на окръжността беше толкова ярък, че човек не можеше да гледа в него.

Алис стоеше на петнайсетина метра от вратата. Куентин застана встрани, засенчи с длан очите си и започна да дава указания на приятелката си:

— Нагоре! По-бавно! Още малко нагоре! Продължавай! Сега малко вдясно!

Топлината от фокусираното слънце сгръваше лицето му, усещаше сладникавия аромат на горящо дърво, примесен с острата миризма на обгоряла боя. Очевидно вратата беше уязвима на висока температура. Допреди малко се тревожеха, че слънцето ще залезе, обаче магията на Алис вече прорязваше вратата. За беда понякога тя не улучваше целта и един-два пъти прогори улей в стената.

— Чувствам се като кръгла глупачка! — извика тя. — Докъде стигнахме?

— Напредваме!

— Гърбът ме заболя! Към края ли сме?

— Почти! — излъга Куентин.

Алис увеличи радиуса на магията, за да компенсира намаляващата светлина. Шепнеше нещо, но не беше ясно дали изрича заклинания, или ругатни. По едно време Куентин забеляза, че някой ги наблюдава — един от по-възрастните преподаватели, беловласият Брезински, специалист по отварите, който носеше пуловерчета без ръкави, пушеше лула и изглеждаше като инженер на „Ай Би Ем“ от 1950. Панталоните му бяха вечно покрити с ужасни петна. Беше прекъснал разходката си и стоеше наблизко. В един друг живот, по време на приемния изпит, същият Брезински беше дал на Куентин възенцата с многобройните възли.

„Мамка му! — каза си момчето. — Ще ни обади на директора и ще ни изхвърлят!“

Обаче Брезински само промърмори: „Продължавайте!“, обърна се и тръгна обратно към Къщата.

Едва след десетина минути Алис разряза странично вратата, после повтори процедурата. От прореза заструи червена светлина.

Щом свърши, Куентин се приближи до нея.

— Цялото ти лице е в пепел. — Тя прокара пръсти по челото му.

— Не знам дали да го направим още веднъж. Ей така, за всеки случай. — Ако и това не подействаше, идеите му се бяха изчерпали, а нямаше никакво желание да пренощува тук. Нито пък му се искаше да се върне в Къщата и да признае поражението си.

— Светлината е прекалено слаба — въздъхна Алис. Изглеждаше капнала от умора. — Накрая обсегът на лупата ми достигна около четиристотин метра. Отвъд тя губи целостта си. Разпада се по краищата.

„Четиристотин метра? — помисли си момчето. — Колко ли голяма е силата ѝ?“

Приближиха се до вратата. Стомахът на Куентин протестиращо закурка. Вече се беше здрачило и небето беше зашеметяващо тъмносиньо. Втренчиха се в набраздената от белези почерняла врата. Отблизо се забелязваше, че при втория опит Алис се беше отклонила от целта и на места дървеният плот беше прорязан на две места. Ако бяха сгафили, Елиът щеше да ги убие.

— Да се опитам ли да я отворя с ритник?

— Ами ако някой стои зад нея? — намръщи се Алис.

— Какво предлагаш?

— Не знам... — Тя вдигна от земята една метална панта, която вече беше изстинала. — Струва ми се, че почти успяхме...

Чукчето на вратата представляваше ръка, държаща метална топка.

— Ще се пробвам — заяви Куентин. — Отдръпни се назад! — Здравно се хвана, сложи крак на вратата, нададе вик като състезател по бойни изкуства и с все сила блъсна напред.

Горната половина на вратата зейна — навярно се беше държала само на магия. Куентин падна по гръб на пътеката.

На прага застана девойка (той позна една от четвъртокурсничките), която беше обгърната от мека светлина и държеше чаша с червено вино. Тя равнодушно изгледа Куентин. Алис се беше облегла на стената на къщата и се смееше, но от гърлото ѝ не излизаше нито звук.

— Вечерята е почти готова — каза непознатата. — Елиът приготвя италианско ястие, наречено аматричиана. Не разполагахме с месо от лама, както е по рецептата, но мисля, че става и с бекон. Нали?

Въпреки жегата навън, в камината гореше огън.

— Шест часа и дванайсет минути — обади се някакъв шишко с чуплива коса, който се беше настанил на кожено кресло.

— Горе-долу нормално постижение.

— Кажи им колко време отне на теб, Джош — намеси се момичето, което ги беше посрещнало на вратата. Куентин си спомни, че името ѝ е Джанет.

— Двайсет и четири часа и трийсет и една минути. Беше най-дългата нощ в живота ми. Не е рекорд, но почти го достигнах.

— Решихме, че се опитва да ни умори от глад. — Джанет наля виното, останало в бутилката, в две чаши и ги подаде на Куентин и Алис. Въпреки че на пода стояха още две празни бутилки, никой от компанията не изглеждаше пиян.

Намираха се в занемарено, но уютно помещение, служещо за библиотека, осветявано от свещи и от огъня на камината. Куентин осъзна, че къщата е много по-голяма, отколкото изглеждаше отвън, и вътре е много по-студено — тук усещането беше за мразовита есенна вечер. Полиците бяха претъпкани с книги, други томчета бяха натрупани в ъглите на помещението, имаше дори върху полицата над камината. Мебелите бяха изискани, но в различни стилове, а някои почти бяха предали богу дух. Между лавиците с книги на стените бяха окачени обичайните необясними артефакти, които обикновено се натрупват в частните клубове: африкански маски, кошмарни картини с пейзажи, церемониални кортици, остъклени шкафчета, пълни с географски карти, медали и жалки останки от екзотични пеперуди, за които се предполагаше, че са уловени с цената на много усилия и материални средства.

Куентин, който умираше от горещина, се почувства неподходящо облечен, но безкрайно облекчен, че най-сетне е в къщичката.

Заедно с него и Алис присъстващите бяха само петима. Елиът разглеждаше книгите на една лавица и се преструваше, че още не е забелязал новодошлите. Полагаше усилия да обясни някои основни положения на теорията на магията, само че никой не го слушаше.

— Съкровище, имаме гости — изчурулика Джанет. — Ако обичаш, обърни се към нас. — Беше висока, жизнена и с прическа на кралски паж, която изглеждаше малко анахронична. Беше и доста приказлива. Куентин я беше чувал да надприказва съкурсниците си по време на разходките из лабиринта и да изнася речи в трапезарията по време на вечеря.

Елиът прекъсна монолога си и се обърна. Беше препасал кухненска престилка.

— Привет! — провикна се, без да му мигне окото. — Радвам се, че успяхте да влезете. Алис, чух, че си ни изгорила половината врата.

— Куентин ми помогна.

— Гледахме ви през прозореца — намеси се Джош. — Извадихте късмет, че Брезински не ви спипа на местопрестъплението.

— Кой е правилният метод? — попита Алис. — Наистина влязохме, но сигурно има по-уместен начин. — Тя опита виното си и веднага след това отпи голяма глътка.

— Няма такъв — обясни Джанет. — По-точно, няма установено правило. Тъкмо в това е същността на въпроса. Това е физична магия. Тук не общуваме с горските духове. Методите ни са нестандартни, понякога дори жестоки. Стига да не съборите сградата, усилието ви се зачита. Но дори да я разрушите, сигурно пак ще се смята, че сте издържали теста.

— Ти как влезе? — срамежливо попита Алис. — Когато и ти си била подложена на изпитанието.

— Замразих вратата и я разбих. Правя специални студени магии, те са моята специалност. Отне ми шейсет и три минути. Това е истински рекорд.

— Навремето човек казваше „приятел“ на езика на елфите и го пускаха — промърмори Джош. — Сега прекалено много хора са чели Толкин.

— Елиът, скъпи, предполагам, че вечерята е готова — обади се Джанет. Трудно беше да се прецени какво е отношението ѝ към Елиът — ту изглеждаше, че го презира, ту беше невероятно любезна с него. Тя плесна с ръце и добави: — Джош, предлагам да се погрижиш за... — тя посочи към вратата, унищожена наполовина. — Комарите ще ни изпохапят.

Куентин, който още се чувстваше като замаян, последва Елиът в кухнята. И това помещение беше по-голямо, отколкото изглеждаше. Белите шкафове стигаха до тавана, плотовете бяха от сапунен камък, наричан още стеатит. Имаше и хладилник с аеродинамична форма, каквито са се произвеждали през петдесетте години на двайсети век. Елиът изля малко вино от чашата си в тигана със сос, който къкреше на печката.

— Никога не готви с вино, което не би пил — заяви той. — Макар това да предполага, че съществува вино, което не бих близнал. — Не изглеждаше засрамен, че през последната година не обръщаше внимание на Куентин. Държеше се така, сякаш нищо не се беше случило.

— Значи къщата е само за вас, така ли? — попита Куентин. Не искаше да издаде колко копнееше да се приобщи към тази елитна група... дори сега, когато вече беше един от тях.

— Нещо такова. Сега е и твоя.

— Всички специалности ли си имат клубове?

— Това не е клуб! — каза Елиът. Изсипа пакет макарони във висока тенджерата с вряща вода и ги разбърка. — Трябва да врат около минута, не повече.

— Тогава какво е?

— Е, наистина е клуб, но не го наричай така. Викаме му Вилата. Тук провеждаме семинарите си и библиотеката е доста богата. Понякога Джанет рисува в стаята на горния етаж. Само ние имаме достъп тук.

— Ами Фог?

— О, и Фог, само че той никога не стъпва тук. И Бигби. Познаваш го, нали?

Куентин поклати глава.

— Чудно ми е, че не го познаваш — изкиска се Елиът. — Гарантирам ти, че ще го обикнеш. — Опита соса, прибави малко гъста сметана и разбърка сместа. Действаше със самочувствието и увереността на опитен готвач. — Всички групи си имат свое убежище. Естествениците се приютяват в глупавата къщичка на едно дърво в горските дебри. Илюзионистите имат къщичка като нашата, обаче само те знаят къде се намира. Учените — горкичките — си имат само библиотеката. Лечителите разполагат с клиниката...

— Елиът! — провикна се Джанет от другата стая. — Умираме от глад.

— Ей сега, ей сега! — извика той и се обърна към Куентин: — Дано обичаш макарони. Само това съм приготвил. Имаме и брускети... поне доскоро имахме. Ако не друго, виното е в изобилие. — Той изцеди макароните и ги добави към соса в тигана. — Обожавам да готвя! Ако не бях магьосник, сигурно щях да стана готвач. Нямах представа как разтоварва след толкова магии и тормоз с видимото и невидимото... В интерес на истината истинският кулинар сред нас беше Ричард. Струва ми се, че не го познаваш, той се дипломира миналата година. Беше голям проклетник и ни клепаше пред Бигби, но поне можеше да готви. Вземи двете бутилки, ако обичаш. И тирбушона.

Масата в библиотеката беше застлана с бяла покривка, свещите бяха поставени в два масивни сребърни свещника.

Приборите бяха от различни комплекти, някои дори приличаха на хладни оръжия. Храната беше непретенциозна, но вкусна. Куентин беше забравил, че е гладен като вълк. Джанет направи фокус (той не беше сигурен дали трикът е магически, или само механичен) и превърна дългата маса за семинари в маса за хранене.

Тримата с Джош и Елиът клюкарстваха за колегите си от другите курсове и за преподавателите, както и за това кой с кого спи и кой с кого иска да спи. По едно време подхванаха безкрайно обсъждане за магическите способности на конкурентите си. Разговаряха със самочувствието на хора, които почти непрекъснато са заедно, обичат се и се уважават, знаят как взаимно да изтъкнат положителните си качества и да прикрият неприятните си навици. Куентин ги слушаше с половин ухо. Изведнъж се почувства възмъжал. Доскоро беше аутсайдер, но сега наистина беше пристъпил в духовния живот на училището. Това беше истинският „Брейкбилс“. Той се намираше в топлото сърце на тайния свят.

Тримата заспориха какво ще правят след дипломирането си.

— Мисля да се заселя на самотен планински връх — безгрижно подхвърли Елиът. — Известно време ще поживея като отшелник. Ще си пусна дълга брада и хората ще идват при мен за съвет като в анимационните филмчета.

— За какво ще ги съветваш? — презрително изсумтя Джош. — Каква вратовръзка подхожда на тъмен костюм ли?

— Умирам да видя как ще се опиташ да си пуснеш брада — добави Джанет. — Боже, какъв си егоист! Не ти ли се иска да помагаш на хората?

Елиът озадачено я изгледа.

— Хората ли? Кои хора?

— Бедните! Гладните! Болните! Онези, които не могат да правят магии!

— Какво хубаво съм видял от тях? Те не искат помощта ми. Наричаха ме обратен, а когато бях в пети клас, през едно междучасие ме хвърлиха в контейнера за смет, защото панталонът ми беше изгладен.

— Надявам се на планинския ти връх да има изба с вино — кисело каза Джанет. — Или добре зареден бар. Няма да издържиш и осем часа без питие...

— Ще си варя силна напитка от билки и плодове.

— ... нито без химическо чистене.

— Да, това наистина ще е проблем. Нищо не ми пречи да използвам магия, но резултатът няма да е същият. Може като Елоиз да си взема апартамент в „Плаза“.

— Скучно ми е — изръмжа Джош. — Да направим Харпъровия трик с огъня.

Приближи се до висок шкаф с дюзини чекмедженца, който се оказа нещо като картотека на клонките. На всяко чекмедже имаше табелка с название, написано на ръка. Харпъровият трик се оказа безполезна, но много забавна магия за разпъване на пламък, с който във въздуха се изписваха сложни калиграфски форми, които за миг проблясваха и после изчезваха. Фокусът се правеше с клонка от трепетлика. Петимата се опитаха да превърнат пламъците на свещите във все по-трудни или нецензурни думи и форми, което неизбежно доведе до подпалване на завесите (очевидно не за пръв път).

Това сложи край на играта с огъня. Елиът извади бутилка, пълна с италианската ракия грапа. Само две свещи бяха оцелели след триковете, но никой не си направи труда да замени другите. Петимата седяха в полумрака и доволно мълчаха. Джанет легна по гръб на пода и подпря краката си на скута на Елиът. Помежду им съществуваше

физическа близост, която според Куентин изглеждаше странна, предвид сексуалните предпочитания на неговия ментор.

— Това ли е всичко? Наистина ли сме вече Физици? — попита Куентин. Грапата беше като огнено семе, което се прокрадна в гърдите му и се вкорени там. От него покълна нажежен филиз, който прорасна и се превърна в голямо разклонено дърво на добро настроение. — Не трябва ли да ни жигосате, да ни обръснете главите или нещо друго?

— Не и ако не го пожелаете — отвърна Джош.

— Не знам защо, но си мислех, че сте повече — продължи Куентин.

— Че сме повече — поправи го шишкото.

— Само толкова сме, откакто Ричард и Изабел се дипломираха — обясни Елиът. — Нямаме петокурсници. Ако не получим попълнение тази година, Фог заплашва да ни слее с Естествениците.

Джош театрално потрепери.

— Какви бяха онези двамата? — намеси се Алис. — Думата ми е за Ричард и Изабел.

— Бяха като огън и лед — отвърна Джош. — Като шоколад и марципан.

— Откакто ги няма, всичко се промени — отбеляза Елиът.

— Добре, че се магнаха — заяви Джанет.

— Всъщност не бяха толкова лоши — поправи я шишкото. — Помниш ли когато Ричард обяви, че може да съживи ветропоказателя и да го накара да се върти около оста си? Три дни стърча на покрива и маза устройството с рибено масло и други гадости, за които предпочитам да не мисля.

— Да, беше забавно, но се получи случайно и не се брои.

— Ти така и не се сближи с Ричард.

Джанет кисело се усмихна и промълви с изненадваща горчивина:

— Напротив, сблжихме се прекалено.

Настъпи неловко мълчание. Беше първата фалшива нота през тази иначе прекрасна вечер.

— Няма значение, сега отново имаме кворум — побърза да каже Елиът. — И то кворум, достоен за уважение. В курса по физична магия винаги идват най-способните.

— За най-способните — обади се Джош.

Куентин вдигна чашата си за здравица. Седеше сред най-високите клони на огненото си дърво и се полюшваше под топлия алкохолен ветрец.

— За най-способните.

Всички отпиха от чашите си.

Звярът

През цялото си пребиваване в „Брейкбилс“ — първата година, изпитите, нелепия сблъсък с Пени... чак до вечерта, когато стана член на клуба на Физиците, Куентин несъзнателно беше съдържал дъха си дотолкова, че едва не посиняваше от хипоксия. Едва сега си даваше сметка, че е очаквал колежът да изчезне като рухнала въздушна кула.

Освен че тук непрекъснато и редовно се нарушаваха всички закони на термодинамиката, всичко беше прекалено привлекателно, за да е реално. В това отношение колежът приличаше на Филория. Филория неизменно се изплъзваше от хората. В края на всяка книга Амбра и Умбра прогонваха хлапетата Чатуин. Дълбоко в душата си Куентин се чувстваше като турист, който късно следобед отново ще се повлече към мърлявия и смрадлив автобус и ще потегли обратно към дома си. Ще стиска в потната си длан кичозна сувенирна картичка и ще наблюдава как кулите, живите плетове и часовниковите кулички постепенно се смаяват в огледалцето за обратно виждане.

Само че това не се бе случило. Сега вече разбираше и осъзнаваше, че няма опасност това да стане. Толкова дълго се измъчваше с мислите: „Сигурно сънувам“ и „Нищо не е вечно“, че бе крайно време да започне да се държи както подобава на деветнайсетгодишен възпитаник на таен колеж за истинска магия.

След като вече беше приет от Физиците, можеше да си позволи да ги наблюдава отблизо. При запознанството си с Елиът беше предположил, че всички в „Брейкбилс“ са като дългуча аристократ, само че изобщо не беше така. Първо, дори в това училище за гении Елиът се отличаваше с блестящия си ум. Може би не беше гениален като Алис, но тя се скъсваше да учи и да се упражнява, докато той не си помръдваше и пръста. Или ако го правеше, то се прикриваше много успешно. Според Куентин той изобщо не учеше. Единственото, което го интересуваше, беше външността му, и то най-вече скъпите ризи, които носеше с копчета за ръкавели, макар непрекъснато да го наказваха с принудителен труд за нарушаване на училищните правила.

Джош ходеше с униформа, обаче някак си съумяваше да изглежда така, сякаш е цивилен — самото вечно беше усукано около едрата му снага, намачкано или прекалено тясно в раменете. Цялата му персона беше като тъпите вицове, които той непрекъснато разказваше.

Едва след известно време Куентин разбра, че шишкото не очаква хората да го приемат на сериозно и се наслаждава (понякога дори изпитва злорадство) на момента, в който те осъзнаваха — прекалено късно, че са го подценили. Той не беше погълнат от себе си като Елиът и Джанет, затова беше най-проницателният в групата и не пропускаше нищо от случващото се около него.

Сподели с Куентин, че от няколко седмици е очаквал Пени да превърти, после добави:

— Нима не ти направи впечатление, че този тип е загадка, обгърната от мистерия и прикрепена към бомба с тиктакащ часовников механизъм. Вариантите бяха два — или да удари някого, или да си направи блог. Честно казано, доволен съм, че те цапардоса.

За разлика от другите Физици Джош беше посредствен ученик, но овладееше ли някое заклинание, се превръщаше в изключително могъщ маг. През първата си година в „Брейкбилс“ съумял да задвижи чрез магия стъкленото топче едва след шест седмици, обаче щом овладял това умение (така разказваше Елиът), топчето с такава сила изхвърчало през прозореца на класната стая, че се забило в ствола на клена отвън и вероятно още си стои там.

Родителите на Джанет бяха невероятно богати адвокати, чиито клиенти бяха предимно прочути холивудски актьори. Тя беше израснала в Лос Анджелис под грижите на различни знаменитости, които (ако я притиснеха, но не много) бе готова да назове и по име. Куентин предполагаше, че именно заради това е толкова жизнена, безцеремонна и артистична. Беше по-скоро привлекателна, отколкото красива. Тялото ѝ бе някак ъгловато, обаче тя умело прикриваше малките си физически дефекти (например изпращаше у дома училищните си униформи, за да бъдат прекроени така, че да прилягат на фигурата ѝ), а жадният ѝ поглед беше невероятно секси. Човек изпитваше желание да бъде погълнат от очите ѝ.

По отношение на мъжете имаше ужасен вкус. Най-ласкателното, което можеше да се каже за безкрайната върволица нейни любовници, бе, че нито един не оставаше дълго с нея. Понякога беше голяма досадница, но Куентин никога не сучаеше в компанията ѝ. Беше вярна до гроб на приятелите си. Понякога бе прекалено дръзка и безцеремонна, но само защото дълбоко в себе си таеше милосърдие и състрадателност. Затова бе лесноранима, а когато я засегнеха, на мига

отвърщаше на удара. Тормозеше всички около себе си, но само защото самата тя беше по-изтормозена от всеки друг.

Въпреки че вече беше включен в групата на Физиците, Куентин прекарваше повече време с другите третокурсници: заедно с тях посещаваше занятията, упражняваше се в лабораторията по приложна магия и учеше за изпити, а вечер сядаше на масата при тях. Както всяко лято лабиринтът беше променен и те изгубиха цяла седмица да го изучат наново — подвикваха си през високите живи плетове, когато се изгубеха или откриеха пряк път.

В училището устроиша голямо тържество по случай есенното равноденствие: запалиха висока клада, свиреше музика. Илюзионистите представиха невероятно светлинно шоу и всички останаха навън, докато лицата им се зачервиха от огъня. Алис и Куентин научиха другите на заклинанието за извайване на форми от пламъците, а Аманда Орлоф разкри, че през последните два месеца тайно е варяла медовина. Напитката беше сладка и пенлива, но отвратителна, и на следващия ден всички, които бяха прекалили с нея, се чувстваха на прага на смъртта.

През есента Куентин започна да изучава и нови дисциплини освен жестове и мистериозни езици. Цял месец посветиха на архитектурни магии за подсилване основите на сгради и изолиране на покривите от влиянието на природните стихии. Практическите занимания се провеждаха в мизерна барачка с размерите на голяма кучешка колиба. На Куентин му бяха необходими цели три дни да запомни заклинанието за устойчивост на покрива срещу мълнии, при това се наложи да репетира жестовете си пред огледало, за да постигне необходимата бързина и въздействие. Заклинанието пък беше на развален староарабски и много трудно за запомняне. А накрая преподавателят Марч сътвори малка буря с една мълния, която начаса развали магията на Куентин и дъждът го накваси до кости.

Всеки втори вторник той работеше с Бигби, неофициалния наставник на Физиците — дребничък човечец с воднисти очи и ниско подстригана прошарена коса, който вечно носеше дълго палто по модата от викторианската епоха. Движеше се леко приведен, обаче не изглеждаше немощен или сакат. Куентин си беше внушил, че Бигби е политически бежанец. Непрестанно подчертаваше, че е станал жертва на конспирация, и описваше заканително какво ще направи с враговете

си след неизбежното си връщане на власт. Притежаваше скованото достойнство на емигрантите от интелигенцията.

Един следобед по време на поредния семинар (Бигби беше специалист по нелепо трудни магии, които трансформираха елементите чрез манипулиране на структурата им на квантово равнище) той прекъсна заклинанието и направи нещо странно — изви назад първо едната, после другата си ръка и сякаш разкопча нещо. След миг на гърба му се появиха четири прозрачни крила като на водно конче, обагрени в цветовете на дъгата. Бигби ги размаха и доволно въздъхна, като промърмори:

— Извинете ме. Нямахме как да издържа и секунда повече.

— Господин Бигби — обади се Куентин, — нима сте... — Той млъкна. Какъв отговор очакваше? Че онзи е елф? Или ангел? Даваше си сметка, че постъпва невъзпитано, но не можеше да се въздържа. — Елф ли сте?

Бигби кисело се усмихна и крилете му прошумоляха.

— Всъщност съм добро духче — обясни той. Явно беше доста чувствителен на тази тема.

Една ранна утрин Марч изнасяше лекция върху магии за атмосферното време и предизвикваше циклони. Беше необичайно пъргав за толкова едър мъж. Само като го гледаше как подскача, при което червеникавата му коса се полюшваше, а червеното му лице почервяваше още повече, на Куентин му се прииска да се пъхне обратно в леглото. Сутрин Чеймбърс поднасяше катраненочерно еспreso. То бе приготвяно в екзотично приспособление, в сърцевината на което имаше мъничко позлатено отделение от стъкло. Само дето кафето свършваше много бързо и не стигаше за всички... Момчето отвори очи и осъзна, че Марч му говори нещо:

— ... между циклоните в субтропичните зони и в умерените ширини? Куентин? Отговори на френски, ако можеш.

Куентин примигна. Изглежда, беше задрямал.

— Разликата ли? — измънка и реши да рискува. — Има ли разлика?

Настъпи неловко мълчание, което той се опита да запълни с думи, опитвайки се да разбере точно какъв е бил въпросът, и за всеки случай да изрече колкото е възможно повече пъти фразата „Бароклинични зони, при които повърхности с постоянно налягане се

пресичат от други с постоянна плътност“. Другите младежи взеха да се въртят на чиновете си. Марч, който беше надушил прекрасната миризма на унижението, беше готов да чака. На Куентин му се искаше да потъне вдън земя. Най-несправедливото беше, че в действителност бе учил по тази тема.

Времето сякаш спря. Той почувства, че лицето му гори. Не беше честно — това дори не беше магия, а метеорология, да му се не види!

— Не разбирам — обади се някой от мястото си.

— Питам Куентин, Аманда.

— Все пак може ли да обясните на всички ни? — настоя Аманда Орлоф със самочувствието на човек, чиито умствени способности надвишават средното ниво. — Дали тези циклони са баротропични? Тоест става въпрос за атмосферни условия, при които зони с еднакво налягане съвпадат със зони с еднаква плътност, така ли? Нещо не ми е ясно.

— Всички тропически циклони са баротропични, Аманда! — нервно се тросна Марч.

— Аз пък мислех, че има и баротропични, и бароклинични — намеси се Алис.

Последва ожесточен спор, който заплашваше да провали часа, затова Марч се принуди да се откаже от въпросите си към Куентин и да продължи лекцията. Ако можеше да го стори незабелязано, Куентин щеше да изтича при Аманда и да я целуне по челото. Вместо това се задоволи да ѝ изпрати умствен сигнал на благодарност.

Марч подхвана сложна магия, за която нарисува на черната дъска символ, напомнящ мандала^[1].

Прекъсваше на всеки трийсет секунди, отстъпваше назад, слагаше ръце на кръста си, шепнеше си нещо, после се спускаше обратно към черната дъска. Целта на магията беше съвсем обикновена — да предизвика градушка или да предпазва от нея. Куентин го слушаше с половин ухо, пък и принципът беше почти един и същ.

Обикновена или не, но явно не беше по силите на Марч — заклинанията бяха на средновековен холандски, който той очевидно не владееше добре. На Куентин му хрумна, че ще е върховно, ако даскалът се издъни. Хрумна му още да си направи с него малка шегичка.

Общо взето класните стаи в „Брейкбилс“ бяха обезопасени срещу пакости, обаче всички ученици знаеха, че подиумът е ахилесовата пета на всеки преподавател. С малко повече усилия и умения човек можеше да го поразклати. Куентин провеси ръце между коленете си и направи няколко движения под масата. Подиумът се размърда, като че ли беше протягащ се човек, после отново стана неподвижен. „Успях!“ — помисли си момчето. Марч продължаваше да се изтезава със старохоландския. Усети раздвижването и погледна надолу, поколеба се за миг, обаче се съсредоточи и продължи. Нямаше избор, иначе щеше да се наложи да започне заклинанието от самото начало.

Куентин беше разочарован. Обаче непогрешимата Алис се наведе към него и му прошепна:

— Тъпанар! Пропусна втората сричка. Трябваше да каже...

В този момент за частица от секундата реалността като че ли се изплъзна. Светът се килна, после се върна в началното си положение, все едно нищо не се беше случило. Но се случи. Сякаш поради някаква грешка до Марч стоеше човек. Беше дребничък, носеше консервативен сив английски костюм и тъмночервена вратовръзка, прикрепена със сребърна игла във формата на полумесец. Марч продължи да говори, сякаш не забеляза появата на непознатия, който заговорнически помахна на момчетата и момичетата в аудиторията, като че ли споделяше с тях някаква шега по адрес на преподавателя им. Куентин забеляза нещо странно — стори му се, че човекът стана безлик. Едва след миг разбра каква е причината — пред лицето му стърчеше листата клонка, която почти закриваше чертите му. Клонката се беше появила от нищото. Не беше прикрепена към нещо, а просто висеше пред лицето на човека със сивия костюм.

Изведнъж Марч млъкна и се вкамени.

Алис също се беше вцепенила. Настъпи гробна тишина. Някакъв стол изскърца. И Куентин не можеше да помръдне. Нищо не го възпираше, но проводникът между мозъка и тялото му беше прекъснат. Непознатият ли беше предизвикал прекъсването? Кой беше той? Всичко и всички бяха замрели. Движеше се само човекът на подиума.

Сърцето на Куентин заблъска в гърдите му. Непознатият наклони глава и се навъси, като че ли чуваше туптенето. Куентин не разбираше какво се е случило, но нещо не беше наред. Адреналинът нахлуваше в

кръвта му, обаче нямаше къде да се излее. Мозъкът му вреше в собствените си сокове. Човекът се зарахожда по подиума и се заоглежда, за да се запознае с обстановката. Изражението му беше като на благородник, пътешестващ с балон, който по погрешка е попаднал в екзотична страна — изглеждаше и любопитен, и развеселен. Клонката пред лицето му пречеше да се разгадаят намеренията му.

Човекът заобиколи Марч. Походката му беше странно гъвкава. Едва когато застана под светлината Куентин видя, че това не е човешко същество... или ако е било някога, вече се беше превърнало в нещо друго. Ръцете му, стърчащи от маншетите на бялата му риза, бяха с по три-четири пръста повече от нормалното.

Изминаха петнайсет мъчителни минути, после половин час. Колкото по-дълго съществото отказваше да разкрие мотивите си, толкова по-страховити изглеждаха намеренията му. Разгледа учебните помагала на Марч. Обиколи залата. Извади джобно ножче и подряза ноктите си. Предметите неспокойно се размърдваха, когато ги доближеше. Куентин не можеше да си завърти главата и съществото с човешки облик ту влизаше, ту излизаше от полезрението му. То взе от масата на преподавателя дебел железен прът и го изви като сламка. Веднъж направи заклинание (говореше прекалено бързо и Куентин не схвана подробностите), от което прахът в залата лудешки се завихри във въздуха, после отново се слегна. Докато съществото говореше, допълнителните му пръсти се разперваха и свиваха.

Измина час, сетне втори. Страхът на Куентин ту го напускаше, ту се връщаше с нова сила и го връхлиташе като вълни, причиняващи изпотяване. Убеден беше, че се случва нещо много лошо, обаче още не беше наясно какво е. Знаеше, че по някакъв начин е свързано с шегата, която си беше направил с Марч. Защо беше постъпил толкова глупаво? Донякъде беше доволен, че не може да помръдне — така имаше оправдание, че се държи като долен страхливец, вместо да предприеме нещо смело.

„Мъжът“ като че ли не забелязваше, че се намира в зала, пълна с хора. В него имаше нещо комично гротескно — мълчанието му беше като на мим. Понякога се движеше много бавно, друг път светкавично се озоваваше от едно място на друго. Приблужи се до корабния часовник, окачен на стената зад подиума, и промуши юмука си през него. Не го удари, само притисна ръка към циферблата, счупи

стъклото, прекърши стрелките и смаза механизма. Изглежда, смяташе, че така ще му причини по-голяма болка.

Часът трябваше да е свършил преди цяла вечност. Поне някой отвън вече би трябвало да усети, че става нещо необичайно. Къде бяха другите преподаватели? Къде беше Фог? Къде се беше дянала онази лекарка — медицинска сестра, та не беше тук да помогне в този критичен момент? Куентин се запита какво ли мисли Алис. Съжаляваше, че не може да завърти главата си съвсем мъничко, за да вижда лицето ѝ. Гласът на Аманда Орлоф наруши тишината. Вероятно някак си се беше отърсила от магията и произнасяше заклинание — говореше бързо и ритмично, но спокойно. Куентин за пръв път чуваше такова заклинание — гневно, могъщо, ожесточено. Това беше бойна магия, целяща буквално да разкъса противника. Странно откъде я беше научила. В „Брейкбилс“ беше забранено да се споменават подобни магии, камо ли да се правят. Ала преди Аманда да свърши, гласът ѝ, който постепенно заглъхваше, напълно секна. Отново се възцари тишина. Утрото беше заменено от следобед, времето се точеше като сън, изпълнен с паника и отегчение. Куентин се вдърви. Чу шум в коридора. Виждаше само един прозорец, и то само с периферното си зрение, но долови, че отвън става нещо и препречва светлината. Проехтяха силни удари и далечни гласове, които напяваха в унисон. Гигантска мълния проблесна до вратата с такава сила, че за миг дебелият дървен плот засвети и стана прозрачен. Чуваха се боботения, сякаш някой се опитваше да проникне в залата през пода. Съществува със сивия костюм изобщо не се трогна, нито се обезпокои. Куентин наблюдаваше през прозореца как едно-едничко червеникаво листо на върха на гола клонка, напусната през есента от другите листа, лудешки плющеше под вятъра. Струваше му се, че никога не е виждал толкова прекрасна гледка. Най-съкровено му желание беше да погледа листото поне още минута. Би дал всичко на света само за още една минута с неговото червеникаво листенце. След миг изпадна в транс или заспа — не беше сигурен точно какво се случи. Събуди се и чу как „човекът“ на подиума тихичко и изненадващо нежно напява:

*„Нани-на, детенце сладко.
Днес на лов отиде татко.*

*Кожа заешка ще има
да те топли цяла зима.“*

Той затананика, после ненадейно изчезна. Случи се толкова безшумно и внезапно, че в първия момент Куентин не забеляза отсъствието му. Така или иначе номерът с изчезването беше засенчен от Марч, който до този момент, зяпнал като малоумен, стърчеше на подиума. Щом съществото се изпари, преподавателят се строполи на пода, удари си главата и изпадна в безсъзнание.

Куентин се опита да стане, но се изхлузи и тупна между редиците столове. Раменете, краката и гърбът му бяха изтръпнали, струваше му се, че силите му са се изцедили. Изпъна крака и почувства пареща болка, придружена с облекчение. Усещането бе, сякаш се изправяше след космически полет. Просълзи се от радост. Зловещото същество си беше отишло и нищо лошо не се беше случило. Алис също пъшкеше. В цялата аудитория отекваха стонове и ридания.

По-късно Куентин научи, че веднага след появата на „човека“ Фог мобилизирал целия учителски състав. Магиите, защитаващи колежа, на мига прихванали присъствието на непознатия, въпреки че не могли да му попречат да проникне в сградата. Директорът се проявил като изненадващо компетентен пълководец — хладнокръвен, бърз и точен в преценката на положението — и умело се възползвал от наличните си „воини“. Още до обяд кулата била опасана с временно скеле. Преподавателят Хеклер, надянал шлем на електроженист, за да предпази очите си, я подпалил чрез пиротехнически атаки. Съндърланд геройски се опитала да проникне през стената, само че ударила на камък (в прекия и преносен смисъл), пък и не било ясно какво би сторила при успех на начинанието. Дори Бигби се появил и демонстрирал екзотична неземна магия. (Слушайки разказа, Куентин остана с впечатлението, че похватите на наставника на Физиците са накарали другите преподаватели да се почувстват малко неловко.)

След вечерята и след като колежаните намусено изслушаха обичайните съобщения за предстоящи обществени или спортни събития в „Брейкбилс“, директорът Фог се опита да обясни случилото се през този ден. Застана начело на дългата маса в трапезарията още

докато първокурсниците неохотно събираха приборите. Изглеждаше много състарен. Машинално подръпваше маншетите на ризата си и пригладваше русата си коса, оредяваща на слепоочията.

— Мнозина от вас вече знаят, че съществуват и други светове, различни от нашия — подхвана той тихо. — Не е предположение, а факт. Не съм бил в тези светове и вие никога няма да попаднете там. Способността за преминаване от един свят в друг е раздел от магията, за който знаем много малко. Обаче знаем със сигурност, че някои светове са населени. Може би Звярът, който ни връхлетя днес, е грамаден.

Фог нарече Звяр съществото със сивия костюм и всички започнаха да използват това название.

— Навярно видяхме само периферията му, една малка част, която той благоволи да ни покаже. И преди са наблюдавани подобни същества. В старите книги ги наричат „израстъци“. Трудно е да отгатнем мотивацията им — Фог въздъхна. — За тях ние плаваме „кучешката“ по повърхността на техния свят на фона на небесната светлина и понякога дръзваме да се гмурнем, но никога не се спускаме надълбоко. По принцип те почти не ни забелязват. За беда нещо в днешното заклинание на колегата Марч, е привлякло вниманието на Звяра. Може би е допуснал грешка, която е позволила на чудовището да проникне в нашия свят.

Куентин потрепери, но се постара да изглежда невъзмутим. Никой не подозираше, че вината може би е негова.

Фог продължи:

— То изплува от дълбините като акула, която атакува плувеца откъм дъното. Трудно е да си представим какви са били намеренията му, но явно е търсело нещо или някого. Не знам дали е постигнало целта си. Това никога няма да узнаем... — Обикновено директорът беше олицетворение на самоувереността, но тази вечер изглеждаше объркан и няколко пъти изгуби нишката на мисълта си. Пооправи вратовръзката си и се насили да поднови обясненията: — Случаят е приключен. Всички свидетели на инцидента ще бъдат прегледани медицински и магически и накрая ще бъдат пречистени, в случай че Звярът ги е набелязал или омърсил.

Той млъкна и излезе от трапезарията, макар всички да очакваха, че ще каже още нещо. На следващия ден часовете бяха отменени.

Само че всичко това се случи по-късно...

Докато лежеше на пода след нападението, Куентин изпитваше само положителни емоции. Радваше се, че е жив. Катастрофата беше избегната. Беше допуснал ужасна грешка, но всичко отново беше наред. Дори столът, под който беше паднал, му се струваше много интересен и красив. Можеше да го гледа безкрайно. Донякъде дори беше вълнуващо да си имал досег с такава чудовищна сила и да си оцелял, за да опишеш преживяването си. Внезапно той се почувства почти като герой. Пое си дълбоко дъх и почувства под гърба си прекрасния солиден под.

Осъзна, че в момента най-много му се иска окуражаващо да стисне глезена на Алис, намиращ се до главата му. Чувстваше се на седмото небе от щастие, че отново може да я погледне. Тогава още не знаеше, че Аманда е мъртва.

Звярът я беше изял жива.

[1] Мандала от санскрит: кръг — обиколка или завършване, отговарящо на тибетския термин дкил кхор и двете означават концентрична диаграма, която има духовно или ритуално значение в будизма и в индуизма. — Бел.ред. ↑

Лавлейди

Дните до края на третата година на Куентин в „Брейкбилс“ преминаха под знака на почти военна бдителност. През седмиците, последвали нападението, колежът остана под ключ в прекия и в преносен смисъл. Преподавателите бяха заети с подновяване и укрепване на древните защитни магии и с правенето на нови заклинания. Например, красивата Съндърланд цял ден обикаляше периметъра около училището, вървейки заднешком, за да разпръсне върху снега ярко оцветени прахообразни вещества. Подир нея вървеше Ван дер Веге, която проверяваше дали работата е свършена както трябва, а пред Съндърланд крачеха ученици, за да разчистват пътя ѝ от паднали клони и да подновяват запасите ѝ от оцветена пудра. За да подейства магията, процесът не биваше да се прекъсва.

Очистването на аудиторията беше лесно — позвъниха с няколко камбанки и запалиха салвия в ъглите на помещението, но пренастройването на главната охранителна система на колежа отне цяла седмица. Мълвата гласеше, че системата се намира в грамаден тотем от ковано желязо, съхраняван в тайно помещение в самия център на кампуса, обаче никой не я беше виждал. Бедният Марч, който така и не се съвзе напълно след ужасното изпитание, неуморно бродеше из безбройните сутерени, мазета и катакомби под училището и подсилваше магиите, предпазващи от нападение изпод земята. Преподавателите запалиха грамадна клада от обелени и изсушени кедрови дънери, прави като железопътни линии и подредени в странна конфигурация, напомняща великански китайски пъзел. Хеклер се бяхти цял ден, докато постигна идеалната форма. Накрая подпали кладата с парче хартия, върху което бяха написани няколко думи на руски, и огънят изригна като вулкан. Предупредиха учениците да не гледат в пламъците.

Донякъде предпазните мерки бяха част от обучението, шанс да се наблюдава правенето на истинска магия, от която зависеше съдбата на реални хора. Само че удоволствието липсваше. На вечеря всички мълчаха, някои бяха със зачервени от плач очи. Страхът вгорчаваше живота им. Една сутрин видяха, че разчистват стаята на някакъв първокурсник, който беше избягал обратно вкъщи. Често можеха да се

видят групички от по три-четири момичета (същите момичета, които допреди седмица избягваха да седат на масата редом с Аманда Орлоф) да седят край някой фонтан в лабиринта и да ридаят. Щом се увери, че са взети всички предпазни мерки срещу Звяра, Марч си взе полагаемата едногодишна отпуска и онези, които се смятаха за посветени (тоест Елиът), твърдяха, че вероятността той да се върне в „Брейкбилс“ е равна на нула.

Понякога и Куентин се изкушаваше да избяга. Опасяваше се, че съучениците му ще го отлъчат заради номера, който беше погодил на Марч, но за негово учудване никой не спомена шегата с подиума. Колкото и да е странно, почти му се искаше да го порицаят. Сега не знаеше дали е извършил съвършеното престъпление, или това е толкова отвратително злодеяние, че никой не смееше да му потърси сметка. Не можеше искрено да тъгува за Аманда. Боеше се, че е причинил смъртта ѝ, а не можеше да изкупи вината си, защото не смееше да я признае дори пред Алис. Затаи дълбоко в себе си срама и нечистотията, които неминуемо щяха да доведат до разложение.

Тъкмо такъв фатален край смяташе, че е избегнал, когато влезе в онази квартална градинка в Бруклин. Подобни злочестини не се случваха във Филория. Там, разбира се, не липсваха конфликти и дори насилие, но те се подчиняваха на възвишеността и героизма, а всички симпатични и добри герои, загинали по един или друг начин, възкръсваха в края на книгата. Сега съвършеният му свят се беше пропукал. Страхът и тъгата нахлуваха в него като ледена мръсна вода през спукан бент и душевният мир го беше напуснал. „Брейкбилс“ вече не приличаше на вълшебна градина, а по-скоро на укрепен лагер. Той не беше герой от книжка, в която несправедливостите автоматично се поправят. Още беше в реалния свят, в който безпричинно настъпваха трагични събития и хората плащаха с живота си, без да имат вина.

Седмица след гибелта на Аманда Орлоф родителите ѝ дойдоха да приберат нещата ѝ. Не пожелаха да се видят със съучениците на дъщеря си, но Куентин случайно стана свидетел на отпътуването им. Сигурен беше, че ще видят вината му — струваше му се, че е полепнала по него, само че те не му обърнаха внимание. Дватама повече приличаха на брат и сестра, отколкото на съпрузи. Бяха високи и широкоплещести, а косата и на двамата беше права и с миши цвят. Стори му се, че горките хора са зашеметени от скръбта, затова се

налагаше директорът Фог да ги води под ръка, но само след секунди разбра, че са под въздействието на много силна магия, за да не разберат в какво училище е била дъщеря им.

През август Физиците съкратиха лятната си ваканция и се върнаха по-рано в колежа. Седмицата преди началото на занятията прекараха във Вилата, само че не залягаха над учебниците, а играеха бiliarд и се черпеха с отвратително порто, което Елиът намери забутано в един кухненски шкаф. Обаче дори алкохолът не ги разведри и всички бяха в мрачно настроение.

Един ден Джанет обяви, че трябва да си имат отбор по уелтърс.

— Не трябва — възрази Елиът, който лежеше на вехтото кожено канапе и беше закрил с длан лицето си. Намираха се в библиотеката на Вилата и бяха уморени от безделие.

— Грещиш, драги! — Тя леко го ритна в ребрата. — Бигби ми каза, че ще има турнир и всички ще участват. Само че още не са го съобщили официално.

— Мамка му! — едновременно възкликнаха всички.

— Защо? — простена шишкото. — Защо ни го причиняват?

— За повишаване на настроението — обясни Джанет. — Според Фог е необходимо събитие, което да ни повдигне духа след миналогодишната трагедия. Турнирът по уелтърс ще допринесе за връщане към „нормалното ни състояние“.

— Настроението ми беше високо допреди пет минути. Да му се не види, не понасям тази игра, тя е извращение на добрата магия. Да, извращение! — Джош заканително размаха пръст, без да адресира заплахата си към някого от присъстващите.

— Жалко, че участието е задължително. Освен това е по специалности, следователно ние сме от един отбор. Включен е и Куентин... — Джанет го помилва по главата, — който още си няма специалност.

— Много благодаря.

— Предлагам Джанет да ни е капитан — каза Елиът.

— Естествено, че ще бъда аз. И в тази си функция имам удоволствието да ви съобщя, че първата тренировка започва след петнайсет минути.

Всички изпъшкаха, размърдаха се, после се настаниха по-удобно на столовете и канапетата.

— Джанет, престани! — измънка Джош.

— Никога не съм играла — обади се Алис. — Не знам правилата.

Тя лежеше на пода и равнодушно прелистваше някакъв атлас с географски карти от древността, на които моретата и океаните бяха населени от чудовища, пресъздадени чрез прекрасни гравюри. Интересното в картите беше, че мащабите бяха разменени и чудовищата бяха много по-големи и по-многобройни от континентите. През лятото Алис се беше сдобила с нетипично модни правоъгълни очила за четене и те почти винаги бяха кацнали на носа ѝ.

— Ще ги научиш бързо — успокои я Елиът. — Освен че е забавна, играта е и образователна.

— Не бери грижа за правилата. — Джанет се наведе и майчински целуна Алис по тила. — Всъщност никой не ги знае.

— Освен теб — ухили се Джош.

— Освен мен. Чакам ви на игрището точно в три. — Тя доволно се усмихна и с танцова стъпка излезе от стаята.

В крайна сметка се оказа, че нямаха друго по-интересно занимание — Джанет явно беше разчитала тъкмо на това. Събраха се до игрището за уелтърс, което изглеждаше доста непривлекателно сред палещата жегга. Елиът носеше лепкавата гарафа с порто. Само като я погледна, Куентин се почувства обезводнен. Синьото лятно небе се отразяваше във водните квадрати.

— Така... — Джанет, която носеше опасно къса поличка, се изкачи по стълбичката към дървения съдийски стол, олющен от дъждовете и ветровете. — Знае ли някой как започва играта?

Оказа се, че първо трябва да се избере квадрат и в него да се хвърли топче, наречено „земното кълбо“. Синкавото мраморно топче наистина приличаше на земното кълбо и беше голямо колкото топка за тенис на маса, само че беше необичайно тежко. Оказа се, че Куентин много го бива в това упражнение. Майсторлъкът беше топчето да не попадне във воден квадрат, което водеше до загуба на играта. Освен това изваждането му беше доста досадно.

Алис и Елиът играеха срещу Джош и Куентин. Джанет беше рефер. Уелтърсът се оказа учудващо сложен.

Използваха се и стратегия, и магия. Всеки играч завладяваше и пазеше квадрати чрез магия, или ги отнемаше от противника чрез отменяне на предишно заклинание. Най-лесни бяха водните квадрати,

а най-трудни — металните, те бяха запазени за призовавания и други екзотични омагьосвания. Накрая играчът стъпваше на игралното поле, напомнящо шахматна дъска, и на практика се превръщаше във фигура в собствената си игра. В мига, в който Куентин застана на страничната линия, ливадата около него сякаш се смали и игрището се разшири, като че ли се намираше в центъра на ширококогълен обектив. Дърветата се обезцветиха, станаха сребристи и очертанията им се размиха.

През първите серии играта вървеше бързо, защото двата отбора завзеха неоспорваните квадрати в свободната територия. Също като в шахмата и тук имаше традиционни увертюри, изпробвани и оптимизирани преди много години. След това обаче състезанието стана безмилостно и продължи до късно, прекъсвано само от Джанет за дълги и подробни обяснения. По едно време Елиът изчезна за двайсетина минути и се върна с три бутилки ризлинг (явно ги беше пазил за подобни спешни случаи), поставени в две метални кофички с топящ се лед. Забравил беше да вземе чаши, затова всички пиха направо от бутилките.

Куентин не носеше на алкохол и с всяка следваща глътка умът му все повече се замъгляваше и той не можеше да се съсредоточи върху правилата на играта, които ставаха все по-сложни. Очевидно беше разрешено играчите да видоизменят квадратите и дори да разменят местата им на игралното поле. Докато настъпи моментът самите те да стъпят на игрището, всички бяха толкова пияни и объркани, че се наложи Джанет да им подсказва къде да застанат, което госпожицата стори с безгранично високомерие.

Само че на никого не му пукаше. Слънцето се спусна зад дърветата и изпъстри тревата със сенки. Небето притъмня и стана зеленикаво-синьо. Джош заспа върху квадрата, който трябваше да защитава, проснат върху целия ред. Елиът започна да имитира Джанет и тя се престори на вбесена. Алис си свали обувките и си потопи краката във временно свободен воден квадрат. Гласовете им се понесоха нагоре и се изгубиха сред гъстите зелени листа. Виното беше свършило, празните бутилки подскачаха като тапи в кофичките, пълни вече само с хладка вода.

Всички се преструваха на отегчени до смърт (или наистина бяха), само Куентин правеше изключение. Чувстваше се безкрайно

щастлив, толкова щастлив, че дъхът му секваше, но благоразумно не се издаде.

Като изчезващ в далечината глетчер ужасното преживяване със Звяра беше променило света — объркан, наранен и кървящ, но от земята най-сетне се показваха зелени кълнове. Идиотският план на Фог с играта на уелтърс явно даваше резултат.

Мрачната сянка на меланхолията, която чудовището беше хвърлило върху училището, се разсейваше и светът отново стана екзотичен и красив. Куентин чувстваше, че е получил опрощение, макар да не знаеше от кого.

Опита се да си представи какво би си помислил човек, който ги наблюдава от нисколетящ самолет или от дирижабъл — петима души, застанали на малкото игрално поле в тайния си магически анклав. Сигурно щяха да му се сторят безкрайно доволни и в мир със себе си. И щеше да е прав.

— Без мен щяхте да сте загубени! — повтори Джанет и си избърса с opakото на дланта сълзите, бликнали от смях.

Играта помогна на Куентин донякъде да възвърне душевното си равновесие, но безкрайно усложни живота на Джош. Продължиха да тренират през първия месец от семестъра и Куентин постепенно хвана цаката на уелтърса. Разбра, че е от значение да владее заклинанията и стратегията, но по-важното беше да ги прилага в най-подходящия момент. Магията се подсилваше от онова чувство за сила, което се таи у всеки човек. Каквото и да бе то, трябваше да го призовеш на помощ, когато ти е най-необходимо.

Джош така и не овладя това умение. На една тренировка Куентин го наблюдаваше как влезе в битка с Елиът за един от металните квадрати. Двата бяха от патиниран сребрист метал сребро и паладиум. Върху тях бяха гравирани тънки заврънкулки и мънички думи, написани с курсив. Правилата разрешаваха върху тях да се упражнява всякаква магия.

Елиът беше избрал една от основните магии, която създаде малка светеща сфера. Джош се опита да направи контра заклинание, но изричаше думите апатично, а жестовете му бяха недодялани. Винаги изглеждаше притеснен, когато правеше магии, като че ли не вярваше, че ще подействат.

Само че като свърши, светлината помръкна и се обagri в червеникавокафяво, все едно облак бе закрил слънцето или настъпваше слънчево затъмнение.

— Какво става, да му се не види? — провикна се Джанет, присви очи и се загледа в небето.

Джош не само успешно беше защитил квадрата, но бе отишъл много по-далеч. Някак си беше създал черна дупка и светлината се завихряше в нея. Петимата Физици се скупчиха около нея и я загледаха, като че ли беше някакво странно и вероятно отровно насекомо.

Куентин за пръв път виждаше подобен феномен. Все едно някъде бяха включили мощен уред, който изсмукваше енергията, необходима за осветяването на света, и предизвикваше местно затъмнение.

Само Джош не изглеждаше разтревожен.

— Какво ще кажете, а? — Той победоносно затанцува. — А? Гениален ли съм?

— Боже! — изпъшка Куентин и отстъпи крачка назад. — Джош, какво е това нещо?

— Не знам. Само си размърдах кутретата... — Той сви пръсти пред лицето на Елиът. Подухна лек ветрец.

— Признавам, победи ме — промърмори Елиът. — Изключи го.

— Изплаши ли се? Шубето ли те хвана, магьоснико?

— Без майтап, Джош — намеси се Алис. — Махни това чудо. Плашиш ни.

Вече се беше смрачило, въпреки че бе едва два следобед. Куентин не можеше да погледне право в пространството над металния квадрат, но въздухът около него изглеждаше разкривен, а моравата отвъд — далечна и зацапана. Стръкчетата трева под черната дупка, образуващи идеална окръжност, стърчаха като късчета зелено стъкло. Вихрушката лениво се понесе към края на игралното поле и дъбът наблизко започна да се накланя към нея, скърцайки страховито.

— Джош, не прави глупости! — сопна се Елиът. Шишкото вече не танцуваше, а изплашено се взираше в творението си.

Дървото злокобно изстена и се наклони още повече. Корените заизскачаха от земята, придружени от пукане, напомнящо приглушени изстрели.

— Джош! Джош! — изкреця Джанет.

— Добре де, добре. — Той заличи магията и дупката в пространството изчезна. Беше преbledнял, но и вбесен, задето бяха помрачили успеха му.

Стояха безмълвно около почти поваления дъб. Един от най-дългите клони докосваше земята.

Директорът Фог направи график за турнирите по уелтърс, които се провеждаха всеки уикенд, завършвайки в края на семестъра с училищен шампионат. За тяхна изненада Физиците печелеха почти всички мачове. Победиха дори снобската група на Медиумите, които компенсираха недостатъците си в правене на заклинания с необикновената си интуиция. Победите им продължиха през целия октомври.

Само непоследователността на Джош продължаваше да им създава проблеми. Като капак той изобщо не се появи в деня на финала.

Беше съботна утрин в началото на ноември и предстоеше мач за купата на „Брейкбилс“ — название, което Фог даде на училищния шампионат, въпреки че в действителност не беше предвидена купа за победителите. В чест на събитието около игралното поле бяха подредени мърляви дървени скамейки, сякаш излезли от архивен кинопреглед за колежанска спортна проява. Вероятно бяха лежали десетилетия в някой пращен склад. Издигната беше дори ложа за важни персони, в която се настаниха директорът и Ван дер Веге.

Небето беше оловносиво, листата на дърветата сякаш кипяха под силния вятър. Бойните знамена в синьо и кафяво (цветовете на „Брейкбилс“), окачени на пилони зад скамейките, плющяха като корабни платна. Заскрежената трева проскърцваше при всяка стъпка.

— Да му се не види, къде е дебелакът? — възкликна Куентин, който подскачаше на място, за да не му замръзнат краката.

— Откъде да знам! — Джанет се притискаше до Елиът, за да се стопли, а той недоволно се мръщеше, но не я отблъскваше.

— Майната му. Да започваме — промърмори след малко. — Искам да приключим час по-скоро.

— Не можем без Джош — настоя Алис.

— Кой казва, че не можем? — Елиът се опита да се изтръгне от прегръдката на Джанет, но тя още по-силно се вкопчи в него. — И без това без него играем по-добре.

— Предпочитам да загубим с него, отколкото да спечелим без него — заяви Алис. — Във всеки случай е жив и здрав. Видях го малко след закуската.

— Ако не благоволи да се появи по-бързичко, ще умрем от студ. И само той ще остане жив да продължи славната ни битка.

Необяснимо защо Куентин се безпокоеше от отсъствието на шишкото.

— Отивам да го търся — обяви.

— Стига глупости. Сигурно е...

Към тях се приближи преподавателят Фокстри — индианец, с лице като меден съд, който щеше да е съдия на срещата. Колежаните го уважаваха, защото винаги беше в добро настроение и с атлетично телосложение.

— Защо се бавим? — попита той.

— С един играч сме по-малко, сър — обясни Джанет. — Джош Хобърман е изчезнал по време на бойните действия.

— Е, и? — Фокстри потрепери и се загърна плътно с дебелия си палто. — Да започваме злощастния мач, който ще е пълно фиаско. Ще ми се да приключим до обяд. С колко души разполагате?

— Четирима, сър.

— Колкото, толкова.

— Всъщност трима — намеси се Куентин. — Извинете, сър, но ще потърся Джош. Редно е да е тук.

Не изчака отговор, а затича обратно към Къщата, пъхнал ръце в джобовете си.

Чу как Джанет му извика да се върне, а когато разбра, че той няма да ѝ се подчини, грозно изруга.

Куентин беше раздвоен дали да е вбесен на Джош, или да се тревожи за него. Установи, че изпитва и гняв, и безпокойство. Фокстри беше прав — всъщност мачът беше само формалност без абсолютно никакво значение. Докато тичешком прекосяваше замръзналата морава, той си помисли, че може би шишкото се е успал. Късметлия — поне си имаше тлъстинки да го топят.

Само че Джош не си беше в леглото. Както обикновено в стаята му цареше пълен хаос. Навсякъде бяха разхвърляни учебници, тетрадки и дрехи за пране, някои дори лениво кръжаха във въздуха. Куентин отиде в солариума, но завари там само стария Брезински,

специалиста по отварите, който, окъпан от слънчевите лъчи, седеше със затворени очи до прозореца. Дългата му бяла брада беше разпиляна върху работната му престилка. Изглеждаше задрямал, обаче миг преди Куентин да излезе, белобрадият промърмори:

— Търсиш ли някого?

— Да, сър. Джош Хобърман. Закъснява за уелтърса.

— Хобърман. Дебелакът. — Брезински вдигна ръката си, прорязана от изпъкнали вени, и направи знак на Куентин да се приближи. Извади от джоба на престилката си цветен молив и лист от тетрадка и сръчно начерта схема на кампуса. Промърмори няколко думи на френски и с жест очерта върху хартията въображаем компас. Вдигна листа и попита:

— Какво ти говори това?

Куентин очакваше да види някакъв специален магически ефект, само че на листа нямаше нищо, освен петно от кафе в единия му ъгъл.

— Не много, сър.

— Нима? — Старецът озадачено се втренчи в листа от тетрадка. От него лъхаше на озон, като че ли наскоро го беше поразила мълния. — Това е прекрасна локаторна магия за установяване на местонахождение. Погледни пак.

— Нищичко не виждам.

— Правилно. Къде в кампуса не действа отличната локаторна магия?

— Нямам представа. — Признаването на невежество беше най-бързият начин да се получи информация от който и да е преподавател в „Брейкбилс“.

— Надникни в библиотеката. — Брезински отново затвори очи като стар язовец, който се изляга на скала, напечена от слънцето. — Това помещение е така опорочено от разни хитреци, че в него е почти невъзможно да се намери нещо.

Куентин рядко посещаваше библиотеката на колежа. Почти никой не стъпваше там, освен при крайна необходимост. През вековете учените, гостуващи в „Брейкбилс“, бяха правили безброй силни локаторни магии, за да открият търсените книги, или заклинания за скриване, за да не попаднат томчетата в ръцете на конкурентите им. Помещението беше заприличало на палимпсест, древен ръкопис, върху който текстовете са били заличавани толкова често, че са станали

нечетливи. Като капак някои книги бяха добили навика да мигрират. През деветнайсети век в колежа назначили библиотекар с романтично въображение, който си представял как книгите прехвърчат като птици от полица на полица и сами се подреждат, за да улеснят търсенето. Говореше се, че през първите месеци резултатът бил много драматичен. На стенописа зад регистрационното бюро беше запечатана знаменателна сцена — дебели атласи като кондори се стрелкаха из просторното помещение.

На практика нововъведението се оказало ужасно непрактично. Излизало твърде скъпо да се преподвързват томчетата, които бързо се късали от полетите, пък и самите книги били невероятно непокорни. Библиотекарят си въобразявал, че само като извика номера на дадена книга, тя ще кацне в ръката му, само че томчетата били прекалено своенравни, а някои дори се превърнали в хищници. На бърза ръка уволнили новатора, а наследникът му се захванал отново да опитоми книгите. Но и досега някои скитосваха, особено онези в разделите „История на Швейцария“ и „Църковна архитектура“, които упорито кръжаха близо до тавана. От време на време цели подкатегории, които дълго бяха спали кротко, политаха нагоре, придружавани от невъобразимо шумолене.

В библиотеката отново нямаше посетители, затова Куентин веднага видя Джош, седнал до малка квадратна масичка. Срещу него се беше настанил висок мъж, слаб като скелет, с изпъкнали скули и тънки, сякаш нарисувани мустачки. Черният костюм висеше на него като на закачалка. Изглеждаше досуц като погребален агент.

Куентин го позна — кльоцавият беше пътуващ търговец, който веднъж — два пъти годишно пристигаше в „Брейкбилс“ с дървения си фургон, натоварен със сандъци и куфари, пълни с какви ли не амулети, талисмани и реликви. Никой не го харесваше, но колежаните го покровителстваха само защото притежаваше неосъзната духовитост и вбесяваше преподавателите, които все заплашваха, че завинаги ще му забранят достъпа до територията на „Брейкбилс“. Самият той не беше магьосник и не можеше да различи ценната вещ от вехторията. Това обаче не му пречеше да взема прекалено на сериозно и себе си, и стоката си. Името му беше Лавлейди.

Беше се появил малко след инцидента със Звяра и по-малките ученици си купиха талисмани, за да ги предпазват от следващо

нападение. Само че Джош не беше толкова наивен — поне така смяташе Куентин.

— Здравсти — подвикна му и тръгна към него, но си удари челото в невидима преграда. От каквото и да беше направена, бе студена и скърцаше като чисто стъкло. Освен това беше звукоизолираща — той виждаше как мърдат устните на двамата до масичката, обаче не чуваше какво си говорят. След миг Джош го забеляза. Размени няколко думи с Лавлейди, който се обърна да погледне новодошлия. Не изглеждаше зарадван от присъствието му, но взе нещо подобно на стъклена чаша, което стоеше наопаки върху масата, и го обърна. Преградата изчезна.

— Здравей — намусено промърмори шишкото. — Какво те води насам? — Под зачервените му очи се бяха вдълбали големи сенки. И той не беше въодушевен от появата на съученика си.

— Какво става с теб? — Куентин се престори, че не забелязва Лавлейди. — Нали ти е известно, че тази сутрин имаме мач?

— Ох, братче. Да. Мач. — Джош разтърка очи с опакото на дланта си. Лавлейди ги наблюдаваше, опитвайки се да запази достойнството си. — С колко време разполагам?

— Минус половин час.

— Ох, братче — повтори шишкото, за миг облегна челото си на масичката, после погледна пътуващия търговец. — Имаш ли нещо за пътуване във времето? Например, времеизключвател.

— Не и този път — тържествено обяви Лавлейди. — Обаче ще поразпитам тук-там.

— Върхът! — Джош се изправи и отдаде чест. — Изпрати ми един бухал.

— Побързай, чакат ни. На Фог му замръзна задникът.

— Така му се пада. И без това е прекалено голям. — Докато вървяха към задната врата на Къщата, Джош пристъпваше много бавно и няколко пъти едва не се блъсна в съученика си или в рамките на вратите. По едно време спря и се обърна кръгом. — Чакай! Отивам да си взема костюма за квидич. Тоест спортния екип за уелтърс.

— Нямаме спортни екипи.

— Знам! — сопна се шишкото. — Не халюцинирам, а съм пиан. Все пак не мога без дебелилото си палто.

— Господи! Какво те е прихванало, пич, та си се натряскал рано сутринта? — Гневът на Куентин се подсилваше от факта, че се беше

разтревожил за дебелака.

— Експериментирах. Реших, че алкохолът ще ми помогне да се настроя за големия мач.

— Сериозно? И как ти подейства?

— Пийнах малко скоч, да му се не види! Нашите ми изпратиха една бутилка по случай рождения ми ден. Елиът е пияницата сред нас, не аз. — Джош вдигна глава. Изражението му беше невинно като на същинско ангелче. — Споко, знам си мярката.

— Да бе! Май си я пообъркал.

— Дреме ми! — озъби се шишкото, за да не остане длъжен. — Сигурно се надяваше да не се появя и ти да спечелиш скъпоценния мач. Жалко, че не ти стиска да си признаеш. Само да видеше как Елиът ти се подиграва зад гърба ти! Бива те колкото Джанет. Тя поне има цици.

— Ако исках да победя — процеди Куентин, — щях да те оставя в библиотеката. Другите настояваха да не те търся.

Скръсти ръце и се облегна на рамката на вратата, докато Джош издирваше палтото си сред хаоса в стаята. Запита се дали наистина Елиът тайно го взема на подбив. Едно беше сигурно — ако целта на Джош беше да го уязви, беше улучил най-слабото му място.

Мълчаливо тръгнаха по коридора. Най-сетне дебелакът благоволи да продума:

— Стига си се цупил. — Въздъхна и добави: — Нали знаеш, че съм най-големият неудачник?

Куентин не реагира. Тъкмо сега нямаше желание да задълбава в личната драма на Джош.

— Да, задръстен съм. Не си прави труда да ми четеш лекция за самоподценяването, защото идея си нямаш колко съм затънал. Може да съм умен, но не съм на вашето ниво. Ако не беше Фог, още миналия семестър щяха да ме изритат от колежа.

— Хубаво.

— Виж, всички вие можете да си позволите да се правите на тежкари, обаче аз трябва да си скъсам задника от зубрене, за да остана тук! Ако ми видиш оценките... слава богу, че няма по-малка цифра от нулата.

— На всички ни се налага да работим усърдно — промърмори Куентин с леко извинителен тон. — С изключение на Елиът.

— Дори да е така, ученето ви доставя удоволствие. Тогава сте в стихията си. — Джош блъсна с рамо остъклената врата и излезе на моравата, като в движение навличаше палтото си. — Ега ти кучешкия студ! Виж, тук ми харесва, обаче сам няма да се справя. Не знам как се получава. — Ненадейно сграбчи Куентин за реверите на палтото и го притисна до стената на Къщата: — Не загреваш ли? Не знам как се получава! Правя ли магия, никога не съм сигурен дали ще се получи, или ще се издъня! — Лицето му, което обикновено приличаше на ведра месечина, се бе превърнало в маска на гнева. — Вие призовавате силата и тя идва. А пък аз не знам дали ще се подчини, когато ми потрябва. Идва и изчезва, без дори да знам защо!

— Успокой се, бе, човек. — Куентин го хвана за раменете. — Ще ми смажеш циците. — Той хукна подир Джош, който го пусна и гневно замарширува към лабиринта. — Обърнал си се за помощ към Лавлейди, така ли?

— Помислих си, че ще може... не знам... — Шишкото безпомощно сви рамене. — Да ми удари едно рамо, че да не се излагам пред вас.

— Като ти пробута някой боклук, който е купил по интернет.

— В интерес на истината, той има интересни връзки. — Джош явно възвръщаше душевното си равновесие и гневът му стихваше. — Даскалите се правят, че го презират, но тайно пазаруват от него. Чух, че преди две години Ван дер Веге купила от него старинно чукче за врата, което се оказало ръка на Оберон, царя на приказната страна. Чеймбърс го използва за отсичане на дърветата около моравата... Та аз си рекох, че Лавлейди ще ми продаде талисман, с който да си повиша оценките. Може да се правя, че не ми пука, обаче мечтая да остана в училището! Не искам да се върна там. — Той махна с ръка, все едно обозначаваше целия външен свят.

— И аз искам да останеш — промърмори Куентин. И неговият гняв вече отшумяваше. — Но да се обърнеш към Лавлейди... Да му се не види, защо не потърси помощ от Елиът?

— От Елиът ли? Той е последният, от когото ще поискам нещо. Виж, знам, че и на него не му е било лесно, обаче няма да ме разбере.

— Какво се опита да ти пробута вехтошарят?

— Шепа прах. Мръсникът ми каза, че е прахта на Алистър Кроули, най-грешния човек на земята.

— И какво щеше да я правиш? Да я смъркаш ли?

Минаха през пролука в дърветата около ливадата и видяха печална сцена. Елиът и Джанет стояха прегърнати в единия край на игралното поле и изглеждаха премръзнали и отчаяни. Бедната Алис беше клекнала на един каменен квадрат и трепереше от студ. Естествениците бяха в другия край на игрището — бяха решили да играят, въпреки че съперниците им бяха по-малко. Лицата им почти не се виждаха, закрити от качулките на друидските им мантии, които някой беше ушил от зелени кадифени завеси, без да се съобрази, че тази тъкан не бива да се мокри.

Щом видяха Джош и Куентин, Физиците нададоха немощни приветствени възгласи.

— Моите герои! — иронично процеди Джанет. — Къде го намери?

— На място, където е сухо и топло — не ѝ остана дължен шишкото.

Досега падаха жестоко, но неочакваната поява на Джош повдигна бойния им дух. Още при първия си опит той си постави за цел сребърния квадрат и след като цели пет минути напевно изрича грегориански заклинания, най-ненадейно го превърна в мъничък и бавноподвижен саламандър, сякаш изграден от разпалени въглини, който за радост на Физиците плени и двата съседни квадрата. После кротко се отпусна на шестте си крака, за да наблюдава мача, докато изтлее, а дъждовните капки съскаха и се плъзгаха по овъглената му люспеста кожа.

За жалост подемът на Физиците удължи играта дотолкова, че състезателите престанаха да изпитват дори минимално удоволствие. Оказа се, че не е само най-дългият мач за сезона, а най-продължителната среща по уелтърс от създаването на този спорт. Накрая капитанът на Естествениците пристъпи извън пясъчния квадрат, на който стоеше, царствено се загърна с подгизналата си мантия и накара мъничкото маслинено дръвче, стърчащо в един тревен квадрат, да се наклони към Физиците.

— Сега вече ви прецаках! — процеди.

— Край! — провикна се Фокстри от високото си съдийско столче. Изглеждаше така, сякаш от скука беше изпаднал в кататония. — Край... освен ако вие, Физиците, не ги биете с едно-единствено

хвърляне. Иначе тъпият мач най-сетне свърши. Някой да се пробва със сферата.

— Хвърляй, готин! — обърна се Елиът към Куентин. — Пръстите ми са посинели. Вероятно и устните.

— Вероятно и топките ти — промърмори Куентин. Извади тежкото мраморно топче от каменната купа до игралното поле и се огледа. Почти бяха загубили мача, после се бяха върнали в него, а сега всичко висеше на косъм и зависеше от Куентин. Досега той нямаше пропуск при хвърлянията, но... Нямаше вятър, но започваше да пада мъгла и вече беше трудно да се види другият край на игрището. Тишината се нарушаваше само от капките влага, отронващи се от дърветата. Слънцето беше далечен спомен. Откъм скамейките се провикна момиче:

— Давай, Куентин!

— Куентин! — Директорът стоеше прав в „ложата“ и се преструваше на въодушевен.

Младежът бе обзет от прекрасно усещане за лекота и топлина — беше толкова ясно и толкова различно от суровата действителност около него, че той се запита дали някой прави тайна магия. Загледа се недоверчиво в тлеещия саламандър, но люспестото създание се престори, че не го забелязва. Стори му се, че светът се вмести в игралното поле, дървета и хора се смалиха, станаха сребристи, преекспонирани. Погледът му, внезапно станал критичен, се спря на бедния Джош, крачещ напред-назад край игралното поле, на Джанет, вкопчила се в Елиът, който се взираше в някакъв невидим пейзаж.

Внезапно разбра какво е предизвикало прекрасното усещане — беше осъзнал, че не може цял живот да се самонаказва, задето може би е допринесъл за смъртта на Аманда Орлоф. Никога нямаше да забрави случилото се, но след време щеше да се примири с него. Осъзнал беше и още нещо, че няма да заприлича на Джош. Щеше да разбере откъде идва силата му и как действа, та да знае къде е, когато му е необходима. Нямаше да допусне да се изтезава като Джош. Логично беше да се боят от Звяра, но след всичко преживяно не биваше да се страхуват един от друг. Обратното означаваше прахосване на време. И той щеше да го докаже.

Свали си палтото, сякаш като змия си хвърляше кожата, и си нави ръкавите. Даваше си сметка, че само след минута ще замръзне, но

в момента студът му действаше освежаващо. Прицели се в надменния капитан на Естествениците, загърнат в нелепата си мантия, и запрати топчето право в коляното му.

— Ох! — Невяряващ на поражението, русокосият фукльо се хвана за удареното място и негодуващо изкрещя.

— Майната ти! — каза победоносно Куентин.

Свали си ризата и без да обръща внимание на учудените възклицания на присъстващите (толкова лесно беше да игнорираш хората, след като осъзнаеш колко малко власт имат над теб), пристъпи до Алис, която стърчеше като парализирана в своя квадрат. Знаеше, че може би после ще съжалява, но понякога беше адски удовлетворяващо да си магьосник. Преметна Алис през рамо, като че ли беше пожарникар, и заедно с нея скочи в ледената пречистваща вода.

Страната на Мери Бърд

От деня на постъпването си в „Брейкбилс“ Куентин (като всички останали) се мъчеше да отгатне мистерията с четвъртокурсниците. Известно беше, че всяка година през септември половината внезапно се изпаряваха от Къщата. Никой не говореше за отсъствието им. В края на декември изчезналите се завръщаха, но бяха изнемощели и само кожа и кости. Смяташе се за проява на лош вкус да се говори на тази тема, затова странното събитие беше забулено в мълчание. Останалите четвъртокурсници изчезваха през януари и се завръщаха в края на април.

Сега самият Куентин беше ученик четвърта година, приближаваше края на първия семестър, а той така и не беше научил нищо повече за странните изчезвания. Тайната за мястото, където отиваха четвъртокурсниците, и какво правеха там или какво им причиняваха, беше пазена строго. Дори колежаните, които се майтапеха с всичко друго в „Брейкбилс“, предпочитаха да си мълчат по този въпрос, а когато ги попитаха, намръщено отвърщаха:

— Виж, говоря сериозно — не ти трябва да се интересуваш...

Предшната година злощастният инцидент със Звѳра беше нарушил установената традиция. Първият контингент четвъртокурсници изчезна по график и те отсъстваха по време на разигралата се трагедия, но групата от втория семестър, в която бяха Елиът, Джанет и Джош, завърши учебната година както обикновено. Членовете на въпросната група започнаха да наричат себе си „пощадените“. Явно онова, което ги чакаше, беше достатъчно неприятно и без опасността да станат жертва на неизвестен хищник.

Сега обаче традицията беше възстановена. Половината четвъртокурсници се изпариха по график заедно с неколцина петокурсници. Дали случайно, или нарочно, но всички Физици щяха да се отправят заедно към неизвестното през януари.

Тази тема редовно се обсъждаше около очуканата маса за билиард във Вилата.

— Знаете ли какво си мисля? — каза Джош една неделна утрин през декември. Предшната вечер се бяха напили и сега лекуваха махмурлука с големи чаши кока-кола и обилно количество бекон. — Бас държа, че ще ни изпратят в обикновен колеж. В някое тъпо

държавно училище, дето ще ни накарат да четем „Улица Консервна“ на Стайнбек и да зубрим за Гражданската война. Още на втория ден Елиът ще ридае в тоалетната, задето са го лишили от гъшия пастет, а някой грубиян ще го насилва отзад със стик за лакрос.

— Абе, какви са тия хомо-фантазмагории? — присмя му се Джанет.

— Знам от сигурен източник — намеси се Елиът, — че мистерията около четвъртокурсниците е за заблуда. Целта е да изкарат ангелите на по-слабохарактерните. В действителност „изчезналите“ прекарват целия семестър на частния остров на Фог на Малдивите, изтягат се на великолепия плаж и им поднасят ром с тоник.

— Ако е така, Елиът — намеси се Куентин, — защо всички се връщат толкова отслабнали?

Самият той още беше раздвоен относно изпитанието и се питаше дали то спада, или не спада към нещата, които го плашат.

— Защото по цял ден плуват голи в океана.

— Ха-ха-ха! — изграчи Джанет.

— Идеално упражнение за Куентин — добави Джош.

— Да бе. И за твоя дебел задник.

— Не ми се заминава — въздъхна Алис. — Не може ли да си взема бележка от лекар? Вие не се ли страхувате?

— Направо ме втриса. — Този път Елиът явно не се шегуваше. — Не съм силен като вас. Аз съм мекушав, приличам на деликатно цвете.

— Не се бой, Скъпо Деликатно Цвете. — Джанет взе стика и удари топката, без да сведе поглед към масата за билиард. — Страданието ще те направи по-силен.

Дойдоха за Куентин през една януарска нощ.

Той знаеше, че ще се случи през нощта — винаги на закуска забелязваха изчезването на четвъртокурсниците. Навярно беше към три след полунощ, но той се събуди веднага щом Ван дер Веге почука на вратата му. Знаеше какво става. Като чу дрезгавия й глас в мрака, си спомни за първата си вечер в „Брейкбилс“, когато тя го заведе в стаята му след приемния изпит.

— Време е, Куентин! — подвикна му. — Качваме се на покрива. Не вземай нищо със себе си.

Той стана и нахлузи домашните си чехли. На стълбището вече се бяха строили негови съученици, които изглеждаха объркани от събуждането посред нощ.

Никой не продума, когато Ван дер Веге ги преведе през врата, за която той беше готов да се закълне, че до вчера не съществуваше. Безмълвно се заизкачваха по стъпалата към покрива. Бяха общо петнайсет души, от които петима четвъртокурсници, а останалите от пети курс. Всички носеха еднаквите сини пижами, които им бяха дали при постъпването в колежа. Само Гретхен не беше спазила нареждането на преподавателката и заедно с бастуна си беше взела любимото си плюшено мече. Ван дер Веге отвори капандурата и един по един всички се качиха на стръмния покрив. Покрай перваза имаше нисък железен парапет, който в никакъв случай не можеше да предпази някого от падане, дори напротив — човек можеше да се спъне в него, ако вървеше заднешком и не го забележеше.

Куентин обгърна с ръце раменете си. Все още никой не беше продумал, никой не беше погледнал другарите си по съдба. Все едно още спяха и дори една-едничка дума щеше да прогони лекия им сън. Дори Физиците се държаха помежду си като непознати.

— Съблечете се — каза Ван дер Веге.

Момчетата и момичетата безропотно се подчиниха. Случващото се беше толкова сюрреалистично и напомнящо транс, че изглеждаше съвсем логично въпреки студа да останат голи и да не изпитват срам. По-късно Куентин си спомни как Алис се облегна на рамото му, докато смъкваше долнището си.

Неколцина притискаха пижамите към гърдите си, но Ван дер Веге им нареди да ги хвърлят на покрива. Вятърът отнесе дрехите на Куентин, обаче той дори не се опита да ги хване. Вече му беше все едно. Преподавателката ги строи в редица и минавайки покрай всеки, намаза челото и раменете му с тебеширенобяла паста. Огледа ги, за да се увери, че са изпънати като войници, и изрече само една дума.

Миг по-късно непоносима тежест притисна раменете на Куентин и го накара да се приведе. Той приклепна и се опита да се освободи от нея. Още малко и щеше да го сплеска... Насили се да овладее паниката си. Първата му мисъл беше, че Звярът се е върнал, само че този път се

случваше нещо друго. Докато се навеждаше, усети как коленете му се сливат с корема. Да му се не види, защо проклетата Ван дер Веге не им се притичаше на помощ? Шията му започна да се удължава и той установи, че е безпомощен да прекрати ужаса. Сънуваше ужасен кошмар. Искаше му се да повърне, но не можеше. Пръстите на краката му се разтапяха и се сливаха, а тези на ръцете му се удължаваха и се разперваха. Нещо меко и топло поникваше от раменете и гърдите му и покриваше цялото му тяло. Устните му се издуха гротескно, после се втвърдиха.

Ненадейно тежестта изчезна. Той клечеше на покрива и дишаше тежко. Ако не друго, поне вече не му беше студено. Погледна Алис и тя впери поглед в него. Само че това вече не беше Алис. Беше се превърнала в голяма сива гъска, той също.

Ван дер Веге отново мина покрай редицата от ученици. Хващаше с две ръце всеки и го хвърляше във въздуха. Въпреки шока, а може би тъкмо заради него, всички машинално разперваха криле и полетяваха, преди да попаднат в безжалостната хватка на голите дървета. Един по един някогашните ученици, превърнати в птици, изчезваха в мрака.

Куентин закроя в знак на протест. Дланите на Ван дер Веге бяха жестоки, страшни и сякаш прогаряха перушината му. Обзе го ужас и той се изцвъка върху преподавателката. В следващия миг обаче се озова във въздуха и полетя надолу като камък. Разпери криле и панически ги размаха, докато накрая се издигна към небето.

Оказа се, че гъшият му мозък не е пригоден за разсъждения. Куентин схвана само няколко основни положения. Например, че това тяло е пригодено само за седене или за летене, а тъкмо сега той изпитваше огромно желание да лети. Всъщност му се искаше да лети повече от всичко, за което беше мечтал през живота си. Интуитивно със съучениците му се подредиха в клинообразен строй. Начело летеше четвъртокурсничка от Мичиган, на име Джорджия. Майка ѝ беше секретарка, баща ѝ работеше в автосалон, а тя бе постъпила в колежа против волята им. За разлика от Куентин, беше признала пред тях какво представлява „Брейкбилс“ и като награда за откровеността ѝ, техните се бяха опитали да я вкарат в лудница. Благодарение на магическата намеса на Фог, те смятаха, че дъщеря им посещава специализирано учебно заведение за юноши, страдащи от душевно разстройство. Сега Джорджия, чиято специалност беше малко познат

аспект на лечителството, донякъде аналогичен с ендокринологията, размахваше силните си криле и водеше другарите си на юг. Позицията ѝ беше чиста случайност — всеки от тях би могъл да е водач на ятото. Куентин смътно осъзнаваше, че при преобразяването е изгубил голяма част от умствените си способности, но пък е придобил нови сетива. Например, можеше съвсем точно да прецени скоростта и посоката на вятъра, както и температурата на въздуха. Сега виждаше небето като триизмерна карта на въздушни течения и вихрушки, добронамерени топли фронтове и опасни атмосферни депресии. Чувството му за посока също се беше изострило дотолкова, че сякаш в центъра на мозъка му бяха монтирали идеално балансиран компас. Усещаше как от него във всички посоки се разпростират невидими линии и изчезват в далечната синева. Те очертаваха магнитните полета на Земята и Джорджия следваше една от тях, водейки ятото на юг. Призори летяха на височина около две хиляди метра и със скорост сто километра в час, задминавайки автомобилите по магистралата край река Хъдсън. Минаха над Ню Йорк — искрящ каменен гигант, излъчващ неземна топлина и токсични газове. Летяха цял ден ту над океана, ту над заскрежени поля. Понякога се рееха, понесени от въздушните течения. Усещането беше неопишимо. На Куентин му се искаше никога да не спира. Учудваше се на силата си, която му помагаше неуморно да размахва крилетата си. Не можеше да се сдържи, трябваше да сподели емоциите си.

— Кряк! — извика.

— Кря-кря-кря-кряяк! — Съучениците му се съгласиха.

Понякога ятото кацаше да си почине или да се нахрани край някое езеро, голяма локва сред морава или сред служебен паркинг в предградие (нехайството на озеленителите беше златна мина за гъските). Често споделяха тези безценни парцели с други гъски, но истински, които долавяха трансформираната им същност и ги наблюдаваха с учтиво пренебрежение.

Куентин нямаше представа колко време летяха. От време на време зърваше позната земна формация и се опитваше да изчисли изминатото разстояние — ако летят с X скорост и заливът Чесапийк се намира на X километра от Ню Йорк, значи са изминали X броя дни, откакто... Хиксовете и многобройните бели пространства упорито отказваха да придобият значения, подпомагащи решаването на

уравнението. Гъшият мозък на Куентин нямаше необходимия капацитет да борави с числа, нито проявяваше достатъчно интерес към онова, което те трябваше да докажат.

Продължиха на юг, прелетяха над флоридските крайбрежни рифове, надничачи от синьо-зелената океанска шир, после над Карибския залив и край Куба, навлизайки в територии, в които нито една здравомислеща гъска не бива да припарва. Прелетяха и над Панамския канал и вероятно предизвикаха изумлението на естествознателите, наблюдаващи навиците на птиците, които отбелязаха в дневниците си странното явление.

Изминаха дни, седмици, може би месеци и дори години. Кой знае, на кого му пукаше? Никога досега Куентин не беше изпитвал толкова безметежно спокойствие и душевен мир. Забрави миналото си като човешко същество, „Брейкбилс“, Бруклин, Джеймс, Джулия, Пени и директора Фог. Защо му беше да ги помни? Вече нямаше име, не притежаваше индивидуална идентичност и не желаше да притежава. Каква полза от подобни човешки артефакти? Той беше птица. От него се искаше да превръща погълнатите буболечки и червейчета в мускули, тлъстина и пера, които да улесняват летенето му. Подчиняваше се само на другите птици от ятото, на вятъра и на законите на Дарвин. И на онази сила, която го тласкаше по невидимите магнитни линии все по на юг. Отляво вече бяха каменистите брегове на Бразилия и острите върхове на Андите, вдясно се простираше необятната синя шир на Тихи океан. Само че летенето ставаше по-трудно. Все по-рядко кацаха за отдых в доста екзотични междинни станции, отстоящи на големи разстояния една от друга, които вероятно предварително бяха набелязани за тях. Понякога, докато Куентин се рееше във въздуха и усещаше болка в гръдните мускули и в празния си стомах, виждаше нещо да блести в далечината и не след дълго се озоваваха на наскоро окосено футболно игрище или до басейн край изоставена вила на някой новобогаташ.

След дългата им тропическа интерлюдия отново застудя. Бразилия отстъпи място на Чили и ветровитите патагонски пампаси. Всички бяха изнемощели, запасите им от подкожни мазнини се бяха изчерпали, но никой не се поколеба и за миг, когато продължиха самоубийствения си полет на юг от нос Хорн над ужасяващия син хаос

на Магелановия пролив. Невидимата магистрала, по която се движеха, не допускаше отклонения.

Вече никому не беше до закачливи крякания. Веднъж Куентин погледна към другото крило на клинообразната формация и зърна черното око на Джанет, напомнящо копче, в което гореше фанатична решимост. Пренощуваха на гостоприемна баржа в пролива Дрейк, натоварена с бляганки като люцерна и детелина. А когато студеният мрачен бряг на Антарктика запълни хоризонта, те не изпитаха облекчение, а отчаяно примирение. В езика на гъските нямаше название на тази страна, понеже те не летяха дотук, а пък ако го стореха, никога не се връщаха. Куентин виждаше как магнитните линии се сливат във въздуха като меридианите, които се събират в основата на земното кълбо.

Птиците от „Брейкбилс“ летяха на височина три хиляди метра, но заради чистия въздух нагънатата земна повърхност под тях се виждаше като през телескоп.

Вместо океански бряг зърнаха големи скални блокове, върху които се бяха събрали групички пингвини. После на тяхно място се разпростря безкрайна ледена шир, замразеният череп на Земята. Куентин беше уморен. Студът хапеше тялото му през тънката дреха от перушина. Той вече не знаеше какво ги държи във въздуха. Беше сигурен, че ако един от тях полети към земята, другите ще се предадат, ще свият криле и ще полетят надолу към порцелановобелия сняг, който жадно ще ги погълне.

Ненадейно линията, която следваха, се изви като пръчка за откриване на подпочвена вода и те с облекчение се плъзнаха надолу по нея. О, колко божествено беше да не полагат усилия да се задържат във въздуха, размахвайки изморените си криле! Куентин зърна каменна къщичка в снега — истинска аномалия сред безличната бяла пустош. Постройката принадлежеше на хора и при други обстоятелства той щеше да се изплаши, да прелети над нея и да я забрави.

Но не, безсъмнено пътят им свършваше тук, на някой от многобройните покриви на къщата, затрупани със сняг. На единия стоеше човек, стиснал дълга тояга. Куентин изпита силно животинско желание да отлети далеч от него, но умората и магнитната логика на невидимата линия бяха по-силни. В последната секунда разпери изтощените си криле, които грабнаха последните остатъци от

кинетичната му енергия и омекотиха падането. Тупна върху заснежения покрив и безпомощно се опита да вдиша разределения въздух. Очите му се замъглиха. Човекът не беше помръднал. „Майната му! — помисли си Куентин. — Да прави с нас каквото си поиска, да ни оскубе, изкорми и да ни изпече.“ Изобщо не му пукаше, стига да можеше поне за миг да отмори крилете си, пулсиращи от болка.

Човешкото същество изрече някаква непозната дума и почука с пръчката по покрива. Петнайсет голи юноши лежаха в снега под бледото полярно слънце.

Куентин се събуди в малка стая. Нямаше представа колко време е спал. Гърдите и раменете му сякаш бяха натъртени и ужасно го боляха. Погледна грозните си розови човешки ръце без перушина, докосна лицето си. Примирено въздъхна — отново беше човешко същество.

Всичко в стаята беше бяло — стените, завивките, пижамата му, металното легло и чехлите, оставени на студения каменен под. От онова, което видя през квадратното прозорче, разбра, че помещението е на втория етаж. Отвън се простираха безкрайни заснежени полета. Бялото небе, стигащо до хоризонта, беше като безсмислена абстрактна линия, намираща се на разстояние, което той не можеше да определи. „Ужас! — помисли си. — В какво се забърках?“

Наметна върху пижамата тънкия халат, който беше окачен на кука, забита във вратата, и се затътри по коридора. Слезе по стълбището и се озова в просторно помещение с гредоред, което напомняше салон в скиорски хотел в Алпите. Покрай едната стена имаше дълга маса, от двете страни на която бяха поставени скамейки.

Куентин се настани на една скамейка. От другата страна седеше някакъв човек, който пиеше кафе от голяма порцеланова чаша и мрачно се взираше в остатъците от обилната си закуска. Беше рижав и с шкембенце. Брадичката му почти се сливаше с шията. Халатът му беше много по-луксозен от този на Куентин. Очите му бяха воднистосини.

— Оставих те да се напиш — заяви. — Другите вече станаха.

— Благодаря. — Куентин се премести така, че да седи срещу него, и затърси чиста вилица сред купищата използвани прибори и чинии.

— Това е „Южен Брейкбилс“. — Непознатият имаше лек руски акцент и докато говореше, не гледаше събеседника си. — Намираме се на около осемстотин километра от Южния полюс. След Чили си прелетял над Белигхаузенoво море и над територия, наречена Елзуърт Ланд. В тази част на Антарктика ѝ казват Земята на Мери Бърд. Адмирал Бърд я е нарекъл на съпругата си. — Той машинално почеса рижавата си грива и добави: — Аз пък се казвам Маяковски и ще ви преподавам.

— Знаеш ли къде са другите? — попита Куентин, пренебрегвайки официалностите — все пак и двамата бяха по халати и формалното обръщение щеше да прозвучи нелепо. Бодна си от студените пържени картофи и му се сториха божествени. Едва сега разбра колко е гладен.

— Освободих ги до обяд. Заниманията започват следобед.

Куентин кимна и попита, без да престава да дъвче:

— Какви занимания?

— Какви занимания ли? — повтори Маяковски. — Тук ще започне обучението ти в магия. Нима си въобразяваш, че Фог ви е научил на нещо важно?

Подобни въпроси смущаваха Куентин, затова предпочете да отговори откровено:

— Така си и мислех.

— Тук си да усвоиш основните механизми на магията. Досега само си се подготвял за истинското обучение. Упражнявал си се по Попър и си наизустявал връзки, отклонения и модификации. Кои са петте третостепенни условия?

Отговорът начаса изплува в съзнанието на Куентин и той изрецитира:

— Надморска височина, епоха, положение на съзвездие Пляяди, фазата на луната, най-близкият воден басейн.

— Отлично — иронично подхвърли рижавият. — Ти си истински гений.

Куентин не се засегна. Още беше под въздействието на дзенбудисткото си изживяване като гъска. И на вкусните пържени картофи. Затова само смотолев:

— Благодаря.

— Изучавал си магията, както папагал би изучавал Шекспир. Рецитираш отговорите, като че ли произнасяш клетва за вярност. Обаче не ги разбираш.

— Така ли?

— За да си магьосник, от теб се иска нещо съвсем различно. Магията не се научава. Трябва да я погълнеш. Да я смелиш. Да се слееш с нея. И тя с теб. При заклинанията магьосникът не си повтаря наум главните, второстепенните, третостепенните и четвъртостепенните обстоятелства. Не се вглежда в душата си, за да определи фазата на луната, къде се намира най-близкият воден басейн и кога за последно си е избърсал задника. Пожелае ли да направи магия, просто я прави. Пожелае ли да лети, просто лети. Поиска ли да се измият съдовете, те се измиват.

Маяковски промърмори нещо, почука по масата и чиниите с тракане се заподреждаха една върху друга, като че ли бяха намагнетизирани.

— От теб се иска повече, Куентин — да възприемеш принципите на магията не само със съзнанието си, а с костите, кръвта, черния си дроб, сърцето, с пишката си! — Той се хвана за чатала. — Ще вградим езика на заклинанията в самото ти същество, за да е винаги с теб, когато ти потрябва, а не само когато си го учил за изпита. Няма да се впуснеш в загадъчно приключение, младежо. Процесът е дълъг, мъчителен и невъобразимо... — той изкрещя последната дума — ... скучен! Възприемането се улеснява от тишината и усамотението. Затова си тук. Престоят в „Южен Брейкбилс“ няма да ти достави радост. Не се опитвай да изпиташ удоволствие.

Куентин не прекъсна тирадата. Не харесваше този човек, който току-що беше споменал пениса му и чието име още нищо не му говореше. Насили се да не мисли за него и се съсредоточи върху задачата да зареди с храна изнемощялото си тяло.

— И как да го направя? — промърмори след малко. — Да възприема знанията чрез костите си и... другите си органи?

— О, много е трудно. Не всеки успява. Не всеки може.

— Аха. И какво ще стане, ако не мога?

— Нищо. Ще се върнеш в „Брейкбилс“. Ще се дипломираш. И до края на живота си ще останеш посредствен магьосник. Случва се с

мнозина. Навярно няма да разбереш какво е станало. Дори няма да осъзнаеш, че си се провалил.

Куентин се зарече, че това няма да му се случи, но, от друга страна, едва ли някой се захващаше с изучаването на магиите с мисълта, че ще се издъни.

В „Южен Брейкбилс“ нямаше часовници, които да измерват времето. Човек не можеше да се ориентира и по слънцето — белезникав флуоресциращ диск, сякаш закован с кабарчета на два сантиметра над белия хоризонт. Куентин се сети как Наблюдателката вечно се опитваше да спре времето. Тук много щеше да ѝ хареса.

Следобеда на първия си ден в новия колеж момчетата и момичетата останаха с часове на покрива на западната кула — струваше им се, че ако са заедно, по-лесно ще възприемат непознатата обстановка. На никого не му се слизаше от покрива, затова дори след като се умориха да стърчат прави и изчерпиха всички теми за разговор, те седнаха с гръб към каменната стена и безмълвно впериха погледи в мъглявата далечина. Странната всепроникваща бяла светлина, отразена от снега, озаряваше лицата им.

Куентин се облегна на стената и затвори очи. Усети, как Алис отпусна глава на рамото му. Хрумна му, че в краен случай тя ще му е опора. Каквото и друго да се беше променило, Алис си оставаше все същата.

По-късно — може би след минути, часове или дни — той отвори очи. Опита се да каже нещо и установи, че не може да говори. Маяковски се беше изкатерил на покрива. Изглеждаше нелепо с белия халат, завързан с колан над облото му шкембенце.

— Позволих си да ви отнема дар словото — обяви и посочи адамовата си ябълка. — В „Южен Брейкбилс“ не се разговаря. С това най-трудно се свиква. Установил съм, че преходът се приема по-лесно, ако през първите седмици ви попреча да говорите. Разрешено ви е само да изричате заклинания, но нищо повече.

Момчетата и момичетата нямо се взираха в него. Маяковски изглеждаше по-спокоен, след като знаеше, че никой не може да му възрази.

— Ако обичате, последвайте ме долу — добави той. — Време е за първия ви урок.

Открай време един факт относно магията, описана в книгите, озадачаваше Куентин — всичко изглеждаше прекалено лесно. Споменаваха се белобради старци с чела, сбърчени от усилието да се съсредоточат, дебели томчета, съдържащи мистериозни знания, и какво ли още не. Всъщност, когато човек наизустеше заклинанието (или в краен случай го прочетеше от дадената книга), той започваше да събира чудодейни билки, да размахва жезъла, да смесва отвари и да изрича думите, отприщващи неведомите сили. Беше като да правиш салата или да сглобяваш мебели от хипермаркет — просто още едно умение, което се придобива. Разбира се, овладяването му изискваше усилия и време, но в сравнение с висшата математика или свиренето на обой това изглеждаше направо фасулско. Излизаше, че всеки малоумен може да прави магии.

Куентин изпита първерзно облекчение, като разбра, че се изисква много повече. Безусловно притежаването на талант беше задължително условие, но по-важно беше да се трудиш неуморно. Всяка магия се пригаждаше и променяше по стотици начини в зависимост от предходните Обстоятелства (в „Брейкбилс“ винаги пишеха тази дума с главна буква), при които е била направена. Въпросните Обстоятелства бяха най-разнообразни: магията беше сложен инструмент, който се настройваше много фино спрямо конкретния контекст. Куентин беше наизустил безброй таблици и диаграми, свързани с Главните Обстоятелства и начина, по който въздействаха на дадено заклинание. Наложило му се беше да назубри и стотиците заключения и изключения от правилата. Донякъде магията приличаше на говорим език. И също като при говоримия език учебниците и преподавателите я представяха за стройна система (за да улеснят усвояването ѝ), но всъщност тя беше сложна, хаотична и органична. Подчиняваше се на правилата само доколкото ѝ бяха изгодни, затова съществуваха безброй изключения и вариации. Изключенията бяха отбелязани с куп звездички, кръстчета и други странни представители на типографската фауна, подканващи читателя да се запознае с бележките под линия, запълващи белите полета на справочниците по магия.

Маяковски възнамеряваше да накара пленниците си не само да наизустят всички тези подробности, ами да ги осмислят и да могат да ги прилагат. Обясни им, че най-великите магьосници притежават

талант, но в същото време и необикновена мисловна машина с деликатни и взаимосвързани механизми, необходими за лесен достъп и управление на огромния поток от информация.

Първия следобед Куентин очакваше да присъства на лекция, само че Маяковски не им преподаде урок, а им отне способността да говорят. После показа на всеки някакво малко помещение със зарешетено прозорче и каменни стени, напомнящо монашеска килия, в което имаше само един стол и квадратна дървена маса. На едната стена с болтове беше прикрепена полица, отрупана със справочници по магия.

— Седни — нареди той на Куентин, когато дойде и неговият ред. Момчето се подчини. Рижавият постави пред него чук, дървено трупче, кутия с гвоздеи, лист хартия и книжка, подвързана с паус. Почука с пръст по хартията и обясни: — Льограновата магия с чука. Знаеш ли я?

Всички я знаеха. Обикновено преподавателите я използваха с дидактична цел. Теоретично беше много лесна — идеята беше само с един удар на чука целият гвоздей да се заби в дървото, като осъществяването изискваше изключителна прецизност. Съществуваха буквално хиляди варианти, зависещи от Обстоятелствата.

Маяковски посочи тънкото книжле:

— На всяка страница в това томче е описана комбинация от различни обстоятелства. Различни! Ясно ли е? Място, атмосферно време, звезди, сезон... сам ще се убедиш. Прелистваш страниците, правиш магията според Обстоятелствата и забиваш гвоздейче. Много полезно упражнение.

Куентин забеляза, че руският акцент на преподавателя вече беше по-силен. Освен това рижавият вмъкваше в речта си и думи от родния си език. Той изчака Маяковски да излезе и едва тогава отвори книгата. Някой, който явно не бе притежавал бог знае какво въображение, беше написал на първата страница „НАДЕЖДА ВСЯКА ТУКА ОСТАВЕТЕ“. Куентин подозираше, че преподавателят е видял надписа, но нарочно не го е заличил.

Не след дълго той владееше Льограновата магия с чука по-добре, отколкото му се искаше да владее която и да е магия. След всяка страница Обстоятелствата, описани в книжката, ставаха все по-екзотични и невероятни — денем и нощем, зиме и лете, на планински

върхове или на хиляди метри под земната повърхност. Направи я според Обстоятелствата под вода и на повърхността на Луната. После по време на снежна буря на остров Мангарева, каквато никога нямаше да се разрази там, защото островът се намираще в южната част на Тихия океан. Направи я в ролята на мъж, на жена и веднъж — на хермафродит. Направи я гневно, после с противоречиви чувства и накрая с горчиво съжаление.

Устата му беше пресъхнала, пръстите му бяха изтръпнали. Четири пъти беше стоварил чука върху палеца си. Дървеното блокче гъмжеше от сплескани главички на гвоздеи.

Вратата рязко се отвори. Маяковски влезе с поднос, от който се разнасяше мелодично дрънчене, и го остави на масата. Върху подноса имаше чаша с горещ чай, чаша с вода, чинийка с бучка жълто масло, похлупено с комат хляб, и още една чаша, съдържаща, както се разбра по-късно, два пръста лютива водка, половината от която Маяковски изгълта на един дъх. След това пристъпи до Куентин и го зашлеви с все сила:

— Наказание, задето се усъмни в себе си.

Куентин се втренчи в него. Допря длан до страната си и си каза: „Този тип е луд за връзване. Може да прави с нас каквото му скимне. Тук сме в ръцете му.“

Рижавият прелисти книгата обратно на първа страница. Обърна наопаки листа хартия с магията и го потуша с пръст. На гърба беше написана друга магия — Бужолдово вълшебство за изваждане на гвоздеи.

— Започни отначало, ако обичаш — нареди и си излезе.

Куентин стана и се протегна, коленете му изпукаха. Вместо да започне отново, той се приближи до прозорчето и се загледа в заснежените поля, напомнящи лунен пейзаж. Безкрайната белота го подтикваше да халюцинира цветове. Слънцето въобще не беше помръднало.

Така измина първият месец от пребиваването на Куентин в „Южен Брейкбилс“. Магиите се променяха, Обстоятелствата бяха различни, но стаята беше същата и дните бяха винаги, винаги, винаги еднакви — същинска безкрайна и безмилостна пустош от повторения. Зловещите закани на Маяковски се сбъднаха, и то с пълна сила. Дори през най-ужасните си мигове в „Брейкбилс“, Куентин имаше

усещането, че с присъствието си там се спасява от справедливо възмездие, че саможертвите, изисквани от преподавателите, са нищо в сравнение с предимствата на живота, който ще води като магьосник. В „Южен Брейкбилс“ той за пръв път почувства, че усилията му са оправдани. И разбра защо са изпратени тук. Маяковски искаше от тях невъзможното. Човешкият мозък не беше приспособен да поема подобно количество информация. Ако Фог се опиташе да наложи такъв порядък в „Брейкбилс“, в колежа щеше да избухне бунт.

Трудно му беше да се прецени как се справят другарите му по съдба. Всички се виждаха на закуска, обед и вечеря и се разминаваха по коридорите, но заради забраната за говорене само се споглеждаха и свиваха рамене. Магията не ги беше лишила само от дар слово, но и от способността да пишат.

Според Куентин това не беше болка за умирање, защото и без това вече губеше желание за общуване. Би трябвало да жадува за контакт с друго човешко същество, но вместо това започна да страни от другите и все повече да се затваря в себе си. Тътреше се като затворник по каменните коридори от спалнята до трапезарията и оттам до мъничката класна стая, през чието прозорче надничаше скучното бяло слънце с немигащ поглед. Веднъж се качи на покрива на западната кула и се натъкна на представление — дългучът Дейл правеше пантомима пред апатична публика. Само че той установи, че не си струва усилието да обърне глава, за да следи действието. Чувството му за хумор беше загинало в пустошта.

Маяковски не изглеждаше изненадан, сякаш знаеше, че това ще се случи, защото го беше виждал отново и отново всеки семестър при предишни ученици. Оказа се прав. След първите три седмици обяви, че е отменил магията, която им беше отнела говора. Новината беше посрещната с гробно мълчание. Никой не бе забелязал.

На втория месец той започна да разнообразява заниманията. Повечето време още беше посветено на зубрене на Обстоятелствата и безкрайните им изключения, но от време на време той възлагаше нови упражнения. В един празен коридор беше изградил триизмерен лабиринт, съставен от телени обръчи, през които чрез левитация колежаните щяха да прокарват различни предмети, за да усъвършенстват уменията си да се съсредоточават и да упражняват контрол. Отначало използваша стъклени топчета, после — метални

топки с малко по-малък диаметър от този на обръчите. При докосването на топката до обръча се получаваше искра и човекът, правещ магията, усещаше разтърсване като от електрически ток.

След време започнаха да прокарват през същия лабиринт светулки, въздействайки върху разума им чрез силата на волята си. Безмълвно се дебнеха взаимно, изпитваха завист от успехите на някого и презрение от провала на другото. Режимът ги беше настроил един срещу друг. Джанет беше най-зле по отношение на експеримента със светулките — влагаше в магията си толкова сила, че ги изпепеляваше във въздуха. Маяковски невъзмутимо я караше да започне отново, без да обръща внимание на сълзите ѝ предизвикани от няма безпомощност. Тормозът можеше и продължаваше с часове. Никой нямаше право да напусне коридора, докато целият клас не направеше упражнението. Неведнъж всички спаха на пода.

Седмиците се нижеха една подир друга и младежите, които продължаваха да мълчат, навлизаха все по-навътре в дебрите на магии, за които Куентин не беше вярвал, че ще дръзне да опита. Упражняваха се в преобразяване. Той научи заклинанието, което ги беше превърнало в гъски (оказа се, че магията се състои в разделяне, натрупване и възстановяване на разликата в телесната маса). Един следобед изкараха чудесно преобразени в полярни мечки — тичаха по отпъкания сняг и замахваха един към друг с големите си лапи, а дебелимата им козина ги предпазваше от студа. Мечешките им тела бяха ужасно непохватни и ту един, ту друг тупваше по гръб, което предизвикваше всеобщо веселие.

Всички мразеха Маяковски, но беше очевидно, че той не е самозванец. Можеше да прави магии, които Куентин не беше виждал в „Брейкбилс“ и които според него не бяха правени от векове. Един следобед руснакът им показа (но не им разреши да опитат) магия, преобръщаща процеса на ентропията. Счупи стъклен глобус и го възстанови пред очите им, като че ли гледаха филмови кадри, прожектирани в обратен ред. Спука балон с хелий, после възстанови целостта му и го напълни с първоначалните хелиеви атоми, измъквайки ги от белите дробове на зрителите, които ги бяха вдишали. Задуши с камфор един паяк, след което, свъсвайки чело от усилие, съживи насекомото. Куентин наблюдаваше как горкото травмизирано създание запълзя в кръг по масата, после се сви в единия ъгъл и

безпомощно затрепери, докато Маяковски вече преминаваше към друга тема.

Един ден, след около три месеца от началото на семестъра, руснакът обяви, че следобеда ще се преобразят в полярни лисици. Изборът му беше странен — няколко пъти се бяха преобразявали в бозайници, което беше много по-лесно, отколкото превръщането в гъска. Оказа се, че е прекрасно да си полярна лисица. Щом се преобрази, Куентин се стрелна по снега. Лисичето му тяло беше толкова леко и гъвкаво, очите му бяха толкова близо до земята, че усещането бе сякаш лети ниско с реактивен самолет. Малките хълмчета и купчини сняг му приличаха на планини и морета. По едно време се опита да се обърне, но се движеше толкова бързо, че се подхлъзна и падна по гръб. Другите лисици се скупчиха върху него и шеговито затракаха със зъби.

Беше невероятна проява на масова радост. Куентин беше забравил, че е способен да изпитва подобно чувство, също както изгубеният в пещерата си мисли, че светлината на слънцето не съществува, че е само жестока измислица. Въпреки че умствените му способности бяха като на лисица, тоест ограничени, все пак му направи впечатление колко лесно разпознава всекиго под животинския му образ. Онази лисица със счупените зъби беше Елиът, а шишката — Джош. Малкото животинче с копринена козина и ококорени очи беше Алис.

По едно време им омръзна да се закачат и подхванаха игра всеки избутваше с лапи и муцуна възможно най-далеч парче лед, после скачаше върху него, докато не го изместеше следващият съперник.

Куентин откри още нещо: зрението не беше нещо, с което полярната лисица да се гордее, но обонянието ѝ беше забележително. Новият му нос беше сензорен шедъовър. Дори сред мелето той разпознаваше съучениците си само като подушеше козината им. Постепенно една миризма започна да му се натрапва. Беше остра, парлива, мускусна и обикновеният човек би си казал, че така вони котешката пикня, но за лисицата този аромат беше като наркотик. Куентин я долови няколко пъти и се почувства като риба, която се мята на кукичката.

По едно време забеляза, че още побутва парчето лед, но все по-малко лисици си играят с него. Елиът се стрелна сред снежните дюни.

Наблизо останаха само десет, после осем животни. „Къде се дянаха другите? — мярна се в лисичия ум на Куентин. — И каква е тази неустоима миризма?“ Ето че пак го лъхна! Този път определи източника — остатъкът от разсъдъка му подсказа, че миризмата се излъчва от Алис, и той зарови муцуна в козината ѝ.

Беше против всички правила, но нарушаването им се оказа не по-малко забавно от спазването им. Да му се не види, как досега не му беше хрумнало? Играта продължаваше... всъщност не... лисиците вече не преследваха ледения къс, а се бяха разделили на двойки и се съвкупяваха. Той също се съвкупяваше с Алис. Животинските хормони и инстинкти надделяха над остатъка от рационалния му човешки мозък. Чувството беше и вълнуващо, и страшничко като в мига, в който човек усети въздействието на наркотик.

Куентин я ухапа за врата, но явно не я нарани или поне реакциите ѝ не подсказаха усещане за болка. Ставаше нещо налудничаво и съдбовно и нямаше начин да се прекрати... или пък имаше, но защо? Прекратяването беше от онези глупави човешки пориви, към които мъничкият му лисичи ум изпитваше само презрение.

Видя как Алис забели тъмните си очи, обзета от страх, после ги притвори в пристъп на удоволствие. От муцуните им излизаха белезникави облачета пара, сливаха се и изчезваха. Всеки път, когато Куентин проникваше по-дълбоко в нея, тя леко изръмжаваше. Искаше му се никога да не спира.

Снегът гореше под тях и пареше като нажежени въглени. Двамата се оставиха пламъците да ги изпепелят.

Непосветеният не би забелязал нещо по-особено по време на закуската на следващия ден. Младежите и девойките с обичайните си бели халати — униформата на „Южен Брейкбилс“, се настаниха до масата, без да говорят или да се споглеждат, и ометоха храната в чиниите си. Куентин се чувстваше, сякаш се намира на Луната: върви сред мъртвешка тишина, прави гигантски стъпки в безвъздушното пространство, а в него са вперени очите на милиони телевизионни зрители. Не смееше да погледне никого, камо ли Алис.

Тя седеше срещу него, лицето ѝ беше безизразно, изглеждаше съсредоточена в овесената каша в чинията си. Куентин нямаше представа какво се върти в главата ѝ. Знаеше обаче какво си мислят

другите. Сто на сто знаеха какво се е случило. Та нали беше станало пред очите им! А може би бяха правили същото. Всички ли се бяха съвкупявали? Лицето му пламна. Дори не знаеше дали Алис е била девствена. И ако е била, дали още е невинна.

Щеше да е много по-лесно, ако разбираше какво означава за него случилото се. Възможно ли беше да е влюбен в Алис? Опита се да сравни чувствата си към нея с онова, което навремето изпитваше към Джулия, само че емоциите бяха коренно различни. Нещата бяха излезли от контрол, нищо повече. Съвкупявали се бяха животни, не човешки същества, затова актът не биваше да се приема на сериозно.

Маяковски седеше начело на масата и самодоволно се подсмиваше. „Знаел е какво ще стане! — помисли си Куентин и гневно забучи вилицата си в изстиналата вечеря. — Какво може да се очаква от тийнейджъри, впримчени цели два месеца в капана на снежната пустош. Съвсем естествено е да превъртят.“

Безспорно руснакът изпитваше перверзно удоволствие от случката с лисиците, но през следващата седмица стана ясно, че експериментът му има и положителен резултат, защото Куентин поднови заниманията си с отдадеността на човек, който отчаяно се стреми да избегне погледите на другите и анализа на чувствата си: например, какво изпитва към Алис и кой е правил секс с нея — самият той или лисицата. Отново залегна над Обстоятелствата, изключенията и хилядите мнемонични упражнения, предназначени да набият още хиляди факти в меката тъкан на вече препълнения му мозък.

Тийнейджърите изпаднаха в колективен транс. Пустошта на Антарктическият свят ги хипнотизираше. От време на време ледените блокове се раздвижваха от само себе си и отдолу лъсваха черни глинести шишти, единствената топографска забележителност сред един безличен свят. Колежаните я наблюдаваха от покрива, все едно гледаха телевизия. Гледката напомни на Куентин за пустинята в „Блуждаещата дюна“. Господи, откога не се беше сецал за Филория! Хрумна му идиотската мисъл, че другият свят и животът му преди постъпването в „Брейкбилс“ са били само странен сън. Струваше му се, че континентът Антарктика се е разпрострял върху цялото земно кълбо като метастаза на ледено злокачествено образувание.

Обзе го тиха лудост. Всички леко се побъркаха, само дето лудостта им се проявяваше по различни начини. Някои се вманиачиха

на темата секс. Съзнанията им бяха толкова изтощени, че те се превърнаха в животни, жадни за всякакви удоволствия и контакти, които не изискваха работа на ума. Спонтанно си устройваха оргии. Няколко пъти Куентин попадна на такива „секс купони“, организирани в празна класна стая или в нечия спалня — полуголи двойки с изцъклени погледи и безразлични физиономии се чукаха сред пълно мълчание. Той не изпита желание нито да гледа, нито да участва — всеки път безмълвно се обръщаше и се отдалечаваше, изпитвайки превъзходство, но и необясним гняв. Може би се ядосваше, че нещо му пречи да се включи в забавата. Така или иначе изпита безкрайно облекчение, че никога не видя Алис да участва в оргиите.

Времето минаваше (поне се предполагаше, че минава), въпреки че Куентин не забеляза доказателства за това, с изключение на мустаците и брадите, които си бяха пуснали той и другите младежи. Колкото и да се тъпчеше, все повече отслабваше. Вече не беше в състояние на транс, а халюцинираше. Най-различни предмети — обло камъче, сламка от метла, тъмна черта върху бяла стена — придобиваха изключителна значимост, но след минути впечатлението се разсейваше. Понякога по време на заниманията виждаше фантастични същества сред състудентите си — грамадно кафяво насекомо, вкопчило пипалата си в облегалката на стол, огромен гущер с люспеста кожа, чиято глава бе обгърната от бял огън, въпреки че покъсно започваше да се пита дали не са били само плод на въображението му. Веднъж му се стори, че вижда човека, чието лице беше скрито от клонка. Струваше му се, че няма да издържи още много, ако виденията продължат.

Неочаквано една сутрин по време на закуската Маяковски обяви, че остават две седмици до края на семестъра и че е време сериозно да се замислят за последния изпит. Оказа се, че не е изпит, а по-скоро изпитание — от тях се искаше да изминат пеш разстоянието между „Южен Брейкбилс“ и Южния полюс, тоест приблизително осемстотин километра. Щяха да са голи, нямаше да носят храна и географски карти. Щяха да се пазят от студа и да се прехранват чрез магия. Нямаше да летят — задачата беше да се доберат до целта пеш и като човешки същества, а не като полярни мечки, пингвини или други животни, издържачи на студ. Взаимната помощ също беше забранена. Маяковски обясни, че по желание младежите могат да приемат изпита

като състезание, че няма ограничения за време и че тестът не е задължителен.

Две седмици не бяха достатъчни за солидна подготовка, но срокът беше дори прекалено дълъг за вземане на решение. Да участват или да не участват? Руснакът изрично подчерта, че мерките за безопасност ще са минимални. Щял да ги държи под око по време на прехода, но нямало гаранция, че ако се издънят, ще може да спаси премръзналите им задници. Бедните тийнейджъри си задаваха куп въпроси: как да се предпазят от слънчево изгаряне, има ли опасност снегът да им причини временна слепота, трябва ли да закалят стъпалата си, или да създадат някакви магически обувки. Има ли начин да вземат от кухнята овча лой, необходима за магията на Картишвили, наречена „Закриляща топлина“? И най-важното, ако тестът не е задължителен, защо да си правят труда? Маяковски не благоволи да им обясни.

В деня на изпита Куентин стана рано, за да измъкне от кухнята съставките, необходими за забранената магия. Беше решил да се състезава. Искаше да разбере какви са възможностите му.

Повечето шкафчета бяха заключени — вероятно не беше първият колежанин, на когото беше хрумнала същата идея, но той все пак натъпка джобовете си с брашно, намери сребърна вилица и няколко прораснали скилидки чесън, които можеха да му потрърбват за нещо, и заслиза по стълбището. Алис го чакаше на площадката между двата етажа.

— Ще те питам нещо — каза тя без предисловия. — Влюбен ли си в мен? Няма да ти се разсърдя, ако отговориш отрицателно, но искам да съм наясно. — Говореше привидно спокойно, но накрая не издържа и гласът ѝ затрепери.

Куентин не я беше поглеждал от следобеда, в който двамата бяха преобразени в лисици, а оттогава бяха изминали най-малко три седмици. Сега я изгледа изпод око и се запита как е възможно момиче, което не си е подстригвало и мило косата цели пет месеца, да е толкова красиво.

— Не знам — измънка. Гласът му, неизползван толкова време, скрибуцаше като паянтова врата. Думите му се струваха по-страшни от всяка магия, която беше правил. — Би трябвало да съм наясно с чувствата си, обаче... Наистина не знам.

Не искаше да я засегне, стараяше се тонът му да е лековат, но усети, че тялото му е натежало като олово. Етажната площадка, на която бяха стъпили, бързо се носеше нагоре. Той си даваше сметка, че от него се иска да е пределно откровен, обаче нямаше представа дали лъже, или казва истината. Толкова дълго беше залягал над учебниците, толкова магии беше усвоил тук, а не беше научил най-важното? Едно беше сигурно — че предаваше и себе си, и Алис.

— Няма нищо — прошепна тя и устните ѝ се разтегнаха в усмивка, която бе като нож в сърцето на Куентин. — Така и предполагам. Питам се обаче дали ще ме излъжеш.

— Трябваше ли? — измънка той. Изобщо го нямаше по тази част.

— Не ти се сърдя, Куентин. Беше хубаво. Говоря за секса. Надявам се да разбираш, че е редно от време на време да имаш приятни емоции.

Той знаеше, че е права, само че му беше невъзможно да приеме истината. Алис му спести усилието да измисли подходящ отговор — изправи се на пръсти и нежно го целуна. Устните ѝ бяха сухи и напукани, но езикът и беше мек и топъл.

— Постарай се да не загинеш — прошепна му, помилва го по страната и в полумрака на ранното утро затича надолу по стълбището.

След това изпитание Куентин вече не се страхуваше от теста. Маяковски пускаше младежите през равни интервали от време и един по един, за да не си помагат взаимно. Накара Куентин да си свали дрехите (откраднатото брашно, сребърната вилица и скилидките чесън останаха в джобовете) и гол да прекрачи отвъд границата на предпазните магии, които поддържаха приемлива температура в „Южен Брейкбилс“. Щом младежът излезе от невидимия периметър, невероятният студ смрази първо лицето му. Тялото му се загърчи. Усещането беше, сякаш го бяха хвърлили в горящ керосин. Въздухът прогори белите му дробове. Той се приведе и пъкна длани под мишниците си.

— Лек път! — извика му Маяковски и му подхвърли торба с цип, пълна с нещо сивкаво и мазно — овча лой. — Бог да те закриля.

Куентин знаеше, че само след секунди пръстите му ще са премръзнали и правенето на магии ще е невъзможно. Отвори чантата, пъкна вътре ръцете си и изрече заклинанието на Картишвили за закриляща топлина. След това вече беше по-лесно. Една подир друга

направи магиите за предпазване от вятъра и слънцето, за бързина, издръжливи крака и закалени стъпала. Накрая дойде ред на магия за навигация и в белезникавото небе се появи голям светец златен компас, видим само за неговите очи.

Куентин знаеше теоретично всички заклинания, но за пръв път ги прилагаше на практика. Почувства се като супер герой. Като най-могъщия човек на света. Вече беше истински магьосник.

Обърна се така, че да върви в посока юг, указвана от компаса, и се затича. Под босите му стъпала изригваха фонтанчета от сух сняг, напомнящ пудра захар. Усещаше бедрата си като пневматични бутала. Глезените му бяха стоманени амортизьори. Стъпалата му бяха издръжливи като обувки от кевлар.

По-късно установи, че онова, което се случи през следващата седмица и половина, почти се е заличило от съзнанието му. През цялото време му се струваше, че безучастно се наблюдава от страни. Всичко се свеждаше до опазване на мъждукащото пламъче на живота, докато леденият континент се опитваше да изсмуче от тялото му топлината, захарта и водата, които не позволяваха пламъчето да угасне.

Спеше леко и много малко. Урината му доби тъмнокехлибарен цвят, после секна. Монотонността на пейзажа беше безмилостна. Куентин загуби представа за времето. От време на време си тананикаше песничката от анимацията за семейство Симпсън. Говореше на Джеймс и Джулия. Понякога объркваше Джеймс с Мартин Чатуин и Джулия с Джейн. Подкожните му мазнини се стопиха, ребрата му щръкнаха, сякаш се опитваха да пробият кожата му. Той непрекъснато си напомняше да внимава. Всяка грешка можеше да се окаже фатална. Използваше силни и трайни магии, съществуващи сами за себе си. Като нищо можеше да умре посред ледената пустош, а тялото му да продължи да подтичва към полюса.

Веднъж — два пъти дневно пред него зейваше дълбока ледникова пукнатина и му се налагаше да я заобиколи или да я прескочи с помощта на специална магия. Веднъж падна в дълбок процеп и се озова сред синкав мрак. Магиите, предпазващи голото му тяло, бяха толкова могъщи, че той дори не забеляза премеждието. Подпря се с лакти на гладките ледени стени, набра се нагоре, озова се на повърхността и продължи да тича.

След като силите го напуснаха, той започна да се осланя на магическата енергия, натрупана по време на престоя му в колежа на Маяковски. Вече не се изненадваше, че заклинанията му имат успех. Магическата и физическата действителност му се струваха еднакво реални. Посягаше за вълшебната сила, заключена в него, както човек посяга за слънцата на масата. Установи, че притежава способността да импровизира, да си представя ефекта от Обстоятелства, които не беше запомнил. Резултатът беше зашеметяващ — осъзна, че всъщност магията притежава форма — неправилна и дори хаотична, но на подсъзнателно ниво мисловните му пръсти, работещи на сляпо, бяха започнали да я овладяват.

Спомни си една лекция на Маяковски, на която преди време не беше обърнал внимание. Сега, докато тичаше през заледената пустош, думите изплуваха в съзнанието му.

— Не ме харесвате — подхвана руснакът. — Призлява ви, като ме гледате, скерлингс. — Така ги наричаше много често. Очевидно думата беше от речника на викингите и в свободен превод означаваше смотаняци или нещастници. — Но ако изобщо възнамерявате да ме изслушате, сега е моментът. Щом овладеете донякъде изкуството на магията, ще започнете свободно да манипулирате действителността. Не се отнася за всички. Например ти, Дейл, вероятно никога няма да преминеш този Рубикон. Някои от вас обаче след време ще овладеят това умение дотолкова, че ще правят магии почти машинално и без всякакво усилие. Настъпи ли този момент, искам да го осъзнаете и да бъдете нащрек. Защото за истинския магьосник няма ясно очертана граница между онова, което съществува в мислите му и в реалността. Пожелаете ли нещо, то ще стане истинско, низвергнете ли го, ще бъде унищожено. В това отношение опитният маг почти не се отличава от детето или от безумеца. Накратко, необходимо е да притежавате много остър ум и много силна воля, за да станете истински магьосници. Много скоро ще разберете дали у вас са заложени тези качества. — Руснакът се загледа с неприкрито презрение в смълчаните юноши, после слезе от подиума и промърмори: — Нещастници! Не разбирате нищо ни от вечност, ни от младост, макар да сте млади.

Нощем неописуемо красивите и ярки звезди обсипваха небето. Куентин тичаше, вирнал глава, и машинално свиваше колене. Тялото му вече беше изтръпнало от кръста надолу, той се чувстваше изолиран

от целия свят и запленил от небесния спектакъл. Превърна се в бягащо привидение, миниатюрна топла плът сред безмълвна вселена на среднощен мраз.

Веднъж в продължение на няколко минути нещо заблестя на хоризонта. Куентин предположи, че това е негов събрат по съдба, друг скерлинг, който се движи по успореден маршрут, но далеч на изток. Хрумна му да се отклони от пътя си и да се свърже с другото човешко същество. Само че имаше ли смисъл да рискува да го дисквалифицират само за да каже здрасти? Какво общо имаше с другото, след като беше само едно привидение, миниатюрна топла плът?

С безразличие си помисли, че който и да беше съперникът му, със сигурност прилагаше магии, които се различаваха от неговите. Разстоянието беше прекалено голямо, за да прецени какви са, но от тях се излъчваше силна розово-бяла светлина. „Ама че некадърник!“ — каза си той.

При изгрев-слънце го изгуби от поглед.

След известно време (не знаеше точно колко) Куентин примигна. Беше изгубил навика си да затваря очите си, защитени чрез магия от атмосферните условия, но сега нещо го тревожеше. Знаеше, че има основание за безпокойство, макар че съзнанието му не можеше да формулира причината. В полезрението му се беше появило някакво черно петно.

Пейзажът (ако изобщо бе възможно) беше станал още по-монотонен. Далеч зад него бяха останали миговете, когато от време на време ивици от черни замръзнали шисти загрозяваха белия сняг. Веднъж мина край нещо, за което беше почти сигурен, че е грамаден метеорит, забит в леда. Само че това беше преди много време. След безсънните денонощия умът му беше само машина за управление на магиите и за задвижване на краката му. Обаче нещо странно се случваше с компаса му. Стрелката лудешки трептеше, буквата „С“ се беше разплула и заемаше пет шест от окръжността, а буквата Ю, която му служеше за ориентир, се беше превърнала в микроскопична заврънкулка.

Черното петно подскачаше нагоре-надолу, докато той тичаше към него. Следователно беше някакъв предмет или животно, а не дефект на зрението. И с всяка изминала минута се уголемяваше. Оказа

се, че е Маяковски, който стоеше сред снежната пустош и държеше одеяло. Вероятно се намираше точно на полюса. Куентин съвсем беше забравил къде отива и защо.

Щом се приближи, руснакът го подхвана, зави го с дебелия жулецо одеяло и го положи на снега. Краката на Куентин продължиха да се движат още няколко секунди, после той легна по хълбок и задиша тежко като риба на сухо. За пръв път от девет дни беше престанал да тича. Притъмня му. Повърна. Маяковски се наведе към него:

— Браво, Куентин. Браво, младежо. Успя. Връщаш се у дома. — Старият брадясал магьосник вече не говореше подигравателно, напротив — гласът му трепереше от възмущение. За миг устните му се изкривиха в усмивка и разкриха пожълтелите му зъби. Хвана под мишница юношата, за да го изправи на крака, замахна със свободната си ръка и във въздуха се появи портал. Той безцеремонно блъсна напред Куентин.

Младежът залитна и се озова сред сюрреалистична зеленина, която така безмилостно атакува възприятията му, че отначало не разбра какво става. Не разбра и че се намира на задната тераса в „Брейкбилс“ в горещ летен ден. След еднообразието на полярната пустош кампусът беше като лудешки водовъртеж от звуци, цветове и топлина. Той затвори очи. Беше си у дома.

Легна по гръб върху каменните плочи, напечени от слънцето. Песента на птиците беше оглушителна. Той отвори очи. Зърна нещо още по-странно от дърветата и тревата — през портала още се виждаше високият приведен магьосник, заобиколен от ледената Антарктика. Снегът се вихреше около него. Няколко снежинки преминаха през портала и се изпариха във въздуха. Само че магическият прозорец вече се затваряше. „Сигурно старецът се подготвя за завръщане в пустата си полярна къща“ — помисли си Куентин. Махна с ръка, но Маяковски не го гледаше, а се взираше в лабиринта и в кампуса на колежа. На лицето му беше изписан толкова силен копнеж, че младежът не издържа и извърна очи. След миг порталът се затвори. Всичко свърши. Беше краят на май и въздухът беше изпълнен с цветен прахец. След разредената атмосфера на Антарктика на Куентин му се стори, че не вдишва, а поглъща топла гъста супа. Беше също като през онзи далечен ден, когато беше

попаднал в „Брейкбилс“ направо от студения Бруклин. Слънцето напичаше жестоко. Той кихна.

Чакаха го всички... или почти всички. Тук бяха Елиът, Джош и Джанет — носеха колежанските си униформи и изглеждаха напълнели, щастливи и спокойни, като че ли през последните шест месеца само се бяха излежавали и се бяха тъпкали с печени сандвичи със сирене.

— Добре дошъл — ухили се Елиът и отхапа от голямата жълта круша, която стискаше. — Едва преди десет минути ни съобщиха, че може би ще се прехвърлиш.

— Леле, братче! — ококори се Джош. — Ега ти колко си кльоцав! Магьосникът спешно трябва да се нахрани. И да си вземе душ.

Куентин знаеше, че само след минута-две ще се разридае и ще припадне. Още беше увит с грубото вълнено одеяло на Маяковски. Сведе очи да погледне подбитите си ходила. Не изглеждаха измръзнали. Само единият му пръст леко стърчеше, но още не го болеше.

Беше му хубаво, адски хубаво да лежи по гръб върху напечените каменни плочи и другите да го зяпат. Даваше си сметка, че май трябва да стане — ако не за друго, то поне от учтивост, само че още не му се искаше да се помръдне. Щеше да си полежи още малко. Заслужил си беше почивката.

— Добре ли си? — попита Джош. — Как беше?

— Алис те изпревари — обади се Джанет. — Върна се преди два дни. Вече си е вкъщи.

— Беше в пустошта седмица и половина — намеси се Елиът. — Тревожихме се за теб.

Защо продължаваха да дърдорят? Щеше да е прекрасно, ако млъкнеха и го оставеха да ги гледа. Само да ги гледа, да слуша цвъртенето на птиците и да усеща топлината на каменните плочи. Ех, ако някой му дадеше чаша вода! Опита се да каже, че умира от жажда, но от пресъхналото му гърло се изтръгна само безпомощно писукане.

— Ти какво си мислеше? — усмихна се Джанет и отхапа от крушата на Елиът. — Никой от нас не се нави на изпитанието, освен ти и Алис. Да не сме луди?

Алис

Това лято Куентин не прекара ваканцията в Бруклин, защото родителите му вече не живееха там. Ненадейно и без да се допитат до него, бяха продали дома си на Парк Слоуп и бяха заживели като пенсионери в къща в псевдоколониален стил в спокойното бостънско предградие Честъртън, където майката можеше да рисува по цял ден, а бащата да прави бог знае какво.

Шокът от внезапната раздяла с Бруклин беше двойно поизненадващ, понеже изобщо не настъпи. Куентин потърси дълбоко в себе си тъга за стария квартал, но се оказа, че отдавна го е пропъдил от сърцето си. И не само него. Беше се отърсил и от предишната си самоличност, и предишния си живот. Всъщност така беше много полесно. А родителите му бяха предприели промяната не за да щадят чувствата му, а от финансови съображения.

Къщата в Честъртън беше боядисана в жълто, кепенците — в зелено, а покривът беше с многобройни кулички. Ширеше се на едноакров парцел земя и изглеждаше толкова грамадна, че сякаш след построяването ѝ я бяха напомпали. Беше дори по-нереална, отколкото обикновено е реалността.

Куентин пристигна у дома, когато в „Брейкбилс“ лятото беше в разгара си, а за останалия свят бе настъпил месец септември. Родителите му се изплашиха от изпитото му лице, отнесеня му поглед и изнемощялото му тяло, но както обикновено не проявиха голямо любопитство. Той лесно ги залъга и скоро си върна нормалното тегло с помощта на техния претъпкан хладилник.

Отначало изпитваше радост само защото винаги му беше топло, спеше нормално и се беше отървал от Маяковски, Обстоятелствата и безмилостната бяла зимна светлина. Само че след седемдесет и два часа отново му доскуча. В Антарктика си мечтаеше да не се занимава с нищо, само да лежи и да се вира в една точка, но след като беше осъществил фантазията си, тя му се стори безкрайно глупава. След продължителното мълчание в „Южен Брейкбилс“ баналните разговори го отегчаваха. Телевизията вече не го интересуваше — предаванията му приличаха на електронни куклени представления карикатурен свят, който не означаваше нищо за него. Какъвто и да беше животът в

„Брейкбилс“ — истински или въображаем, важно беше едно — че събитията се случваха.

Както при всяко завръщане в дома си Куентин си устрои пиршество за душата с книгите за Филория. Всеки път кориците им, нарисувани в стила на седемдесетте, му изглеждаха все по-старомодни, а няколко дори се бяха откъснали и той ги беше пъхнал между страниците. Светът, описан в романите, беше все така вълнуващ и не изглеждаше смешен на Куентин, въпреки че той вече не беше невръстно хлапе. Едва сега си даваше сметка за оригиналността на втората книга от поредицата — „Момичето, което измерваше времето“, в която ненадейно отвеждаха Рупърт и Хелън във Филория. В този роман за пръв и последен път хлапетата Чатуин се прехвърляха там през зимата, вместо през лятото. Попадаха в по-ранен период от време, който се препокриваше със сюжета на първата книга. След като вече знаеше какво ще се случи, Рупърт тръгваше по петите на Мартин и Фиона, които пресъздаваха с най-малки подробности събитията в „Светът в стената“. Той се криеше от тях, оставяше им указания и им помагаше, без те да разберат. Куентин се питаше дали авторът е написал „Момичето, което измерваше времето“, за да запълни всички празноти в сюжета на „Светът в стената“.

Междувременно Хелън се впускаше в преследване на загадъчното Животно търсач, което според легендата беше неуловимо. (Обаче ако човек го хванеше — противно на всякаква логика — Животното щеше да изпълни всичките му желания.) По време на гонитбата Хелън ту влизаше, ту излизаше от магическите стенни гоблени в библиотеката на замъка Беловръх. От време на време зърваше хитрото Животно, което надничаше иззад избродиран храст, после изчезваше, придружавано от тропота на копитата си.

Накрая както обикновено се появяваха вездесъщите овни Амбра и Умбра, напомнящи зловещи пазители на реда. Разбира се, те олицетворяваха доброто, обаче в поведението им имаше нещо оруелско — знаеха всичко, случващо се във Филория, и притежаваха безгранична власт, но рядко благоволяваха да се намесят в полза на съществата, които трябваше да закрилят. В повечето случаи им вдигаха скандали и ги караха отново да им се закълнат във вярност, след което отиваха да опасат люцерната на някой нещастен фермер. Те връщаха Рупърт и Хелън в действителния свят и хлапетата се озоваваха в

мрачните и неприветливи пансиони към съответните си училища, сякаш никога не бяха излизали оттам.

Куентин препрочете и „Блуждаещата дюна“, петата и последна книга от поредицата, макар че не му беше любимата. Беше много по-дълга от другите романи и главни герои бяха Хелън и най-малката Чатуин — умницата Джейн. След като в последните два тома хлапетата Чатуин безуспешно търсеха изчезналия си брат Мартин, обичайният им английски оптимизъм бе заменен от отчаяние. При влизането си във Филория двете момичета се сблъскваха с мистериозна пясъчна дюна, която се придвижваше от само себе си. Те се качваха върху нея и попадаха в призрачна пустош, където оставаха почти до края на романа.

От тук започваше голямата скука. Страниците бяха запълнени с безкрайните разговори на Джейн и Хелън относно правдата и неправдата, незрелите им метафизични теории и разсъжденията им дали са по-скоро земни жители, или обитатели на Филория. Джейн много се тревожеше за Мартин, но и мъничко ревнуваше. Какъвто и железен закон да забраняваше на хлапетата Чатуин да останат завинаги във Филория, Мартин беше намерил вратичка в него... или пък дългата ръка на закона го беше застигнала. Все пак жив или мъртъв той беше съумял да надвиши срока на туристическата си виза.

Заядливата Хелън обаче непрестанно злословеше по негов адрес и твърдеше, че се е скрил във Филория, за да не се върне у дома. Наричаше го егоист и най-големия лигльо в семейството.

Накрая се качваха на магически платноход, който плаваше сред пясъците като по вода. Екипажът му се състоеше от зайчета, които щяха да са адски симпатични, ако не се занимаваха само с управляването на сложния им плавателен съд.

На раздяла те подаряваха на Хелън и Джейн две вълшебни копчета, чрез които да се прехвърлят от Земята във Филория и обратно, когато пожелаят. След завръщането им в Англия в пристъп на благочестие Хелън скриваше копчетата и отказваше да каже къде са. В резултат на това сестра ѝ я правеше на луда и преобръщаше къщата с краката нагоре. Така или иначе не ги намираще и по този начин — доста неубедително — свършваше романът, слагащ край на поредицата.

Дори това наистина да беше последната книга за Филория, Куентин се питаше за какво би разказвал Пловър в „Магьосниците“. Първо, вече не можеше да пише за хлапетата Чатуин — беше изчерпил тази тема. Последната и най-малката Чатуин беше хубавичката тъмнокоса Джейн. Възможно ли бе само тя да се върне във Филория? Едва ли — така се нарушаваше шаблонът.

Второ, най-прекрасното изживяване за читателите беше очакването да се появи вълшебната врата към Филория, която се отваряше само и единствено за Чатуинови. Човек винаги знаеше кога ще се случи това и винаги се изненадваше. Само че притежателите на магическите копчета можеха да се придвижват до незнайната страна и обратно, когато пожелаят, и усещането за някакво чудо се губеше. Може би затова Хелън ги беше скрила. Иначе пътуването до Филория щеше да е като возене с метрото.

Разговорите на Куентин с родителите му бяха толкова еднообразни и банални, че звучаха като реплики от експериментална пиеса. Сутрин оставаше в леглото колкото е възможно по-дълго, за да избегне закуската с тях, обаче те винаги го чакаха. Докато се преструваше на адски зает с наливане на мляко в купичката си, той отчаяно се мъчеше да измисли някаква що-годе приемлива тема за разговор.

— Значи решихте да пътувате до Южна Америка, така ли?

— Южна Америка ли? — Баща му вдигна глава и озадачено го изгледа.

— Няма ли да заминавате за Южна Америка?

Те се спогледаха.

— Испания. Заминаваме за Испания и Португалия.

— О, Португалия! Вярно. Не знам защо я обърках с Перу.

— Испания и Португалия. Майка ти ще присъства на обмяна на опит между художници в Лисабон. После ще предприемем пътуване с корабче по река Тигър.

— Река Тахо, съкровище! — Смехът на съпругата му беше от типа „Извинете, мъжът ми е тъпак.“ — Река Тигър е в Ирак. Не ми се вярва скоро да плаваме по Тигър.

Съпругът ѝ гръмка се разсмя, сякаш беше казала нещо ужасно духовито, позамисли се и добави:

— Съкровище, помниш ли пътуването ни по Волга?

Последваха лирични излияния за Русия, прекъсвани от многозначителни паузи, изтълкувани от Куентин като намеци за сексуални изживявания, за които предпочиташе да не узнава. В компанията на смахнатите си родители започваше да завижда на хлапетата Чатуин. Маяковски щеше да знае как да прекъсне подобен разговор. Щеше да лиши всички от дар слово и готово. Куентин се питаше дали е трудно да се научи тази магия.

Всяка сутрин издържаше докъм единайсет и бързаше да избяга от къщи в сравнително безопасния Честъртън, който упорито отказваше да разкрие дори намек за някаква мистерия. Така и не се беше научил да шофира, затова отиваше до центъра на градчето със стария велосипед на баща си, тежащ поне един тон.

Куентин не познаваше никого и не се интересуваше от нищо — беше като турист, запознаващ се със забележителностите на града, който се гордееше със славното си колониално минало. Веднъж разгледа разкошната къща на някакъв герой от Гражданската война, друг път посети църквата, построена през 1766 година. Зад нея се натъкна на приятна изненада — почти заличено гробище от седемнайсети век — квадратен парцел с невероятно зелена трева, осяяна с шафраненожълти брястови листа и ограда от ковано желязо. Тук беше прохладно и тихо.

Върху килнатите надгробни камъни бяха издълбани четиристишия за цели семейства, отнесени от малария, но под влияние на атмосферните условия думите бяха почти заличени.

Куентин коленичи на влажната трева, опитвайки се да разчете надписа на много стара плоча — син каменен правоъгълник, разцепен на две и потънал до половината в земята.

— Куентин...

Той се изправи. Някаква млада жена с невероятно кльоцави крака бързо вървеше към него.

— Здравсти — промърмори той и се запита как непознатата е научила името му.

— Сигурно не предполагаше, че ще те намеря! — изрече тя с треперещ глас. — Изобщо не ти е минало през ума!

Приблужи се до него и в последния момент, когато беше прекалено късно да реагира, Куентин разбра, че непознатата няма намерение да спре. В крачка го хвана за реверите и го повлече към

каменна скамейка под един кипарис. Лицето ѝ, почти долепено до неговото, беше изкривено от гняв.

Той устоя на импулса да я отблъсне. Само това липсваше — да го видят как се бие с момиче в двора на църквата.

— По-кратко, по-кратко — измърмори. — Престани, чуваш ли?

— Все пак те намерих! — възкликна тя. По гласа ѝ личеше, че се мъчи да запази присъствие на духа. — И хубавичко ще си поговорим. Ще си изясним това-онова.

Едва сега Куентин забеляза издайническите признаци за нарушено душевно равновесие. Непознатата беше мъртвешки бледа и само кожа и кости. Погледът ѝ беше налудничав. Дългата ѝ черна коса беше сплъстена от мръсотия. Носеше дрипава дреха в стил готика, около ръцете ѝ беше усукано нещо подобно на черен изолирбанд. Опакоето на дланите ѝ беше покрито с дълбоки червени драскотини.

Куентин за малко да не се сети коя е.

— Аз бях там, ти също — просъска Джулия и го погледна в очите. — На онова място. В онова училище или каквото там го наричат. Приеха те, нали?

Едва сега му просветна. Не беше сгрешил — наистина беше видял Джулия на приемния изпит, само че тя не го беше издържала. Беше отпаднала още на писмения тест.

„Не! Нещо не е наред! — помисли си. — Това не бива да се случва, нали има специални предпазни мерки!“ Задача на преподавателите в „Брейкбилс“ беше да заличат спомените на всеки провалил се на приемния изпит и да му втълпят правдоподобно алиби. Не беше нито лесно, нито етично, но магиите бяха хуманни и разбираеми. Само дето не бяха подействали на Джулия... поне не изцяло.

— Виж... — колебливо подхвана той. Лицата им бяха толкова близо, че усети дъха ѝ, лъхащ на никотин. — Джулия, какво търсиш тук?

— Не се прави на ударен, не и пред мен! Посещавах онова училище, нали? Колежът по магии!

Куентин невъзмутимо я изгледа. Основно правило в „Брейкбилс“ беше колежът да не се обсъжда пред външни хора. Като нищо можеше да го изключат. От друга страна, той нямаше вина, че Фог е прецакал магията за заличаване на спомени. Пък и момичето пред него беше

Джулия. Отблизо се виждаше, че симпатичното ѝ луничаво лице е повехнало и покрито с петна. Навремето беше влюбен в нея, не можеше да остане безразличен към страданието ѝ.

— Признавам — изрече неохотно. — Права си. Наистина уча там.

— Знаех си! — възкликна Джулия и тропна с крак. Реакцията ѝ подсказваше, че е блъфирала и не е очаквала да получи искрен отговор. — Знаех си, че съществува! Знаех си! — повтори тя по-тихо, сякаш говореше на себе си. — Знаех, че не е било сън. — Приведе се, притисна длани до лицето си и тихичко изхлипа.

Куентин дълбоко си пое дъх. Пооправи си връхната дреха.

— Чуй ме — промълви той. Наведе се и докосна кльощавия ѝ гръб. — Джулия, не би трябвало да си спомняш каквото и да било. Принуждават те да забравиш, ако не влезеш в колежа.

— Но аз трябваше да вляза! — Тя се изправи. Зачервените ѝ очи проблясваха, говореше съвсем сериозно като всички луди. — Трябваше! Сигурна съм. Стана някаква грешка, повярвай ми. Аз съм като теб, умея да правя истински магии. Да, с теб си приличаме. Затова не можах да заличат спомените ми. Разбираш ли?

Куентин разбра. Разбра всичко. Нищо чудно, че беше толкова променена при последната им среща. Беше надникнала през завесата между двата свята и напълно беше излязла от релси. Зърнала беше „Брейкбилс“ и вече не можеше да го забрави. Колежът я беше погубил.

Навремето той би сторил всичко за нея. И все още беше готов да ѝ се притече на помощ, само че не знаеше какво да направи. И защо изпитваше толкова непоносимо чувство за вина? Той дълбоко си пое въздух и заобяснява:

— Нещата не стоят така. Умението ти да правиш магии не означава, че си неподатлива на заклинанието, заличаващо спомените.

Джулия жадно се взираше в едновременния си приятел. Всяка негова дума само потвърждаваше онова, в което ѝ се искаше да вярва — че магията съществува. Куентин отстъпи назад, но тя го сграбчи за ръкава, устните ѝ се разтегнаха в горчива усмивка:

— Не, не, не, не! Не бързай толкова, миличък, почакай. Знам, че ще ми съдействаш. Затова те потърсих.

Косата ѝ изглеждаше суха и изтощена.

— Джулия, искам да ти помогна, обаче не знам как.

— Виж какво ще ти покажа. Наблюдавай ме. — Джулия неохотно пусна ръката му, като че ли очакваше той да побегне или да изчезне. И захвана да прави баска оптична магия, наречена „призматичен спрей“. Куентин забеляза, че жестовете ѝ са общо взето правилни. Вероятно беше намерила указанията онлайн. В интернет понякога се срещаше информация за магиите, която обаче бе скрита сред толкова измишльотини, че никой не можеше да отсее зърното от плевата. Куентин дори беше виждал в „e-Bay“ да се продава униформено сако от „Брейкбилс“. В изключително редки случаи външни хора си измисляха заклинания, но не постигаха нищо особено. Истинските магьосници ги наричаха псевдомагове. Една шепа от тях ставаха прочути илюзионисти или се изживяваха като полубогове — водачи на секти, събирайки около себе си уикани, сатанисти и хора, загърбили християнството.

Джулия изричаше заклинанието прекалено театрално, сякаш играеше в любителска постановка на Шекспирова пиеса. От пръстите ѝ с нокти, изгрязани до живеца, изригваха лъчи, обагрени в цветовете на дъгата. Тази магия беше напълно безполезна. Куентин се замисли колко ли месеци, ако не и години, Джулия си е блъскала главата, докато стигне до правилните жестове, и сърцето му се сви.

— Виждаш ли? — извика тя през сълзи. — Виждаш какво мога. Още не е късно за мен. Няма да се върна в университета тук. Кажи на твоите хора, че съм готова да постъпя веднага в колежа ви.

— Джеймс знае ли?

Джулия поклати глава:

— Няма да ме разбере. Вече не се виждаме.

Куентин искрено искаше да ѝ помогне, но нямаше как. Беше прекалено късно. Най-добре беше да ѝ каже истината право в очите. „Можеше да се случи с мен — помисли си. — За малко не станах като нея.“

— Боя се, че не мога да съм ти полезен — промълви. — Не зависи от мен. Не съм чувал да променят решението си. Никой няма право на втори приеман изпит.

Докато го изричаше, си спомни, че на Алис бяха разрешили да държи изпита. Въпреки че не беше официално поканена в „Брейкбилс“.

— Все пак им кажи. Нямах право на глас, но можеш да ги подсетиш за мен, нали? Поне това можеш да направиш. — Тя отново се вкопчи в ръката му и Куентин набързо изрече контра заклинание, за да анулира нейната магия. Разноцветните лъчи разяждаха тъканите.

— Кажи им, че си видял какво мога! — Очите ѝ бяха изпълнени с умираща надежда. — Моля те. Упражнявам се непрекъснато. Ти ще си ми учител, ще ти се подчинявам безпрекословно. Ще се преместя да живея при една моя леля в Уинчестър... Какво още искаш? — Джулия пристъпи още по-близо до него и колената им се допряха. Против волята си Куентин усети някогашното привличане помежду им. Тя иронично се усмихна: — Ще си помагаме взаимно. Навремето искаше да ти помогна.

Куентин се разгневи на себе си, задето се беше изкушил. Разгневи се на света, задето беше толкова несправедлив. Искаше му се да крещи, да ругае грозно. Достатъчно гадно беше да видиш как някой е стигнал до дъното, но... искаше му се да е всеки друг, не и Джулия. Джулия вече беше изпитала повече мъка, отколкото той щеше да изпита през целия си живот.

— Чуй ме, скъпа — промълви. — Ако им съобщи за теб, ще те намерят и ще ти изтрият паметта. Този път наистина.

— Нека дойдат! — озъби се тя. — Вече опитаха. — Дишаше тежко, беше преbledняла още повече. — Само ми кажи къде е училището. Къде бяхме с теб. Скъсах се да го търся. Кажи ми къде е и няма да те тормозя повече.

Куентин не можеше да си представи какво щеше да му се случи, ако Джулия цъфнеше в Къщата и заявеше, че той ѝ е показал пътя.

— В северната част на щата Ню Йорк. Някъде край река Хъдсън, не знам точно къде. Близо е до Уест Пойнт, но те го превръщат в невидимо. Дори аз не мога да го намеря. Все пак обещавам да им кажа за теб, щом толкова държиш.

Само влошаваше положението. Може би трябваше да блъфира, да измисли по-правдоподобна лъжа. Само че нямаше връщане назад.

Джулия го прегърна, сякаш краката ѝ се бяха подкосили от облекчение, и той не се отдръпна. Преди години мечтаеше тъкмо за този миг.

— Не можах да ми изтрият спомените — прошепна тя, притиснала лице до гърдите му. — Разбираш ли? Не можах!

Куентин усещаше биенето на сърцето ѝ и сякаш с всеки удар чуваше думата срам, срам, срам. Джулия беше толкова умна, защо не я бяха приели? Джулия имаше място в „Брейкбилс“, не той. „Този път наистина ще изтрият паметта ѝ — помисли си. — Този път Фог ще се постарее да не се издъни. Но за нея ще е по-добре. Ще възстанови душевното си равновесие, ще се върне в университета, ще се сдобри с Джеймс и ще продължи да живее нормално.“

На другата сутрин Куентин се озова обратно в „Брейкбилс“. Другите вече бяха тук и се изненадаха, че е изкарал толкова дълго във външния свят. Повечето бяха издържали с родителите си едва четирийсет и осем часа. Елиът пък изобщо не си беше ходил у дома.

Във Вилата беше тихо и прохладно. Куентин отново се почувства в безопасност. Върнал се беше там, накъдето го теглеше сърцето. Елиът шеташе в кухнята. Донесъл беше бутилка бренди и картон с дузина яйца и се опитваше да приготви нещо като яйчен пунш, който всички отказах да пият. Той обаче не искаше и да чуе. Джош и Джанет се забавляваха с някаква идиотска игра на карти, много популярна в „Брейкбилс“. Куентин я използваше да демонстрира уменията си да прави трикове с карти, затова никой не искаше да играе с него.

По време на играта Джанет заразказва за изпитанията на Алис в Антарктика, въпреки че всички, освен Куентин вече знаеха историята. Самата Алис също присъстваше — седеше на широкия перваз на прозореца и безмълвно прелистваше някаква стара книга за билки. След последния им разговор Куентин се страхуваше от срещата с нея, но за свое неопишуемо облекчение не се почувства неловко. Напротив — като я видя, сърцето му се сви от щастие.

— ... а когато Маяковски ѝ подал торбата с овча лой, тя му я запратила в лицето... — разказваше Джанет.

— Искях да му я подам — обади се Алис. — Само че така треперех от кучешкия студ, че без да искам, я хвърлих. А той взе да ругае на руски.

— Защо не я взе?

— Не знам. — Тя остави книгата. — Очаквах да се справя и без това средство, затова предложението ме извади от равновесие. Освен

това не исках старецът да ме гледа гола. Пък и не подозирах, че ще ни даде овча лой, иначе щях да се подготвя за магията Картишвили.

„Лъже! Изобщо не я може тая магия! — помисли си Куентин. — Боже, колко ми липсваше!“

— И как се топлеше? — попита.

— Опитах с германски заклинания за създаване на топлина, но щом заспах, магията се изключваше. След втората нощ се насилвах да се събудя на всеки петнайсет минути, за да се уверя, че още съм жива. На третия ден започнах да полудявам. Затова приложих подобрена версия на магията, наречена „Пламък на Милър“.

Джош сбърчи чело.

— И каква полза от нея?

— Голяма. Обаче ако сгафиш, става безполезна. Допълнителната енергия се превръща в топлина вместо в светлина.

— Знаеше ли, че има опасност да се опечеш жива? — намеси се Джанет.

— Разбира се. Само че не можах да измисля друго, след като осъзнах, че германските заклинания не действат.

— Мисля, че веднъж те видях — промълви Куентин. — През нощта.

— Нямахте как да не ме забележиш. Бях като сигнална ракета.

— Гола сигнална ракета — поправи я Джош.

Елиът донесе купа с пунш, наподобяващ повръщано, и започна да го разлива в чаени чаши. Алис взе книгата си и тръгна към стълбището.

— Чакайте, сега идват ордьоврите! — извика Елиът.

Куентин се престори, че не го чува и последва Алис. Отначало си мислеше, че всичко ще е различно помежду им. После му се стори, че отношенията им са като преди. Сега разбра, че не иска да е така. Не можеше да откъсне очи от нея дори след като тя забеляза, че я наблюдава, и смутено извърна очи. Сякаш беше заредена с енергия, която неудържимо го привличаше. Той чувстваше голото й тяло под роклята, надушваше го, както вампирът надушва кръв. Може би Маяковски не беше съумял да прогони от него всички гени на лисицата.

Откри Алис в спалнята на горния етаж. Беше се проснала на двойното легло и четеше книга. Осветлението беше слабо в това

таванско помещение с червени тапети и задръстено с какви ли не вехти мебели. Беше горещо. Куентин откряна прозореца и се тръшна на другото легло.

— Знаеш ли какво намерих? Нямах представа, че ги има в библиотеката. — Тя му показа книгата, която четеше.

Куентин се ококори от изненада — беше „Светът в стената“.

— Навремето имах същото издание — каза той. — Илюстрацията на корицата показваше как Мартин Чатуин излиза от стенния часовник. Краката му още се намираха в реалния свят, но той вече виждаше Филория, изобразена като зимен пейзаж на старомодна поздравителна картичка. Не подозирах, че си чела романите от поредицата.

— Разбира се, че съм ги чела. Като малка, де. Бяха любими на всичките ми приятели. Само че от години не съм се сещала за тях. Помниш ли Удобния кон, който отвежда човек където си поиска? Като малка мечтаех да имам точно такъв кон. И ти си ги чел, не отричай.

Той не искаше да издава доколко е вманиачен на тема Филория, затова смотолев:

— Май съм ги преглеждал.

Алис се подсмихна.

— Защо си мислиш, че можеш да скриеш нещо от мен?

Той сплете пръсти зад главата си, облегна се на възглавницата и се загледа в полегатия таван. Не му се нравеше, че Алис се държи с него като с брат.

— Я се премести — промърмори той и се просна до нея на тясното легло. Тя вдигна книгата и двамата безмълвно прочетоха заедно няколко страници. Раменете им се докосваха. Куентин изпита усещането, че леглото е бърз влак и че ако погледне през прозореца, ще види как отстрани профучават полета и гори.

— Така и не ми стана ясна историята с Удобния кон — промълви след малко. — Първо, само един ли е, или са цяло стадо. Второ, той е много полезен. Човек би си казал, че някой вече го е превърнал в домашно животно.

Алис го удари с книгата по главата, и то доста силно.

— Не можеш да дресиращ Удобния кон, той е волна душа. Освен това е прекалено голям. Мислех си, че е механичен и че някак си някой го е направил.

— Кой например?

— Не знам. Магьосник. Древен магьосник.

Джанет надникна в стаята. Очевидно всички бягаха от гнусния пунш на Елиът.

— Майко мила! — възкликна. — Не е за вярване какво четете!

Алис машинално се отдръпна от Куентин, но той не помръдна и иронично подхвърли:

— Само не ми разправяй, че не си чела за Филория.

— Не отричам. Когато бях на девет, накарах всички у дома да ме наричат Фиона.

Тя изчезна, оставяйки след себе си приятна тишина. В стаята стана по-хладно — горещият въздух беше излязъл през откренатия прозорец. Куентин си го представи как се вие като невидима лента в синьото лятно небе.

— Знаеш ли, че наистина е имало семейство Чатуин? — промърмори. — Предполага се, че са били съседни на Пловър.

Алис кимна.

— Знам. Обаче ми е жал за тях.

— Така ли? Защо?

— Знаеш ли какво се е случило с тях?

Той поклати глава.

— Съдбата им е описана в друга книга. Повечето станали най-обикновени хора с най-обикновени професии — застрахователни агенти и прочее досадници. Мисля, че едното момче се оженило за богата наследница. Другото загинало през Втората световна война. Обаче знаеш ли най-любопитното за Мартин?

Куентин отново поклати глава.

— Нали се сещаш, че той изчезва още във втората книга от поредицата. Случило се е и в действителност. Избягал е от къщи, загинал е при злополука или бог знае какво. Една сутрин след закуска изчезнал и повече не го видели.

— Истинският Мартин ли?

— Именно.

— Ужас! Толкова е тъжно. — Във въображението му изникна симпатичното английско семейство. Сякаш ги видя на старинна червеникавокафява снимка и зърна как изведнъж помежду им зейна

празнота. Представи си как научават тъжната вест. И как напразно се опитват да приемат загубата.

— Напомня ми за брат ми — прошепна Алис.

— Знам.

Тя го изгледа. Куентин не извърна очи. Наистина знаеше за брат ѝ. Подпря се на лакът, взря се в лицето ѝ и бавно изрече:

— Като малък, пък и след като поотраснах, завиждах на Мартин.

Алис се усмихна.

— Вярвам ти.

— Защото смятах, че най-сетне е постигнал върховното щастие. Изчезването му би трябвало да е трагично събитие, но според мен той съумява да надхитри системата. И да остане завинаги във Филория.

— Разбирам те. — Тя сложи ръка на гърдите му. — Наистина вярваш в магията и затова се различаваш от всички останали. Предполагам, знаеш, че всички сме скептици. Да, знаем, че магията съществува. Но ти искрено вярваш в нея, нали?

Куентин се смути.

— Не бива ли? — измънка.

Алис кимна и се усмихна още по-широко.

— Не бива.

Той започна да я целува, отначало много нежно. След малко стана и заключи вратата. Това беше началото... само дето всъщност всичко беше започнало доста отдавна. Сякаш двамата се спасяваха от справедливо наказание и очакваха всеки момент нещо или някой да им попречи. След като не се случи нищо подобно, щом се убедиха, че няма да има последствия, буквално обезумяха — взаимно се разсъблякоха не само защото бяха обзети от страст, но и поради желанието да изгубят контрол. Куентин жадуваше да я насърчи, да разбере дали и тя го желае толкова силно и какви волности ще му позволи. Алис не го спря. Тя не му беше първата жена и на практика вече беше спал с нея, само че сега всичко беше различно. Правеха секс, а не се съвкупяваха като животни, и усещането беше върховно именно защото бяха скромни и свенливи човешки същества, преобразени в похотливи зверове. Не чрез магия, а понеже на някакво подсъзнателно ниво открай време в действителност бяха такива.

Опитаха се да не се издават пред другите, само че приятелите им разбраха, започнаха да си измислят поводи да ги оставят насаме и

Алис и Куентин се възползваха. Явно другите Физици изпитваха облекчение, задето двамата с Алис се бяха изяснили най-после и помежду им вече нямаше напрежение. За Куентин фактът, че Алис отвърщаше на чувствата му, беше чудо като всичко, което беше видял от пристигането си в „Брейкбилс“, и също толкова невероятно. Чувствата му към Джулия бяха бreme, опасна сила, опитваща се да го върне в студения и неприветлив Бруклин. Любовта на Алис беше много по-реална и го обвързваше завинаги с новия му живот, с истинския му живот в „Брейкбилс“.

И тя го разбираше. Изглежда, знаеше всичко за него, четеше мислите му, отгатваше чувствата му и въпреки това го желаше. Двамата безцеремонно узурпираха горния етаж на Вилата (отскачаха до Къщата само да си вземат най-необходимите лични вещи) и дадоха да се разбере, че всеки дръзнал да наруши спокойствието им, ще се натъкне на прояви на взаимна любов — вербална и физическа — и на белъто им, захвърлено на пода.

През това лято се случи и друго забележително събитие. Тримата по-големи Физици завършиха „Брейкбилс“. Дипломира се дори Джош въпреки слабите си оценки. Официалната церемония щеше да се състои след седмица и на нея не бяха поканени другите колежани. По традиция абсолвентите имаха право да останат в „Брейкбилс“ до края на лятото, след което щяха да бъдат изпратени в реалния свят.

Куентин беше слисан от развоя на събитията. Не можеше да си представи живота в колежа без тях... не можеше да си представи и живота след престоя си в „Брейкбилс“. Приятелите му не споделяха какво ще правят след това, поне не и пред него.

Напускането на колежа невинаги беше повод за тревога. Преминаването сред простосмъртните беше добре отработено. Във външния свят действаше мрежа от магьосници, които благодарение на уменията си никога нямаше да останат гладни. Общо взето можеха да правят каквото им скимне, стига да не си пречат взаимно. Най-трудно беше да преценят с какво искат да се занимават. Някои възпитаници на „Брейкбилс“ ставаха държавни служители и дискретната им намеса спомагаше за осъществяване на хуманитарни каузи. Други съдействаха за балансирането на неустойчиви екосистеми, а трети участваха в управлението на магическото общество. Мнозина пътуваха, създаваха вълшебни творби на изкуството или устройваха сложни магически

военни игри. Други се посвещаваха на изследователска дейност: много колежи по магия (не и „Брейкбилс“) предлагаха програми за допълнително обучение и получаване на по-висока научна степен. Някои младежи дори избираха да се запишат в стандартни университети. Прилагането на традиционната наука, особено на химията, към магическите техники беше много популярно. Никой не знаеше какви нови магии могат да се изобретят с помощта на новите елементи, притежаващи по-голямо атомно число от урана.

— Мисля да си поговоря по въпроса с дракона от Темза — подхвърли Елиът един следобед. Чаените чаши, пълни с отвратителния му пунш, стояха на столовете, масите и дори на первазите на прозорците.

— С кого? — ококори се Куентин.

— Мислиш ли, че ще пожелае да се срещнете? — попита Джош.

— Няма да разбере, ако не опитам...

— Я чакай — прекъсна го Куентин. — Кой е драконът от Темза?

— Ами то се подразбира от названието — назидателно от — беляза Елиът. — Драконът, който живее в Темза. Сигурно си има някакво драконско име, но се съмнявам, че можем да го произнесем.

— Стига, бе! — Куентин се огледа, търсейки подкрепа. — Истински ли е? Нима твърдиш, че драконите наистина съществуват? — Още не можеше да разбере дали Елиът го поднася.

— Ти сериозно ли говориш? — намеси се Джанет.

— Съвсем.

— Наистина ли не знаеш? Не си ли чел Маккейб? — Алис смаяно го изглежда.

— Не съм го чел! — тросна се Куентин. Яд го беше, че го изкарват невежа, но същевременно изпитваше вълнение. — Можеше да ми кажеш, че има истински дракони.

Тя се намуси.

— Не е ставало дума.

Според книгата на Маккейб драконите съществуваха, макар че се срещаха рядко. Повечето живееха във водата и бяха самотни същества, които рядко излизаха на повърхността и през повечето време спяха, заровени в речната кал. Всяка от големите реки по света беше обитавана от по един дракон. Тъй като бяха умни и практически безсмъртни, тези същества бяха същински мъдреци. Драконът от Темза

не беше общителен като събратята си от Ганг, Мисисипи и Нева, но се предполагаше, че е по-изобретателен и по-интересен. И в река Хъдсън живееше дракон. През повечето време лежеше, свит на кълбо, във въртоп на около километър от хангара за лодки в „Брейкбилс“. Никой не го беше виждал почти един век. Най-големият и най-стар известен дракон беше един грамаден бял екземпляр, обитаващ геологически слой под ледената шапка на Антарктика, за който беше известно, че в живота си не е проговорил на никого, дори на събратята си.

— Наистина ли смяташ, че драконът от Темза ще ти даде безплатен съвет относно избора на професия? — обади се Джош.

— Де да знам — ухили се Елиът. — В това отношение драконите са особняци. Искат ти се да им зададеш дълбокомислени въпроси — например, за произхода на магията и дали извънземните съществуват, а те мислят само как да играят на дама.

— Обожавам да играя на дама! — намеси се Джанет.

— Ами тогава ти се срещни с дракона от Темза! — подхвърли Елиът.

— Може и да го посети. — Тя замечтано се усмихна. — Мисля, че ще намерим много общи теми за разговор.

На Куентин му се струваше, че всички Физици са се разделили на влюбени двойки. Сутрин спяха до късно. Следобед играеха бiliarд, плаваха с лодка по Хъдсън, тълкуваха сънищата си и обсъждаха маловажни аспекти на техниката на магиите. Разказваха надълго и нашироко за махмурлука си.

Вече бяха напълно завербували иконома Чеймбърс и той редовно ги снабдяваше с бутилки от най-изисканото вино в избата на „Брейкбилс“, които и без това бяха прекалено много и трябваше да се изпият. Само Елиът разбираше от вина и се опита да образова другарите си чрез дегустация. Куентин обаче нямаше търпение за пространните му лекции и по принцип беше против метода за проба, изискващ изплюване на отпитата глътка. Затова в крайна сметка всяка вечер се напиваше, забравяше наученото и се налагаше на другия ден да започне от нулата. При събуждането си сутрин беше убеден, че повече няма да близне алкохол, обаче до пет следобед решимостта му се изпаряваше.

Джош се учеше да свири на раздрънканото пиано, намиращо се в коридора на горния етаж, и всички лежаха на тревата и слушаха нескопосаното му изпълнение на „С цялото си сърце и душа“, което той повтаряше отново и отново. Би трябвало да им лази по нервите, но кой знае защо не им действаше така.

Емили Грийнстрийт

Един следобед петимата бяха седнали по средата на безбрежната морава, която тук наричаха Океана. Беше непоносимо горещ летен ден и Физиците възнамеряваха да опитат сложна магия, изискваща участието на пет лица, която при успех щеше да изостри зрението и обонянието им и да ги направи физически по-силни през следващите няколко часа. Доколкото им беше известно, от близо хилядолетие никой не беше правил тази бойна викингска магия. Вечният скептик Джош заяви, че не е сигурен дали изобщо заклинанието действа, защото викингските шамани били прочути хвалипръцковци, но все пак се нае да координира „мероприятието“.

Започнаха да се наливат с алкохол отрано. Въпреки че по обед шишкото заяви, че всичко е готово и че могат да започват, докато им раздаде листовете хартия, на които с прецизния си ситен почерк беше написал древните норвежки заклинания, и докато подготви терена, посипвайки тревата с черен пясък, стана почти четири часа. Заклинанията бяха придружени с песни и тъй като Куентин и Джанет бяха музикални инвалиди, се налагаше да започват отново и отново.

Най-сетне всички направиха необходимото и както си седяха, се загледаха в тревата, в небето, в опакото на дланите си и в часовниковата кула в далечината, за да проверят дали нещо се е променило. Куентин изтича до дърветата, за да се облекчи, а като се върна, Джанет разказваше за някоя си Емили Грийнстрийт.

— Само не казвай, че си я познавала — обади се Елиът.

— Аз — не. Обаче помните ли, че през първата година съквартирантка ми беше онази коза Ема Къртис? Миналата седмица, докато си бях у дома, разговарях с братовчедка ѝ, която живее в Ел Ей близо до нашите. Та тя ми разказа цялата история.

— Не думай!

— А сега ти ще я разкажеш на нас — промърмори Джош.

— Само ако обещаете да не казвате на никого.

— Всъщност Ема не беше коза — замислено изрече шишкото. — Но ако държиш да я наричаш така, ще добавя, че беше адски секси коза. Между другото, тя плати ли ти онази рокля, върху която се издрайфа? — Той лежеше по гръб и се взираше в безоблачното небе, сякаш не го беше грижа дали магията е подействала, или не.

— Не ми даде и цент! А сега козата му с коза е заминала за Таджикистан да спасява изчезващите азиатски скакалци.

— Коя е Емили Грийнстрийт? — намеси се Алис.

— Емили Грийнстрийт — тържествено подхвана Джанет, наслаждавайки се на пикантната клюка, която се канеше да сподели — е първият човек, който доброволно е напуснал „Брейкбилс“ в сто и петдесет годишната история на колежа. Думите ѝ се разнесоха като дим от цигара в топлия летен въздух. На моравата беше адски горещо, защото нямаше сянка, под която да се подслонят, но петимата ги мързеше да се помръднат. — Дошла в „Брейкбилс“ преди осем години. Мисля, че била от Кънектикът, но не от този на богатшите и братовчедите на Кенеди, а от Ню Хейвън или Бриджпорт. Била кротка и невзрачна...

— Откъде знаеш, че е била невзрачна? — прекъсна я Джош.

— Ш-ш-шт! — Алис го удари по рамото. — Не ѝ противоречи. Искам да чуя историята. — Лежаха на одеяло, проснато върху черния пясък, поръсен от шишкото.

— Знам, защото братовчедка ѝ ми каза. Така или иначе историята си е моя и мога да казвам каквото си поискам.

И така, Емили Грийнстрийт била добра студентка. Постигала всичко с много усилия и се добрала до третата година, когато най-после се прославилa, като се влюбила в свой преподавател. Разбира се, всеки го прави. Или поне ние, момичетата, понеже всички малко или много сме влюбени в бащите си. Само че обикновено чувството е мимолетно. Преодоляваме го и си намираме загубенияк на нашата възраст. Но не и нашата Емили. Тя била влюбена до уши... не, до лудост. Любовта ѝ била като в „Брулени хълмове“. Нощем стояла под прозореца на любимия си. В час го рисувала. Гледала луната и плачела. Станала раздражителна и изпаднала в депресия. Започнала да се облича в черно и да чете в оригинал Камю. Под очите ѝ се появили торбички. Взела да се усамотява във Вълчицата.

Всички изпъшкаха. Вълчицата беше фонтан в лабиринта. Официалното му название беше Ван Пелт (така се беше наричал един от директорите на колежа през осемнайсети век), но скулптурната група изобразяваше Ромул и Рем, които сучат от вълчица с провиснали бозки, от тук и названието Вълчицата. Това място беше любимото свърталище на псевдоинтелектуалците.

— Сега Емили имала Тайна с голямо Т и колкото и да е странно, станала център на вниманието, защото всички искали да разбулят мистерията около нея. Естествено, не след дълго едно момче, едно злочесто момче, се влюбило в нея.

Тя не го обичала, защото била отдала чувствата си на господин Сексапил, обаче ѝ било приятно, понеже за пръв път някой се влюбвал в нея. Разигравала нещастника и флиртувала с него пред всички с надеждата да възбуди ревността на обекта на желанията си.

Сега да обърнем внимание на третата страна в малкия любовен триъгълник. По закона на логиката би следвало преподавателят да не се подаде на ухажването на Емили. Би трябвало през смях да сподели с колегите си за увлечението ѝ и да я забрави. Защото тя не била нито красива, нито секси. Може би той преживявал криза на средната възраст, може би си въобразявал, че връзката с госпожица Грийнстрийт ще му върне отдавна изгубената младост. Кой знае... Отгоре на всичко глупакът бил женен!

Никога не ще узнаем какво точно се е случило. Известно е само, че работата станала дебела, на господин Сексапил му дошъл умът в главата (или получил каквото иска) и скъсал с нашата Емили. Естествено, тя напълно изперкала, а момчето се влюбило още по-силно в нея. То я обсипвало с подаръци, било ѝ опора.

Може би знаете — самата аз научих наскоро, че Вълчицата се различава от другите фонтани. Фонтанът бил притегателно място за всички откачалки. Отначало човек не забелязвал нищо особено, но като се загледал във водата, не виждал отражението си, а само пусто небе. Ако през конкретния ден небето било облачно, водата във фонтана била синя и обратното. Случвало се някой да застане до него и да види озадачените лица на други хора, сякаш те гледат във водата на друг фонтан и са се стреснали, защото виждат чужд човек вместо своите образи. Навярно някой е открил начин да размени отраженията в два фонтана, но нямам представа кой и защо го е сторил, нито по каква причина директорът не е развалил магията.

— Понякога се питам дали не е имало нещо повече от отраженията. Дали ако човек се гмурне в единия фонтан, няма да се озове във втория... в този или в някакъв друг свят. Открай време ми се струват обгърнати от мистерия. Знаете ли, че ги е имало още преди

„Брейкбилс“? Построили колежа близо до тях, а не обратното. Поне така казват хората.

Елиът презрително изсумтя.

— Именно. Така казват хората, скъпи — подхвърли Джанет. — Така или иначе Емили започнала все по-често да се застоява при Вълчицата. Пушела цигара след цигара, взираше се във водата, опитвала се да излекува разбитото си сърце. Прекарвала толкова много време там, че започнала да разпознава едно от лицата във фонтана. Девойка като нея, която по цял ден висяла при другия фонтан, онзи в отражението. Ще я наречем Дорис. След известно време момичетата започнали да се поздравяват — от учтивост си помахвали с ръка. Може би и Дорис е била унила и потисната. Във всеки случай двете започнали да се чувстват като сродни души. Измислили начин за общуване. За жалост подробностите не са ми известни. Може би са разговаряли чрез послания, написани на обратно, за да се избегне ефектът на огледалното отражение... или греша? Не знам къде е живеела Дорис — може би магията е различна в нейния свят. А може би ѝ е писнало да слуша как Емили се оплаква от разбитото си сърце. Или пък в нея е дремело латентно зло. Така или иначе един ден подхвърлила, че ако Емили иска любовникът ѝ да се върне при нея, трябва да промени външността си.

Въпреки че всички лежах на моравата, напечена от палецото слънце, внезапно ги побиха ледени тръпки. Дори Куентин знаеше, че използването на магия за промяна на външността не вещае нищо добро. Според всички писмени източници тази материя беше тера инкогнита. Заради нерушимата връзка между лицето на човека и неговата същност (ако щете, неговата душа поради липса на по-точна дума) магията беше невероятно трудна, а резултатът — пагубно непредсказуем.

При постъпването си в „Брейкбилс“ Куентин се питаше защо всички момчета и момичета не се преобразят в красавци и красавици. Наблюдаваше накуцващата Гретхен и изкривената физиономия на Елиът и се чудеше защо не накарат някой да заличи дефектите им по примера на Хърмаяни в „Хари Потър“. В действителността обаче всеки подобен опит завършваше катастрофално.

— Бедната Емили — въздъхна Джанет. — След като си записала заклинанието, на което Дорис я научила през фонтана, тя решила, че е

открила техниката, убягваща на другите. Магията била сложна и изисквала много средства, но Емили вярвала в успеха. След няколко седмична подготовка една нощ се заключила в стаята си и изрекла фаталното заклинание. Според вас как се е почувствала, когато застанала пред огледалото и видяла какво си е причинила? — В неумолимия глас на Джанет прозвучаха нотки на искрено съчувствие. — Аз не мога да си представя. Наистина не мога.

Слънцето бавно клонеше към закат и сенките на дърветата бяха пропъзтели чак до одеялото, разстлано по средата на моравата.

— Вероятно още можела да говори, защото намерила начин да съобщи на младежа, влюбен в нея, че е в беда. Той веднага се отзовал, застанал пред вратата ѝ и след дълги уговорки Емили го пустила в стаята. Храбър е бил този младеж. Сигурно си е изкарал ангелите, обаче не избягал. Тя не му позволила да потърси помощ — по онова време директорка била Дънливи, която щяла да я изключи, без да ѝ мигне окото.

Той ѝ казал да не мърда от стаята и да не предприема нищо повече, за да не влоши още повече положението. Добавил, че ще отиде в библиотеката и ще потърси наръчник за разваляне на магията. Върнал се призори и заявил, че май разполага с необходимото средство. Представям си как са изглеждали. Не били мигнали цяла нощ, седели на малкото легло, заобиколени от осем книги, отворени върху завивките. Той смесил някакви реактиви в голяма купа, взета от трапезарията. Емили облегла на стената жалките останки от челото си и се опитала да запази присъствие на духа. Навън вече се развиделявало, налагало се да побързат. Тя вече не изпитвала нито страх, нито съжаление. Но все още се надявала.

Съвсем различно било душевното състояние на младежа. Съдбата му давала възможност да бъде герой, да спаси Емили и да спечели любовта ѝ. Накратко, сбъдвало се най-съкровено му желание. Не знам точно какво е станало. Може би той най-сетне е разбрал истината — че любимата му е поела ужасяващ риск, но не заради него.

Каквато и да е причината, младежът не бил във форма, необходима за правенето на важна магия. Бил уморен, изплашен и неуверен, пък и сърцето му било разбито. Може би прекалено силно искал да успее. Подхванал заклинанието за възстановяване — по една

случайност знам, че въпросното заклинание е сред най-тайнствените от времето на Ренесанса и отприщва могъщи сили. Накратко, енергията се изплъзнала от контрола му и унищожила тялото му. Пред очите на Емили той се превърнал в синкав огън, надаващ кански писъци. И престанал да съществува.

„Тъкмо за това говореше Фог, когато ме посети в лечебницата след спречкването ми с Пени — помисли си Куентин. — За контролирането на енергията.“

Очевидно другите знаеха какво точно се е случило. Безмълвно се взираха в Джанет, сякаш се бяха вкаменили. Тя продължи да разказва:

— Емили превъртяла. Напълно си загубила разума. Барикадирала се в стаята си и отказвала да пусне когото и да било, докато не се появил любимият ѝ преподавател. В този момент вече целият колеж бил на крак. Не знам какво е изпитвал онзи човек, след като донякъде бил виновен за трагичните събития. Във всеки случай не вярвам да се е гордеел със себе си. Вероятно е бил длъжен да се опита да прогони нечовешкото същество... само че не знам дали е умеел.

Във всеки случай той запазил присъствие на духа и не позволил на никого да влезе в стаята. Възстановил лицето на Емили, макар че едва ли му е било лесно. Каквито и кусури да е имал като човек, сигурно е бил страхотен магьосник, понеже магията, проникнала през фонтана, била много опасна. Но той закръпил в движение Емили и ѝ върнал човешкия облик, макар да съм чувала, че тя вече не била като преди. Не била обезобразена или нещо друго, просто била различна. Може би онези, които не я познавали отпреди инцидента, нямало да забележат промяната...

Накратко, така завършва историята. Дори не мога да си представя какво са казали на родителите на младежа. Говори се, че родителите му също били магьосници, затова вероятно са им съобщили част от истината. Но само малка част.

Настъпи продължително мълчание. Някъде заби камбана, лодка премина по реката. Сянката на дърветата вече прехвърляше половината морава и жегата на късния летен следобед вече не беше така нетърпима.

Алис се прокашля и попита:

— Каква е съдбата на преподавателя?

— Не се ли сецаш? — Джанет не си направи труда да прикрие злорадството си. — Имал е две възможности — да си подаде оставката и позорно да напусне колежа... или да бъде преместен в „Южен Брейкбилс“ в Антарктика. Познайте коя избрал.

— Майко мила! — ахна Джош. — Въпросният преподавател е Маяковски!

— Едва сега разбирам много неща — промърмори Куентин.

— Не е ли справедливо, а? Как мислите? — изкиска се Джанет.

— Какво е станало с Емили Грийнстрийт? — обади се Алис. — Просто е напуснала колежа, така ли? Каква е съдбата ѝ? Нима са я изпратили в обикновен университет?

— Научих, че работи в Манхатън — отвърна Джанет. — Уредили са я със златна служба... нещо, свързано с консултантска дейност в голяма фирма. Ние сме партньори във въпросната компания. Правят се много и сложни магии, за да се скрие, че Емили по цял ден си клати краката и сърфира в интернет. Знаете ли, струва ми се, че частица от нея така и не е превъзмогнала трагедията.

Джанет млъкна. Куентин се загледа в облаците и сякаш бавно се понесе с тях. От виното му се виеше свят, все едно Земята се клатушкаше. Явно и Джош изпитваше същото, защото щом се опита да стане, залитна и се просна на тревата. Изпълнението му беше възнаградено с вяли ръкопляскания. След миг обаче той се изправи, запази равновесие, поклони се и направи салто назад. Приземи се като опитен гимнастик и широко се усмихна:

— Действа! Невероятно, но магията действа! Вземам си думите назад относно викингските шамани. Действа, мамка му!

Магията наистина действаше, но незнайно защо само върху него. Докато приятелите му прибираха в кошница нещата за пикник, той тичешком обикаляше моравата и правеше гигантски скокове.

— Аз съм могъщ викингски боец! Трепери пред мен! Трепери! Силата на Тор и всичките му воители приижда в мен! А-а-а!

— Вижете го само — иронично подхвърли Елиът. — Толкова е щастлив, сякаш ястието, което е приготвил, се е получило като на картинката в готварската книга.

След малко Джош запя с пълно гърло бойния химн на републиканците и тръгна да си търси друга публика, пред която да се фука. Джанет и Елиът се запътиха към Вилата, Алис и Куентин — към

Къщата. Още бяха замаяни от алкохола. Лицата им пламтяха, защото бяха изгорели от слънцето. Куентин вече си беше наумил да си подремне и да пропусне вечерята.

— Този тъпак ще вземе да нарани някого — промърмори равнодушно. — Може би себе си.

— Магията осигурява защита срещу наранявания. Подсилва кожата и костите. Джош може да пробие стена с юмрука си, без да пострада.

— Може би. Във всеки случай сигурно ще се опита.

Алис бе още по-мълчалива от обичайното. Едва когато навлязоха в здрачните алеи на лабиринта, Куентин видя, че лицето ѝ е обляно от сълзи. Сърцето му се вледени.

— Алис! Алис, миличка. — Спря и я обърна с лице към себе си. — Какво ти е?

Тя отпусна глава на рамото му и изплака:

— Защо Джанет разказа тази история? Защо? Защо е толкова гадна?

Куентин се почувства гузен, задето разказът му се беше сторил интересен. Всъщност историята беше потискаща и мрачна. Същевременно готическият ѝ привкус беше неустойимо привлекателен.

— Джанет е глупаво плямпало — промърмори. — Но не е злонамерена.

— Така ли мислиш? — Алис се отдръпна и с опакото на дланите си избърса сълзите си. — Смятам, че го направи напук на мен. Каква съм наивница — вярвах, че брат ми е загинал при автомобилна катастрофа.

— Твоят брат ли? — Тръпки полазиха Куентин. — Не разбирам...

— Беше с осем години по-голям от мен. Нашите ми казаха, че е загинал при катастрофа. Само че Джанет разказваше за него! Сигурна съм!

— Чакай малко... Мислиш, че брат ти е младежът, влюбен в Емили, така ли?

Алис кимна:

— Да, сигурна съм. — Клепачите ѝ бяха зачервени, очите ѝ горяха от гняв и обида.

— Господи! Виж, може би грешиш. Няма начин Джанет да знае какво е станало с брат ти.

— Да, обаче знае — прошепна Алис и отново тръгна по алеята. — Всичко съвпада. Да не говорим, че той... Чарли, си беше такъв — адски влюбчив. Сто на сто се е опитал да спаси Емили. — Тя горчиво се усмихна. — Обикнеше ли някого, и в огъня стъпваше за него.

— Може би Джанет не е знаела. Не се е досетила, че става въпрос за него.

— Тъкмо това се опитваше да внуши на всички! За да не разберете каква отврат е самата тя.

Тази година думата отврат беше на мода в „Брейкбилс“ и всички я употребяваха с повод и без повод. Куентин щеше да продължи да защитава Джанет, но изведнъж нещо му прищрака.

— Затова не те поканиха тук — промълви. — Сега разбирам, че е било заради брат ти.

Тя машинално кимна, но явно го слушаше с половин ухо. Острият ѝ ум правеше дисекция на фактите, наместваше липсващите парченца от кошмарната мозайка.

— Страхували са се да не пострадам и аз прошепна след малко. — Божичко, защо всички освен нас са толкова глупави?

Спряха на няколко метра от изхода на лабиринта под арката, образувана от живите плетове, сякаш искаха да останат още малко в полумрака, сякаш светлината ги плашеше.

— Поне сега знам какво е станало с Чарли — промълви Алис. — И все пак защо тя ни разказа тази история, Куентин? Знаела е, че ще ми причини болка. Защо го направи?

Той поклати глава. Неприятно му беше, че в сплотената им групичка може да възникне конфликт. Искаше му се да намери приемливо обяснение за постъпката на Джанет. Искаше му се всичко помежду им да е като преди.

— Според мен тя ти завивда, защото си по-красива от нея — изтърси най-накрая.

Алис презрително изсумтя:

— Завивда на двама ни, понеже сме щастливи. Открай време е влюбена в Елиът. А той не я обича.

— Какво? Момент така. — Куентин тръсна глава, като че ли така съзнанието му щеше да се избистри. — Защо Джанет желае Елиът?

— Защото не може да го има! — горчиво процеди Алис, без да го погледне. — А тя държи да притежава всичко, абсолютно всичко. Цяло чудо е, че не се е опитала да свали и теб. Да не мислиш, че вече не е спала с Джош?

Излязоха от лабиринта, изкачиха се по стъпалата и застанаха на задната тераса, обсипана с преждевременно опадали листа, и озарена от жълтеникавата светлина, струяща през остъклените врати. Алис избърса лицето си с опакото на дланите си. Куентин машинално ѝ подаде хартиена кърпичка, за да си издуха носа, но мислите му бяха другаде. За пореден път се изумяваше колко загадъчен и невидим е заобикалящият го свят.

Пета година

После дойде септември и останаха само Куентин и Алис. Другите си бяха заминали при първите слани сред вихрушка от опадали листа. Раздялата си бе жива мъка, но подобно на ликьор в коктейл тя беше примесена с още по-осезаемо чувство на облекчение. Куентин искаше отношенията им да са добри, даже съвършени. Обаче съвършенството си е тягостна работа, понеже зърнеш ли най-малкия недостатък, всичко заминава на кино. Съвършенството съставляваше част от митологията на Куентин за „Брейкбилс“, повествование за тамошния му живот, старателно съчинен разказ и благоговейно поддържан като във „Филория и отвъд“. Как би искал не само да го разказва, но и да вярва! Само че му ставаше все по-трудно. В някакъв подземен резервоар се беше натрупало напрежение и накрая всичко гръмна. Дори Куентин със своя безграничен капацитет да си затваря очите за очевидното беше започнал да схваща някои неща. Може би Алис беше права, може би Джанет наистина я мразеше и обичаше Елиът. Може би ставаше въпрос за нещо друго, толкова очевидно, че Куентин не би понесъл директен сблъсък. Така или иначе връзките помежду им се износваха и те губеха вълшебната си способност да се обичат с лекота. А сега, въпреки че никога нямаше да е същото, въпреки че никога нямаше да бъдат заедно по-старому, той поне щеше да запомни всичко, както му изнасяше. Спомените бяха безопасни, навеки запечатани като в кехлибар.

Със започването на семестъра Куентин свърши нещо, което твърде дълго беше отлагал: отиде при директора Фог и призна какво се е случило с Джулия. Фог само се начумери и каза, че щял да има грижата. На Куентин му идеше да го сграбчи за ревера и да го раздруса заради страданията, на които я беше подложил, прецаквайки заклинанията за памет. Опита се да му обясни, че е накарал Джулия да се мъчи по начин, недопустим за живо същество. Фог само го гледаше, без да се помръдне. Накрая Куентин го накара да обещае, че ще приложи разпоредбите максимално в нейна полза. За друго не се сети. На излизане от кабинета се чувстваше по-зле, колкото при влизането.

Докато вечеряше или между занятията се разхождаше по прашните коридори, огрявани от косите лъчи на следобедното слънце, постепенно осъзна, колко малко от другите колежани познава, колко

изолирани са били с Алис през изминалите две години. Сами по себе си всички групи представляваха клики, но Физиците бяха особено сплотени, а сега от тях бяха останали само той и Алис. Все още имаше занятия с другите петокурсници и разговаряше с тях, но знаеше, че вниманието им е насочено другаде.

— Бас държа, че ни взимат за страшни сноби — подхвърли един ден Алис. — Как само страним от тях.

Седяха върху хладния каменен ръб на фонтана, познат като „Змиите“, евтина имитация на „Лаокоон“ в Рим. Змиите удушаваша жреца — отстъпник и синовете му, ала от устните им весело шуртеше вода. Бяха излезли да изпробват една шантава домашна магийка за премахване на петна (от полата на Алис), само че бяха забравили ключовата съставка — куркума, а още не им се прибираше. Беше чудно неделно утро, всъщност почти пладне, а температурата опасно се колебаеше на границата между топло и студено.

— Така ли мислиш?

— А ти?

— Вероятно си права — въздъхна той. — Копелдаци такива! Те са снобите!

Алис замери фонтана с жълъд, който се хлопна в набитите колене на умирация жрец и цамбурна във водата.

— Как мислиш, дали сме такива? Сноби, де? — запита Куентин.

— Де да знам. Не непременно. Май не сме. Нямаме нищо против тях.

— Точно така. Някои са свестни.

— Към някои изпитваме огромно уважение.

— Точно така. — Куентин потопи пръсти във водата. — Е, какво ще кажеш? Да пробваме ли да се сприятелим?

Тя сви рамене.

— Те са единствените магьосници на нашата възраст на континента. Ще бъдат и единствените ни връстници.

Отражението на синьото небе, прорязвано от клоните на дърветата, потрепваше във фонтана.

— Дадено — съгласи се Куентин. — Само че не с всички.

— Кой ти говори за всички? Ще бъдем придирчиви. Пък и не се знае дали те ще искат да се сприятелим.

— Така си е. Е, с кои?

— Има ли значение?

— Разбира се, Лис. — Лис беше умалително от Лисичке, намек за тяхната антарктическа интерлюдия. — Това все пак са хора. Кои?

— Сурендра.

— Дадено. Разбрахме се. Уф, той обаче ходи с оная ужасна второкурсничка. Оная, зъбатата. Дето непрекъснато се опитва да накара хората да танцуват мадригал след вечеря. А какво ще кажеш за Джорджия?

— Може би не бива много да му мислим. Насила хубост не става. Нека се случи от само себе си.

— Добре. — Куентин наблюдаваше как Алис съсредоточено разглежда ноктите си. Понякога изглеждаше толкова красива, че направо не беше за вярване. Чувстваше се безпомощен. Нима тя наистина съществуваше?

— Обаче ти поемаш щафетата. Оставиш ли на мен, нищо няма да излезе. Знаеш ме каква съм патетична.

— Знам те.

Тя го замери с жълъд.

— Не биваше да се съгласяваш.

Ето как двамата излязоха от изолацията си и съгласувано подеха закъсняла кампания по сприятеляване с колегите си, от които лека-полека съвсем се бяха отчуждили. В крайна сметка ключът се оказа не Сурендра или Джорджия, а Гретхен — русото момиче, което ходеше с бастун. Помогна това, че двете с Алис бяха префекти, което едновременно беше източник на гордост и притеснение. Постът почти не вървеше с официални задължения и общо взето представляваше поредният абсурд; инфантилно хрумване, заимствано от системата на английските държавни училища; симптом на англофилството, внедрено дълбоко в институционалната ДНК на „Брейкбилс“. Длъжността се заемаше от четиримата студенти в четвърти и пети курс с най-висок успех, които получаваха сребърна игла във формата на пчела, за да я забодат на сакото си. Отговорностите им се състояха в дреболии като регулиране на достъпа до един надживял времето си телефон с въртяща се шайба, приютен от дървена телефонна будка ветеран. Тя бе натикана под едно стълбище, до което неизменно се виеше опашка от десетина студенти. В замяна префектите имаха

достъп до учителската стая — специална дневна в източното крило, която се заключваше.

Дневната имаше висок прозорец с красива чупка отгоре и барче, винаги заредено със сладникаво лепкаво шери, от което Алис и Куентин насила си пийваха. Мястото беше идеално за секс, ако предварително се споразумееш с другите префекти кога да го ползваш, но последното обикновено не представляваше проблем. Гретхен проявяваше разбиране, тъй като самата тя си имаше гадже, а третият префект беше едно популярно момиче на име Беатрис, с щръкнали руси кичури, което никой не смяташе за особено умно, преди да получи този пост. Беатрис така или иначе не използваше стаята. Но четвъртият префект се извъди не кой да е, а Пени.

Съобщението, че Пени е назначен за префект, предизвика такава всеобща изненада, че това беше тема за разговори до края на деня. Куентин не беше разменил и две думи с него след прочутото им стълкновение, нито го беше потърсил. От онзи ден нататък Пени се превърна в самотник, в призрак, което не беше лесно в малък колеж като „Брейкбилс“, но на Пени му идеше отръки. Вървеше бързо по коридорите с очи, изцъклени на кръглото му като палачинка лице, в стола на две на три изгълтваше храната си, правеше дълги разходки, следобедите се усамотяваше в стаята си, лягаше си рано, ставаше призори.

Никой нямаше представа какво друго върши. Когато студентите бяха разпределени в групи по специалността си в края на втората година, Пени не беше зачислен никъде. Носеше се слух, че кандидатствал за толкова тайнствена и причудлива наука, че тя не се вместила в стандартните схеми. За всеки случай до името му в официалния списък Фог просто беше поставил „независим“. След това Пени рядко се вясваше на лекции, а когато въобще си покажеше носа, се спотайваше мълчаливо в дъното на залата с ръце в джобовете на овехтелия си блейзър. Не задаваше въпроси, не си водеше записки. Създаваше впечатлението, че знае неща, неизвестни на другите. Понякога го забелязваха в компанията на Ван дер Веге, под чието ръководство уж се занимавал интензивно.

Дневната на префектите ставаше все по-важна за Куентин и Алис, защото тяхното старо светилище, Вилата, вече не бе неприкосновено. На Куентин не му беше хрумвало, че миналата година

по чиста случайност никой не е бил разпределен към Физиците и така се е запазила целостта на тяхната малка клика. Но в края на предишния семестър цели четирима изгряващи третокурсници бяха разпределени към физиците и въпреки че отвсякъде изглеждаше нередно, сега имаха право над Вилата, колкото Куентин и Алис.

Постараха се да бъдат великодушни. През първия ден на занятията търпеливо изчакаха в библиотеката новците да минат през ритуала и да нахълтат във Вилата. Задълбочено обсъдиха какво да поднесат на колегите си и накрая се спряха на едно доста прилично шампанско и — понеже не искаха да бъдат егоисти, макар че се чувстваха точно такива — на неприлично скъпо блюдо с хапки от скариди и хайвер.

— Яко! — възкликваха новите Физици, докато един по един се промъкваха вътре. Пулеха се на интериора. Разглеждаха разните джунджурии, пианото, шкафът с клонките, наредени по азбучен ред. Изглеждаха невъзможно млади. Куентин и Алис си побъбриха с тях за туй-онуй, мъчейки се да проявят духовитост. Третокурсниците насядаха на дивана и на бърза ръка си изпиха шампанското, шавайки нервно — като деца. Любезно се поинтересуваха от картините и библиотеката. Можело ли да се изнасят книги за вкъщи? Вярно ли е, че го имало първото издание на „Елементарната Аркана“, написана от ръката на самия Псевдо-Дионисий? Вярно. А кога била построена Вилата? Вярно ли? Преди цяла вечност!

После вкупом изчезнаха в билиардната. Не проявиха особено желание да си имат придружители, а Куентин и Алис не проявиха особено желание да ги виждат отново. С напредването на вечерта се разнесоха звуците от юношески съвкупления. За Куентин и Алис стана очевидно, че са останки от предишна ера. Бяха изминали пълен кръг. Отново бяха аутсайдери.

— Чувствам се като някой стар доцент — оплака се Куентин.

— Вече им забравих имената — отвърна Алис. — Все едно са четворка близнаци.

— Хайде да ги номерираме. Ще ги излъжем, че е традиция.

— И ще започнем да бъркаме номерата. Направо ще ги направим на маймуни. Или пък ще кръстим всички „Денис“.

— Даже момичетата ли?

— Предимно момичетата.

Посрѣбвах си от топлото изветряло шампанско. Напиваха се, само че на Куентин не му пукаше. От съседната стая долетя дрънченето на строшен кристал — вероятно чаша за шампанско — а след малко се чу звукът от отварянето на прозореца и някой взе да повръща.

— Проблемът — изфилософства Куентин — е, че когато пораснеш, непорасналите индивиди вече не те кефят.

— Да му бяхме драснали клечката на това място — увеси нос Алис. Питието ги хващаше. — Трябваше да излезем последни, да му дръпнем една факла и да се отдалечим на фона на пламъците: като на кино. Краят на една ера. На една епоха. Кое? Ера или епоха? Каква е разликата?

Куентин не знаеше. Замаяно си помисли, че трябва да намерят ново убежище. Тук не можеха да останат повече. Не можеха да вървят назад, а само напред.

— Дали и ние сме били такива? Като тези хлапетии?

— Като нищо. Даже и по-зле. Как ли са ни изтърпели останалите.

— Права си. Права си. Уф, а бяха къде-къде по-свестни от нас.

Куентин не се прибра у дома през зимната ваканция. Около Коледа — Коледа в реалния свят — проведе с родителите си обичайния разговор за необичайната програма в „Брейкбилс“, свит в телефонната будка под стълбището, опрял крак в дървената ѝ врата. А когато се зададе Коледата в „Брейкбилс“, в реалния свят беше месец март и чудо голямо, като не се прибереш. Ако го бяха помолили — примерно ако бяха казали, че са се затъжили да го видят или че ще се разочароват не ги ли навести — сигурно щеше да отстъпи. Начаса щеше да се подаде на увещанията им. Но както винаги те се вълнуваха от други неща много по-силно отколкото от поредната кратка среща със сина си. Вместо това отиде да гостува на Алис. Идеята беше нейна, макар Куентин да не бе сигурен защо го покани, при положение че перспективата ѝ навяваше самоубийствени възжеления.

— Откъде да знам, бе! — тросна му се тя, когато я попита. — Гаджета сме, видя ми се нормално.

— Не е речено, че трябва да дойда. Ще си измисля, че имам някаква курсова работа. Ще те видя през януари.

— Не ти ли се идва? — нададе вой тя.

— Разбира се, че ми се идва. Иска ми се да видя откъде си. Родителите ти да знаят кой съм. Бог ми е свидетел, че няма да те заведа при нашите.

— Добре. — Не личеше тревогата ѝ да е поотслабнала. — Обещавах ли да ги намразяш колкото мен?

— Може би повече от теб.

Отварянето на порталите открай време си беше сложна и отегчителна процедура. Огромен брой възпитаници на „Брейкбилс“, помъкнали багажа си, неминуемо образуваха нестройна редица в студения коридор с дъбова ламперия към главната дневна, където Ван дер Веге отговаряше за разпределението им. Всички изпитваха облекчение, че сесията е приключила, и чакането неизменно биваше съпътствано от ръчкане, бутане, пищене и разни пиротехнически магийки. Куентин и Алис чакаха един до друг с натъпканите си чанти — тържествено и мълчаливо. Куентин се беше постарал да изглежда максимално прилично, въпреки че почти не му бяха останали дрехи, които да не са част от униформата му.

Знаеше, че Алис е от Илинойс и че Илинойс е някъде на запад, но не би могъл да посочи точното местоположение на щата в радиус от хиляда километра. Като се изключи една ваканция в Европа в прогимназията, не беше мърдал от Източното крайбрежие. Образованието в „Брейкбилс“ с нищо не бе подобрило познанията му върху география на Америка. Накрая стана така, че пак не видя нищо от Илинойс.

Ван дер Веге настрои портала да се отвори директно в преддверието на къщата на Алис. Каменни стени, равен мозаечен под, вратички от всички страни. Точно беше пресъздадено традиционно жилище на буржоа от древен Рим. Звукът ехтеше като в църква. Все едно си прескочил червеното кадифено въже в музея. Магията се предаваше от поколение на поколение в повечето семейства — в това отношение Куентин беше изключение — и майката, и бащата на Алис бяха магьосници.

— Добре дошъл в къщата, която времето е забравило да забрави — нацупи се изгората му и изрита чантите си в ъгъла.

Поведе го за ръка по обезпокоително дългия мрачен коридор към една дневна с възглавнички и твърди канапета, наслагани в шантави комбинации. В средата шуртеше скромно фонтанче.

— На всеки няколко години татко променя всичко. Занимава се предимно с архитектурна магия. Когато бях малка, стилът беше барок — златни брави до насита. Беше кажи-речи хубаво. Обаче с японските хартиени паравани се чуваше всичко. После на мода излезе Франк Лойд Райт с „Фолингуотър“, докато на мама кой знае защо не ѝ писна да живее в плесенясала ферма. Известно време пребивавахме в голям стар ирокезки вигвам с пръстен под. Стени нямаше. Голям купон беше. Едва измолихме татко да направи тоалетна. Той май сериозно смяташе, че ще го гледаме как ходи по голяма нужда в някаква си дупка. Съмнява ме, че индианците са го правели, по-скоро е било татково нововъведение.

Алис се тръшна върху коравото канапе, облицовано с изкуствена кожа, разгърна книга и потъна във ваканционното си четиво.

Куентин разбираше, че понякога е по-добре да изчака мрачните ѝ периоди да преминат от само себе си. Всеки има идиопатична реакция към дома на своето детство. Затова следващия час се мота из помпейското буржоазно жилище, фрашкано с порнографски фрески. Беше автентично до степен на вманиаченост освен тоалетните, които очевидно бяха компромис. Даже вечерята, сервирана от три одушевени дървени марионетки, които се движеха с потракването на влакова композиция, бе отблъскващо историческа: телешки мозък, папагалски език, печена змиорка, поръсени с чер пипер дотолкова, че не можеха да се ядат — ако изобщо са ставали за ядене. Добре, че имаше вино на корем.

Бяха стигнали до третото блюдо — свинско шкембе на пещ с плънка — когато някакъв нисък възпълен червендалест мъж се появи на прага. Носеше захабена тога, сивееща като непран чаршаф. Не се бе бръснал от няколко дни и тъмнеещата му четина се простираше надолу по шията, а малкото му останала коса плачеше за ножица.

— Ave atque vales! — гръмко оповести той и направи римски поздрав, който всъщност не се отличаваше от хитлеристкия. — Добре дошли в domus-a на Danielus! — Гримасата му загатваше, че ако смешката не се е получила, то зрителите са виновни.

— Здравсти, тате. Да те запозная с приятеля ми Куентин.

— Здравейте. — Куентин се изправи. Беше опитал да се храни полегнал като римляните, само че се оказа по-трудно, отколкото

изглеждаше, и гърбът му се бе схванал. Бащата на Алис раздруса ръката му.

— Наистина ли ги ядете тия простотии?

— Не знаехме, че има друго. Мама къде е?

— Кой ли да знае? — Опули очи, все едно изправен пред нечувана мистерия. — Последно я видях да работи по композиция.

Бодро изприпка в стаята — сандалите му изшляпкаха по каменните плочи — и си наля вино от гарафата.

— И кога беше това? През ноември?

— Не ме питай. Изгубих ориентация за времето.

— Защо не вземеш да сложиш прозорци, татко? Много е тъмно.

— Прозорци ли? — Той отново опули очи, явно му беше привично. — Говориш за някаква варварска магия, за която ние, благородните римляни, не знаем нищичко!

— Сътворили сте чудеса тук! — подмаза се Куентин. — Изглежда съвсем автентично.

— Благодаря! — Бащата на Алис пресуши бокала, наля си още вино и се тръсна на едно канапе, като междуременно успя да се залее с пурпурната течност. Върху голите му прасци — пухкави и тебеширенобели — черните косми стърчаха в статично удивление. Куентин се запита дали в красивата Алис има генетична информация от тази особа.

— Три години я тъкмих тази къща. Три години. И да ти кажа ли честно? Втръсна ми след два месеца. Храната не мога да я ям, тогата ми се омърля за нула време, а от тия сандали ми падна напречният свод на стъпалото. Какъв е смисълът на живота ми? — Той го погледна разярено, сякаш действително очакваше отговор, а Куентин го криеше от него. — Ще ми каже ли някой, моля? Защото хал хабер си нямам!

Алис изглежда яростно баща си, все едно току-що беше утрепал кученцето ѝ. Един протяжен миг тримата седяха в мълчание, после мъжът се изправи.

— Грациас — и лека нощ!

Преметна през рамо шлейфа на тогата и си излезе. Марионетките изтракаха по каменния под, докато попиваха разлятото вино.

— Това е баща ми! — шумно обяви Алис.

Ако не друго, къщата беше тиха и заредена с римско вино — сладко, но затова пък пиво. Освен това разполагаха с уединение — с Алис делеха една спалня, без нейните да ги е грижа. Баща ѝ беше издълбал грамадни просторни римски бани под земята, които бяха изцяло на тяхно разположение. Всяка божа сутрин двамата се боричкаха по цял час: единият се опитваше да натика другия във врящия калдарий и ледения фригидарий — и двата еднакво непоносими, а сетне киснеха голи в тепидария — зала с топла вода.

В течение на две седмици Куентин зърна майката на Алис точно един път: тънка и върлинеца, с тясно лице и суха русолява коса, прибрана на тила. Тя добросъвестно го просвети в своите изследвания върху музиката на феите, която била предназначена за мънички камбанки и недостъпна за ушите на човешките същества. Цял час му чете лекция, без той да гъкне и без тя нито веднъж да го попита какво търси в нейната къща. По някое време едната ѝ гърда се изплъзна от накриво закопчаната на голо жилетка; тя я прибра, без ни най-малко да се притесни. Куентин доби впечатлението, че от доста време не е разговаряла с когото и да е.

— Малко ме тревожат твоите родители — каза той на Алис същия следобед. — Като нищо може да са луди за връзване.

Бяха се прибрали в спалнята на Алис, където лежаха по халати на нейното грамаданско легло и зяпаха мозайката на тавана: Орфей пее на овен, антилопа и цял рояк прехласнати птички.

— Така ли?

— Алис, според мен си даваш сметка, че са малко... смахнати.

— Сигурно. Накратко, мразя ги, но те са ми родители. Не ги виждам като луди, а като нормални хора, които умишлено се държат така, за да ме тормозят. Казвайки, че са душевно болни, само ги оправдаваш. Помагаш им да избягат от правосъдието. Така или иначе мислех, че може да ги намериш за интересни. Знаем колко се въодушевяваш, стане ли дума за магия. Voila, ето ти двама магьосници от бранша. Да са ти честити.

— За всеки случай виждам откъде си придобила комуникативните си умения.

— Не знаеш какво е да отраснеш в магьосническо семейство.

— Вярно, бе, не знаех, че се налага да носиш тога.

— Точно там е проблемът, Куентин. Не се налага да правиш каквото и да било. Тъкмо това не ти е ясно! Освен преподавателите не познаваш никакви възрастни магьосници. Можеш да се занимаваш с каквото ти скимне — нищо няма значение. Пълна пустота. Ако не искаш да изперкаш напълно, трябва да откриеш към какво да се привържеш истински. Мнозина магьосници така и не откриват такова нещо.

Гласът ѝ беше странно настоятелен, почти гневен.

— Твоите родители също.

— Също, въпреки че имаха две деца, което им осигуряваше минимум две добри възможности. Е, сигурно щяха да се привържат към Чарли, но заедно с него загубиха всякакви ценностни ориентири.

— Нали майка ти се занимава с оркестри за... феи? Изглежда, сериозно е задълбала в тази област.

— Само дразни татко. Кой знае дали такива оркестри изобщо съществуват.

Алис се претърколи отгоре му и го възседна, затискайки с длани раменете му, което ѝ придаде авторитетния вид на богиня, надвесила се от небесата. Косата ѝ се спусна към лицето му като блестяща завеса и го погъделичка.

— Обещай ми, че никога няма да станем като тях, Куентин. — Носовете им почти се докосваха. Тялото ѝ го възбуждаше, но лицето ѝ бе сърдито и сериозно. — Въобразяваш си, че ще търсиш змейове, ще надвиваш злото и тем подобни като във Филория. Знам, че това ти се върти в главата. Но още не си разбрал. Там няма нищо. И тъй, обеща ми, че никога няма да станем хора с глупави хобита, за които никой не дава пукната пара. Че няма по цял ден да се занимаваме с безсмислици, да се ненавиждаме и да чакаме да умрем.

— Брей, трудно е да ти угоди човек. От мен да мине. Обещавам.

— Не си правя шегички, Куентин! Ще бъде много по-трудно, отколкото си мислиш. Те даже не знаят. Имат се за щастливи. Което е най-лошото.

Тя развърза долницето на пижамата му и го смъкна надолу, втренчена в очите му. Халатът ѝ се беше разтворил на кръста, а под него не носеше нищо. Куентин чувстваше, че му е предала важна информация, но не проумяваше каква. Пъхна ръце под халата ѝ, погали

я по гладкия гръб. Налетите ѝ гърди се търкаха в неговите. Тази магия щеше да ги съпътства винаги. Тогава...?

— Може би са щастливи. Може би просто са си такива.

— Не, Куентин. Не са. — Пръстите ѝ стиснаха до болка косата му. — Боже, толкова си дете понякога.

Движеха се в синхрон и пъшкаха. Куентин беше проникнал в нея и вече не говореха. Само Алис повтаряше:

— Обещай ми. Обещай ми. Само ми обещавай.

Изричаше го с гневна настоятелност, непрекъснато, сякаш той ѝ се опъваше, сякаш в този момент не би склонил на нищо.

Дипломиране

В определен смисъл ваканцията се оказа почти катастрофа. Не излизаха навън, като се изключат две-три разходки (с бодро темпо) из мразовитите полета до града — тъй равни и пусти, та не ги напусна усещането, че ей сега ще пропаднат в обширното бяло небе. Но в други отношения беше свършено. Алис и Куентин се сблизиха. Той разбра защо тя е такава, каквата е. Нито веднъж не се скараха. В сравнение със страшния пример, който представляваха нейните родители, те се чувстваха млади, романтични и страстно влюбени. След първата седмица приключиха с всички домашни и бяха свободни да мързелуват. Като изтече и втората седмица, вече бяха готови за последния си семестър в „Брейкбилс“.

От миналото лято почти не се бяха чували с другите приятели. Куентин беше любопитен какво става в света отвън, обаче беше схванал, че Елиът, Джош и Джанет сега са заети да се изкачват до невъобразимо ново равнище — много над „Брейкбилс“, както „Брейкбилс“ беше много над Бруклин или Честъртън.

От съобщеницата им, които пристигаха от дъжд на вятър, беше стигнал до извода, че живеят заедно в манхатънски апартамент. Единственият що-годе свестен кореспондент се оказа Джанет, която на всеки няколко седмици изпращаше евтина картичка със снимка на Ню Йорк. Пишеше с главни букви, а с пунктуацията се ограничаваше до минимум:

„МИЛИ К & А
МИНАЛАТА СЕДМИЦА ХОДИХМЕ В
ЧАЙНАТАУН ДА ТЪРСИМ БИЛКИ, ЕЛИЪТ КУПИ
СБОРНИК МОНГОЛСКИ ЗАКЛИНАНИЯ НА
МОНГОЛСКИ ВИКА ЧЕ МОЖЕ ДА ГО ЧЕТЕ СПОРЕД
МЕН Е МОНГОЛСКО ПОРНО. ДЖОШ КУПИ ЗЕЛЕНО
КОСТЕНУРЧЕ КРЪСТИ ГО ГАМЕРА НА ЧУДОВИЩЕТО.
ПУСКА СИ БРАДА ДЖОШ, НЕ ГАМЕРА. ВИЕ ПИЧОВЕ
(остатъкът едва се четеше, нахлувайки вертикално в
мястото за адреса) ТРЯБВА ДА ДОЙДЕТЕ БРЕЙКБИЛС Е
МАЛКО, МАЛКО ЕЗЕРЦЕ А НЕ Е ОКЕАНЪТ А ЕЛИЪТ

СЕ НАЛИВА С ЧАЙ КАТО РИБА СПРИ ЕЛИЪТ СПРИ,
ЧЕ ТЕ УТРЕПВАМ... АЙДЕ ЧАО (нечетливо)
МНОГО ЛЮБОВ
Дж.“

Въпреки големия отпор, а може би именно заради него, директорът Фог записа „Брейкбилс“ в международен турнир по уелтърс и Куентин за пръв път пътува до задморски магически университети, макар че от тях виждаше само игрищата и чат-пат столовата. Сред мъгливите Карпати турнирът се провеждаше в изумруденозеления двор на средновековен замък, а игрището сякаш бе изсечено в безкрайните аржентински пампаси. На остров Ришири до северното крайбрежие на Хокайдо се състезаваха на най-прекрасното поле, което Куентин бе виждал. Съвършено еднаквите пясъчни квадрати бяха ослепително бели. Тревните квадрати имаха цвета на зелен лимон и всяко тревно стръкче беше 12 мм. Водните квадрати димяха злоещо в мразовития въздух. Хуманоидни маймуни потресаващо ги гледаха как играят, овесени на шаващи борове, а розовите им лица, обрамчени от снежнобяла козина, се чумереха.

Световната обиколка на Куентин свърши неочаквано, когато за голям срам на професор Фог отборът на „Брейкбилс“ загуби всичките си шест мача от първата серия и изпадна от турнира. Броят записани загуби стана легендарен, когато и съревнованието на победените бяха сразени на родна почва от паневропейския тим, предвождан от една люксембургска мацка трепач, по която Куентин и другите момчета (плюс някои момичета) моментално хлътнаха. Сезонът по уелтърс свърши в последния ден на май и изведнъж, приключил с безсмисления фарс, Куентин се взря в края на учението в „Брейкбилс“ през опасно тънката пролука от два месеца. Все едно беше вървял из огромен блестящ град, а се е оказало, че го е извървял целия и му остава само една къса улица.

Сега и най-маловажните подробности му се струваха от значение. Изпълваше го носталгия. Имаше го обаче и обратния момент: „Брейкбилс“ му втръсваше жестоко, ставаше му криво и клаустрофобично, изпитваше отчаян напор да се махне. За четири години кажи-речи не беше излизал от кампуса. Това си беше

ексклузивен магически затвор. Оле-ле, та той носеше ученическа униформа! По същество беше прекарал още четири години в гимназията! Студентите говореха за „Брейкбилс“ с превзето британско произношение, придобито от безброй гласови упражнения, все едно току-що се връщаха от стипендия в чужбина и държаха всички да узнаят това. Да не говорим за манията по кръщаване. Във всички стаи имаше едно и също бюро, което навярно е било поръчано на едро през втората половина на деветнайсети век. То бъкеше от чекмеджета, чекмедженца и отделения и всяко едно от тях носеше своето незаменимо безценно име. Чуеше ли нещо за „Мастилената пукнатина“ или „Ушенцето на старика директор“, Куентин се блещеше на Алис. „Господи, тия сериозно ли? Я да се махаме от тук!“

Само че къде точно щеше да се махне? Не беше прието да се паникьосваш и да си даваш зор заради предстоящата криза на дипломирането, но всичко след това му се струваше опасно неясно и недомислено. Преследваха го отегчените размъкнати призраци на родителите й. Какво щеше да прави? Какво точно? Всичките му житейски амбиции се сбъднаха в деня, в който го приеха в „Брейкбилс“ и той се мъчеше да си формулира нови. Това не беше Филория, където да поведеш вълшебна война. Нямаше Наблюдателка, която да намериш, голямо зло, което да надмогнеш, а без това всичко изглеждаше толкова банално и изтъркано. Никой не би дръзнал да го заяви, но световната магическа екология страдаше от сериозен дисбаланс: прекалено много магьосници, недостатъчно чудовища.

По-лошо: май единствено той се притесняваше от това. Множество студенти вече активно се свързваха с официалните магически организации. Сурендра опяваше на всеки, готов да го изслуша, за консорциум от магьосници — още не беше получил отговор, но хранеше пълната увереност, че стажът му е в кърпа вързан — там прекарвали времето на ниво суборбита, оглеждайки се за заблудени астероиди, засилено слънчево лъчение и други потенциални заплахи от планетарен мащаб. Немалко студенти се ориентираха към научна дейност. Алис се беше премерила в една следдипломна програма в Глазгоу, въпреки че мисълта за раздяла не ги блазнеше; не ги блазнеше и Куентин да се помъкне безцелно след нея в Шотландия.

Считаше се за шик да минеш в нелегалност, да се внедряваш в правителства и техните спецслужби, за да влияеш задкулисно върху

делата на истинския свят с магия. Някои хора посвещаваха години от живота си на тази цел. Съществуваха още по-новаторски пътища. Неколцина магьосници — особено илюзионистите — се нагърбваха с мащабни арт проекти: дирижираха северното сияние и прочее вълшебства, които отнемаха години, за да имат нямат публика от един човек. Други сееха глобални конфликти с произволно избрани тактически цели и обекти, колкото да си намират занимавка: чародеи срещу чародеи, отборно и индивидуално в як тупаник. Играеха без предпазители и от дъжд на вятър някой биваше убит. Но това беше тръпката.

И тъй нататък — всичко звучеше ужасяващо правдоподобно. Отвсякъде се надпреварваха да му обещават и гарантират богато на предизвикателства бъдеще, в което ще може да се реализира. Защо тогава неистово търсеше друг път? Защо все още жадуваше велико приключение? Давеше се, защо се дърпаше, когато някой му подадеше сламка или ръка да му помогне? Преподавателите му изобщо не изглеждаха разтревожени, защо той да се терзае?

Междувременно с Алис залягаха над задължителната курсова работа с гаснещ ентузиазъм. Алис се опитваше да изолира индивидуален фотон и да го застопори, прекъсвайки движението му със скоростта на светлината. За тази цел сглоби сандъче от дърво и стъкло и го постави в адски сложен сферичен възел от сияйна индигова магия. Но накрая никой не беше сигурен дали фотонът е там, или не, а не изнамериха и начин да го докажат с категоричност. Насаме Алис призна пред Куентин, че тя самата не е сигурна и искрено се надява, че изпитната комисия ще реши едното или другото, защото полудявала. След седмица дребнави спорове, които не решиха нищо, гласуваха да пишат на Алис положителна оценка и да забравят въпроса.

За своя проект Куентин планираше да полети до луната и обратно. Правеше си сметката, че ще стигне там за няколко денонощия, а след антарктическото приключение беше станал бетон в заклинанията за телесна топлина. (Макар че те не му бяха по специалността. Неговата си специалност просто я беше зарязал.) Освен това идеята беше обагрена от романтично-лиричен привкус. Едно горещо и влажно пролетно утро Алис, Гретхен и неколцина подлизурковци от новите Физици дойдоха на Океана да го изпратят.

Предпазните заклинания образуваха около него прозрачен мехур. Звучите се деформираха, зелената морава и усмихнатите доброжелателни лица се смениха с лъчиста синя сфера.

Шест часа след като беше тръгнал на път, гърлото му изведнъж се стегна и пирони пронизаха тъпанчетата му. Още малко и очите му щяха да изскочат. Беше се унесъл и импровизираният космически мехур започваше да се разпада. Заразмахва ръце като въодушевен диригент и въздухът отново се уплътни и стопли. Само че той не можа да се успокои и се разтресе от хрипков истеричен смях. Нима имаше по-голяма безсмислица, за която да си рискуваш кожата? Един господ знае, колко междузвездна радиация беше попил. Космосът е пълен с миниатюрни гневни частици.

Обърна курса. Обмисли дали да не се скрие за няколко дена, а после да излъже, че е отишъл на Луната. Лека-полека се успокои. Все едно преглътна коктейл с доста щедри части облекчение и срам. Светът отново се показва под него: разчленената крайбрежна ивица, синята вода, плътна като кован метал, размаханата лапа на малкия полуостров Кейп Код.

Най-мъчително се оказа слизането в голямата зала същата вечер: подранил с два дена, със свенлива усмивка на червеното като домати лице, която показваше, че се е издънил. След вечеря зае ключа на Алис и отиде да си ближе раните в стаята на префектите, където се настани пред затъмнения прозорец и препи с шери. Представяше си как река Хъдсън тече в мрака — ленива и придошла от студените пролетни дъждове. Алис учеше в стаята си. Всички спяха освен някакви купонджии в западното крило. След като се разкисна от самосъжаление и алкохол, а зората заплашваше да връхлети всеки миг, Куентин предпазливо се върна в спалнята си, плетейки крака по витото стълбище, където някога беше стаята на Елиът. На излизане беше присламчил бутилката с шери и чат-пат отпиваше направо от нея.

Опиянението му се превръщаше в махмурлук — тази неврологична алхимия, която обикновено се осъществява по време на сън. Течността се плискаше в стомаха му. Хората, които беше предал, изпълзяха от едно мрачно кътче на съзнанието му. Неговите родители. Джеймс. Джулия. Преподавателя Марч. Аманда Орлоф. Даже мъртвия възрастен господин — как му беше името? — с когото трябваше да

проведе събеседването за Принстън. Те всички го гледаха безучастно. Нямахше защо да си хабят презрението.

Светна лампата и се отпусна на леглото. Няма ли магия за лично щастие? Сигурно някой е измислил. Защо ли не я преподаваха? Дали не беше в библиотеката — летяща книга, пърхаща досами ръката ти, пляскайки с криле в някой висок прозорец? Дали не беше тайното откровение на Мартин Чатуин, момчето, което избягало във Филория и никога не се завърнало на този окаян свят? Куентин зарови пламналото си охлузено лице в хладната възглавница и зарида, сякаш сърцето му се късаше.

До дипломирането оставаха само две седмици. Занятията постепенно замираха. Лабиринтът се къпеше в искряща зеленина. Въздухът беше пълен с пърхащи едnodневки, а по реката се носеше платноходка във формата на сирена, пълна с блаженстващи студенти, които хващаха тен. Всички приказваха колко велико щяло да бъде само да купонясват, да спят до късно и да експериментират със забранени заклинания. Току се споглеждаха, прихваха, тупаха се по гърба или клатеха глави. Погаждаха си номера. В спалното помещение се разиграха последните дни на Помпей. Някой измисли нова игра със зар и вълшебно огледалце, която в общи линии представляваше версия на стрийп покера. Предприемаха се последни отчаяни опити да преспиш с тайния обект на безнадеждните си възжеления.

Церемонията по дипломирането започна в шест следобед. В трапезарията беше организиран банкет с единайсет блюда. Деветнайсетимата абсолвенти се споглеждаха със страхопочитание, чувствайки се самотно зад дългата празна маса. Поднесоха им червено вино от бутилки без етикети, а Фог обясни, че било от грозде, отгледано в лозето на „Брейкбилс“. По традиция цялата реколта се изпивала от абсолвентите — трябвало, дебело подчерта Фог, отправяйки злокобен намек какво ще се случи, ако дори една бутилка остане неизконсумирана. Виното беше възкисело каберне совиньон, обаче младежите го изпиха жадно на големи глътки. Вдигнаха се наздравици в памет на Аманда Орлоф, а чашите бяха строшени в камината — да не би някой да вдигне с тях тост по по-маловажен повод.

По време на хапките със сиренето и кашкавала им подариха игла със сребърна пчела, сходна с тази на префектите — на Куентин не му

стигаше въображение да си представи случай, където ще е прилично да си я сложи — и тежък железен ключ с два зъбеца, с който можеха да се върнат в „Брейкбилс“, ако се наложи. Чеймбърс им сервира скок. Куентин никога не беше пил скок. Наклони чашката си, гледайки как светлината се носи през загадъчната кехлибарена течност.

Невероятно беше една течност да има вкус едновременно на огън и дим.

Наведе се към Джорджия и взе да ѝ обяснява този пленителен ребус, но Фог се изправи от почетното си място със странна тържественост, отпрати Чеймбърс и помоли абсолвентите да го последват долу.

Това им дойде изневиделица. „Долу“ означаваше мазето, където Куентин почти не беше стъпвал — само веднъж-дваж, за да гепи силно желана бутилка вино или когато с Алис отчаяно копнееха за усамотение. Но ето, че Фог поведе разхайтеното си стадо абсолвенти през кухнята, в килера и оттам — по едно прашасало стълбище. Озоваха се в мрачното студено мазе.

Атмосферата изобщо не беше купонджийска. Умълчаха се. Подът беше каменен, таванът — нисък и сводест, а неравните неизмазани стени поглъщаха звука. Припевът на традиционната Брейкбилска песен — кахърно парче със заглавието „Префект с дефект“ — секна. Носеше се улегналата, ала не неприятна миризма на влажна почва.

Фог спря до нещо като наблюдателен отвор, издълбан в пода. Пиринченият му похлупак беше гъсто гравирани с калиграфски знаци. Странно, блестеше като новоизсечена монета. Директорът взе някакъв тежък лост и с усилие повдигна пиринчения диск. Беше дебел пет сантиметра и трима абсолвенти едва го претърколиха встрани.

— След вас — запъхтяно ги подкани директорът и величествено посочи мастиленочерната дупка.

Куентин се вмъкна първи. Вцепенените му от скоча крака се натъкнаха на желязно стъпало. Все едно се спускаше в топъл нефт. Стълбата ги отведе в камера, достатъчно голяма деветнайсетимата да се наредят изправени в кръг. Чуха как Фог връща похлупака обратно. Той слезе последен и бутна стълбата, която се сгъна автоматично. Тишината беше абсолютна.

— Тъкмо сме набрали инерция, няма смисъл да я губим. — Фог запали свещ и измъкна две бутилчици с бърбън, които подаде на кръга. Нещо в жеста му подразни Куентин. В „Брейкбилс“ употребата на алкохол беше позволена в определени количества — макар и солидни количества — но това идваше в повече.

Е, нали беше абсолвентският им бал. Бяха големи хора. Връстници, които си поркаха заедно. Посред нощ, в тайна подземна тъмница. Куентин отпи и предаде нататък бутилката. Директорът запали още свещи в пиринчени свещници, образувайки кръг в техния кръг. Бяха най-много на петдесет метра под земята, но все едно се намираха на цял километър в недрата ѝ, живи погребани, забравени от света.

— В случай че се чудите — подхвана Фог, — тук сме, за да излезем от защитния кордон на „Брейкбилс“. Това е магическа бариера, която се разпростира във всички посоки от централното здание. Месинговият похлупак, който отместихме, беше вход през нея. — Тъмнината моментално погълна думите му. — Изнервящо, а? Но пък уместно, тъй като, за разлика от мен вие ще живеете вън. Години наред сме водили абсолвентите тук, за да ги плашим с истории за призраци. Във вашия случай това е излишно. Лично се убедихте каква деструктивна мощ обладават някои магически същности. Надали ще видите такива ужасии, каквито ни сполетяха тук в деня на Звяра. Ала помнете, че този ден може да се повтори. Особено онези, които бяха в аудиторията тогава, завинаги ще носят белег. Никога няма да забравите Звяра, а бъдете сигурни, че и той няма да ви забрави.

Ще ме прощавате, ако ви назидавам, но това е последният ми шанс да ви дръпна една лекция.

Куентин седеше срещу Фог в кръга — всички бяха насядали на гладкия под. Двете бутилки едновременно стигнаха при него и той отпи юнашки от всяка.

— Понякога се питам дали на човека наистина му е било писано да открие магията — разприказва се директорът. — Не ви ли се струва прекалено съвършено? Ако животът ни учи на нещо, то е, че само желание не стига. Лозето не иска молитва, иска мотика. Езикът е строго разграничен от реалността, която е своенравна и непреклонна, и не се интересува какво мислиш или говориш за нея. Вие се спогаждате с нея и си живеете живота.

Малките деца не го знаят. Магическо мислене, така го е наричал Фройд. Научим ли се да мислим другояче, преставаме да бъдем деца. Разделението, дума — предмет е незаменим факт, върху който се гради животът ни на възрастни.

Но в разгара на магията тази граница се размива, пропуква се. Дума и предмет преливат едно в друго и се спояват. Езикът се омешва със света, който описва.

Понякога чувствам, че попадам на неизправност в системата, а вие? Късо съединение? Грешка в категорията? Непонятна гайка? Възможно ли е магията да е познание, от което е по-добре да се отречем? Кажете ми: може ли човек, който прави заклинания, да порасне истински?

Той замлъкна. Никой не отговори. Какво да кажат, дявол го взел? Пет години се обучаваха, сега ли намери да ги хока?

— Развил съм една теорийка, която ще изложа тук с ваше съгласие. Какво според вас ви прави магьосници? — Пак последва мълчание. Фог вече навлизаше в територията на риторичните въпроси. Тонът му омекна. — Дали е вашата интелигентност? Вашата храброст и доброта? Вашата уникалност?

Може би. Кой знае. Аз обаче ще ви кажа друго: според мен сте станали магьосници, защото сте нещастни. Магьосникът е силен, защото изпитва болка. Чувства разликата между истинската същност на света и начина на възприемането ѝ. За какво ви е онова нещо, дето тупти в гърдите? Магьосникът е силен, защото страда повече от другите. Неговата рана е негова сила. Много хора цял живот носят тази болка в себе си, докато те не я убият, или тя тях. Но вие, другари мои, намерихте изход: да използвате болката. Да я изгаряте като гориво за светлина и топлина. Научихте се да скършвате света, който се е опитал да ви скърши.

Куентин насочи вниманието си към точиците светлина, блещукащи тук-там на сводестия таван, оформяйки непознати съзвездия — все едно бе на чужда планета и съзираше звездите от нов, странен ъгъл.

Някой се прокашля. Фог продължаваше:

— Просто в случай че това е недостатъчно, всеки от вас ще напусне това помещение със застрахователна полица: с пентаграма на гърба. Петолъчка с изящни завъртулки, която на всичкото отгоре е

затворническа килия за малко, ала доста злобно създание. Технически го водим какодемон — „зъл демон“. Надъхани скандалджии са и кожата им е твърда като желязо. Ще дам на всекиго парола, с която да освободи своето другарче. Казвате думата и той изскача и се бие за вас до смърт — неговата или на противника ви.

Фог скръсти ръце на колене и ги погледна, все едно им беше съобщил, че цяла година ще получават привлекателни и полезни канцеларски материали от „Брейкбилс“. Джорджия колебливо вдигна ръка.

— Това... по избор ли е? Така де, само аз ли се притеснявам, че гневен демон ще ми шава под кожата?

— Щом ще се тревожиш, Джорджия, да се беше записала в девически пансион. Не се притеснявай, гадинката ще бъде адски благодарна, когато я пуснете на свобода. Бива я само за един бой обаче, тъй че мъдро избирайте момента. Впрочем, ето още една причина да сме тук: какодемон не може да се призовава в Кордона. Затова ви дадох бърбън — така ще ви боли, че майката си трака. Кой е пръв? Или да започваме по азбучен ред?

На другата сутрин в десет часа се проведе по-стандартна церемония в най-голямата и величествена аудитория. Трудно беше да си представиш по-умърлушена група абсолвенти, които очевидно ги държеше махмурлукът. Беше един от редките поводи, когато до кампуса се допускаха родители и магиите бяха строго забранени. Болката от петолъчката ги измъчваше не по-малко от махмурлука. Куентин имаше чувството, че гладни насекоми са налазили гърба му като деликатесна мръвка. Освен това прекалено остро съзнаваше, че майка му и баща му са седнали на десет реда зад него.

Спомените му от изминалата вечер бяха объркани. Директорът лично призова демоните, описвайки концентрични кръгове и магически знаци на стария варовиков под. Момчетата си свалиха саката и ризите и застанаха в редица, момичетата също — с различни степени на целомъдрена скромност. Едни притискаха омачканите си дрехи към гърдите си, няколко екхибиционистки гордо се разгърдиха. Фог действаше чевръсто и с изненадващ артистичен нюх. Болката беше смайваща, все едно директорът им дереше кожата от гърба и посипваше раната със сол. Но това беше нищо в сравнение с мига, когато поставяше в тях демона. Фог съгради нисък купол с разпалена

жарава в центъра на магическите пръстени; стана задушно и влажно. Въздух с кръв, пушек и пот. При реда на първото момиче — Гретхен — Фог си сложи желязна ръкавица и заровичка из въглените, докато не улови нещо. Жаравата го озари. Надигна се и ето: държеше тежичък демон с големината на куче, който бясно мърдаше и разпръскваше рой искри. С едно движение го напъха в гърба на Гретхен.

Сега всичко беше като насън, макар че на заранта първата работа на Куентин беше да си погледне гърба в огледалото. Нямаше грешка: петолъчката беше изместена леко наляво, горе-долу центърът ѝ се падаше проекция на сърцето му. Нейните плътни черни очертания бяха изпълнени с луни, полумесеци и други по-дребни знаци — все едно не беше татуиран, а щампован като паспорт.

След края на церемонията всички се дотъртриха до преддверието. Ако имаха шапки, сигурно щяха да ги хвърлят във въздуха. Приглушени подмятания, няколко по-силни възклицания и толкоз. Свърши се, нямаше друго. За разлика от вчера днес наистина бяха абсолвенти. Можеха да отидат навсякъде, да правят каквото си поискат.

Алис и Куентин се измъкнаха през една странична врата, сплели ръце, и отидоха при грамадния дъб. Не духаше вятър. Светлината бе прекалено ярка. Главата на Куентин пулсираше. Още малко и трябваше да потърси родителите си. И може би поне веднъж те щяха да го потърсят? Вечерта щеше да има купони, но вече се бе накупонясал. Не му се събираще багаж, не му се заминаваше за Честъртън, Бруклин или където и да е. Нито му се оставаше, нито му се заминаваше.

Крадешком погледна Алис. Любовта, която изпитваше към нея, временно се бе дянала някъде. В този момент искаше да е сам. Искаше, обаче нямаше как.

Калпави мисли, ала не му се удаваше да обуздае потока им, да спре мозъчния кръвоизлив. Ей го на: новоизлюпен и акредитиран магьосник, пресен-пресен от колежа. Научи се да прави заклинания, видя Звяра и оцеля, отлетя до Антарктика на двете си крила и се завърна гол само по силата на магическата си воля. В гърба му шаваше железен демон. Що за вцепенение го бе налегнало? Какво му липсваше? У него ли беше проблемът? Щом дори тук не бе щастлив, да не би причината да е у него? Щом хванеше щастието, то се разпиляваше и се появяваше отново, само че другаде. Подобно на

Филория и на всичко добро, щастието беше мимолетно. Получих каквото жадувах и от тук произтичат проблемите ми. Страшна работа.

— Животът е пред нас, а на мен ми се спи — оплака се Алис.

Зад тях се разнесе тих звук. Пукване на сапунен мехур, пляскане на крило, поемане на дъх.

Куентин се обърна. С русата си брада, Джош повече от всякога приличаше на приветлив усмихнат абат. Джанет си беше продупчила носа, вероятно и други места от тялото. Елиът носеше слънчеви очила, което беше нова мода, и... удивителна съвършена риза. С тях имаше още някакъв човек: сериозен, малко по-възрастен мургав мъж, с одухотворена хубост.

— Стягайте се за път — подкани ги Джош. Ухили се широко и разпери ръце като прорицател. — Ще ви избавим от всичко това.

ВТОРА КНИГА

Манхатън

След два месеца беше ноември. Не в „Брейкбилс“, а в реалния свят — Куентин непрекъснато трябваше да си напомня, че сега пребивават в реално време. Допря чело до студения прозорец. Далеч долу виждаше квадратния парк с червени и кафяви дървета. Тревата беше изпогазена, на някои места личеше пръст — досущ канавата на износен килим.

Куентин и Алис се излежаваха по гръб на широкия креват до прозореца, държаха се лениво за ръце, обхванати от усещането, че току-що са се озовали на безмълвен безлюден остров, след като салът им е бил запокитен на брега от прибоя. Лампите бяха загасени, но млечнобялата светлина на следобеда проникваше в стаята през притворените щори.

На близката масичка стоеше шахматна дъска с партия шах. Апартаментът беше оскъдно мебелиран и почти без украса ако не се брои разнородната сбирщина от предмети, натрупани по неволя. Бяха се настанили тук без разрешение: благодарение на една изключително досадна магия, си бяха осигурили този недвижим имот в Ийст Сайд, докато законните му собственици бяха заети другаде.

Дебела плътна тишина висеше в неподвижния въздух, като вкочанено пране на простора. Никой не бе проговорил почти час и никой не чувстваше нуждата да проговори. Намираха се в земята на лотоса.

— Колко е часът? — най-накрая се обади Алис.

— Два. Минава два. — Куентин извърна глава към часовника. —

Два.

Звънецът иззвъня. Никой не се помръдна.

— Вероятно е Елиът — измърмори Куентин.

— Аха. Вероятно. Не ми каза, че ще излизате рано.

Куентин бавно се надигна и едновременно измъкна ръката си изпод главата на Алис. Отвори вратата с дистанционното да пусне Елиът. Щяха да ходят на парти.

От дипломирането бяха изминали само два месеца, но „Брейкбилс“ изглеждаше спомен от друг живот. Със светска мъдрост Куентин разсъди, че е двацет и една годишен, а вече кара трети или четвърти живот.

Очакваше, че ще бъде поразен и заплепен от зашеметяващата реалност на Ню Йорк, че от лъскавия пашкул на „Брейкбилс“ ще попадне в големия безумен мръсен град, където истински хора водеха истински живот в истинския свят и се трудеха истински за истински пари. Определено бе истински, ако под това прилагателно разбираш невълшебен, луднал на тема пари град и кирлив като риза, непрана от сто години. Напълно беше забравил какво е непрекъснато да се намираш в обикновения свят. Нищо не бе магическо: всичко беше каквото си е и нищо повече. Всяка свободна повърхност беше отрупана с думи: плакати за концерти, рекламни табла, графити, карти, знаци, предупреждения, разпоредби за паркиране — само че те не можеха да се сравняват със заклинанията. В „Брейкбилс“ всеки квадратен сантиметър от колежа, всяка тухла, храст, дърво бяха омагьосани под силата на чародейство или амулет, Мариновани във вълшебства столетия наред. Навън властваше примитивна физика и баналността беше епидемиологична. Като коралов риф, напуснат от жизнения смисъл, превърнал се просто в цветна скала. В очите на магьосника Манхатън приличаше на пустиня.

Пустиня, пустиня, но ако се поразровиш, откриваш закърнели, изчанчени следи от живот. Извън шепата Брейкбилски образован елит на лице беше магическа култура, но тя битуваше само в имигрантските крайни квартали. По-големите Физици — название, което бяха оставили в „Брейкбилс“ и никога нямаше повторно да използват — разведоха Куентин и Алис. В едно кафене без прозорци на втория етаж на булевард „Куинс“ гледаха как казахстанци и хасидимци съставят теория за числата. Във Флъшинг хапнаха галушки с корейски мистици и видяха как съвременните поклонници на Изида репетират египетски улични чародейства в една испанска бакалия на Атлантик Авеню. Взеха ферибота до Стейтън Айлънд, където се настаниха около един

ослепително син басейн, поръчаха си джин с тоник и присъстваха на тайното заседание на филипинските шамани.

Ала след няколко седмици енергията за тези образователни пътешествия се изпари. Твърде много неща ги разсейваха, а те нямаха стимул да не се разсейват. Магията представляваше къртовски труд и нямаше да му избяга. Куентин искаше да го удари на живот. Магическият ъндърграунд на Ню Йорк беше ограничен, обаче броят и видовото разнообразие на питейните му заведения бяха изумителни. Тук можеше да се докопаш до наркотици — наркотици, братче! Имаха цялата сила на света, нямаха работа и никой не можеше да ги възпре. Разлудуваха се.

Алис изобщо не намираше града за вълнуващ като Куентин. Бе отложила аспирантурата или стажа, за да остане в Ню Йорк с Куентин и другите, само че показваше признаци на непресторено академично любопитство, поради което прекарваше немалка част от деня в учене на магия, вместо, да речем, в излежаване и скитосване по нощните клубове. Куентин се чувстваше леко засрамен, че не следва нейния добродетелен пример, даже подхвърли, че можел пак да се пробва с пътешествие до Луната, обаче то си остана само на думи. (Алис му лепна няколко прякора на пътешественици в космоса — Скоти, майор Том, Лайка — които станаха по-скоро унизителни, отколкото забавни, щом пролича липсата на напредък от негова страна.) Чувстваше се призван да изпусне парата, да се отърси от петгодишното сбиране на прашец в „Брейкбилс“ и да се наживее. Елиът споделяше мнението му. „Нали затова ни е черният дроб? — майтапеше се той с преувеличен орегонски акцент.“ Няма лошо. С Алис просто бяха различни. Нали това ѝ е интересното на една връзка?

При всички положения на Куентин му бе интересно. Чувстваше се възхитително. Първата година след дипломирането финансовите му нужди се поемаха от грамаден фонд, натрупан тайно в течение на векове чрез магически уголемявани капиталовложения, който предоставяше редовна издръжка в реална валута за всички новоизтупани магьосници. След четири монашески години в „Брейкбилс“ парите изглеждаха като своеобразна магия: средство да превърнеш едно нещо в друго, да направиш от нищо нещо. С тази магия Куентин се ширеше из целия мегаполис. Богаташите го мислеха за бохем, бохемите го мислеха за богаташ, а и едните, и другите — за

умен и хубав. Канеха го къде ли не: на благотворителни мероприятия, в незаконни покер клубове, подводни барове, гъзарски партита, купони с наркотици в предълги лимузини, които цяла нощ обикаляха навред. С Елиът се представяха за братя и бяха хитът на сезона.

Нощ подир нощ Куентин се връщаше в апартамента — сам. На разсъмване някое грандоманско самотно такси, напомнящо жълта катафалка, го оставяше пред сградата. Улицата се къпеше в синя светлина — деликатното ултразвуково сияние на ембрионалния ден. Усещаше тялото си, което излизаше от въздействието на кокаина и екстазито, чуждо и натежало, като голям къс от свръхплътен звезден метал, първо паднал от небето, после охладен и приел човешка форма.

Да беше си останал в апартамента с Алис. Но нали и двамата щяха да се отегчат до смърт! Какво да предприемат? Така не можеше да продължава. Толкова благодарен беше, че Алис не вижда с каква жажда се отдава на ексцесии, как се друса и се сваля като невидял с разни мацки.

Събличаше си дрехите, вонящи на цигари, подобно на змия, която си сменя кожата. Алис се надигаше в леглото, белият чаршаф се плъзваше надолу и разгонваше налетите ѝ гърди. Притискаше се до него и двамата гледаха зазоряването. Боклукчийски камион колебливо се потъртяше по улицата, а пневматичният му бицепс блестеше, докато лакомо поглъщаше хрчките на огромния град. Куентин изпитваше надменно съжаление към боклукчиите и всички редови граждани. Чудеше се какво толкова намират в живота си, далеч не като на кино, та да смятат, че си струва да го живеят.

Чу как Елиът натиска заключената брава и си търси ключа. Елиът живееше с Джанет в Сохо, но толкова често се отбиваше у Куентин и Алис, че бе по-лесно да му извадят ключ. Куентин неохотно се изправи и с яростни движения събра опаковките от презервативи, бельото и развалената храна, и ги изхвърли в кофата за смет. Апартаментът, част от бивша фабрика, беше красив — с лакиран дебел дървен под и големи прозорци, извити в горната част, но бе виждал и по-грижовни наематели. Куентин с изненада установи, че макар той да е равнодушен стопанин, истинският мърляч е Алис.

Тя се върна в спалнята да се облече. Още беше по нощница.

— Добро утро. — Елиът прекрачи прага. Носеше балтон и пуловер, който е бил скъп, преди да го нападнат молците.

— Само да си взема палтото — отвърна Куентин.

— Кучешки студ е навън. Алис ще идва ли?

— Не останах с такова впечатление. Алис? — Повиши глас. — Алис?

Отговор не последва. Елиът вече се бе скатал в коридора. Напоследък май бе отписал Алис като човек, който споделя увлечението му по търсене на удоволствия. Куентин предполагаше, че спокойното ѝ прилежание го подсеща за бъдещето, което изобщо не изглеждаше обещаващо. Поне на него Алис така му действаше.

На прага се поколеба. Кому дължеше вяност? Вероятно тя щеше да бъде благодарна да остане да учи на спокойствие.

— Май Алис ще дойде после.

— Чао, мамо! — провикна се Елиът. Вратата се затвори.

Елиът беше различен в Ню Йорк. В „Брейкбилс“ винаги се държеше надменно и затворено. Личностното му обаяние, нестандартният външен вид и магически талант го открояваха. Но откакто Куентин се премести в Манхатън балансът на силите се промени. Елиът вече не се извисяваше над дребнавите пререкания. Чувството му за хумор бе станало по-язвително и горчиво. Куентин помъдряваше, а Елиът младееше. И мършавееше. Беше потиснат и ставаше заядлив, когато Куентин се опитваше да го разтуши. Раздразнеше ли се, обичаше да повтаря: „Леле, как още не съм се пропилил...“, а сетне се поправяше: „Чакай, бе, съм, как да не съм“. Отначало беше горе-долу смешно. В „Брейкбилс“ Елиът взе да пие на вечеря през делниците и по-рано през почивните дни, в което нямаше лошо, защото всички от горните курсове пиеха, макар че не всички разменяха десерта си за чаши с вино от колегите си въздържатели. В Манхатън, където нямаше преподаватели да ги надзирават и занятия, за които да се готвят, Елиът от ранния следобед започваше с чашката. Обикновено ставаше дума за сравнително невинно питие — кампари или бяло вино, или пък бърбън със сода и потракващи кубчета лед. И все пак... Веднъж Елиът се лекуваше от настинка, която все отказваше да му мине, и Куентин небрежно подхвърли, че не е зле да приеме нещо по-здравословно от водка с тоник.

— Аз съм болен, не мъртъв — озъби му се онзи. Безсмислено беше да се разправяш с такъв чешит.

Поне един негов талант беше оцелял след дипломирането: още беше неуморен търсач на бутилки с великолепно вино. Още не бе станал такова пиянде, че да забрави снобските си навици. Ходеше на енологски дегустации и приятелски бърбеше със собствениците на винарни и магазини за вино. Веднъж на няколко седмици събереше ли около десетина бутилки, с които особено се гордееше, Елиът оповестяваше, че устройват вечерно парти. За такова парти се готвеха сега с Куентин.

Престараваха се. Вложената енергия надвишаваше удоволствието, което биха могли да извлекат. Мястото винаги беше Сохо, огромният апартамент на Елиът и Джанет, построен отпреди войната, бъкщ от спални — такъв декор направо плачеше за френски фарс. Джош се изживяваше като главен готвач, а Куентин като негов помощник и управител на кухнята. То се знае, Елиът беше сомелиерът. Приносът на Алис беше, да се откъсне от четивото си и да седне да яде.

Джанет отговаряше за обстановката: тя определяше дрескода, правеше музикалното оформление, ръчно изписваше и илюстрираше невероятно красиви еднократни менюта. Освен това избираше сюрреалистични и доста противоречиви украси за масата. Темата за таз вечерното парти беше кръстосване на расите и Джанет беше обещала — въпреки възраженията от естетическо, нравствено и орнитологическо естество — да достави Леда и Лебеда като одушевени ледени скулптури. Щяха да се съвкупяват, докато се разтопят.

Както винаги ставаше, нестандартният замисъл взе да дразни още преди партито да е започнало. Куентин си беше закупил къса пола от трева в някакъв магазин за антики и възнамеряваше да я съчетае с риза и горнище на фрак, обаче поличката го боцкаше и дращеше, затова се отказа. Друго не му хрумна и се ската за цял следобед, като избягваше Джош, който бе прекарал изминалата седмица в издирването на рецепти, изискващи контрастни съставки — сладко и пикантно, черно и бяло, замръзнало и разтопено, източно и западно. Сега неистово блъскаше вратичките на фурната и шкафовете, караше го да опитва туй-онуй и го съсипваше от критики. Докато вечерята започне, всички бяха пияни, гладни и здравата изнервени. Но както понякога се случва, всичко се получи спонтанно и стана свършено.

Предишния ден Джош, който си беше обръснал брадата (все едно се грижа за някакъв тъп таралеж) съобщи, че ще си доведе гаджето. Щом слънцето залезе над река Хъдсън и обагрените в розово слънчеви лъчи нахлуха в огромния хол на апартамента, Елиът раздаде коктейли в изстудени чаши за мартини. Куентин сервира миниатюрни сладко-кисели ролца от раци и всички изведнъж започнаха да изглеждат (а може би действително бяха такива?) очарователни, красиви и мъдри.

Джош отказа предварително да разкрие самоличността на дамата си, затова щом вратите на асансьора се разтвориха, Куентин и хабер си нямаше, че ще я познае: люксембургската мацка трепач, капитан на паневропейския тим по уелтърс, който беше нанесъл смъртоносен удар на спортната му кариера. Оказа се (приказваха един през друг, очевидно бяха репетирали), че с Джош се сблъскали в метростанцията, където тя се опитвала да омагьоса един банкомат да преведе пари по картата ѝ. Казваше се Анаис и носеше такива възхитителни панталони от змийска кожа, че никой не се сети да попита какво общо имат с темата на вечерта. Имаше руси къдрици, навирено носле и Джош явно беше хлътнал по нея. Жестока ревност прободя Куентин.

Цяла вечер почти не си проговориха с Алис — той непрекъснато правеше курсове до кухнята, претопляше, разпределяше в чиниите и сервираше ястията. Докато се появи с ордъврите — свински пържоли с шоколадови стърготини — се беше смрачило и Ричард изнасяше реч по теория на магията. На фона на виното, храната, музиката и свещите думите му почти можеха да минат за интересни.

Разбира се, Ричард бе мистериозният непознат, който се пръкна с другите Физици в деня на дипломирането. Някога той също е бил Физик от поколението, предшествашо Джош, Елиът и Джанет, и единствен от всички тях бе навлязъл в света на порядъчното професионално магьосническо съсловие. Ричард беше висок, с голяма глава, тъмнокестенява коса и четвъртита брадичка — по франкенщайнски хубав. Работеше във финансовия тръст, който управляваше огромните авоари на магическата общност. Без да бие на очи, беше набожен християнин. Такива рядко се срещаха сред магьосниците.

Куентин се опита да хареса Ричард, защото така щеше да бъде по-просто. Обаче този тип беше адски сериозен. Не бе глупав, но му липсваше каквото и да било чувство за хумор — шегите го изкарваха

от релси, разговорът замираше и някой, обикновено Джанет, обясняваше на какво са се засмели останалите, а Ричард бърчеше гъстите си вулканови вежди, втрещен от човешките слабости на своите събеседници. Куентин подозираше, че Джанет е спала с него един-два пъти в „Брейкбилс“. Не беше изключено да го правят и сега.

— Магията — бавно оповести заруменелият Ричард, — е инструмент. Инструмент на Твореца. — Почти никога не пиеше и двете чаши вино го бяха ударили в главата. Огледа се първо наляво, после надясно, за да се увери, че цялата маса го слуша. Ама че тъпанар! — Няма какво да се заблуждаваме. Изправени сме пред сценарий, в който Той е построил Къщата и си е тръгнал. — Ричард удари с длан по масата, за да отпразнува този триумф на разума. — А на отиване е оставил сечивата Си в гаража. Ние сме ги намерили и сме започнали да се чудим как работят. Сега се учим да ги използваме. А това е магия.

— Това са такива глупости, че дори не знам откъде да започна.

— Е, и? Започни все отнякъде.

— Добре, преди всичко стои огромният проблем с мащаба. Тук никой не строи вселени. Не строим даже галактики, слънчеви системи или планети. За построяването на къща са ни необходими кранове и булдозери. Ако съществува Творец, за което, откровено казано, не виждам доказателства, той е действал на друга плоскост. Нашите сечива са все едно от детски конструктори.

— Мащабът не е непреодолима пречка. Може би ние просто не...

— Ричард се загледа във виното си, търсейки точната метафора, — не пъхаме правилно щепсела в контакта...

— Ако говориш за електричество — намеси се Алис, — трябва да обясниш откъде идва енергията.

Да бе, и аз така трябваше да кажа, помисли си Куентин. Алис обожаваше теоретичните спорове не по-малко от Ричард, а беше много по-добра в тях.

— При всяко заклинание за топлина теглим енергия от едно място и я пренасяме на друго. Ако някой е създал вселената, това означава, че е създал енергията. Тя не се е взела от нищото.

— Добре, но...

— Плюс това магията не ми се връзва като инструмент — продължи Алис. — Представяш ли си колко досадно щеше да бъде, ако

правенето на заклинание бе като включването на бормашина? Магията е разюздана и красива. Тя не е артефакт, а нещо органично. Не е произведена, а сама се е развила. — Алис грейше в тясната си черна копринена рокля. Куентин май забравяше какво съкровище е тя.

— Бас държа, че е извънземна технология — обади се Джош. — Или от четвъртото измерение. От посока, която дори не можем да видим. Или пък сме набутани в нещо като високотехнологична видеоигра.

— Не — най-сетне ги прекъсна Ричард, който все още предъвкваше довода на Алис. — Не непременно разюздана. От по-висок порядък, с по-други юзди.

— Аха, ето го отговора. — Елиът беше видимо пиан. — Отговорът на всичко. Бог да ни пази от магьосниците — християни. Звучиш като баба ми. Невежата ми баба християнка точно така би се изразила. Ако не ти пасва на теорията, недей се кахъри, всичко ще се намести, ама Бог е загадъчен, неведоми са пътищата му. Щото сме много грешни!

— Брей, що не се кръстим Мета-Физиците! — подвикна Джош.

— Кой е тоя „Творец“? — изръмжа разпалено Елиът. — За Бог ли приказваш? Ако е така, просто кажи „Бог“.

— Добре — спокойно отвърна Ричард. — Щом искаш, Бог.

— Тоя Бог нравствен ли е? Ще ни накаже ли, че използваме святата Му магия? Щото сме кофти магьосничета. Ще ни накаже ли, дето сме се скрили в гаража и сме си играли с татковите инструменти? Това е пълна тъпотия. Невежество. Никой за нищо не го наказват. Правим каквото ни е кеф и никой не ни спира, на никого не му е до нас.

— Ако ни е оставил инструментите си, значи е имал причина — отбеляза Ричард.

— И ти сигурно знаеш каква.

— Какво е следващото вино, Елиът? — весело попита Джанет. Тя винаги запазваше хладнокръвие в трудни мигове, може би защото през останалото време не съумяваше да се контролира. Тази вечер изглеждаше изключително пленителна със свободно падащата до коленете червена копринена рокля. Алис никога не би облякла подобна дреха. Не и с нейната фигура.

Ричард и Елиът май искаха втори рунд, но Елиът се остави да го отклонят.

— Отличен въпрос. — Той притисна длани до слепоочията си. — Получавам видение от Всемогъщия Творец... на крайно скъпа бутилчица бърбън от най-отбрана реколта... от която Бог... прощавайте, Творецът или Творкинята примерно, ми нарежда да ви наля тозчас.

Изправи се несигурно и с олюляване се понесе към кухнята. Куентин го завари потен и със зачервено лице да седи на табуретка край отворения прозорец. Отвън нахлуваше леден въздух, но Елиът като че ли не забелязваше. Беше зареял нетрепващ поглед към мегаполиса от светлини, които се стапяха в чернотата.

Вечерта вървеше към развързка. Не след дълго Джош отведе Анаис, Ричард се оттегли и остави Куентин, Джанет и Елиът да господарстват над празните бутилки и смачканите салфетки. Една свещ беше прогорила дупка в покривката. А къде ли бе Алис? Дали се беше прибрала, или бе изчезнала в някоя от свободните стаи?

— Кафе? — попита Джанет.

— Сирене — отвърна Елиът. — Имаме ли? Трябва ми сирене.

Кое ли е по-лошо, зачуди се Куентин. Ако Ричард е прав за съществуването на гневен нравствен Бог или Елиът, че нищо няма смисъл? Дали магията беше създадена целенасочено, или можеха да правят каквото си поискат с нея? Врълхлетя го шока. Бяха го загазили. Нямаха опора, а така не можеше да продължава вечно.

— Има някаква френска марка в кухнята, която се връзваше с темата: два слоя, сутрешно и вечерно доене...

— Да, да, ясно — прекъсна го Джанет. — Дерзай, Куентин.

— Аз ще отида — каза Елиът, но вместо да стане, немощно се претърколи от дивана на пода. Чу се едно стряскащо силно „туп“, когато главата му се удари в паркета.

Смееше се, докато Джанет и Куентин го изправяха. Двайсет минути им отне да го заведат до спалнята — все едно се влачеха в наводнения коридор на „Титаник“. Светът беше станал по-малък и някак по-лек. Елиът се скъса да повтаря, че е добре, а Джанет съобщи, че се е попикала, буквално се е попикала от смях. На минаване край стаята на Ричард Елиът начена шумна реч от порядъка на „Аз съм могъщият Творец и ви поверявам инструмента си, щото съм пиан-

залян и сега не ми е потрябвал, но само имайте късмета утре да не го намеря точно, ама точно където съм го оставил... ще заиграе каишът! Такъв махмурлук ме цепи, че ще ви го нацепя... и хич няма да ви хареса... каишът, де.“

Най-накрая го стовариха на леглото и се опитаха да му дадат вода. Дали заради милата домашна сцена — все едно Елиът бе техният обичен син, когото те грижовно завиваха в креватчето му — или пък заради досадата, този могъщ афродизиак, но още докато мъкнеха приятеля си по коридора, Куентин знаеше, че ще бръкне под полата на Джанет, само тя да му даде знак.

На следващата сутрин се събуди бавно. Толкова бавно, че изобщо не бе сигурен дали е заспивал. Тримата неволно се блъскаха един в друг, докосваха се и се отдръпваха.

Отначало не изпита съжаление. Какво толкова. Живееше на макс. Пиеше, отдаваше се на забранени страсти. Нали това бе урокът на лисиците. Ако Алис имаше кръв във вените си, щеше да се присъедини към триото им. Друг път! Легна си рано, досущ като Ричард. Е, добре дошла в света на порасналите магьосници, Алис. Магията не е решение за нищо. Нима не виждаше, че всичките загиват, че всичко е нахалост, че им остава само плюскане, поркане и безразборно чукане — с когото могат и докато още могат? Самата тя го бе предупредила за това в бащиния си дом в Илинойс. И се оказа права!

След малко не бе толкова твърд в убежденията си. По-късно случката стана злощастен пропуск, кривване, но все още в границите на простимото. После гаф, лоша грешка и в последната част на този стриптийз се разкри истинската ѝ същност: ужасна и невероятно болезнена измяна. По някое време Куентин си спомни, че Алис май беше седяла с гръб към тях в долния край на леглото, увесила брадичка в ръцете си. Току му се струваше, че е само сън, че не е възможно тя да е била там. Но как да си криви душата? Изобщо не приличаше на привидение. Значи там е била, напълно облечена.

Към девет часа светлината на утрото изпълни стаята и Куентин вече не можеше да се прави на заспал. Нямахме я ризата му. Седна и установи, че е гол, както майка го е родила. В този миг би дал всичко за малко бельо. Може би Фог беше прав, може би магията препятстваше нравственото му развитие. Сигурно имаше начин да убеди Алис колко се разкайва. Издърпа едно одеяло от леглото —

Джанет се размърда и измърмори насън — загърна се в него и затопурка из смълчания апартамент. В кухнята цареше пълна свинщина. Мъничката им планета бе съсипана.

Вратите на асансьора се разтвориха и Куентин помисли, че Джош се завръща от успешна нощ с Анаис. Вместо това беше Пени — блед, запъхтян и толкова възбуден, че едва се удържаше.

Разказът на Пени

Пени изсумтя и избърса нос в ръкава си.

Куентин знаеше, че Пени никога няма да се принизи дотам, че да поздрави, да се поинтересува как са и да обясни какво, мамка му, търси тук. Беше благодарен. В момента не би изтърпял подобни любезности.

— Как влезе тук? — изграчи Куентин. Устата му беше пресъхнала.

— Портиерът ви дремеше. Спокойно може да го уволните.

— Не е бил портиерът. Сътворил си някакво заклинание.

— За прокрадване. На Чъмли.

— Елиът направи защитна магия на целия етаж. А аз му помогнах.

— Ние ще поставим нова. Аз развалих старата.

— Ега ти... Я давай поред. Кои сме „ние“? Второ... Пени, гадино, правихме тази магия цели два дена! — В този миг най-съкровеното му желание бе да натопи лице в леген с топла вода. И може би някой да му държи главата, докато се удави.

Пени беше проникнал в защитата им все едно беше детска игра. Куентин се помъчи да се държи като непукист — не искаше да показва колко е впечатлен.

— Ами ключът?

Пени бръкна в джоба си и му го подхвърли.

— Взех го от портиера. — Сви рамене. — Такива работи се научават на улицата.

Куентин се наклони да го захване, че не представлява трудност да откраднеш ключ от портиер под въздействието на „Чъмли“, но думите му натежаха като камънаците, които седемте козлета натъпкали в търбуха на вълка. Защо да си губи времето в разпавии? С Алис трябваше да говори.

Само че другите вече бяха чули гласа на Пени. Ричард се дотързуи от кухнята, където почистваше — вече буден и изкъпан, а също така фризиран, наконтен и изгладен. Джанет скоро се измъкна от стаята на Елиът, царствено загърната с някаква покривка, все едно през изминалата нощ не се бе случило нищо необичайно. Щом зърна Пени, изписка и изчезна в банята.

Куентин си даде сметка, че трябва да се облече. С идването на деня се беше озовал в царството на привидността, лъжите и преструвките. Щяха да си приготвят бъркани яйца, да си разправят как ги цепи главата, да пийнат по някой коктейл „Мимоза“ или „Блъди Мери“ било със сос табаско, било с черен пипер и да се държат така, сякаш Куентин не е разбил сърцето на Алис. Също така — ха-ха! — да изслушат и Пени.

В края на четвърти курс той решил — обясни, когато публиката му се събра (вече всички бяха облечени, държаха чаши с напитки и чинии с храна, някои останаха прави, други се изтегнаха на диваните или насядаха по пода), че „Брейкбилс“ го е научил на каквото го е научил, затова се отписал и се преместил в едно градче в Мейн, малко на юг от Бангор. Казвало се Осло, западнало курортно селище, чието население се свивало с осемдесет процента през мъртвия сезон.

Пени избрал Осло, защото там нямало какво да го разсейва. Пристигнал в средата на септември и безпроблемно наел фермерска къщурка в покрайнините на път с едно платно.

Неговият хазяин бил пенсиониран учител, който му предал ключовете и отпращил към зимната си вила в Южна Каролина. Най-близките съседни на Пени били порутена сектантска църква от едната страна и летен лагер за деца със забавено умствено развитие от другата. Било свършено. Имал всичко, от което се нуждаел: тишина, самота, завидна библиотека с магически заклинания, народни приказки, балади, монографии, справочници. Имал здраво писалище, светла стая, прозорец с изглед към неокосен заден двор, който не те изкушава да зяпаш навън. Бил в рая. Но няколко седмици след пристигането си, докато седял зад бюрото, а бледосините му зорки очи се плъзгали по думи с върховна мощ, написани преди столетия с перо от крилат кон, Пени установил, че съзнанието му блуждае. Едрото му, обикновено гладко чело, се намръщило. Нещо пречело на концентрацията му. Дали някой съперник — изследовател не го атакувал? Кой би дръзнал? Разтъркал очи, поклатил глава и се съсредоточил още по-силно. Ала продължил да блуждае.

Оказало се, че така Пени открил в себе си слабост, недостатък, който не би заподозрял у себе си и за хиляда години — възраст, която възнамерявал да доживее с няколко внимателни видоизменения у себе си. А ето го недостатъка: бил самотен.

Мисълта била безумна и на всичкото отгоре — унизителна. Той, Пени, бил закоравял самотник. Същински Хан Соло от „Междузвездни войни“. Обичал тази черта на характера си. Изкарал четири безконечни години в „Брейкбилс“, заобиколен от идиоти — с изключение на Мелани, както наричал Ван дер Веге — и най-сетне се откъснал от простотиите им. Да, но взел да поцърклява. Стоял край язовира до фермата и хвърлял камъчета, за да разтроши тънката коричка лед. Изминавал пеша два километра до центъра на градчето, за да джитка видеоигри в компютърния клуб зад аптеката заедно с тийнейджъри с безжизнени изцъклени погледи. Разказвал за проблемите си на четири бизона, които живеели в една ферма до Бар Харбър Роуд. Даже му минало през ума да прескочи оградата и да погали огромните им глави, обаче не му стискало. Бизоните са големи и никога не знаеш какво си мислят.

Това било през септември. През октомври си купил зелено субару „Импреса“ и започнал редовно да посещава един танцуваел клуб в Бангор. Докато шофирал четирийсет и пет минути през девствени борови гори, той надигал шишето с водка, защото клубът бил за всички възрасти и там не се сервираше алкохол. Работел само в петък и събота вечер и Пени играел билиард с разни самотници като него. Само че през една от тези съботни вечери за свой таен ужас — и с тайна благодарност — зърнал позната физиономия в смътно осветения салон. Неприятна физиономия, физиономията на изсъхнал труп с ужасен мустак на горната устна. Мустакът на пътуващия търговец Лавлейди.

Над халба с бира и няколко партии билиард, които Лавлейди лесно спечелил — не може цял живот незаконно да пренасяш фалшиви магически вещи, без да придобиеш някакви реални умения — споделили един на друг какво ги е довело тук.

За хляба си Лавлейди почти изцяло зависел от късмета и от лековерието на непознатите. Повечето си време прекарвал в лов из световните битпазари, вехтошарски магазини и по разпродажби, както рибарите ловят риба в морето. Влизал в контакт с емоционално уязвимите вдовици на наскоро починали магьосници, та дано се докопа до вещь с истинска стойност или до вещь, която с малко обработка ще замяза на нещо с истинска стойност. Последните няколко месеца изкарал в мрачното предградие на Хъл, Северна Англия, в една

гарсониера над гараж. Гледал да удари къоравото в антикварните магазини и в книжарниците за книги втора употреба. Цял ден се разкарвал с автобуса, а извадел ли късмет — на древно колело с една скорост, което заемал без разрешение от гаража.

По някое време Лавлейди започнал да страда от нежелано внимание. Обикновено той приветствал клиентското внимание, но тук се касаело за нещо различно. Непознати пътници в автобуса се пулели насреща му без причина. Уличните телефони звънели, щом минавал край тях. Броял си рестото и всички монети били от годината на раждането му. Пускал телевизора и виждал собствения си образ на фона на загадъчен пуст град. Лавлейди не бил нито учен, нито кой знае колко интелигентен, обаче в оцеляването се ръководел от инстинктите си, а те му нашепвали, че сериозно е сгазил лука.

Насае в гарсониерата хубаво преценил ситуацията. Предположил, че неволно е придобил вещь с истинска мощ, жадувана от някаква магическа същност.

Същата нощ Лавлейди се изселил. Прежалил предплатения наем, накачулил се с амулети и фетиши, взел автобус до Лондон, качил се на влака за Париж, а оттам прекосил Атлантика, за да злоупотреби за пореден път с милостта на „Брейкбилс“. Един изтощителен следобед бродил в горите северно от Нью Йорк, търсейки познатия двор.

Когато слънцето тръгнало да залязва и лютият зимен мраз заципал ушите му, ужасяващата истина бавно си пробила път. Намирал се където трябва, но „Брейкбилс“ не му се явявал. Той или стоките му били несъвместими със защитните заклинания на колежа.

Тогава избягал в Мейн. Ама че ирония: за пръв път Лавлейди ударил къоравото, но му дошло в повече. След живот, изкаран в алчност и икономисване, сърце не му давало да зареже всичките си стоки посред замръзналата гора. Наел си хижа (евтино, защото не било в активния сезон) и направил инвентаризация.

Найлоново пликче, завързано с ластик, сред партида от невзрачни украшения за костюми. Лавлейди тутакси го разпознал. Не знаел какво представлява, но силата му щяла да ти избодне очите. Дръпнал Пени в един ъгъл, бръкнал в джоба на опърпаното си палто и поставил пликчето на кръглата талашитена масичка. В него имало обикновени копчета стари модели: с две дупки, с четири дупки, от фалшива кожа, имитация на костени копчета, ъглести копчета на

допотопен радиоапарат, бакелитени копченца за якички, даже ръкавели. Очите на Пени незабавно се заковали в едно плоско бисерно бяло копче, голямо около два сантиметра и половина. Тежало повече, отколкото трябвало. Направо вибрирало с едва сдържана магическа сила.

Разбрал какво е то. Не го докоснал.

— Щура работа — обади се неприлично изтегнатата на креслото Джанет. — Какво е било това вълшебно копче?

— Не се ли досещаш? — попита Пени.

Куентин смяташе, че се досеща, но нямаше да изрече думите гласно.

— Какво предприе? — попита вместо това.

— Накарах го да дойде в къщата ми. Той не се намираше в безопасност, а аз поне имах елементарна защита. Обадихме се на жената, от която бе купил партидата, но тя настоя, че такова копче не фигурирало в архива ѝ. На следващия ден заминахме за Бостън и аз му платих осемдесет хиляди долара. Той отказа в брой, само злато и диаманти. Практически изкупих витрината на една бижутерия, но си струваше. После пратих Лавлейди на майната му.

— Осемдесет хиляди долара — повтори Елиът. — Много евтина ще да е била тая бижутерия.

Пени не се трогна от коментара му.

— Това се случи преди два дена. Копчето привлича внимание. Снощи една чистачка загина при пожар в бостънския хотел два етажа над мен. Не се върнах в стаята си. Взех един китайски автобус от Южната гара. От Чайнатаун дотук ми се наложи да вървя пеша. Влезех ли в такси, двигателят отказваше.

— Важното е, че е истинско и че е наше.

— Наше ли? Кой сме ние? — попита Ричард.

— Ти — студено го скастри Куентин — да траеш.

— Куентин разбра — обобщи Пени. — Още някой?

— За какво говори той?

Копие от чист искрящ лед прониза сърцето му. Не беше чул кога Алис е влязла. Стоеше встрани с неумита и разрошена коса; сънено дете, събудило се посред нощ и появило се като призрак на купона за възрастни.

— Той не знае за какво говори — промърмори Куентин, измъчван от угризения. Чак ѝ се сърдеше: толкова го болеше да я погледне.

— Ще обясниш или аз да го направя?

— Ти. Аз ще се скъсам от смях.

— Кой каквото ще казва, да го казва, че си лягам — подкани ги Елиът.

— Дами и господа — тържествено и величествено заяви Пени, — заминаваме за Филория! В края на „Блуждаещата дюна“ — започна той (очевидно беше репетирал) — Хелън и Джейн Чатуин получават подарък от Доблестни, капитана на платнохода със зайчи екипаж. Подаръкът представлява дъбово ковчеже с месингов обков, в което има пет вълшебни копчета с различни форми и цветове, по едно за всеки Чатуин, които по команда могат да пренесат притежателя си от Земята до Филория и обратно.

Всички в стаята бяха чели книгите, Куентин сума ти пъти, но въпреки това Пени припомни правилата. Копчетата те пренасят първо до нещо като междинен свят, слой между отделни измерения, откъдето правиш скока за Филория.

Никой не знае що за спирка е тази. Би могла да е алтернативна плоскост на битието или място между тези плоскости, като изсушено цвете между страниците на книга или равнина, която съдържа всички плоскости — гърбът на книгата. За необученото око тя прилича на безлюден град, безкрайна поредица от каменни квадрати, ала служи като контролно табло за измеренията. Всеки квадрат представлява площад с фонтан в центъра. Влез в който и да е фонтан, и ще се озовеш в друга вселена. Има стотици квадрати, никой не ги е преброил, както и съответен брой алтернативни вселени. Зайчетата наричат това място Нициите земи, понеже не е нито един свят, нито друг, а понякога просто му казват Града.

Най-важно, изтъкна Пени, е, че в края на „Блуждаещата дюна“ Хелън скрива всички копчета в чичовата си къща в Уелс, чувствайки, че са твърде механични и правят пътуването много лесно. Ходенето до Филория не бивало да е концерт по желание, все едно хващаш автобус. Такова пътуване трябвало да се заслужи, да се извоюва. То било награда за достойните, избрани от Амбра и Умбра. Копчетата били извращение на тази божествена благодат. Те нарушавали правилата. По

същността си Филория била религиозна фантазия, но копчетата изобщо не били религиозни, а магически инструменти, към които не са прикрепени стойности. Магически до степен на технологичност. Можеш да ги използваш за добро или зло.

Напълно разбираемо Джейн била неутешима и обърнала къщата с краката нагоре, но според „Блуждаещата дюна“ никога не ги открила. Пловър не написал други книги. „Блуждаещата дюна“ свършва през лятото на 1917 или 1918 година. Но я помислете, предложи Пени: колко дълго може да остане скрита кутия с копчета? Десет години? Петдесет? Рано или късно всичко излиза наяве. Навярно е възможно — дори неизбежно — камериерка, агент по недвижими имоти или друго момиченце да ги е намерило отново! И оттам да са попаднали на сивия пазар за магически вещи.

— Хм, я чакай малко — жизнерадостно се намеси Куентин. — Книгите за Филория не са ли художествена измислица? Нима описват действителни събития?

— Да и не — изненадващо разумно отговори Пени. — Допускам, че голяма част от повествованието на Пловър е плод на фантазията. Обаче стигнах до убеждението, че основната механика на пътуването между измеренията, описана от него, е напълно истинска.

Куентин знаеше, че Пени никога не блъфира, но продължи да се заяжда, тласкан от злоба.

— Сериозно? И как стигна до това заключение?

Пени го погледна състрадателно и нанесе смазващия си удар:

— Уверявам те, че Ничиите земи са реалност. Повечето от изминалите три години аз прекарах там.

Всички се умълчаха. Куентин най-накрая се осмели да погледне Алис, но изражението ѝ представляваше маска. По-добре да изглежда сърдита.

— Не знам дали ви е известно (всъщност съм сигурен, че не ви е известно), обаче в „Брейкбилс“ пътешествях между алтернативните светове. Или между плоскостите, както ги наричаме. Доколкото ни се удаде да преценим, това е свършено нова специалност. Аз бях първият студент по нея. Дарбата ми беше толкова необичайна, че Мелани — госпожа Ван дер Веге — реши, че вместо да ходя на лекции, ще се обучавам самостоятелно.

Страшно много импровизирах, магията беше съвсем новаторска. Страхотни изненади ме чакаха. С много задачи се справих, но някои проблеми още ми се опират.

— Например? — подхвърли Елиът.

— Засега пътувам сам. Мога да пренеса тялото си, дрехите си и малко провизии, но нищо друго и никого другиго. Второ, успявам да стигна до Ничиите земи и засядам там. По-широката мултивселена е затворена за мен.

— Тоест... само това ли? — Джанет хич не изглеждаше впечатлена.

— Не. Моите изследвания се ограничиха с Града. Той самият изобилства от находки и магически обученото око съзира в него изумително сложен артефакт. В книгите няма нищо ни зрънца информация — „Блуждаещата дюна“ е разказана от погледа на едно дете и не ми е ясно дали Пловър, или Чатуинови са имали контрол върху описаните техники. Отначало мислех, че става дума за виртуална среда, функционираща като триизмерен интерфейс, хакнат на контролното табло за измеренията. Не че това е интерфейс. Лабиринт от еднакви квадрати? Голяма помощ, няма що. Работата е, че колкото повече научавам, толкова повече ми се струва, че е точно обратното — нашият свят е много по-нереален от Града, а това, което преживяваме като действителност, е само бележка под линия на случващото се там. Епифеномен. Обаче сега имаме копчето — той потупа джоба на джинсите си — и ще научим повече. Ще стигнем надалеч.

— Пробва ли го?

Пени се поколеба. Куентин надуши кръв:

— Разбира се, че не е. Насрал се е от страх. Има представа само, че тая чудесия е адски опасна и иска някой да му послужи за опитно свинче.

— Абсолютно не е вярно! — възмути се Пени и ушите му почервенияха. — Артефакт на такова равнище изисква съмишленици и наблюдатели при съответните предпазни мерки! Никой разумен магьосник...

— Успокой топката, Пени. — Сега Куентин можеше да играе ролята на разумния и го стори максимално злобно. — Така си се олял, че не е за разправяне. Видял си стар град, няколко фонтанчета и

чешмички и като имаш копчето, ти се е отворил меракът за Филория. Хващаш се за сламка. Глупости на търкалета! Поеми дълбоко въздух и направи крачка назад.

Никой не продума. Скептицизмът в стаята беше осезаем. Куентин чувстваше, че печели. Пени се огледа умоляващо, неспособен да повярва, че са го натирили.

Алис пристъпи напред. Гласът ѝ едва доловимо трепна:

— Куентин, ти си невероятен гадняр!

С една ръка стисна китката му, а с другата бръкна в джоба на торбестите черни джинси на Пени. Пръстите ѝ шавнаха.

После тримата изчезнаха.

Ничиите земи

Куентин плуваше в тъмата. Всъщност би могъл да заплува, ала само се носеше в безтегловност. Водата бе ледена. Тестисите му се свиха от студа. Отвори очи и отново ги затвори. Какво великолепно облекчение: нямаше нищо за гледане. Цялата му вцепененост бе разкошна. В непоносимо болезнен миг светът, обикновено неотзивчив по душевните въпроси, необяснимо му бе направил услугата да изчезне.

Спор да няма, нуждаеше се от въздух. Положението бе кофти, но удавянето беше твърде краен курс на действие.

Желязна халка бе приклепила китката му. Ръката на Алис, която безмилостно го теглеше нагоре. Куентин неохотно зарита към повърхността. Главите им едновременно се показаха от водата.

Намираха се в центъра на притихнал празен квадрат, в кръглия фонтан. Тишината бе абсолютна: нямаше вятър, птички, насекоми. Във всички посоки се простираха широки каменни плочки, чисти и равни, сякаш току-що настлани. От четирите страни на квадрата се издигаха редици с каменни здания. Те създаваха впечатлението за неописуема възраст — не бяха разнебитени, но личеше, че в тях са живели хора. Стилът изглеждаше смътно италиански, това можеше да е Рим или Венеция. Но не беше. Навъсеното небе бе покрито с облаци, ръмеше дъждец. Сякаш квадратът бе припряно изоставен, но дали преди пет минути, или преди петстотин години — невъзможно бе да се каже.

Куентин се подпря с две ръце на надраскания ръб на фонтана и се прехвърли на сухо.

— Майко мила — прошепна той с пуфтене. — Пени, гадино смотана! Истина е!

Ето, бяха в Града, в Ничиите земи, или поне в тяхна шантава имитация. Да не повярваш! Неговата най-наивна и безметежна детска мечта се беше сбъднала. Олеле, грешал бе за всичко.

Няколко пъти вдъхна дълбоко. Все едно бяла светлина струеше през него. Не знаеше, че е възможно такава щастие. В сравнение с него всичко, което го потискаше — Джанет, Алис, Пени, всичко — изведнъж стана илюзорно. Ако Града беше реален, същото можеше да се отнася и за Филория. Снощи беше катастрофа, апокалипсис. Сега пред него имаше толкова много щастие.

Обърна се към Алис:

— Това е точно...

Юмрукът ѝ го цапардоса в лявото око. Ударът беше момичешки, без набрана мощ, но Куентин не видя откъде му се зададе. Лявата половина от света проблесна в бяло.

Наведе се, затиснал с длан окото си. Тя го изрита в пищялките — първо едната, после другата — със смайваща точност.

— Недоносче! Мухльо!

Лицето ѝ беше преbledняло. Зъбите ѝ тракаха.

— Мръсник! Шибан страхливец!

— Алис — продума той. — Алис, извинявай. Слушай... Виж... — опита се да ѝ покаже света наоколо и в същото време да провери дали роговицата му не е разкъсана.

— Ти ли ще ми казваш да слушам, бе! — Заудря го бясно по главата и раменете. — Мръсник! Долен развратник!

Той залитна назад, мъчейки се да избяга, но тя го последва като рояк гневни пчели.

— Алис! Алис! Поне за секунда забрави всичко! За секунда! Обърках се. Животът ми се струваше толкова празен, а трябва да живеем, докато можем. Просто всичко излезе от контрол. — Защо дрънкаше такива клишета? Нека го дава по същество. — Всички бяхме страшно пияни...

— О, ама това не ти попречи да се въргаляш с нея. — Е, сега го хвана натясно. — Бих могла да те убия. Разбираш ли? Лицето ѝ бе страшно. Върху страните ѝ бяха избили две нажежени петна. — Бих могла да те изпепеля на мига. По-силна съм от теб.

— Слушай, Алис. — Трябваше да я накара да млъкне. — Кофти се получи, много кофти. Никога няма да узнаеш колко ми е болно. Толкова е важно да ме разбереш!

— Ти да не би да си дете? Объркал се бил! Защо просто не приключи, Куентин? Ясно е, че отдавна загуби интерес. Ясно е, че не си достатъчно мъж за истинска връзка. Даже не си достатъчно мъж да приключиш истинска връзка. Аз ли трябва да се нагърбя с всичко? Ти толкова се ненавиждаш, че би наранил всеки, който те обича. Така е, нали? Само и само да му го върнеш, задето те обича.

Тя поклати невярващо глава и млъкна. Както първия път преди два часа, отново я порази, че ѝ е изневерил, и то не с кого да е, а с

Джанет. Куентин го виждаше: все едно я бяха изритали в стомаха. Все едно киселина бе плъзнала по вените ѝ.

Тя протегна ръка с дланта напред, сякаш засланияше очите си от чудовищния му лик. Кичур мокра коса бе залепнал за бузата ѝ. С мъка си поемаше дъх. Устните ѝ бяха посивели, но продължиха да се движат:

— Струваше ли си? Винаги си я желал, да не мислиш, че не виждах? За тъпачка ли ме имаш? Отговаряй! За тъпачка ли ме имаш? Кажи, кажи. Наистина ли ме имаш за тъпачка?

Нахвърли му се и го зашлеви. Той пое цялата сила на удара.

— Не те имам за тъпачка, Алис. — Куентин се чувстваше като нокаутиран боксьор. Тя беше права, хилядократно права, но накара ли я да види неговата гледна точка... акцентира ли върху правилната перспектива... Задръстени жени! Сега пък Алис свърна към една от уличките за другите квадрати, оставяйки мокри отпечатъци. — Моля те, би ли се огледала! — Умоляваше я с прегракнал глас, мъкнейки се подир нея. Би ли признала за секунда, че има нещо по-важно от това кой къде си е завирал оная работа?

Тя не го слушаше или просто си беше наумила нещо и го казваше:

— Бас държа — смятал си, че като спиш с нея, ще станеш щастлив.

Алис притисна ръце към корема си, все едно болката беше от гастрит, и зариде сърцераздирателно. Мокрите дрехи прилепваха по нея, в краката ѝ се образува локвичка. Куентин искаше да я утеши, ала не смееше да я докосне.

Стъпки по камъка. Куентин реши, че с радост ще приветства всяко същество, особено ако е месоядно и ще го изяде жив.

— Какво събиране, а?

Пени бодро се задаваше към тях. Сивата фасада на една пиаца с хералдически инкрустации — котва и три пламъка — се извисяваше над главите им. Пени изглеждаше блажен и отпуснат. Беше в стихията си и сияеше от гордост. Дрехите му бяха сухи.

— Извинявайте. Толкова време съм прекарал тук, но нямаше на кого да го покажа. А това има значение. Като дойдох първия път, един труп лежеше на земята — точно там. Май беше маори с татуировка на

лицето. Сигурно е попаднал в капан — дошъл е, но водата не го е пуснала да си отиде. Навярно е умрял от глад.

Пени чак сега видя сълзите на Алис и посиняващото око на Куентин.

— Уф! — Изражението му поомекна. Той направи знак и изведнъж дрехите им станаха топли, сухи и изгладени. — Вижте, тук трябва да забравите разправиите си. Градът може да бъде опасен, ако не внимавате. Ще ви дам пример: кой е пътят за нашия квадрат?

Алис и Куентин покорно се огледаха. Мокрите им стъпки вече бяха изчезнали. Навсякъде имаше улички, а всяка уличка беше пресечена неравномерно от други улички и фонтани, губейки се в безкрая. Беше като илюзия с огледала. Слънцето се бе скрило, ако въобще имаше слънце. Пени имаше право: нямаха представа кой фонтан води до Земята, не знаеха даже горе-долу от коя посока са дошли.

— Не се безпокойте, белязах пътя. В книгата героите само вървят наслуки и винаги уцелват фонтана, но ние следва да сме по-предпазливи. Използвам оранжев спрей, за да очертая пътека. Всеки път го правя наново, защото боята изчезва.

Пени пое нататък. Колебливо, без да се гледат, Куентин и Алис го последваха. Дъждецът пак мокреше дрехите им.

— Спазвам строги процедури за действие. Няма посоки, затова ми се налага да ги измислям. Кръщавам ги на сградите в земния квадрат: дворец, вила, кула, черква. Няма как да е истинска черква, но така ми изглежда. Сега вървим в черковна посока.

Върнаха се при фонтана, ограден от Пени с хиксове във флуоресцентно оранжево. Недалеч се намираше груб заслон от промазано платно с легло и маса.

— Тук установявам базов лагер с храна, вода и напитки. — Изглеждаше страшно развълнуван: като богато, недолюбвано от съучениците си дете, което за пръв път води у дома приятелчета да разгледат скъпите му играчки. Дори не забеляза, че Куентин и Алис са се умълчали. — Мислех, че Мелани първа ще дойде тук, но заклинанията не ѝ се удават. Помъчих се да я науча, но не е достатъчно силна. Е, донякъде се радвам, че сте вие. Знаете ли, че бяхте единствените ми приятели в „Брейкбилс“?

Само преди дванайсет часа Куентин и Алис щяха да се захият съзаклятнически при мисълта, че някога са били приятели с него.

— А, за малко да забравя: никакви светлинни заклинания. Първия път се опитах да направя основна илюминация. После два часа не можех да виждам. Сякаш въздухът е свръхнаситен с магия. Една искра и всичко пламва.

Две каменни стъпала водеха до фонтана. Куентин седна на тях и се подпря на варовиковия ръб. Водата изглеждаше неестествено черна... като мастило.

— Няма да повярвате, но тук съм изминал стотици километри! Сградите си приличат, обаче никога не се повтарят напълно. Веднъж видях прелял фонтан като запушен клозет, който беше наводнил квадрата си. В далечината съм мярвал квадрат с тучна градина, май с лимонови дръвчета, но както и да опитвах, не успях да стигна дотам. На два пъти видях затворени фонтани с бронзови капаци като кладенци. Веднъж се натъкнах на късове бял мрамор на паважа. Реших, че са от строшена скулптура, и се опитах да подредя парчетата, за да получа образ, но така и не успях.

Не може да се влиза в сградите. Какво ли само не опитвах! Шперцове. Чукове. Даже ацетилен. Прозорците са затъмнени, но си донесох супер мощно фенерче, каквото използват от бреговата охрана. Включих го на максимална мощност и видях съвсем мъничко. Къщите са пълни с книги. Независимо от външния си вид те представляват библиотеки.

Пени описа с големи технически подробности абсолютно неуспешния си опит да се покатери на постройките, за да види Града отвисоко. Веднъж успял да метне въже високо върху някаква декоративна зидария, но на половината път главата му се замаяла и той, ще не ще, слязъл обратно.

— Трябва да се връщаме — най-накрая се обади Алис.

— Защо? — попита Пени. Той се забавляваше както никога преди. Бил е невероятно самотен тук, помисли си Куентин. — Можем да седим колкото си искаме, Земята не отчита това време. Веднъж изкарах тук цял семестър, но в „Брейкбилс“ никой не забеляза. Вероятно съм около година по-възрастен от вас заради всичкото време, прекарано тук.

— Пени, какво правим тук?

Пени изглеждаше озадачен.

— Не е ли очевидно? Куентин, заминаваме за Филория. Налага се. Това ще промени всичко.

— Добре, де, добре. — Нещо го човъркаше, но как да го изрази с думи? Сякаш мозъкът му бе ръждясал. — Пени, хайде да намалим темпото. Чатуинови попадат във Филория само защото са избрани. От Амбра и Умбра, магическите овце. Овните. Там трябвало да извършат подвизи, да надвият Наблюдателката и разни други.

— Отишли са, защото е имало добрини за вършене — кимна Алис. — Наблюдателката, блуждаещата дюна, тиктакащият часовник в „Летящата гора“. Точно това казва Хелън Чатуин. Не можеш да се натрапиш неканен във Филория. Затова скрила копчетата — те били грешка. Филория не била като реалния свят, а съвършена вселена, където всичко е организирано завинаги. Амбра и Умбра контролират границите, но с копчетата всеки може да влезе там. Случайни хора. Но все пак хора. Копчетата не са част от логиката на Филория, а дупка в границата. Вратичка.

Пени се залюля напред-назад като аутист.

— Забравяш нещо, Алис. Ние не сме лоши. — Фанатично огънче просветна в очите му. — Ние сме добрите. Не си ли се замисляла, че може би затова сме намерили копчето? Може би Филория ни зове, защото се нуждае от нас.

— Друг път — най-сетне немощно се обади Куентин. — Нека да е друг път.

— Е, и? — Пени се изправи. — Ако не във Филория, ще се озовем някъде другаде. В чужд свят, Куентин. В милиони други светове. Ничиите земи са средоточието на всички светове! Кой знае дали някои въображаеми вселени няма да се окажат истински? Нищо чудно цялата художествена литература да е наръчник за мултивселената. Преброявал съм сто квадрата в една посока, а краят им не се виждаше. Не бихме могли да съставим карта на Града, дори да го изследваме цял живот. Той е новата граница, новото предизвикателство на нашето поколение и на следващите петдесет поколения! Всичко започва отук, Куентин. Стига само да поискаш. Какво ще кажете?

— И аз мисля, че трябва да се връщаме — изморено повтори Алис. Изминалата нощ явно не бе спала много.

Тя извади тежкото копче от джоба си. Видът му беше нелеп. Олицетворяваше детската представа за вълшебен предмет. Но какво да очакваш от говорещи зайчета?

Тримата се хванаха за ръце и се наредиха на ръба на лотосовия фонтан, пазейки равновесие. Действаше им потискащо, че отново ще се намокрят. Куентин видя, че между две плочки е избуял филиз. Зачуди се с какво е построен Града и дали той някога ще бъде разрушен. Дали тук е имало гори? Дали отново ще има?

Алис застана от другата страна на Пени, за да не докосва Куентин. В синхрон издадоха напред десния си крак. Този път пътуването бе различно. Паднаха във водата, все едно бе въздух, настана мрак, а после се изсипаха в сивото петъчно небе над Манхатън — кафяви паркове, сиви здания, жълти таксита, чакащи на пешеходните пътеки, черни реки с влекачи и шлепове — и оттам тупнаха право в гостната, където Джанет, Джош, Елиът и останалите стояха застинали като на кадър, сякаш Алис току-що бе натиснала копчето в джинсите на Пени.

— Алис — весело подвикна Джанет, — извади си ръката от панталона на Пени!

Подготовка

Разбира се, всички поискаха да отидат до Ничиите земи. Не коментираха насиненото око на Куентин (Туземците бяха неспокойни — иронично импровизира той). Джош се появи — все пак беше прекарал нощта с Анаис — и се наложи да му разправят всичко наново. Той позвъни на Анаис, за да дойде и тя. Заминаха по тройки. Пени преведе всичките. Единствено, Джанет реагира зле. Щом изплуваха на повърхността, тя повърна закуската си в студената, бистра магическа вода, после се паникьоса.

Куентин не се трогна от страданията ѝ. Кучка! Разваляше хубавата връзка на двама влюбени.

Щом се убедиха, че всичко е истина, се върнаха, за да се подготвят. Настроението в стаята се отрезви. Всички се споглеждаха многозначително. Цареше единодушие, че се е случило нещо съдбоносно. Съдбоносно. По настояване на Пени седнаха в кръг на килима в хола и опасаха апартамента със защитни заклинания. Склонността на Ричард да се разпорежда, която често го правеше непоносим, сега се оказа полезна. Той делово направляваше магическата група като обръгнал диригент, превеждащ камерен оркестър през труден пасаж от унгарския композитор Бела Барток.

Двайсет минути довършваха заклинанието и още десет го укрепваха с допълнителни защитни слоеве — благоразумно, като се има предвид нивото на интерес, което копчето явно възбуждаше в магическата екосистема. Когато всичко беше проверено и подсигурено, в стаята се възцари мълчание. Джош стана и отиде в кухнята да направи сандвичи за обяд. Елиът отвори прозореца и запали цигара. Джанет изглежда Куентин с хладна ирония.

Куентин лежеше на килима и се пулеше в тавана. Трябваше да дремне, но времето не бе подходящо за сън. Бурни емоции се сражаваха за контрол над съзнанието му като вражески армии, вплетени в схватка за някакво си възвишение: възбуда, разкаяние, радостни предчувствия, тревожни опасения, мъка, гняв. Помъчи се да се съсредоточи върху Филория, да изпита отново първото радостно чувство. Да, неговата вселена току-що се бе разширила милион пъти, а Филория бе ключът към промяната. Онова прилепчиво, злокобно усещане за безсмисленост, което се бе загнездило в мозъка му от

дипломирането насам, бе пронизано от вълшебен куршум. Алис все още не разбираше, но и това щеше да стане. Неясна усмивка се настани на лицето му и годините се отлюспиха от него като мъртва кожа. Не бяха точно похабени години, не би могъл да го твърди, но през тези години въпреки удивителните му дарби някак го глождеше чувството, че не е получил таланта, който иска. Ала това... това бе всичко. Сега настоящето имаше цел, бъдещето — смисъл, а оттам ретроспективно — и миналото, целият им досегашен живот. Сега знаеха за какво е било всичко.

Ех, ако Пени се беше появил ден по-рано! Гаднярът Пени! Всичко напълно се съсипа и после напълно се съгради с такава светкавична бързина, че Куентин още бе ошашавен. Обаче от определена гледна точка преживяването му с Джанет бе симптом на болния празен свят, в който битуваха заедно. А сега разполагаха с лек. Болният свят щеше да оздравее.

Другите бяха насядали на пода, опираха се на лакти, облягаха гърбове на дивана, понякога се споглеждаха невярващо и избухваха в кикот. Куентин се запита дали изпитват същото като него. Може би несъзнателно бяха чакали тъкмо това — спасение от скуката, депресията и безсмислените занимания, които ги дебнеха от мига на дипломирането със спарения си алкохолен дъх.

Най-накрая Елиът пое контрола. Плесна с ръце, взе да дава команди и май всички бяха доволни, че ги карат да вършат нещо.

Никой не познаваше добре Анаис, даже Джош, но тя се оказа изключително полезна. Кръгът ѝ от познати включваше някого, който познава някого, който притежава удобна стара къща в северен Ню Йорк, разположена на стотици акри — достатъчно закътана и защитима, та да им послужи като сценична площадка за следващия етап от тяхното пътешествие. Първият „някого“ освен това бе магьосница с достатъчно висок ранг да отвори портал, през който да минат.

Наложи се да излязат на покрива, осеян с преобърнати пластмасови столове и маси, а също и с мазни скари от барбекю. Вятърът самотно свиреше в стрехите.

Събраха се накуп, за да се постопят, и заподритваха нервно чакъла, докато гледаха как запазената белгийска чародейка с побелели

коси, с пожълтели от никотина пръсти и един доста злокобен фетиш, повесен на шията ѝ, отваря портала.

Усещането бе тържествено. Впускаха се в голямо приключение, без много-много да му мислят. Мамка му, не е ли това да си жив? Чародейката целуна Анаис по бузите, промълви нещо на френски и побърза да си отиде, но не и преди Джанет да им направи групова снимка.

Седмината пристъпиха в портала и се озоваха на широка, покрита със скреж морава. Анаис се оказа права: къщата наистина бе голяма и удобна и поне някои нейни части бяха стари. Джанет, Анаис и Джош се натръшкаха на диваните и веднага поведоха спор за спалните. Алис (чиито очи бяха подпухнали) безмълвно отиде в най-голямата спалня, която заемаше половината от третия етаж, и затвори вратата, смразявайки евентуалните възражения с гневен поглед на подпухналите си очи. Внезапно отмалял, Куентин си намери една мъничка спалня с кораво легло. Чувстваше, че това му се полага.

Събуди се по тъмно. Дигиталният часовник на радиото показваше 10:27. Не можа да намери ключа за лампата и опипом стигна до банята. Напръска лицето си с вода и тръгна из голямата къща.

Завари другите в хола, с изключение на Алис и Пени. По стените висяха огромни произведения на модерното изкуство с цвета и текстурата на засъхнала кръв.

— Къде е Алис?

— Дойде и си отиде — отвърна Джош. — Да не сте се скарали нещо?

Очевидно не знаеше какво се е случило. Седналата до него Анаис наужким го нокаутира в брадичката. Пак бяха пияни — също като миналата и по-миналата вечер. Нищо не се бе променило.

— Сериозно, тя ли те подреди така? — попита Джанет.

Както винаги държането ѝ се отличаваше с жлъчна непринуденост, ала клепачите ѝ бяха зачервени. Куентин се запита дали не се лъже, че тя се е измъкнала толкова леко от снощния холокост.

— Бяха Амбра и Умбра. Вълшебните овни. — Май всички бяха забравили за Филория. — Наказаха ме, защото съгрешавах.

— Брей? А ти не им ли оцави вълната от задниците? — поинтересува се Джош.

— Подадох си и другата буза. — На Куентин не му се говореше, но затова пък бе гладен. Взе си чиния от кухнята, седна в края на масата и си сипа каквото беше останало.

— Говорехме какво ще правим — каза Ричард. — Набелязвахме основните моменти.

— Точно така. — Джош властно удари с длан по тежката маса. — Трябва да решим какво ще вземем.

— Храна. Ако наистина ще заминаваме за Филория, нека прочетем книгите — безпристрастно отсече Ричард.

— Злато — бойко се намеси Анаис. — Търговски стоки. Какво искат филорийците? Цигари ли?

— Няма да ходим в Русия по времето на Брежнев, Анаис. Огниво?

— Барут?

— Олеле! Чуйте се какви ги дрънкате, бе, хора! — хвана се за главата Елиът.

— Да си носим дебели дрехи и палатки — разумно предложи Ричард. — Нямаме си понятие кой сезон е там. Току-виж сме се озовали наред люта зима.

Вчера — тоест, преди дрямката му — Филория щеше да оправи всичко. Сега тя пак изглеждаше като блян и му беше трудно да се фокусира върху нея.

— Колко дълго ще останем?

— Няколко дена. Виж, просто ще се върнем, ако забравим нещо. С копчето работата е ясна — рече Елиът. — Ще останем, докато ни доскучае. А какво ще правим там?

— Вероятно ще ни възложат някое издирване. Все това се случваше с Чатуинови.

Всички глави се обърнаха. Пени стоеше на прага по тениска и анцуг, замижал като бухал.

— Не съм сигурен, че можем да разчитаме на такъв развой, Пени. — Незнайно защо, Куентин се дразнеше от неговия безпочвен оптимизъм. — Овните не са ни призовали. Може книгите да са измислени и да не е имало никакви издирвания. Вероятно Пловър ги е

вмъкнал, за да си оправи сюжета. Нищо чудно да киснем във Филория, както киснем тук.

— Искаш да ни отровиш радостта, защото приятелката ти те е набила — ухапа го Джош.

— Не ми се връзва Пловър да е измислил всичко това — поклати глава Пени. — Не е рационално. Той е бил магнат на верига с ателиета за химическо чистене, а преди това е завършил приложна химия. Мозъкът му е работел като бръснача на Окам. Най-вероятно е предал всичко, както е било.

— Как мислиш, дали ще срещнем злочеста девица? — попита Елиът.

— Възможно е. Само че не точно девица, а... говореща животинка, навярно. Дето се нуждае от помощ.

Всички прихнаха, обаче Пени продължи. Направо беше покъртителен:

— Без майтап, в книгите все така става.

Джош бутна кукленска чашка с някаква прозрачна, сто на сто алкохолна течност към Куентин, който отпи.

— Да, ама в истинския живот не е така — започна Куентин, напипал някакво важно прозрение. — Отправяш се на приключение в името на благородна кауза и хепиендът ти е в кърпа вързан. Така е на книга. На практика никой няма да ти поднесе нещо даром. Истинският свят не е такъв.

— Може би твоят свят не е такъв, Куентин — смигна му Джош. — Ние не сме в него.

— Не желая да превръщам разговора в теологически спор — с достойнство се намеси Ричард, — обаче по този въпрос има място за две, че и повече мнения. Дори да не вярваш, че този свят си има бог, длъжен си да признаеш, че Филория си има. И то два.

— Мнението ти е шантаво, но повдига един абсолютно уместен въпрос. Какво ще правим, като стигнем там? — попита Елиът.

— Ще търсим магическото цвете — каза Джош. — Онова, дето го помиришваш и автоматично ставаш щастлив. Помните ли приказката? Ще натрупаме цяло състояние.

Докато никой не ги гледаше, Джанет улови погледа на Куентин, повдигна вежди и похотливо се облиза. Куентин даже не мигна. Значи така, а? Саботирала е връзката му с Алис. Сексът с нея бе толкова

различен. Миризмата, допирът на кожата ѝ, деловият ѝ маниер. В смътен проблясък си спомни, че изпитваше срам и ужас, но въпреки това не беше спрял.

А Елиът буден ли е бил?

Леле майко! Защо нямаше бич да покаже колко се разкайва!

— Можем да открием Мартин Чатуин — обади се Ричард.

— Можем да открием Животното търсач — промълви Куентин.

— Какво? — набърчи чело Джош. Не бе специалист по Филория.

— От „Момичето, което измерваше времето“, помниш ли? Животното, което не може да бъде хванато. Хелън тръгва по дирите му.

— И какво ще го правиш, като го хванеш? Ще го изпапкаш ли?

— Не зная. Току-виж ме завело до съкровище? Или до тайна мъдрост? Или до каквото и да е? — Мисълта му течеше бавно. Животното бе важно за Чатуинови, но сега не се сещаше защо. Може би въобще не бе уточнено. Така и не ставаше ясно как изглежда въпросното Животно търсач.

— Така и не става ясно — каза Пени. — Никога не го залавят и Пловър не го споменава повторно. Хрумването си го бива. Обаче ми се въртеше в ума, че може да ни направят царе и царици — като Чатуинови.

Беше толкова очевидно, защо не се беше сетил? Разбира се, че щяха да станат царе и царици. Щом Града бе истински, защо и другото да не е вярно? Току-виж заживели в замъка Беловръх, а Алис му станала царица.

Майко мила, канеше се да се съгласи с Пени. И това ако не беше белег за опасност!

— Я виж ти... — Будното мозъче на Джанет сериозно обмисляше предположението. — Ще трябва ли да се оженим?

— Не е задължително.

— Уф, не знам — оплака се Анаис. — Звучи тежкарски: царица. Вероятно е свързано с много бюрокрация и административни дейности.

— Обаче е доходоносно. Корона, скиптър, скъпоценности...

— Ако книгите са точни — отбеляза Елиът. — И ако троновете са вакантни. Плюс това, те са четири, а ние сме седмина.

— От мен да знаете, трябва ни бойна магия — измъдри Анаис. — Военна магия. Защита, нападение. Освен ако вие, големи и силни

мъжаги, не знаете как се върти меч. — Тя се ухили нагло на последвалата гробна тишина.

— На такива неща ли ви учеха в университета? — сякаш се стъписа Джош.

— В Европа не сме чисти и непорочни като вас, американците.

— Бойната магия не е незаконна във Филория — кимна Пени.

— И дума да не става! — отсече Ричард. — Давате ли си сметка как ще ни погнат? Кой, освен мен си е имал работа с Магическия съд? Я да чуя?

— Затънали сме до гуша в лайна, Ричард. Да не мислиш, че копчето ще е законно, ако съдът научи за него? Анаис е права. Не заминавам за Филория невъоръжен.

— Можем да си извадим разрешително за пистолети — целомъдрено продължи Ричард. — Налице са прецеденти. Запознат съм с изискванията.

— Пистолети ли? — нацупи се Елиът. — Какво ти става бе, човек? Филория е непокътнато и неопетнено общество. Изобщо гледал ли си „Стар Трек“? Имаме шанс да опознаем свят, който не е бил скапан от разни задръстеняци. Схваща ли някой от вас колко е важно това нещо?

Изненадващо, ала думите на Елиът бяха лишени от ирония. Куентин не се сецаше кога за последно го е виждал толкова съсредоточен и ентузиазирани. Завладя го облекчение.

— Не искам да се навъртам около Пени, ако е въоръжен с пистолет — отсече Джанет.

— Виж, Анаис е права. Ще разработим базови заклинания за атака, колкото да не е без хич. Няма да вършим щуротии. Просто ще си подсигурием няколко коза. Не забравяйте за какодемоните. И за копчето.

— И за „голите пищови“ в ръка — изкикоти се Анаис.

На другия ден Ричард, Елиът, Джанет и Анаис отидоха в Бъфало за продоволствия. Понеже бе от Ел Ей, единствена Джанет имаше шофьорска книжка. Куентин, Джош, Алис и Пени трябваше да разработват бойни магии, само че Алис отказваше да проговори на Куентин (тази сутрин той сума ти време тропа на вратата ѝ, но тя не отвори), а пък Джош не беше по техническата част, затова същинската работа се падна на Алис и Пени. Скоро масата в хола се зарина под

книгите от караваната на Пени. Като двамата най-големи зубрачи в групата те бяха напълно погълнати един от друг. Говореха на някакъв импровизиран жаргон. Пени изписа топове хартия с архаични символи, а Алис кимаше над рамото му и сочеше с пръст. Дейността им бе творческа, тъй като трябваше да измислят заклинания: не бе адски трудно, обаче всякакви опити в тази област бяха засекретени.

Куентин бе обхванат от ревност, докато ги наблюдаваше. Слава богу, че ставаше дума за Пени, иначе направо щеше да полудее. С Джош прекараха следобеда в пиене на бира, ядене на чипс и хамбургери и гледане на кабелна телевизия.

Към пет часа Елиът слезе да ги събуди.

— Идвайте, че ще пропуснете големия спектакъл на Пени.

— Как беше в Бъфало?

— Като апокалиптично видение. Купихме кожуси и ловджийски ножове.

Виждайки, че Елиът е щастлив, развълнуван и очевидно трезвен, Куентин пак заподозря, че са на прав път, че всичко може да се поправи. Метна си шал и нахлупи на главата си руската ушанка, която бе изровил от дрешника.

Слънцето залязваше зад далечните планини — студено, самотно зарево в маранята. Пени сочеше с ръка едно дърво, а Алис измерваше с крачки разстоянието до него.

— Всички да се дръпнат — извика той.

— Накъде още? — поинтересува се Джош, който седеше на очуканата мраморна балюстрада и от време на време надигаше една бутилчица.

— Добре, огън!

Като опитна асистентка Алис отиде до масата на моравата и постави там едно празно шише.

Пени бързо си пое дъх и измърмори поредица от насечени срички, завършвайки с рязко движение на китката. Три лъча от нещо като стоманеносиви капчици се изстреляха от пръстите му. Два пропуснаха целта, третият отрязва чисто гърлото на шишето. Последваха рехави аплодисменти.

— Кръстихме го „Магическа ракета“ — похвали се той.

— Майко мила, магическа ракета! — Дъхът на Джош излезе на пара в студения въздух. Лицето му грееше от възбуда. — Че това е като

в играта „Тъмници и дракони“!

Пени кимна.

— Да, в старите ролеви игри има много практична мисъл.

Куентин не се усмихваше. Никой ли нямаше да коментира, че това е черна магия? Сто процента не беше някоя ощипана мома, обаче това заклинание бе предназначено да осакатява плътта, да ранява физически.

— Дано не се налага да го използваме.

— Не се превземай, Куентин. Не си просим белята. Просто гледаме да сме готови. — Джош едва се сдържаше. — Съвсем като в „Тъмници и дракони“, дявол да го вземе!

Пени коленичи и се изплю на посърналата трева. После разпери широко ръце и взе гротескно да ги размахва в противоречие с улегналия си стил. Виолетова светлина затрептя в събраните му шепи, костите на пръстите взеха да прозират. Той изкрещя някакви слова и сякаш запрати нещо нагоре. Сияеща оранжева искрица се отдели от дланта му и полетя над моравата. Отначало изглеждаше безобидна до абсурдност и глупавичка — като играчка или насекомо. Ала плавайки към дърветата тя разцъфтя в искряща комета с големината на плажна топка — пращяща, пулсираща, пружинираща. Изглеждаше величествено, докато се въртеше бавно около центъра си и същевременно се носеше в здрача. Кометата порази един кипарис, който се скърши надве с пукот. Заля ги силна топлина. Съсирен пламък се издигна до небесата и изчезна.

— Огнено кълбо! — излишно оповести Пени.

Пожарът беше лумнал моментално. Дърветата весело горяха. Джанет нададе радостен крясък и запляска с ръце като мажоретка. Пени се усмихна едва-едва и стори театрален поклон.

Останаха в къщата още няколко дена. Изпиха всичкото хубаво вино, изгледаха всички DVD-та с филми и се изредиха да се къпят във ваната, а после да не си я почистват. Бяха толкова развълнувани, че не виждаха колко са уплашени. Замислеше ли се за щастието, очакващо го във Филория, Куентин се тормозеше, че не го е заслужил. Не бе готов. Амбра и Умбра никога не биха призовали някой като него.

Една вечер остана до късно да играе на карти с Джош и Елиът. Всяка игра на карти с магьосници се израждаше в съревнование кой ще направи най-много кент флошове и карета. Горедолу се чувстваше

по-добре. Пиеха грапа. Възела от срам и разкаianie в гърдите му се беше поразхлабил е, немного, но все пак. Може би беше време да покаже на Алис, че тя не бива да го избягва като чумав. Знаеше, че тя вероятно чака от него думите. Извини се и тръгна към третия етаж, сподирян от насърчителните възгласи на Джош и Елиът.

На площадката спря. Навсякъде би познал звука, който Алис издаваше по време на секс. Замъгленото му от алкохола съзнание се изправи пред главоблъсканица: тя се любеше, но не с него. Не беше възможно. Звукът пронизваше ушите му, пред очите му заплуваха петна, точици. Кръвта му кипна като отворена бутилка газирано или като киселина. Киселината се разля по неговото тяло, прогаряйки ръцете, краката и мозъка му. После стигна до сърцето му като смъртоносен съсирек.

Явно се любеше с Пени или с Ричард. Вдървено се запъти към стаята на втория етаж, отвори вратата с ритник и щракна лампата. Ричард подскочи и запримигва насреща му в глупавата си викторианска нощница. Куентин изключи лампата и затръшна вратата.

— Какво става? — Джанет беше излязла в коридора по пижама. Той грубо я блъсна с рамо, за да мине.

— Простак! Заболя ме!

Заболяло я било! Тя пък какво знаеше за болката? Светна в стаята на Пени. Леглото бе празно. Хвърли лампата на пода и тя се разби. Куентин никога не се бе чувствал така. Удивително: гневът го даряваше със свръхсили. Буквално бе способен на всичко. Е, почти. Опита се да разкъса завесите, но те не подадоха, въпреки че увисна на тях с цялото си тегло. Затова отвори прозореца, изтръгна завивките от леглото и ги изхвърли. След тях метна будилника, а после взе да вади книгите от рафтовете.

Пени имаше много книги. Но какво от това, разполагаше с цялата нощ и с цялата енергия на света. Даже не беше сънен, все едно се бе надрусал. Е, след малко му стана по-трудничко да вади книгите, понеже Джош и Ричард държаха ръцете му. Куентин налудничаво се мъчеше да се отскубне, като сърдито пеленаче, което се учи да ходи.

Ама че тъпотия. Как не му е изболело очите: оправил е Джанет, Алис оправя Пени. Сега би трябвало да са квит. Но той беше пиян! От къде на къде ще са квит? Не си е давал сметка какво върши! А Пени... майко мила! Поне да беше Джош.

Затвориха го в бърлогата, дадоха му бутилка грапа и цял наръч DVD-та. Болката бе чувство за пропадане. Все едно бе герой от анимационно филмче, който пада от покрива. Бум, удря се в сенника и го пробива. Бум, пробива още един. И още един. Надолу, надолу, надолу. Копнее падането да спре, дори ако това означава да се размаже на тротоара, но само затъва по-надълбоко в болката.

Куентин превключваше каналите на грамадния телевизор и лочеше от бутилката, докато слънцето не поаленя на хоризонта като кръв, стекла се от прободеното му сърце.

Не дремна нито миг. Идеята му хрумна призори и той се опита да почака, обаче не му се удаде. Дядо Коледа бе дошъл тук. В седем и половина, пиян-залян, се измъкна от бърлогата и затропа по вратите в коридора. Даже се изкачи по стълбището и отвори с ритник вратата на Алис, като зърна окръгления бял задник на Пени — ух!

— Хора, ставайте! Хайде, стига сте се излежавали! Време е! Днес! Хора, хора, хора!

Изпя стих от глупавата школка песничка на Джеймс:

*„Живееше нявга едно момче,
младо, силно и храбро бе то.“*

Изживяваше се като мажоретка, подскачаше като пумпал и викаше, колкото му глас държи:

— За-ми-на-ва-ме за Фи-ло-ри-яя!

ТРЕТА КНИГА

Филория

Наредиха се в кръг, хванати за ръце, нарамили раниците. Лицето на Анаис сияеше от радост. Май само тя бе щастлива.

Най-забавното е, че се бе получило. Куентин не им даде мира и те отстъпиха без съпротива.

Издаднал във философско разположение на духа, Куентин реши, че този ден винаги ще е щастлив, най-щастливият в живота му. Странно как животът може да те изненада. Перипетиите на съдбата.

Чувстваше се неочаквано разкрепостен. Срамът бе престанал да го измъчва. Беше го завладяло усещане, неопетнено от опасения, възражения или обидни квалификации. Алис вече не бе алабастрова светица. Не бе толкова трудно да срещне погледа ѝ. А дали не съзираше притеснение в нейния? Може би тя бе понаучила какво е да те гризе съвестта? Сега бяха заедно в купа.

Цяла сутрин си бяха стягали багажа, който поначало бе почти готов. Най-накрая се събраха в хола, пристъпвайки от крак на крак, споглеждайки се:

— Дадено?

— Дадено?

— Всички ли са наред?

— Да не се помайваме.

— Хайде!

— Добре!

— Да...

А после Пени сигурно натисна копчето, защото се издигаха нагоре в бистрата студена вода.

Куентин с тежката си раница пръв излезе от фонтана. Сега беше абсолютно трезвен, но затова пък ядосан, ядосан, ядосан. Не искаше да се докосва до когото и да било или да бъде докосван. Харесваше му обаче в Ничиите земи. Действаха му успокояващо. Да можеше да

поседи за минутка точно тук, на старите изтъркани камъни, само за минутка, навярно щеше да заспи.

Скъпият персийски килим, на който бяха стъпили в хола, изплува след тях. Някак и той беше преминал. Дали копчето не го беше взело по погрешка за част от облеклото им? Шантава работа.

Куентин изчака другите един по един да се измъкнат на сухо. Джанет изглеждаше преbledняла. Джош и Елиът ѝ помагаша да се задържи на повърхността, но тя не можеше да се набере на ръба и да излезе. Погледът ѝ беше разфокусиран. Другите дружно я изтеглиха оттам, но тя бе съвсем отмаляла. Падна на лакти и колене, после раницата ѝ я повлече на една страна.

— Не зная дали ми се повръща — бавно изрече Джанет и примигна.

— Нещо не е наред — констатира Алис. Гласът ѝ не преливаше от съчувствие. — Тя има алергична реакция към Града.

Елиът бързо пое командването.

— Всички други сте добре, нали? Хубаво, минаваме към фаза втора: темпо.

— Аз съм добре, само да почина. Ох, Господи, не го ли усещате? — Джанет безпомощно ги погледна, поемайки си с мъка дъх. Анаис коленичи до нея в знак на женска солидарност. Алис я погледна непроницаемо.

— Интересно — каза Пени. — Защо никой друг...?

— Ей! Нещастнико! — Куентин щракна с пръсти пред лицето му. Точно сега беше цар в проявите на неприкрита враждебност. Задръжките му бяха паднали. — Не виждаш ли, че я боли? Фаза втора, задръстенияко: да вървим.

Надяваше се, че Пени ще му се нахвърли и може би ще се сбият. Но Пени само го измери с хладен поглед и се обърна. Максимално оползотвори възможността да се издигне, да се покаже благороден победител. Разклати флакон с оранжева боя и описа кръг около фонтана, и пое към пищния бял дворец. Не беше загадка къде отиват: Пловър беше разказал сцената с характерния си стил, който изключваше двусмислици. Чатуинови изминаваха три квадрата по посока на двореца и един наляво за фонтана, от който се стигаше до Филория.

Спряха на спретнато квадратче с каменно здание, което би било подходящо за кметство на средновековно френско селце. Часовникът отгоре на фасадата беше застинал на пладне — или на полунощ. В центъра на кръглото фонтанче се издигаше статуя на Атлас, превит под тежестта на бронзово кълбо.

— Добре! — Пени говореше ненужно високо. Големият цирков ръководител. Личеше си, че е нервен. По-полека, любовнико! — В книгите минават от тук. Ще проверя метеорологичните условия.

Пени извади бялото копче от джоба си и го стисна в юмрук. Пое си дълбоко въздух, качи се на ръба на фонтана и цамбурна с изпружени крака в тихата вода. В последния миг по рефлекс запуши носа си с пръсти. И изчезна.

Настана мълчание. Чуваше се единствено запъхтяното дишане на Джанет и плисъкът на фонтана. След малко главата на Пени разсече водата.

— Получи се! — изкрещя той. — Топло е! Лято е! Там е лято!

— А Филория ли беше? — поинтересува се Джош.

— Откъде да знам! — Пени доплува кучешката до ръба. Гора е. Няма признаци наблизко да живеят хора.

— Значи върши работа — заяви Елиът. — Хайде да тръгваме.

Ричард вече ровеше в багажа и изхвърляше на многоцветна купчина скъпите кожуси, вълнените шапки и термочорапите.

— Стройте се! — нареди той. — Краката във водата, ръцете здраво сплетени.

На Куентин му идеше да подхвърли някой саркастичен коментар, ала нищо не му дойде на ума. Натопи стъпала в мастиленосинята вода, която бе като че ли по-рядка от обикновената, по-скоро с плътността на алкохол. Взря се в обувките си. Едва различаваше контура им.

Заби поглед в скута си. Беше замаян от недоспиване. Усещаше главата си огромна и изпразнена, като перест облак. Облакът взе да се разсейва. Дали щеше да умре? О, с какво удоволствие би умрял!

— А бе, Анаис, ти изобщо чела ли си книгите? — кореше я Елиът. — Не сме тръгнали да гасим пожар. Вероятно ще хапнем кифлички с някое зайче.

Джанет се облягаше на рамото на Елиът, разкривайки бялата си шия. Беше ѝ студено, изглеждаше страшно уязвима. Отдясно пък

Джош разтревожено го наблюдаваше. Огромната му десница стисна неговата.

— Стегни се, пич. Добре си. Ще се справиш.

Всички се огледаха за последно наоколо и през седмината премина тръпка на страх и възбуда.

По сигнал на Пени се пуснаха във фонтана — не съвсем в синхрон, но почти. Джанет кажи — речи се заби с лице във водата.

Това бе свободно пропадане, гмурване. Сякаш се спускаха с парашут, само че прекалено шеметно и без да ги брули вятър. Земята се втурна да ги цапардоса. За миг зърнаха балдахин от златни листа, който се простираше от хоризонт до хоризонт. После всичко свърши.

Намираха се в плитко дере, чието глинесто дъно бе покрито с листа и опадали клонки. Куентин се подпря с ръка на насипа. През гъсто сплетените клони се процеждаше мъждива светлина. Птичка изтрака с човка и отлетя. Мълчанието бе гъсто като мед.

Преходът ги бе разпилял, ала не се бяха изгубили от поглед. Ричард и Пени с мъка се измъкваха от огромна изсъхнала драка. Алис и Анаис седяха на дънера на колосално повалено дърво, сякаш някое великанче внимателно ги бе подредило там като кукли. Джанет седеше на земята с ръце върху бедрата и дишаше дълбоко. Лицето ѝ бе зачервено.

— Пени? — Джош стоеше горе на дерето с ръце в джобовете. Изглеждаше много шик с марковото яке и готината риза, макар и мокър. — Студено е. Защо, мамицата му?

Въздухът беше резлив и мразовит, дрехите им бързо замръзваха. Дъхът им излизаше на бели облачета в девствената тишина. От светлото небе тихо се сипеше снежец. Земята се беше вледенила под нападалата шума.

— Не знам — намръщи се сприхаво Пени. — Преди бе лято. Само преди секунда! Сварих се от жегата!

— Моля, някой ще ми помогне ли да сляза? — Анаис с недоверие поглеждаше надолу от високия дънер. Джош галантно я подхвана за тясното кръстче и я повдигна. Тя изписка доволно.

— Става дума за разминаване във времето — уточни Алис. — Чак сега се сетих. Пени може да е бил тук преди половин година филорийско време. Или пък преди шейсет години. В книгите винаги става така. Няма как да предскажеш в кой сезон ще се озовеш.

— Е, аз предсказвам, че циците ми ще измръзнат след пет минути — разсърди се Джанет. — Някой да се върне за кожусите.

Единодушно се съгласиха, че Пени трябва да свърши тази работа. Той се канеше да натисне копчето, когато Елиът внезапно му се нахвърли и сграбчи ръката му. Максимално спокойно обясни, че щом времевите потоци на Филория и Ничиите земи се движат с различна скорост, той може да се върне с багажа след дни или години от гледна точка на Филория, а дотогава те ще са умрели от измръзване или от старост. Налагаше се да се върнат заедно.

— Забравете — поклати глава прежълтялата Джанет. — Още не съм готова. По-добре да ми измръзнат циците, отколкото да си изповръщам червата.

Никой не възрази. Не им се връщаше, след като най-накрая се бяха добрали дотук. Пени взе да прави магии за изсушаване.

— Май виждам как да се измъкнем — обади се Алис, която все още седеше на дънера. Тъмната ѝ коса бе покрита със сняг. — От другата страна има някаква просека. И още нещо. Ще ви е интересно да го видите сами.

В дъното на дерето имаше достатъчно място да пропълзят на четири крака под поваления ствол. Ръцете и колената им затъваха в осланената шума. Елиът се промъкна последен, като преди това избута свалените раници. Пени се завтече да помогне на Алис, но тя го пренебрегна и скочи, въпреки че така бе по-неудобно. Куентин си помисли, че снощната авантюра май не ѝ е харесала.

От едната страна на просеката растеше малък дъб. Кората му бе тъмносива, почти черна, а клоните — жилави и изкривени, с окапали листа. В ствола му, на височина човешки бой, се мъдреше голям кръгъл тиктакащ часовник. Това бе едно от дърветата на Наблюдателката. Без да говорят, всички се заизкачваха един след друг по стръмната пътека, за да го разгледат отблизо. Куентин докосна мястото, където грубата кора на дъба се преливаше в гладкия сребърен обков на циферблата. Затвори очи и проследи извивката с пръст. Наистина беше във Филория. Нямаше две мнения по въпроса.

Дали заради недоспиването, дали заради друго, по бузите му безпомощно се затъркаляха горещи сълзи. От гърлото му се изтръгна жално хълцукане. Противно на волята и инстинктите си той се свлече на колене и зарови лице в студените листа. Най-сетне всичко щеше да

се оправи. Щяха да го вдигнат на ръце, да го почистят, да му вдъхнат усещане за безопасност, щастие и завършеност. Как така всичко се бе объркало? Как с Алис се проявиха като такива глупаци?

Изведнъж му просветна: спешно трябваше да намерят Мартин Чатуин, ако все още бе жив. Това бе разковничето. Трябваше да узнае тайната как се остава вечно тук.

Смутено се изправи и попи сълзите с ръкава си.

— Е — най-сетне наруши мълчанието Джош. — Във Филория сме.

— Тези дървета часовници са на Наблюдателката — подсмърчайки издума Куентин.

— Мислех я за мъртва — обади се Джанет.

— Може би сме попаднали в по-ранен период — предположи Алис. — Както в „Момичето, което измерваше времето“.

— Може би. Май някои от тези дървета оставаха след смъртта ѝ. В „Блуждаещата дюна“ децата виждат дърво часовник.

— Чудно дали сме улучили времето — прошепна Ричард.

Куентин би могъл цяла вечност да се кокори в дървото, обаче студът ги разпъди. Момичетата вече бяха тръгнали напред. Куентин неохотно пое след останалите.

Никой не говореше. Въпреки старателната практическа подготовка почти не бяха обсъждали стратегии или цели. Това бе Филория, приключенията сами щяха да ги намерят. Едва ли не с всяка стъпка очакваха да ги споходи чудодейно проявление или откровение. Само че нищо вълшебно не им се яви. Дърветата наоколо си оставаха неподвижни и упорито неодушевени, дори след като Пени, в присъщия си изследователски дух, се представи официално на няколко дъба. Тук-там високо в клоните кацаха и отлитаха птички, но никоя не им предложи напътствие. Всяка мъничка подробност изглеждаше свръхярка и наситена със смисъл, сякаш този свят буквално бе изграден от думи и писмена, изрязани в магически географски шрифт.

Да са вървели така най-много два-три-чет минути. Куентин ту духаше в ръцете си, ту ги пъхаше в ръкавите си, за да ги стопли. За момента беше съвсем буден и трезвен.

— Като нищо можем да налетим на някой фавн — подхвърли Джош.

Пътеката — ако това въобще е било пътека — взе да се гъне и лъкатуши, а след малко изтъня и изчезна. Спряха край един прекрасен зимен поток, който плитко се процеждаше сред дърветата. Водата беше искрящо бистра и пъргава, сякаш доволна, че е открила такъв великолепен увъртян маршрут. Седмината безмълвно се събраха край него. Камъните бяха увенчани със снежни калпаци и ледени висулки. Един клон, обсипан с изчанчени ледени капчици, стърчеше от средата на ручея като абстрактна скулптура. В него нямаше нищо кой знае колко свръхестествено, ала той временно засити апетита им за чудеса. Цяла минута се прехласваха по него, преди Куентин да си даде сметка, че точно пред тях, в най-дълбоката част на ручея, се виждат женска глава и голи рамене.

— Божичко! — възкликна той и се отдръпна. Гледката бе ужасяваща и смахната. Сюрреалистична. Тази жена със сигурност бе мъртва. Гъстата ѝ коса беше станала на ледена буца. Немигащите ѝ очи — сякаш взрени в тях — бяха с цвета на сумрака, кожата ѝ блестеше в бисерносиво. Да имаше най-много шестнайсет години. Миглите ѝ бяха заскрежени.

— Тя дали...? — Алис не довърши въпроса.

— Ей! — повика я Джанет. — Добре ли си?

— Да ѝ помогнем. Мръднете се. — Куентин опита да се приближи, ала се подхлъзна на един замръзнал камък и единият му крак затъна до коляното. Издрапа обратно на брега, изгарян от болка.

— Трябва ни въже.

Водата дори не изглеждаше достатъчно дълбока и Куентин с ужас си помисли дали не гледат тяло, отсечено до кръста. Въже — ама той какво си въобразяваше? Та нали беше магьосник, да му се не види! Хвърли раницата, из която ровеше, и начена просто кинетично заклинание, за да я извади. Усети топлина в пръстите си, мислено почувства нейната тежест. Алис отсечено го наставляваше. Жената се надигна, от тялото ѝ се застичаха капки. Слава богу, беше цяла — и чисто гола. Снагата ѝ бе тънка, стройна, с напъпили гърди на девойка. Ноктите и зърната ѝ бяха бледолилави. Потрепери, когато магията я обгърна. Очите ѝ се фокусираха. Тя се начумери и протегна ръка, удържайки заклинанието, преди да го е довършил.

— Аз съм водна нимфа наяда. Не мога да изляза от потока. — Погледът ѝ срещна този на Куентин. — Твоята магия е непохватна.

Куентин се опули. Сега видя, че тя не е човек, пръстите на ръцете и краката ѝ бяха ципести. От негово ляво се чу шаване. Пени коленичеше на снежния бряг.

— Смирено се извиняваме — рече с приведена глава. — Най-смирено молим за вашата прошка.

Речната нимфа пренасочи вниманието си. Ручеят бълбукаше по голата ѝ кожа. Тя кокетно наклони глава.

— На моята красота ли се възхищаваш, човеко? Студено ми е. Ще ме сгрееш ли с пламтящата си кожа?

— Умолявам ви — продължи Пени, червен като домати, — ако желаете да потърсим нещо ваше, с радост ще се наемем. С радост ще...

Джанет милостиво го прекъсна:

— Ние сме от Земята — решително заяви тя. — Бихте ли ни упътили до някой голям град, ако има такъв? Може би до замъка Беловръх?

— ... с радост ще се нагърбим с вашата повеля — церемониално завърши Пени.

— На овните ли служите? — попита Алис.

— Не служа на измамни богове, земна девойко. Или на богини. Служа на реката и реката служи на мен.

— Тук има ли други хора? — намеси се Анаис. — Като нас?

— Като вас ли? — нимфата се усмихна нахално и за миг връхчето на плашещо синьо езиче се появи между доста острите ѝ зъби. — О, не. Не и като вас. Не и толкова прокълнати.

В този момент Куентин усети как телекинетичното му заклинание се разпадна. Тя го беше премахнала без жест или дума. Наядата рязко се гмурна — бледолилавите ѝ хълбоци проблеснаха — и изчезна в тъмната вода, която изглеждаше твърде плитка, за да я побере.

След секунда главата ѝ отново се показва.

— Страхувам се за вас, човешки деца. Това не е вашата война.

— Не сме деца — възрази Джанет.

— Каква война? — извика Куентин.

Тя за пореден път се усмихна. Зъбите между лавандуловите ѝ устни бяха извити като на хищна риба. Стискаше нещо в ципестия си юмрук, от който капеше вода.

— Речен дар. Използвайте го, когато напълно изгубите надежда.

Куентин го улови с една ръка, благодарен, че старите му жонгльорски инстинкти не са го подвели. Когато вдигна поглед, нимфата бе изчезнала. Бяха сами с ромолящия поток. В ръката на Куентин имаше мъничък ловджийски рог от слонова кост със сребърен кант.

— Леле! — Джош потри доволно ръце. — Приключенията започват!

Другите се скупчиха да разгледат рога. Куентин го подаде на Елиът, който го завъртя в ръцете си и го погледна от тук от там.

— Нищо особено не чувствам. Все едно е някой сувенир, купен от летището.

— Не е задължително да чувстваш каквото и да било — собственически рече Пени и прибра рога в раницата си.

— Трябваше да я питаме дали това е Филория — тихичко промълви Алис.

— Как няма да е Филория! — учуди се Пени.

— Бих желала да съм сигурна, а също и да разбера защо сме прокълнати.

— И каква беше тази война? — Ричард сбърчи дебелиите си вежди. — Тя повдига много въпроси.

— Тия зъби не ми харесаха — добави Алис.

— Леле, майко! Леле, майко! — завъзклицава Джош. — А, бе, хора, това беше наяда! Току-що видяхме речна нимфа. Супер! Хора, тая Филория ще ни разкаже играта!

Напрежението спадна и те взеха да дрънкат глупости и майтапи. Тя дали беше веществена? Дали не ставаше течна в потока? Иначе как ще се скрие в такава плитка водица? Каква функция изпълняваше в магическата екосистема? Ами рогът? Алис вече прелистваше книгите си — не намираше ли Мартин рог в първата част?

След малко усетиха, че вече три четвърти час стоят навън посред зима само по джинси и блузи. Дори Джанет призна, че е време да се връщат в Града. Наредиха се в кръг, все още леко замаяни, и щастливи съзаклятнически погледи захвърчаха помежду им. Вярно, имаше и дразги, но те нямаше да съсипят всичко. Сега вършеха нещо наистина важно, осъществяваха предназначението си.

Тогава за пръв път го чуха: глух, ритмичен, тиктакащ звук. Ромонът на потока го заглушаваше, но той се усилваше. Един по един седмината спряха да приказват и се заслушаха. Не му беше чиста работата на този звук. Алис първа стопли:

— Цъка часовник. Часовник — повтори изплашено. — Това е Наблюдателката!

Пени припряно натисна копчето.

Този път подходиха крайно делово. Събраха си зимните дрехи и се наредиха край фонтана с лекота, придобита от практиката. Едновременно се плъзнаха надолу.

Отново бяха във Филория, край потока, но снегът го нямаше. Бе ранна есен, наоколо трепкаше бледа, хладка мъглица. Температурата беше седемнайсет-осемнайсет градуса. Едно златно листенце се рееше страшно високо в сивото небе, понесено от някакво течение. Тревата бе изпъстрена с локви от неотдавнашен проливен дъжд.

— Сега пък сме прекалено навлечени — констатира Елиът и с отвращение захвърли направените си на вързоп кожух и вълнени ръкавици.

Просто оставиха зимното си облекло на мократа трева, защото никой не измисли по-разумна алтернатива, и напълниха манерките си от потока. От нимфата нямаше и следа. Колко ли време бе изминало от последното им посещение? Назад във времето ли се бяха върнали? Това същото приключение ли беше, или започваха ново?

По-надолу имаше железен мост, а оттатък моста започваше широка пътека, осеяна с листа и борови иглички — този път истинска пътека. Кафява сърничка излезе от гората и всички се съгласиха, че в погледа ѝ се чете необикновена разсъдливост, но ако животинката можеше да говори, то тя отказа да го направи с тях. Опитаха да я последват — може би ги водеше някъде (дали не беше пратеник на Амбра и Умбра?), но тя препусна с подскоци като най-обикновена сърничка. А гората сякаш край нямаше. Чат-пат слънцето стрелваше по някой пращен лъч между дърветата и пак се покриваше. Взе да ги застига униние, като екскурзианти, на които им се е провалил пикникът. Колчем някоя птичка кацаше на някой клон за повече от две секунди, Джош викаше „Тази е“ или „Май иска да ни каже нещо“, а накрая мина на „Тъпанар смотан, к’во си ми кацнал над главата, бе?“.

— Поне Наблюдателката не се е показала — изпуфтя Елиът.

— Ако предишния път въобще е била тя. Май я срещаха в първата книга, а? — попита Джош.

— Да бе, да. — Елиът беше събрал шепа жълъди и пътьом замерваше дърветата. — Но тука нещо не ми се връзва. Не ми е ясно защо нимфата не бързаше да ни проводи при Амбра и Умбра. Много са напористи тия овни. Интересно доколко повествованието на Пловър е правдиво.

— Ако войната между овните и Наблюдателката още тлее, ние сме на тяхна страна — отсече Алис.

— Ако поискат да застанем на тяхна страна, те ще ни намерят — изпророкува Пени с оцъклени очи и екстатична увереност. — По този въпрос няма какво да се страхуваме.

Никой не му отговори. Беше пределно ясно, че срещата с наядата е докарала Пени до благоговейно състояние.

— Пазете се, пазете се! — изкрещя Ричард.

За едната бройка да не чуят тропота на копита по меката пръст. Хвърлиха се от двете страни на пътя. Карета с черен герб, теглена от два коня, премина покрай тях в пълен галоп. Кочияшът беше увит в черен плащ. Той — тя? — забави конете и спря на трийсетина метра от тях.

— Интригата се завързва — иронично отбеляза Елиът.

Ех, крайно време беше нещо да се случи. Куентин, Джанет и Анаис дръзко тръгнаха нататък, съревновавайки се кой ще бъде най-печен. Със сегашната си душевна настройка Куентин като нищо би почукал по затворените капаци на прозорчетата, но вместо това поотстъпи назад. Другите — също. Черната карета злокобно напомняше катафалка. От нея се разнесе приглушен глас:

— Носят ли Роговете?

Въпросът очевидно бе отправен към кочияша, който разполагаше с по-добър изглед от капрата си. Ако е имало отговор, те не го чуха.

— Носите ли Роговете? — Гласът бе по-висок.

В челния отряд се спогледаха.

— Какви са тия Рогове? — извика Джанет. — Ние не сме тукашни.

— На Бика ли служите? — Гласът писна неприятно пронизително.

— Кой е Бика? — бавно и високо попита Куентин, сякаш говореше на умствено изостанал човек или на чужденец, който не знае езика. В книгите на Пловър не се споменава Бик, тъй че...? — Ние сме гости на вашата страна. Не служим на Бика или на когото и да било.

— Не са глухи, Куентин — изтъкна Джанет.

Дълго мълчание. Един от конете — те също бяха черни, както и сбруята — изцвили. Първият глас прошепна нещо.

— Какво? — Куентин стори крачка напред.

Звукът беше като от изстрел. Мъничка главица и дълъг зелен торс щръкнаха от отвора в покрива — гротескна богомолка с човешки бой. Беше толкова мършава и толкова накачулена с изумрудени крачета и изящни антени, че отначало Куентин не забеляза зеления лък, зареден със зелена стрела.

— Не! — изскимтя Куентин.

Нямаше време да реагира. Сви се и инстинктивно залегна.

Конете препуснаха като светкавица, оставяйки подире си прахоляк и скършени вейки, щом богомолката отпрати стрелата. Когато Куентин отново се осмели да вдигне поглед, Пени стоеше над него и държеше стрелата. Със заклинание бе ускорил рефлексите си и я бе уловил наскоро полета ѝ, преди да прониже Куентин.

— Чакай! — саркастично викна Джош след отдалечаващата се карета. — Поспри!

Куентин бавно се изправи. Краката му се тресяха като желе.

Пени му подаде стрелата. Куентин гневно изсумтя и се обърна, махайки полепналите листа от ръцете си. Не желаше Пени да го вижда разтреперан. Вероятно стрелата бездруго нямаше да го улучи.

— Уха! — възкликна Джанет. — Биваше си я буболечката!

Денят клонеше към заник. Никой не си признаваше, че е уплашен, затова им оставаше единствено да се правят на ядосани. Ако не си заминеха в скоро време, трябваше да си устроят бивак, което не бе добра идея, ако разни великански богомолки им бяха взели мерника. Не владееха в достатъчна степен медицинска магия, за да излекуват нечии пронизани тънки черва. И в каква политическа вражда се бяха набутали? Богомолки и бикове, нимфи и вещици: кои бяха добрите и кои лошите? Бозайници срещу насекоми? Нервите на Куентин бяха съсипани и той непрекъснато докосваше стомаха си, където стрелата за

малко да го пониже. Новите планински ботуши му убиваха ужасно, да не говорим, че единият му чорап беше мокър. Уф, представяше си как между пръстите му никне плесен! Нимфата бе казала, че това не е тяхна война. Може би трябваше да я послушат?

Пени и Анаис най-непреклонно се противяха на завръщането им. Какво щяло да стане, ако Чатуинови се бяха отказали след първото препятствие? Те не били ли чели романи? Винаги имало трудна част, за която после ги чакала отплата. Кой били добрите? Ами че те самите! А добрите винаги оцеляват.

— Събудете се! — скастри ги Алис. — Това не ви е роман! Тук ни се случва гадория след гадория. Можеше да умре човек! — Явно говореше за Куентин, ала не желаше да назове името му.

— Може би Хелън Чатуин е била права и не следва да сме тук — измъдри Ричард.

— Не схващате, нали? — Джанет ги прикова с поглед. — Началото винаги е объркващо. Положението ще се изясни с течение на времето. Просто трябва да упорстваме. Ако си тръгнем сега и се върнем след петстотин години, всичко ще започне отново.

Куентин гледаше ту едната, ту другата: хладната и практична Алис, вихрената и безразсъдна Джанет. Обърна се към Анаис да я пита какво разстояние според нея са изминали, базирайки се на легендата, че европейците повече ги разбират тия неща, и забеляза, че само той не е зяпнал отдясно. Сред сумрачните дървета се белееше най-странното нещо на света.

Една тънка бреза целеустремено крачеше през гората. Около метър над земята стволът ѝ се разклоняваше в два крака. Горните ѝ клонки чат-пат закачаха короните на другите дървета.

Без да проронят думица, я последваха. Брезата не ги поздрави, ала за момент клоните ѝ се огънаха в тяхна посока, сякаш поглеждаха през рамо. В тишината краката ѝ скърцаха като люлеещ се стол. Куентин остана с впечатлението, че тя умишлено ги игнорира.

След като първият петминутен захлас се разсея, стана неудобно да вървят по петите на някакво си надменно дърво, обаче не се отказаха. Тази чудесия щеше да им покаже къде е тяхното място в картинката, независимо дали иска, или не.

Джанет държеше под око Пени и му шъткаше, щом той понечеше да гъкне.

— Нека брезата направи първия ход — прошепна му тя.

— Ега ти! — измърмори Джош. — Какво е това?

— Дриада, дървесен дух, идиот такъв!

— Мислех, че дриадите са мацета — скръбно пророни Джош. —

Готини мацета.

— Аз пък мислех, че са дъбове — каза Алис. — А това е бреза.

Дървото вървеше бързо, почти подскочаше. Подтичваха, за да не изостават. Тъкмо бяха решили, че ще изгубят тази обещаваща нишка, ако не се впуснат в недостойна гонитба, когато стана ясно накъде се е запътила дриадата.

Хамбълдръм

След десет минути Куентин седеше в сепаре с приглушено осветление, а пред него стоеше халба бира. Макар и неочакван, този развой му харесваше: бар, бира, сепаре. Той знаеше как да се държи в такава ситуация, независимо от света, в който се намира. Откакто се дипломира, тренираше „на маса“. Пред останалите също имаше халби. Беше късен следобед към пет и половина. Пени се скъса да настоява, че дървото ги било „отвело“ тук, но бе ясно, че и сами щяха да намерят този хан: хижа от дървени трупи с нисък покрив, чиято табела представляваше два лунни сърпа. Когато имаше вятър, двете луни се въртяха една около друга.

Само още едно сепаре беше заето: висок беловлас старец, жена с издължено лице на трийсетина години и едно сериозно момиченце. Седяха с изправени гърбове и злокобно се взираха в празните чашки и чинийки пред себе си. Големите очи на момиченцето говореха, че то отрано е познало беди и страдания.

Ходещата бреза бе изчезнала, по всяка вероятност в задното помещение.

Барманът имаше отегчена брадясала физиономия и носеше старомодна черна униформа с много пиринчени копчета. Бавно лъскаше с бял пешкир чашите — типична барманска поза от незапомнени времена. Иначе помещението беше празно, с изключение на голям кафяв мечок с жилетка, който се бе свил на две в голямото здраво кресло в ъгъла. Не беше ясно дали е в съзнание.

Ричард бе донесъл няколко златни фишека с надеждата, че те ще послужат като универсална валута. Барманът прие един фишек без възражение, опитно го претегли в дланта си и им върна ресто: четири продупчени монети с ликове на хора и животни. Наля им пиво в калаени канчета.

— Наздраве. — Куентин лисна течността в гърлото си — горчива, газирана, алкохолна — определено бира. Тя приповдигна самочувствието му.

— Мечокът май не е препариран — възбудено прошепна Джош.
— Мяза ми на истински!

— Да го черпим една бира — предложи Куентин.

— Заспал е. Освен това не изглежда дружелюбен.

— Бирата разнежва сърцето — напористо заяви Куентин. Чувстваше се силен. — Нищо чудно да се окаже следващата нишка. Бихме могли да си поприказваме с него.

— За какво?

— Да се ориентираме горе-долу в обстановката. Тъй де, за какво сме дошли?

Ричард и Анаис не бяха докоснали бирите си. Куентин отпи юнашки, за да им направи напук.

— Ще играем на сигурно — отвърна Ричард. — Придържаме се строго към разузнаване. Избягваме всякакви ненужни контакти.

— Майтапиш се. Във Филория сме, а не искаш да разговаряш с никого?

— Абсолютно. — Ричард звучеше потресен, направо потресен от самата мисъл. — Влязохме в съприкосновение с друга плоскост на битието. Нима това не ти е достатъчно?

— Всъщност не. Днес една богомолка се опита да ме убие и бих желал да знам защо.

В сегашното си настроение Куентин бе готов на всичко за хубава препирня.

— Барман — провикна се той. — Една биричка за приятелчето ей там.

Мъжът в униформата кимна изнурено.

Стана ясно, че мечокът пиел само прасковена ракия, фини чашки, големи колкото напръстник. С това грамадно туловище, разсъждаваше Куентин, като нищо може да излочи цяла дамаджана. След две-три почерпки мечокът бавно се примъкна към тях, повлякъл креслото, което единствено можеше да издържи тежестта му. Казваше се Хамбълдръм и беше изключително скромен. Обясни с гръмовно боботене, че бил кафява мечка, разнородност, доста по-едра от черната, но много по-малка от могъщата гризли, също разнородност на кафявата. Хамбълдръм периодически натъртваше, че въпросът не бил само в размера.

— Не е важно да си най-големият — съгласи се Куентин, с когото се бяха побратимили. Сега пиеше от канчето на Ричард, тъй като бе свършил своето. — Има други начини да бъдеш добра мечка.

Хамбълдръм ентусиазирано закима с глава.

— О, да. О, да. Аз съм добра мечка. Не съм искал да кажа, че съм лоша мечка. Аз съм добра мечка. Зачитам териториите. Аз съм богобоязлива мечка. — Грамаданската лапа на Хамбълдръм се стовари върху масата с ужасяваща сила, а черната му муцуна се приближи на сантиметри от Куентиновия нос. — Богобоязлива.

Другите блестяха с мълчанието си или пък приказваха тихичко помежду си, правейки се, че не забелязват как Куентин общува с пиян приказен мечок. От съседната маса Елиът го стрелкаше с предупредителни погледи.

Ха, Елиът да си гледа работата. Той какво, да не мислеше, че му е лесно? Хамбълдръмовите интереси бяха доста ограничени, но където ги имаше, достигаха дълбочината на планински дефилета. Куентин помнеше какво е да си гъска, но чак сега осъзна, че по същество животните са големи досадници. Като бозайник, прекарващ няколко месеца в зимен сън, Хамбълдръм беше изтънко запознат с пещерната геология. Станеше ли дума за мед, той бе по-изтънчен и от най-префинения гастроном.

— И така — Куентин безизразно прекъсна словото му върху убождането от жилото на карниоланската медоносна пчела — *Apis mellifera carnica*, сравнено с това на малко по-лесно възбудимата немска медоносна пчела — *Apis mellifera mellifera*, известна още като черна пчела. — Само за протокола: това нали е Филория?

Лекцията спря. Масивното чело на Хамбълдръм се набръчка в изразителен еквивалент на човешкото объркване.

— Какво, Куентин?

— Страната, в която се намираме. Нали се казва Филория?

Ушите на Хамбълдръм потрепнаха. Бяха невъзможно сладки и пухкави уши — само да ги погалиш.

— Филория — предпазливо издума мечокът. — Чувал съм я тази дума. — Все едно изпитваха Хамбълдръм на черната дъска и той не можеше да прецени дали учителката нарочно не му е задала подвеждащ въпрос.

— Нали сме тук? Във Филория?

— Май... някога е било.

— А сега как ѝ казвате? — ласкаво попита Куентин.

— Не. Не. Чакай... — Хамбълдръм вдигна лапата си, за да помоли за тишина, и Куентин изпита мъничко състрадание. Този

огромен космат идиот се опитваше да мисли. — Да, точно така. Това е Филория. Или май беше Лория? Лория ли беше?

— Трябва да е Филория — обади се Пени от съседната маса.

— Лория е злата страна. Отвъд източните планини. Как така не знаете къде живеете? Не е като да няма разлика между добро и зло. — Муцуната на Хамбълдръм се тресеше. — Филория май е някъде другаде.

— Само че това определено не е Лория — настоя Пени.

— Виж сега, кой от двамата ви е говорещата мечка? — изрепчи му се Куентин. — Ти ли си? Ти мечок ли си, бе, задръстеняк? Затваряй си плювалника!

Слънцето беше залязло и в бара влязоха няколко нови същества. Три бобъра си пийваха кафе в компанията на един тлъст стар щурец. Самотната бяла коза в ъгъла сърбаше жълтеникаво вино от паничка. Строен, наглед срамежлив блондин с рога седна на бара. Носеше кръгли очила, а долната част на тялото му беше покрита с буйна козина. Все едно бе оживяла картина на Шагал^[1].

Ханът се понапълни и мрачното семейство стана да си ходи. Къде ли? Какви ли тайни отнасяха със себе си? Куентин не беше мярнал село наблизко. Жената с елегантно издълженото лице отвори вратата и чак тогава той забеляза, че дясната ѝ ръка е ампутирана над лакътя.

След още един рунд с ракия и добродушни закачки с Хамбълдръм малката брезова фиданка излезе от скривалището си и пое към тях. По краката коренище бяха полепнали буци пръст.

— Аз съм Фарвъл — бодро изчурулика тя.

В книгите за Филория се срещаха говорещи дървета, но Пловър никога не ги описваше точно. Фарвъл говореше през страничен разрез в кората си, сякаш оставен от клин. Тънки клонки, обсипани с шумолящи зелени листенца, приблизително очертаваха очи и нос.

— Ще ме прощавате, че проявих грубост и не ви проговорих, бях се смутил. Толкоз рядко срещам чуждоземни пътешественици. — Фарвъл си беше донесъл столче от бара и сега криво-ляво седна. — Какво ви води тъдява, човешки момчета?

Най-сетне. Следващото ниво.

— О-о, не зная — заувърта го Куентин и небрежно махна с ръка над ръба на сепарето. Очевидно той изпъкваше като естествения лидер

на групата и специалист по контактите. Барманът също седна при тях, сменен на поста си от шимпанзе с достолепна осанка и кучешко лице. — Любопитство, навярно. Намерихме едно копче... като го натиснем, пътуваме между световите... А пък на Земята ни беше адски кофти и просто... дойдохме тук. Да поразгледаме, да го ударим на живот... такива ми ти работи.

Уф, звучеше неубедително дори за човек, прекалил с чашката. Чак Джанет го погледна разтревожено. Олеле, дано Алис не е слушала. Усмихна се вяло, мъчейки се да изглежда като отракан пич.

— Разбира се, разбира се — приятелски изгука Фарвъл. — А досега какво видяхте?

Барманът, седнал на един бамбуков стол с лице към облегалката, не откъсваше поглед от Куентин.

— Ами една речна нимфа ни подари рог. Вълшебен, струва ми се. А после една голяма буболечка — май беше богомолка и се возеше в карета — стреля по мен с лък и за малко да ме улучи.

Вероятно не биваше да дрънка толкова, но кое по-напред да премълчи? Пък и общуването с Хамбълдръм не водеше до умствено обогатяване. Само че Фарвъл не изглеждаше объркан или развълнуван, а кимна с разбиране. Шимпанзето дойде да постави свещ на масата им и да донесе по още една бира — почерпка от заведението.

— Момчета, вие да не работите за Наблюдателката? — изтърси Пени. — Тъй де, под секрет? Примерно, ако не ви се иска, но трябва...

— Леле, леле — възкликна Фарвъл и се спогледа с бармана.

— Ами, да речем... но хайде да не речем. Леле, леле.

Като олицетворение на болест по дърветата, брезичката провеси клонки и зелените листенца затрепкаха тревожно.

— Обичам мед с лавандулов привкус — отбеляза Хамбълдръм ни в клин, ни в ръкав.

Фарвъл обви крехки вейки около чашата си и наля малко бира в гърлото си. След видима борба тържествено поде:

— Млади човеко, в известен смисъл предположението ти е вярно. Ние не я обичаме и не работим за нея, ала тя ни е взела страха. С всички ни е така. Обаче все още не е успяла да спре хода на времето. — То погледна влажната здрачна гора през отворената врата, сякаш да се увери, че още си е там. — Ала как само копнее! Понякога я виждаме отдалеч. Върви през гората. Изгубила си е пръчицата, казват, но скоро

ще я намери или ще си измайстори нова. А после какво? Можете ли да си представите този вечен залез? Всичко ще се обърка. Без граници, които да ги разделят, дневните и нощните животни ще си обявят война. Гората ще погине. Аленото ще се обезличи, слънцето ще побледнее като луната.

— Аз мислех, че Вещицата е мъртва — обади се Алис. — Нали Чатуинови я убиват.

Значи е слушала. Как бе възможно да звучи толкова спокойна? Фарвъл и барманът отново се спогледаха.

— Е, и тъй може да е. Това беше отдавна, а ние сме далеко от столицата. Само че овните от много години не са се вестявали, а в провинцията „живи“ и „мъртви“ не са прости понятия. Особено когато иде реч за вещици. Да не говорим, че са я виждали! Хамбълдръм я е виждал. Стройна била, че и забулена.

— Чухме я — добави Пени, вписвайки се в духа на предишното изказване. — Часовник чухме да тиктака в дъбравата.

Мечокът само кокореше очички в чашката с ракия.

— Наблюдателката, значи — нетърпеливо рече Пени. — А дали не можем, такова, да ви помогнем?

Внезапно Куентин се почувства страшно уморен. Алкохолът, който до този момент му действаше като стимулант, без предупреждение стана приспивателно. Времето за умуване и без друго беше отминало. Брезичката явно захапваше стръвта им или пък те захапваха нейната. И ей го на, приключението. Някога това бе най-пламенната му надежда. Защо сега съблазните на Филория му се струваха толкова нескопосани и нежелани? Защо протегнатите ѝ ръце бяха тъй недодялани?

Мислеше, че това чувство е останало в Бруклин или поне в „Брейкбилс“. Ами ако кух е бил не той, а Филория?

Отиде до тоалетната, като на излизане от сепарето неволно се отърка в дращещото руно на Хамбълдръм. Когато се върна, Пени бе заел мястото му. Куентин седна на неговото. Ех, защо нямаха наркотици! Да се надрусаш във Филория върхът на сладоледа! Елиът се беше преместил на бара и си бърбеше с рогатия блондин.

— Тази земя — Фарвъл се приведе съзаклятнически над масата, приканвайки останалите да сторят същото — се нуждае от царе и царици. Троновете в замъка Беловръх твърде отдавна са празни, а само

синове и дъщери на Земята могат да ги заемат. От вашия човешки род. Но... единствено храбрите по сърце имат шанс да ги спечелят, нали разбирате. Само най-сърцатите.

Фарвъл беше на път да пусне вискозна сълза от мъзга. Куентин практически би могъл да изрецитира репликите му.

— С какво точно е свързано това? — поинтересува се Джош с престорен скептицизъм. — За спечелването говоря.

Фарвъл разясни, че е свързано с отиване до една опасна руина, наречена Гробницата на Амбра. Някъде в гробницата се намирала корона, сребърна корона, която преди векове красяла челото на благородния цар Мартин. Ако придобиели короната и я занесели в замъка Беловръх, тогава можели да заемат тронове — поне четирима, де — можели да станат царе и царици на Филория и завинаги да отстранят заплахата, която представлявала Наблюдателката. Само че нямало да бъде лесно.

— Безусловно ли ни е притрябвала короната? — попита Елиът. — Иначе няма ли да стане?

— Непременно трябва да носите короната. Друг начин няма. Но ще получите помощ. Ще имате водачи.

— Гробницата на Амбра ли? — Куентин се надигна за последен опит. — Я чакай малко! Да не би Амбра да е мъртъв? И какво е станало с Умбра?

— А, не, не, не! — припряно го увери Фарвъл. — Това е само име. Традиционно име, нищо не означава. Така й викат, откакто Амбра мина по тези краища.

— Амбра орелът ли беше? — избоботи Хамбълдръм.

— Овенът — поправи го барманът, проговаряйки за пръв път. — Единият. Орелът се казваше Широкопер. Той бе лъже цар.

— Как е възможно да не знаеш коя е Амбра? — с омерзение попита Пени.

— Леле! — въздъхна брезичката и сведе пролетното си кичесто лице. — Не съдете мечока твърде строго. Разберете, че сме много далеко от столицата и мнозина са царували над тези зелени бърда, откакто вие, земни деца, сте ги обхождали. Сребърните години на Чатуинови отдавна са минало, а следващите пълновластия не бяха благородни. Какъв хаос сме изтърпели, не е за вярване. А пък аз съм само една брезичка, и то неголяма.

Листо изпърха на масата: една зелена сълза.

— Имам въпрос. — Джанет не се церемонеше, както винаги. — Щом короната е адски важна, а Амбра, Умбра и тем подобните им са толкова всемогъщи, защо сами не я вземат?

— Такава е Повелята. — Фарвъл покъртително въздъхна. — Не могат. Повелята е такава, че даже тях ги обвързва. Само вие можете да придобиете короната. Вие трябва да го сторите.

— Прекалено дълго сме живели — намусено промърмори барманът.

Горе-долу всичко се напасваше: отсъстващи Амбра и Умбра, безвластие, метежна вещица, възкръснала от своята фалшива смърт. В последна сметка Пени бе прав: те получиха издирване. Тяхната роля бе ясна. Бяха на фентъзи ваканция и щяха да се забавляват като на лагер. Лековато, но пък смислено. Все пак искаше да е сигурен:

— Не искам да нахалствам, обаче нали Амбра и Умбра са важните клечки? Най-могъщите и морално добродетелните. Само това ми се ще да изясним, че сме заложили на правилния кон. Или овен!

— Естествено! Би било лудост да смяташ другояче! Само не ни съдете прекалено сурово. Овните ги няма от много години. Трябваше да се оправяме без тях. Гората трябва да живее.

Елиът и рогатият мъж бяха изчезнали, по всяка вероятност заедно. Тоя Елиът беше непоправим. Куентин се поразведри при мисълта, че поне някой си изкарва добре.

Фарвъл измъкна отнякъде цигара и я запали от свещта, внимавайки да не се подпали. Сетне весело пафна с цепката, която му служеше за уста. Ароматният дим обгърна короната му. Бобрите не им обръщаха внимание. Бялата коза шумно сърбаше жълтеникавото си питие в ъгъла. Хамбълдръм се взираше прискърбно в ракията си.

— Прекалено дълго сме живели — пак оповести барманът. — Отминаха великите дни.

Пренощуваха в хана. Стаите бяха удобни. Куентин спа като къпан.

На сутринта закусиха с пресни яйца, препечен хляб и студена кладенчова вода. Сервираше им едно троснато, но иначе услужливо джудже. Раниците им бяха струпани в едно сепаре. Очевидно златните

фишеци на Ричард щяха още много да подпомагат филорийската икономика.

До прозореца мъж и жена мълчаливо пиеха кафе и от време на време поглеждаха групичката им. Куентин доби впечатлението, че просто си убиват времето и ги чакат да приключат със закуската. Оказа се, че е точно така.

Масата бе раздигната и двойката им се представи като Динт — мъжът — и Фен. Бяха около четирийсетгодишни, с обрулени лица, сякаш прекарваха много време на открито във връзка с професионалните си ангажименти. Динт обясни, че те са водачите и ще ги отведат при Гробницата на Амбра, за да намерят короната на цар Мартин. Динт бе висок, мършав, с едър нос и гъсти черни вежди, които заемаха по-голямата част от челото му. Целият беше облечен в черно като израз на изключително сериозното отношение, което имаше към себе си и своите способности. Фен бе по-ниска, набита и мускулиста, с късо подстригана руса коса. Свирката около шията ѝ придаваше вид на учителка по физическо в скъп девически пансион. Куентин прецени, че е лесбийка.

Хладна есенна светлина струеше през прозорчетата, изрязани в дебелия дървени трупи на „Двете луни“. Отрезвеният Куентин бе понетърпелив от всякога да изкарат приключението. Погледна сурово своята красива, похитена Алис — гневът му към нея бе корав залък, с който метаболизмът му май нямаше да се справи. Като камък в бъбреците. Може би ако станеха царе и царици, щеше да ексукутира Пени. Дворцов преврат, и то не безкръвен.

Пени предложи всички да положат тържествен обет, за да отпразнуват благородната си цел, но не можа да събере кворум. Слагаха си раниците, когато Ричард внезапно съобщи, че те могат да отиват където си поискат, но той оставал в хана.

Никой не знаеше как да реагира. Джанет се опита да го разубеди с шега, а когато не успя, го удари на молба:

— Толкова далеч стигнахме заедно! — Опитваше се да скрие, че е бясна. От всички тъкмо тя най-силно ненавиждаше подобен род нелоялност. Възприемаше като лично посегателство всяка пукнатина в тяхната колективна фасада.

— Ако не потръгне, винаги можем да се върнем. При спешен случай ще използваме копчето като спасителен пояс или парашут.

Реакцията ти е неуместна.

— Според мен вашата реакция е неуместна. Бъдете сигурни, че властите няма да ви оставят на мира, когато разберат в какво сте се прицелили.

— Ако изобщо разберат — уточни Анаис.

— Когато разберат — разгореци се Джанет, — ще бъде откритието на века. Ще ни запомнят като творци на историята, а твоето име ще отсъства от учебниците. Честно казано, нямам представа защо дойде, щом ще се цепиш.

— Дойдох, за да ви предпазя от глупости. Сега точно това се опитвам да направя.

Куентин очакваше Алис да се присъедини към Ричард — тя изглеждаше на косъм да си изпусне нервите. Бе прекалено разумна за подобни лудории. Обратно, него трябваше да го вържат, за да му попречат да отиде в Гробницата на Амбра.

Ричард бе непоклатим, затова тръгнаха без него. Динт и Фен ги водеха. За кратко вървяха по пътя на вчерашната карета, след което свърнаха в леса. Въпреки славната си цел приличаха на летен лагер: децата щурееха, а намусените учители тъпееха. Скоро стигнаха до лабиринт от ливади и един чифликчийски двор.

Не беше трудно да хване Алис сама. Но започнеше ли да репетира какво ще ѝ каже, Куентин стигаше до момент, в който я пита за Пени, и всичко му се губеше и сливаше в бял облак — като кадър с ядрен взрив. Вместо това поведе разговор с водачите.

Те не бяха приказливци. У Динт проблесна интерес, когато научи, че гостите им са магьосници, но се оказа, че и тук нямат много общо. Единственият опит на Динт беше с бойната магия. Не беше осъзнал, че има други видове. Носеше вълшебна пръчица, което в „Брейкбилс“ се считаше за излагация — като помощни колелца на велосипед или като допитване до брачен консултант.

Куентин доби впечатлението, че Динт се пази да не издаде някакви свои търговски тайни. Все пак отвори душата си на една тема:

— Сам го уших — срамежливо призна и дръпна пелерината си, за да покаже на Куентин нещо като патрондаш с много малки джобчета. — Тук държа билки, барут и какво ли не. Ако хвърлям заклинание с материален компонент, просто правя така — той щракна

с пръсти, за да покаже как взема щипка от нещо и го хвърля — и съм готов.

Фен външно бе по-дружелюбна и същевременно по-трудна за разгадаване. Не беше магьосница и не личеше да носи оръжия, обаче стана ясно, че от двамата тя е биячът. Доколкото Куентин подразбра, Фен бе нещо като каратистка — наричаше бойното си изкуство инк ага, непреводима фраза от език, за който той никога не беше чувал. Придържаше се към строг режим: не носеше броня, не се докосваше до сребро или злато и практически не се хранеше. Куентин не успя да си представи как изглежда инк ага на практика — Фен се изразяваше единствено с високопарни метафори. С Динт бяха авантюристи по занятие.

— Сега такива като нас са малцина — рече Фен, а късите ѝ яки крака поглъщаха разстоянието по-бързо от мършавите мотовилки на Куентин. Изпъкналите ѝ очи непрекъснато оглеждаха хоризонта за потенциални заплахи. — Хората са малцина, искам да кажа. Филория е дива и още има да подивява. Дъбравата се разраства, става все по-мрачна и непроходима. Лятос режем дървета, даже понякога ги горим, после очертаваме границите на гората. На следващото лято те пак са погълнати от храсталаци. Дърветата изяждат земите на фермерите и те отиват да живеят по градовете. Само че къде ще живеем, когато цяла Филория се залеси? Като бях малка, „Двете луни“ се намираше насред широка и равна поляна.

Куентин реши, че моментът е подходящ да смени темата.

— Не бих искал да прозвучи нахално — извини се той, — но ние плащаме ли ви за услугата?

— Ако успеем, това ще е достатъчна отплата.

— А защо искате за цар човек от нашия свят? Човек, когото даже не познавате? Защо не някой филориец?

— Само родът човешки може да се разпорежда от тронове в замъка Беловръх. Такава е Повелята. Всякога е било така.

— Но в това няма смисъл!

Фен се намръщи. Изпъкналите очи и пълните ѝ устни бяха рибешки.

— Нашите народи се изколват и си устройват предателства от памтивека, Куентин. Царуването на Чатуинови е последното мирно време, което помним. Ти не познаваш никой тукашен и нямаш сметки

за уреждане. Не принадлежиш към конкретна фракция. — Погледът ѝ бе вторачен в пътя, а в тона ѝ се усещаше бездънна горчивина. — От гледна точка на голямата политика, смисъл има, и то здрав. Стигнахме до точката, в която невежеството и безразличието са най-доброто, което можем да очакваме от един владетел.

През остатъка от деня се изкачваха по бърдата. Въздухът бе хладен и чист. Щурците изскачаха от избуялата трева в краката им. Попяха си. Не видяха градче или пътник. Куентин се зачуди как функционира Филория. Нямаше централно правителство, тъй че с какво ли се занимаваше царят? Цялата политическа икономика изглеждаше замръзнала в Средновековието. Кой тогава бе изработил хубавата викторианска карета? Кой създаваше чарковете за часовниковите механизми, тъй повсеместни във Филория? Или бяха дело на магия? При всички положения някой нарочно задържаше страната в преиндустриално, аграрно състояние.

По пладне видяха едно от прочутите дневни затъмнения на Филория и забелязаха нещо, което не бе описано в книгите: луната не беше сфера, а сърп; изящна сребриста дъга, плаваща по небето, въртейки се бавно около своя празен център на тежестта.

По залез-слънце вдигнаха лагер на една поляна. До гробницата на Амбра, поясни Динт, трябвало да превалят още една долина, а да нощуват по-близо до нея не било разумно. С Фен си разпределиха дежурствата. Пени предложи да вземе един караул, но те му отказаха. Вечеряха сандвичи с говеждо, които кътаха още от Ню Йорк, и разгънаха спалните чували.

[1] Марк Шагал художник от еврейски произход (1887–1985 г.). Един от предшествениците на сюрреализма. — Бел.ред. ↑

Гробницата на Амбра

Бърдото бе гладко и зелено. В основата му видяха проста врата: две огромни каменни плочи и трета отгоре им. В пространството, което заграждаха, цареше мрак. На Куентин то му навяваше мисли за вход към метростанция.

Беше едва призори. Тревата бе посипана с бледа роса. Ни звук, ни стон. Хълмът изписваше чиста изумрудена синусоида^[1] на фона на просветляващото небе.

Спряха на стотина метра — окаяни и неизкъпани — за да се окопитят. Утринта бе мразовита. Куентин разтърка длани и опита заклинание за топлина, което го остави трескав и леко замаян. Искаше му се само да стои тук и да гледа розовееенето на зората.

Формата на бърдото зачегърта дълбоко в паметта му. Сети се за височинката, която виждаха в онова омагьосано огледало в „Брейкбилс“. Май бе същата. Но, от друга страна, си беше просто поредният хълм.

— Да няма недоразумения — спокойно казваше Елиът на водачите. — Нарича се Гробницата на Амбра, но Амбра не е погребана вътре. И не е мъртва.

Колкото по-дълбоко навлизаха във Филория, толкова повече Куентин се тресеше от нерви, а Елиът, обратно, ставаше по-уверен.

— Всяка епоха намира приложение на това място — отговаряше Фен. — Рудник, крепост, ковчезница, затвор, гробница.

— Значи сте били тук и преди? — поинтересува се Анаис. — Имам предвид вътре?

Фен поклати глава.

— Вътре не. Но сме влизали в стотици подобни съоръжения.

— Само че короната е в тукашното. А как точно се е озовала там?

Куентин също се беше питал. Хрумвало му бе, че щом короната е била на Мартин, може би той се е скрил тук. Може би е загинал тук.

— Короната е вътре — сопна им се Динт и нетърпеливо развя пелерината си. — Влизаме и я взимаме. Стига въпроси.

Алис стоеше много близо до Куентин. Изглеждаше дребничка, притихнала и студена.

— Куентин, не ми се влиза вътре — пророни тя, без да го поглежда.

През изминалата седмица Куентин бе отделил буквално часове да фантазира какво ще каже на Алис, ако тя отново му проговори. Ала всички грижливо запланувани речи станаха на пух и прах от звука от нейния глас. Няма да ѝ се обяснява с реч. Много по-лесно бе да си гневен. Така се чувстваше силен, въпреки че (и противоречието с нищо не намаляваше гнева му) се сърдеше само защото се намираше в адски неизгодно положение.

— Иди си у вас — каза ѝ той.

Как можа да го изтърси? Нямаше време да се поправи, защото някой тичаше към тях. Шантавото беше, че двете същества пробягаха разстоянието от сто метра по росната трева за цяла минута. Чак беше смешно. Не бяха хора, не спадаха към един и същи вид, но и двете бяха сладки. Едното представляваше огромен заек със сивкавокафява козина, висок към метър и двацет и също толкова широк. Подскачаше решително към тях, присвил назад дългите си уши. Другото приличаше повече на пор — или на мангуста? На невестулка?

Куентин си поблъска главата за най-близкото до това животно. Във всеки случай тичаше изправено и беше високо поне два метра. Предните зъби стърчаха от муцуната му.

Странната двойка се носеше към тях без бойни викове, сякаш да ги поздрави, но Зайко държеше къси дебели мечове в предните си лапи, а Порът беше нарамил сопа.

Изминаха петдесет метра и групичката от „Брейкбилс“ неволно се сви. Динт и Фен не се помръднаха. Куентин си даде сметка, че тук никой няма да пипа с памук. Тук щеше да пада сеч.

Порът пристигна първи. Спря се задъхан и лекичко се олюля. Замига с очи и развъртя сопата във въздуха, описвайки виртуозни осморки.

— Ху! — кресна Фен.

— Ха! — отговори Динт.

— Майко мила! — в транс прошепна Куентин. — Майко мила!

Сопата сияеше със зловещо оранжева светлина. Фен я избегна, привеждайки се напред от кръста, и грациозно, почти лениво, нанесе удар с широко махово движение на крака. Улучи Пора точно под зъбите и главата му направи четвърт оборот встрани.

Порът се ухили с окървавена уста, само че го чакаха още лоши вести. Следващият ритник на Фен беше точно в коляното му. Той залитна и се опита да удари Фен в лицето, но тя улови сопата с голи ръце — краят ѝ изшляпа в нейната длан като изстрел с карабина. Другият край бавно се насочи към шията на Пора, където би трябвало да се намира адамовата му ябълка, а десният ѝ крак пневматично риташе раненото му коляно — пак и пак.

Куентин тъкмо си помисли, че вече не може да гледа, и Порът направи последната си грешка. За миг пусна сопата и май се протегна за ножа, затъкнат на бедрото му. С това допълнително преимущество Фен натисна силно, повали го на земята и дъхът изсвистя от тялото му.

— Ха! — Кракът ѝ яростно смачка на два пъти косматото гърло. Вдигна сопата, опря я в коляното си и я скърши отведнъж. От счупените краища по тревата потекоха оранжеви искри. Фен се наведе и изкрещя във физиономията на Пора:

— Хаааааааа!

Бяха изминали има-няма шейсет секунди.

— Майко мила, майко мила! — шептеше Куентин, притискайки ръце към гърдите си. Някой повръщаше. И през ум не му беше минало да помогне. Не беше готов за такива изпълнения. Не за това беше дошъл във Филория.

Междувременно другият похитител, дундестият, но якичък Зайко, така и не стигна до тях. Динт беше сторил нещо със земята под дългите му заешки крачка — или с чувството му за равновесие — и той не можеше да се изправи. Лазеше безпомощно по тревата като върху мокър лед и плачеше. Динт се обърна към възпитаниците на „Брейкбилс“:

— Може ли някой да го махне от тук? — Куентин не бе сигурен дали водачът им се е вкиснал, че не помагат, или пък просто се държи любезно, предлагайки им да вземат участие в екшъна. — Който и да е от вас?

След като не дочака отговор от групичката, Динт се извърна с омерзение. Направи жест с ръката си, сякаш изтръскваше пепелта от цигара, и тазобедрената кост на заека изпука. Животното изпищя във фалцет.

— Хей! — Анаис си проби път напред покрай преbledнялата като смъртник Джанет. — Дай да опитам.

Куентин не проумяваше как Анаис е в състояние да говори и да се движи точно сега. Тя подхвана заклинание, само че на няколко пъти заекна, обърка се и трябваше да започне отначало. Динт чакаше с нетърпение. При третия си опит тя измайстори приспивно заклинание, на което Пени ги бе научил. Зайко престана да драпа. Полегнал на тревата изглеждаше много сладък. Порът все още хриптеше немощно, оцъклил очи към небето, а от устата му излизаше червена пяна, ала от шията надолу бе напълно обездвижен.

— Ето — гордо се изпъчи Анаис. — Сега ще го убием без проблем! — добави тя, преливаща от щастие.

Като малък, пък и като по-голям, Куентин често се изживяваше като каратист, дирещ правда, но сега разбра, че ще стори всичко необходимо, ще пожертва каквото трябва, за да избегне физическа саморазправа. Даже не го досрамя. Прие новата си самоличност на бълзльо. Би побягнал в другата посока. Би се проснал на земята, би плакал, би затулил главата си с ръце, би се престорил на мъртъв.

Помъкнаха се след Динт и Фен — що за изчанчени имена бяха това? — и влязоха през вратата. Каменен коридор, дълъг четиристотин метра, водеше до камера, която изглеждаше голяма почти колкото самия хълм. Зеленикава светлинка се процеждаше през овално прозорче по средата на тавана. Беше пълно с прахоляк. В ъгъла се издигаха останките на огромен планетариум, който приличаше на изсъхнала елха: със свалена коледна украса, изхвърлена на бунището. Никой не забеляза грамадския триметров гуцер, преди той да се размърда и да изчезне в сенките сред изпотрошени маси, пейки и сфери. Ноктите му драскаха по каменния под. Ужасът бе едва ли не приятен: той заличи всичко друго като груб абразивен почистващ препарат.

Бродеха от празна стая в празна стая, стъпките им кънтяха по пустите коридори.

Анаис пъплеше след Динт и Фен като нетърпеливо пале и поглъщаше огризките, които благоволяха да ѝ подхвърлят за боесраженията:

— Нямаха шанс — безучастно я увери специалистката Фен. — Сопата не е свястно оръжие. Заема прекалено много пространство. Трябвало е да се спотаят, да ни причакат в онази голяма камера. Да ни изненадат.

— А защо тогава ни се нахвърлиха? — захласнато попита Анаис.

— Не зная — намръщи се Фен. — Въпрос на чест например. Или пък блъф — мислели са, че ще побегнем. Може да са били подвластни и на магия.

— Трябваше ли да ги убиваме? — избухна Куентин. — Не можеше ли просто...

— Какво? — подигра му се Анаис. — Може би трябваше да ги задържим в плен, а после да ги превъзпитаме?

— Да ги завържем? — безпомощно рече той. — Виж какво, не съм си представял така нещата. Да убиваме хора.

Спомни си за деня, в който се бе появил Звяра — същото бездънно чувство, сякаш въжетото се бе скъсало и те пропадаха.

— Това не са хора. И те първи се опитаха да ни убият.

— Щяхме да проникнем в техния дом.

— Славата си има цена — твърдо заяви Пени. — Не го ли знаеше, щом си тръгнал да я търсиш?

— Да, ама цената я платиха те!

За негова изненада Елиът също му се нахвърли:

— Точно ти ли взе да мрънкаш? Ще ми клинчи човекът! — Елиът се изсмя брутално.

— Не клинча! Само казвам...

— О, боже! — срязва ги Анаис и с погнуса поклати къдриците си. — Я млък!

След четири часа, три стълбища и километър и половина пусти коридори Куентин внимателно разглеждаше една врата, когато тя внезапно се отвори рязко и го фрасна в лицето. Той се отдръпна и притисна опакото на дланта си към горната си устна. Интересуваше го дали носят му е счупен. Иззад ръба на вратата в него се възря тясното, сърдито лице на елф. По рефлекс Куентин затвори вратата с ритник. Тя се отвори отново — този път мелодраматично бавно, скърцайки на пантите — и постепенно разкри мъничко човече с остри черти в черно кожено въоръжение. Елфът измъкна рапира от колана си и зае фехтовална поза. Куентин се отдръпна, скърцайки със зъби от страх и примирение. Да му се не види, Филория току-що беше избълвала нов екземпляр от насъсканата си менажерия.

Може би умората бе притъпила страха му, ала неусетно за себе си Куентин произнасяше заклинанието за Магическата ракета на Пени.

Беше го упражнявал в Ню Йорк и сега по инерция го хвърли срещу Черния елф — такъв епитет му прикачи. Ужасът и физическата болка изостриха и опростиха неговата морална вселена. Той запрати вълшебните стрелички право в сърцето на елфа.

Черният елф се закашля и тупна на пода с удивено изражение. Физиономията му направо си просеше кунгфу ритник, затова Куентин, в акт на героична смелост, жестоко заби ботуша си в нея. Рапирата изтрополи на каменните плочи.

— Хаааааааа! — Както при боя с Пени, страхът го беше напуснал. Дали това бе гняв на воин? Щеше ли да стане боец като Фен? Толкова е хубаво да не се боиш. Допреди да изкрещи, никой не бе забелязал какво става. Сега още четирима черни елфи, нарамили какви ли не оръжия, изпъплиха през отворената врата. Последваха ги двама мъже с кози крака и два гигантски стършела с размера на баскетболни топки. След тях излезе някаква топчеста безглава твар с четири крака и туловище тънко като на оса и рехаво като мъглица.

Двата отбора взеха да се измерват с погледи. Фен и Динт шепнеха и сочеха, избирайки си мишени. Фен замери леко с камъче единия фавн (сега те зли животни ли бяха?), който не се отдръпна и камъчето отскочи от кръглия кожен щит, привързан с ремък към предмишницата му. За сметка на това изглеждаше здравата ядосан.

Динт измъкна пръчицата от пелерината си и сякаш изписа с нея разни букви във въздуха. Изрече няколко слова във връхчето ѝ, все едно беше микрофон, и посочи с нея единия фавн — като диригент, даващ знак на солист. Фавнът избухна в пламъци.

Самият ад се разрази. Куентин вече не можеше да гледа. Опита да намери опора във веселата кръвожадност отпреди малко, да я възкреси за живот, но някак му се беше изплъзнала между пръстите в суматохата.

Фен просто цъфтеше. Очевидно за това се бе обучавала. Чак сега Куентин осъзна, че нейната инк ага е хибридна техника; бойно изкуство, интегрирано с тясно специализиран стил магия.

Елиът даде своята лепта, като хвърли върху втория сатир кинетично заклинание и го прикова на тавана. Джанет се беше притиснала до стената с лице, мокро от сълзи. Очите ѝ бяха пусти. Тя не беше тук.

Твърде много неща се случваха накуп. Куентин изтръпна, когато осъзна, че един елф си е набелязал Алис и пристъпва към нея, въртейки два дълги прави ножа — ками в ръцете си. По лицето на Алис личеше, че всички заклинания, които някога е учила, са изхвъркнали от главата ѝ. Тя падна на коляно и склочи ръце на тила си. Никой в историята на световните конфликти не е изглеждал беззащитен.

В миг, побрал в себе си цялата безкрайност, нежността го заля като вълна (изненада се, че още я има — влажна и непокътната — под грозно изпепеления слой на гнева). Блузата на Алис се раздра и едно жилаво двукрако същество излезе от гърба ѝ. Купонджийски номер, също като гола мацка от тортата. Алис бе освободила своя какодемон. Спор да няма, демончето бе най-щастливото същество в гробницата. Точно такъв купон му е бил в мечтите. То подскочи на пръсти като обръгнал тенисист, който бие сервиз, и след миг бе заровило страшната си физиономия в меката шия на елфа.

Джанет беше излязла от вцепенението си и предпазливо вървеше към безглавата четирикрака твар, която се беше заклезила в ъгъла и уплашено подскачаше в различни посоки. Джанет извади от полата си нещо малко и тежко. Стисна го здраво и произведе пет изстрела. Пистолетът правеше откат всеки път и всеки път Джанет се прицелваше наново. Създанието се свлече на пода като спукан балон и изсвири като развален акордеон. След петия куршум стана ясно, че е мъртво.

И толкоз. Надвиха противника. Елфите и стършелите бяха повалени. От изгорения сатир се носеше кисел пушек. Пени хвърляше приспивно заклинание върху сатира, прикован от Елиът за тавана. Куентин дребнаво забеляза, че той е без щит, което означаваше, че Фен е изгорила сатира с щита и вече не може да гепи щита му като плячка. Под носа му беше засъхнала кървава коричка мустак.

Колкото по-навътре навлизаха, по-студено ставаше. Шест етажа под земята Куентин мръзнеше в дебелия си пуловер и носталгично си спомняше за пухкавите топли кожуси, които бяха изоставили. Спряха да починат в една кръгла стая с красива спирала от сини скъпоценни камъни, инкрустирани в пода. Отнякъде извираше тъмнозелена светлина. Динт застана в поза лотос, уви се в пелерината си и започна да медитира. От земята го делиаха петнайсетина сантиметра. Фен се зае

да прави гимнастика. Паузата определено не беше заради тях: те бяха опитни планинци, които нетърпеливо превеждаха стадо богати, тлъсти и заядливи клиенти по склоновете на Еверест. Групичката от „Брейкбилс“ беше пакет, който те по договор трябваше да доставят.

Алис седна на една мраморна пейка, опря гръб в близкия стълб и се загледа в мозайката на стената, която изобразяваше морско чудовище — нещо като октопод, само че по-голямо и с много повече от осем пипала. Куентин обкрачи пейката срещу нея. Тя се взря в него. В погледа ѝ не се четеше нито разкаяние, нито прошка.

Двамата заразглеждаха мозайката. Малките ѝ камъчета се движеха много бавно и се преподреждаха. Бурните сини вълни лека-полека стихнаха. Това беше лесна декоративна магия. А Алис беше черна дупка, която се опитваше да го погълне, да го одере жив с токсичната си гравитация.

Най-накрая тя извади манерката си и намокри едно бяло чорапче.
— Я да оправим носа ти.

Понечи да избърше лицето му, но в последната секунда той си даде сметка, че не желае докосването ѝ. Внимателно пое от нея чорапчето, което порозовя, щом обърса горната си устна.

— Какво беше усещането? Да освободиш демона.

Битката бе отминала, Алис не беше в опасност. Упойката го отпусна. Гневът пак го връхлетя. Едва се сдържаше да не каже нещо злобно. Тя вдигна крак на пейката и взе да развързва маратонката си.

— Добре — отвърна предпазливо. — Мислех, че ще боли, но изпитах облекчение. Все едно си кихнал. Сякаш не можех да дишам нормално, докато това нещо бе под кожата ми.

— Интересно. Добре, колкото чукането с Пени ли?

Твърде трудно бе да се държи възпитано. Думите се изплъзнаха неволно от устата му. Чудно, какво ли още щеше да изтърси. Пълен съм с демони, помисли си. Не само с този, който Фог ми постави.

Ако беше наранил Алис, тя не се издаде. Свали си чорапа. Грозен бял мехур покриваше петата ѝ. На мозайката беше изплувала лодка, пълна с хора. Работата им изглеждаше спукана в зелените пипала на чудовището.

— С Пени не беше... — Тя спря и започна наново. — Не беше добре.

— Тогава защо му пусна?

Алис замислено наклони глава. Лицето ѝ беше преbledняло.

— За да ти го върна. Защото се чувствах като изтривалка. Защото смятах, че не ти пука. Защото аз бях пияна, а той — силно възбуден...

— Изнасилил те е.

— Не, Куентин, не ме...

— Няма значение. Стига приказки.

— Не разбирах колко силно ще те нараня...

— Стига приказки, повече не мога да говоря с теб, не чувам какво ми казваш!

Беше започнал тази миниатюрна реч с нормален тон и беше завършил с крясък. В известен смисъл караниците са магия. Изричаш думите и те променят вселената. Чрез словото създаваш болка и вреда, предизвикваш сълзи, отблъскваш хората, повишаваш си самочувствието, скапваш си живота. Притворил клепачи, Куентин се наведе и допря чело върху хладния мрамор. Запита се колко ли е часът. Виеше му се свят. Като нищо би могъл да заспи. Искаше да каже на Алис, че не я обича, но не можеше, защото не бе истина. А чак толкова не можеше да излъже.

— Най-сетне да се свърши — пророни Алис.

— Кое?

— Тази мисия или приключение, наречи го както искаш. Искам да се прибера.

— Аз пък не.

— Забъркахме се в нещо зло, Куентин. Някой ще пострада.

— Ами дано. Ако умра, поне ще съм направил нещо. Ти също вземи да свършиш нещо, вместо да се мусиш патетично.

— Не ми говори за умирачка, Куентин. Нищо не знаеш.

Отсреща Анаис бе увлечена в разговор с Динт. Дватама разглеждаха картата с изминатия от тях път, която Динт бе начертал върху някаква хартия. Анаис сега се бе присламчила към бандата на водачите. Куентин видя как тя се наведе над картата и целенасочено притисна гърдите си в рамото на Динт. Джош никакъв не се виждаше. Пени и Елиът дремеха в центъра на пода, оборили глави върху раниците.

— Нима още искаш приключението, Куентин? Така де, какво търсим тук? Царе и царици ли ще ставаме?

— Разбира се, защо не? — Почти бе забравил защо са тук, обаче точно сега един трон би му се отразил супер. Настанен в замъка Беловръх, увенчан със слава и отрупан с всевъзможни благинки, той би намерил силата да преодолее всичко това. — Само ненормалник не би го пожелал.

— Знаеш ли кое е смешното? — Алис изведнъж се въодушеви. — Имам предвид, истински забавното? Че всъщност нито го искаш, нито ти е притрябвало. Даже ако нещата се получат без засечка, ти пак няма да си щастлив. Напусна Бруклин, напусна „Брейкбилс“, ще напуснеш и Филория. Много си опростил живота си. Имахме проблеми, но можехме да ги преодолеем. Обаче ти — не!

— Проблеми? Ние сме били имали проблеми. — Другите взеха да ги гледат и гласът му се снижи до яростен шепот. — Ти се изчука с гадината Пени! Ега ти проблема!

Алис не му обърна внимание. Ако не я познаваше добре, би казал, че от тона ѝ лъха нежност:

— Няма да се муся патетично, Куентин. Вместо това ще рискувам. Поне за секунда виж колко съвършен е животът ти. Спри да се оглеждаш за следващата тайна врата, която ще те отведе до твоя истински живот. Спри да чакаш, няма нищо друго. Животът е пред тебе и по-добре пий с шепи или ще бъдеш нещастен, където и да отидеш — завинаги.

— Човек не решава дали да бъде щастлив.

— Да, така е, но за сметка на това решава дали да бъде нещастен. Това ли искаш да си? Неудачникът, който отиде във Филория, за да бъде нещастен и там?

В думите на Алис имаше нещо вярно, но Куентин не разбираше. То бе или прекалено елементарно, или прекалено сложно. Прекалено нещо си.

— Защо дойде, Алис? Щом дори не си искала?

Тя го погледна кротко.

— Ти как мислиш, Куентин? Дойдох заради теб. Дойдох, защото държах да те предпазя.

Куентин се огледа. Джанет се беше подпряла на стената със затворени очи, но май не спеше. Носеше червена тениска с бяла звезда и панталони в цвят каки. Сигурно ѝ беше студено. Тя въздъхна и облиза устни, без да отваря очи, като малко момиченце.

Той не искаше да му е студено. Алис го гледаше. Зад нея мозайката бе вихър от зелени пипала, разбушувани вълни и плаващи отломки. Куентин се плъзна напред по мраморната скамейка и я целуна, хапейки долната ѝ устна, докато тя не изохка.

В един определен момент стана невъзможно да пренебрегват факта, че са се изгубили. Коридорите се виеха като адски змии и редовно се разклоняваха. Започнаха да се чалдисват. Динт се вманиачи с картата си, заела вече шест листа милиметрова хартия, върху които той съсредоточено драсваше нещо всеки път, щом свиеха покрай ъгъл. В „Брейкбилс“ бяха усвоили заклинание, с което да оставят блестящи отпечатъци от стъпки, но Динт каза, че така само ще отведат хищниците при себе си. В стените бяха издълбани редици от груби, маршируващи фигури в профил — хиляди фигури, като всяка държеше различен тотем: палмово листо, факла, сабя, нар.

Стана по-мрачно. Светлинните заклинания се трупаха едно върху друго, но просто нямаше достатъчно въздух за огънчетата. Настроението беше като на пикник, заплашен от светкавици. Коридорът се разклоняваше ли, разклоняваше, водейки до задънена улица, принуждавайки ги да се връщат назад. Краката на Куентин го наболяваха в чисто новите ботуши; нещо го пронизваше в левия глезен.

Рискува и погледна в посоката, от която бяха дошли. Там тлееше алено зарево — нещо в лабиринта излъчваше пурпурна светлина. След десет минути се озоваха на поредното разклонение и Динт яростно взе да настоява за десен завой, а Джош, осланяйки се на мъгляви предчувствия („изглежда къде-къде по-перспективен“ и „май по него искаме да поемем“), за ляв.

Зад тях коридорът се изпълваше със светлина. Все едно изгряваше подземно слънце. Дисциплината им се наруши. Затичаха се. Куентин се съсредоточи върху Алис. Тя пъхтеше. Блузата ѝ зееше на мястото, което демончето бе пробило, за да излезе. Някак си черната лента на сutiена ѝ бе преживяла изпитанието.

Съжаляваше, че не е с яке да ѝ го даде.

Настигна Динт.

— Трябва да намалим темпото. Иначе ще загубим някого.

Динт поклати глава.

— Преследват ни. Спрем ли сега, ще ни обкръжат.

— А бе, пич! Ти това не го ли планира?

— Това е планът, земно чедо — изръмжа му Динт. — Като не ти харесва, иди си вкъщи. Във Филория се нуждаем от царе и царици. Не си ли струва да умреш за висок сан?

Задръстеняк! Онази курвенска нимфа имаше право. *Това не е вашата война.*

Нахлуха през една врата, която от другата страна бе покрита с гоблен, очевидно за прикритие. Зад гоблена се простираше банкетна зала с маса, отрупана с прясна, димяща храна. Бяха сами, сякаш келнерите, сервирали блюдата, преди броени мигове бяха изприпкали на пръсти. На масата не ѝ се виждаше краят. Гоблените бяха пищни и пъстри, сребърните съдове блестяха, кристалните бокали преливаха от вино — жълто като старо злато или пък червено като артериална кръв.

Заковаха се на място, мигайки учудено. Все едно бяха попаднали в съня на някой гладник.

— Никой да не яде! — нареди Динт. — Да не сте докоснали храната!

— Има твърде много входи — отбеляза Анаис, стрелкайки хубавите си зелени очи във всички посоки. — Могат да ни атакуват.

Беше права. В дъното се отвори врата и пропусна двама тънки и високи индивиди от семейството на маймуните, макар че Куентин не бе сигурен за точния им вид. Оцъклените им погледи издаваха отегчение. В съвършен синхрон бръкнаха в торбите, метнати на плешките им, измъкнаха оловни топки и замериха групичката.

Куентин сграбчи Алис за ръката и двамата се снишиха зад един тежък гоблен. Една топка цапардоса запаления свещник на масата, друга направи на сол четири винени чаши с един удар. При други обстоятелства Куентин би намерил това за супер готино.

— Някой да убие тези маймуни, моля! — с отвращение извика Джанет, която се беше скрила под масата.

— Тая простотия даже не е митологическа! — оплака се Джош през стиснати зъби. — Поне да бяха еднорози!

— Джанет, освободи демона си! — подвикна ѝ Елиът.

— Вече го освободих в нощта след дипломирането! Домъчня ми за него!

Залегнал зад гоблена като дете, което подслушва на парти за възрастни, Куентин видя как един чифт крака се запъти към маймуните, без да бърза. Жестикулираше чевръсто с ръце и пееше някакъв напев с високия си тенор. Спокоен и сериозен, само по тениска и джинси, той приличаше на закоравял млад боен маг. Това ли беше видяла Алис, когато преспа с него?

С една ръка Пени спря оловна топка наред полета ѝ, после втора. За момент топките увиснаха във въздуха като сюрпризирани колибри, преди да възвърнат тежестта си и да тупнат на пода. Пени оформи огнено семенце, което се изду като разтворен парашут и погълна двете маймуни. След това се разпадна, а върху три метра от банкетната маса забушува весел лагерен огън.

— Да-а-а! — изкефи се Пени.

— Аматор — измърмори Динт.

— Ако косата ми е опърлена — немощно изписка Елиът — ще възкреся тия маймуни и ще ги убия отново.

Отстъпиха към другия край на тясната зала, тътрейки се тромаво покрай дървените столове с прави облегалки. Куентин скочи на масата и къде с плъзгане, къде с подскоци, помете блюдата от пътя си. Чувстваше се като герой от екшън.

В помещението взе да се тълпи любопитна менажерия, пръкнала се сякаш от „Алиса в страната на чудесата“. Различни животински видове и части на тялото се бяха омешали хаотично. Нима след Чатуинови всичко се беше сринало до степен животни да се смесят с хора? Освен порове и зайци, великански мишки и топуркаци маймуни имаше хора — мъже и жени с чудовищни глави: мъж с хитра лисича муцуна, който подготвяше заклинание; жена с дебел гущеров врат и огромни очи, достолепен копиеносец, върху чиито рамене от тънка нагъната шия се поклащаше главицата на розово фламинго.

Фен грабна един остър нож от масата, внимателно стисна острието между палец и показалец и го запрати във въздуха. Ножът се завъртя около центъра си и прониза човека лисугер право в окото.

— Темпо! — грубо кресна Фен. — Залегнете. Не допускате да ви разделят!

Това не беше като първите битки. Работата се запече. Изглежда, залата продължаваше безкрайно, а ги атакуваха от всички страни.

Нападателите изскачаха от какви ли не тайни входи и вратници — в стените, тавана, пода.

Куентин припкаше с изваден нож и се чувстваше тъпо като в часовете по физкултура: опитваше се да изглежда част от отбора, а в същото време отчаяно се надяваше никой да не му подаде топката. Ситуацията излизаше от контрол, нуждаеха се от стратегия за бягство. Коридорът се пълнеше с трупове и пушек. Дъхът на Куентин свистеше през зъбите му, в главата му кънтеше безсмислена психотична песен. Някъде по пътя ножът му се заби в нечий космат филорийски корем. Така и не видя лицето на създанието — не беше човек, не беше човек, не беше човек — но по-късно си спомняше усещането: как острието мина през диафрагмата и заседна в стегнатите мускули отдолу. Беше дръпнал ръка от дръжката като попарен.

Даде си сметка, че първо Джош, а после и Елиът се прегърбиха и освободиха своите какодемони. Този на Елиът изглеждаше особено страшен, от глава до пети в хоризонтални жълти и черни ивици. Хвърли се на масата, дращейки като котка, и се нахвърли на тълпата с неосъзната грация: вкопчваше се и разкъсваше.

— Да му се не види! — разпищя се Джанет. — Какво още! Какво още ще ни сполети!

— Селяния и простотия — дрезгаво крещеше Елиът. — Хора, да се измъкнем през някоя странична врата!

Настъпи предупредителна тишина, сякаш част от тварите се бяха досетили какво предстои да се случи. Подът се разтресе и един великан от нажежено до червено желязо събори стената и влезе. От него се излъчваше топлина, въздухът затрептя в омара, всичко се нажежи. Наведе се и опря длани в пода — с една трета надвишаваше височината на залата. Очите му нямаха зеници, също като разтопено злато. Въздухът се изпълни с прахоляк. Една тухла от рухналата стена беше повалила Фен на земята. Великанът стъпи с крак върху проснатото ѝ тяло и тя изригна в пламъци.

Всички се разбягаха. Най-близките изходи бяха задръстени. Куентин побягна, огледа се за Алис, но видя Джош — шишкото стоеше сам-самичък посред залата. Беше призовал една от онези шантави черни дупки. Светлината помръкна до кехлибарено. Червеният великан очевидно бе заплепен клечеше и изучаваше привидението.

Куентин се затича по един от пустите и тъмни странични коридори. Беше тихо — звукът бе изключен като на телевизор. Въздухът изгаряше дробовете му. Той опря ръце на коленете си. Гърбът го сърбеше болезнено точно зад дясната плешка. Протегна ръка да се почеше и напипа там стрела. Не се беше забила дълбоко, само на сантиметър — два. Измъкна я, без да му мисли, и струйка кръв шурна от раната. Радваше се, че го боли. Така имаше за какво да мисли.

Тишината бе удивителна.

Отново се намираще в безопасност. За няколко минути си позволи лукса да вдишва прохладен въздух, да не тича, да се усамоти в полумрака, да не го грози смърт. Ала ситуацията бе сериозна. Би могъл да е последният жив от групичката. Нямаше представа как да излезе навън. Можеше да загине. Почувства тежестта на скалите и почвата. Беше жив заробен. А дори да се добереше до повърхността, копчето не бе у него. Нямаше как да се върне на Земята.

Стъпки в мрака. Някой се задаваше. Ръцете на фигурата сияеха от излъчваното заклинание. Куентин уморено подхвана поредната „Магическа ракета“, но преди да я довърши, осъзна, че това е просто Елиът. Ръцете му рухнаха като отсечени и той се отпусна на пода.

Няколко минути останаха облегнати един до друг на стената и никой не проговори. Хладните камъни уталожиха болката в гърба на Куентин. Ризата на Елиът беше разгащена. От едната страна лицето му беше изцапано със сажди. Ако знаеше, щеше да побеснее.

— Добре ли си?

Елиът кимна.

— Фен е мъртва.

Елиът вдиша дълбоко и прокара грейнали ръце през гъстата си чуплива коса.

— Знаем. Видях.

— Нямаше какво да сторим. Големия Червенокож не ни беше по силите, там е цялата работа.

Умълчаха се. Думите им бяха загубили връзка със света, а може би светът се бе откъснал от думите. Елиът му подаде плоско шише; Куентин отпи и го върна обратно. Силната течност сякаш възстанови комуникацията между него и тялото му. Събра колене и ги притисна към гърдите си.

— Улучи ме стрела. — Ама че глупост намери да каже. — В гърба.

— Да се връщаме — рече Елиът. — Опитай да намериш другите. Копчето е у Пени.

Цяло чудо беше, че Елиът успява да е толкова практичен след случилото се. Беше много по-силен от Куентин.

— Ами оня голям светец пич...

— Да?

— Може би още е там.

Елиът сви рамене.

— Трябва да вземем копчето.

Куентин беше ожаднял, обаче нямаше вода. Губеше му се кога е захвърлил раницата си.

— Ще ти кажа една смешка — подхвърли Елиът. — Анаис се изчука с Динт.

— Какво? — Куентин неволно се усмихна. Сухите му устни се напукаха. — Откъде време?

— В почивката след втората битка.

— Охо. Яко го е нацепила на Джош. Обаче аплодисменти на тяхната инициатива.

— Определено. Ще ти кажа още една смешка. Не съжалявам, че дойдох. Всичко се прецака, но аз съм доволен. Не е ли това най-голямата глупост, която някога съм извършвал? Но е вярно. На Земята щях да се пропия, да стигна до дъното.

— Ти и тук можеш да се пропиеш и да стигнеш до дъното.

— На този етап нямам възможност.

Куентин се изправи. Краката му бяха схванати и го боляха. Но вече не се страхуваше. Само се тревожеше за Алис. Кръвта на гърба му беше засъхнала, слепвайки ризата му с раната от стрелата. При всяка стъпка платът се опъваше неприятно. Скоро стана ясно, че не могат да намерят пътя до банкетната зала. Сигурно бяха взели погрешен завой, може би няколко. Спряха и опитаха магия за ориентиране, но езикът на Куентин сякаш беше залепнал и изфъфляше думите, пък и бездруго се нуждаеха от паничка със зехтин, за да стане както трябва.

Не се сещаше какво да каже. Изчака Елиът да се изпикае върху стената. Май това беше краят, но нямаха избор, освен да продължат. Може би това беше част от историята: на пръв поглед всичко е на зле,

но неочаквано нещата се оправят. Запита се колко ли е часът на повърхността. Подозираше, че са били в гробницата цяла нощ.

Мазилката ставаше по-трошлива, по-стара. В някои участъци даже я нямаше никаква и си личеше необработената скала. Намираха се в подстъпите на подземна вселена, сякаш скитаха между ерозирали планети и гаснещи звезди. Коридорът се виеше леко наляво и Куентин изпита усещането, че ги всмуква навътре като спирала. Скоро се оказа, че е бил прав.

[1] Синус е една от тригонометричните функции. Графиката на функцията се нарича синусоида. — Бел.ред. ↑

Амбра

И изведнъж се събраха всичките. Куентин и Елиът стояха в края на голяма подземна пещера и премигваха заради ярките факли. Различаваше се от останалите помещения по това, че беше естествена. Подът бе пясъчен, от грапавия таван стърчаха сталактити и заострени камъни, в които никой нормален човек не би искал да си удари главата. Въздухът беше мразовит. Куентин чу ромона на подземно поточе.

Останалите също бяха тук, с изключение на бедната Фен. Стояха на различните входове като състезатели на телевизионно шоу, осветени от прожекторите. Изглежда, бяха пристигнали по едно и също време. Куентин адски се радваше, че вижда всички, даже Динт — добрия стар Динт; Динт, куче такова! Зарадва се даже на Пени, уж защото раницата с копчето бе на гърба му. В края на краищата изходът от разигралите се събития бе все още неясен. Може би реалната Филория не се различаваше бог знае колко от неговата възделена Филория.

Царе и царици. Царе и царици. Славата си има цена. Не знаеше ли?

В центъра се издигаше каменен къс. Отгоре му бе полегнало огромно рунтаво същество с рога. Затворени очи, сгънати крака, муцуна, опряна върху корона — сепъл златен кръг, гушнат между две предни копитца. Куентин не беше сигурен дали е заспало, мъртво или просто представляваше много убедителна статуя.

Колебливо пристъпи напред — като изследовател на непознат бряг, след като буря е подмятала кораба му цял следобед.

С Алис се прегърнаха, без да проронят дума. Другите дойдоха при тях. Това се казваше среща. Споделиха преживелиците си. Някак всички бяха успели да се измъкнат що-годе читави. Анаис показва на всички къде златните ѝ къдрици са се изправили, докато тичала. Джанет единствена не избягала през странична врата, а стигнала до дъното на залата (която все пак имала край), макар че това ѝ отнело час. Даже изпила чаша вино, без да ѝ прилошее, ако не броим, че леко се замаяла.

Ръкуваха се. Никой нямаше да повярва през какво са минали. Куентин бе толкова уморен, че не можеше да мисли. В главата му се въртеше само рефренът „Успяхме, наистина успяхме“. Елиът извади шишето и то обиколи всички. Отначало бе игра, после стана

страховита реалност, но сега отново се появи усещането за игра, което ги владееше през онази хем великолепна, хем ужасна утрин в Манхатън. След като се наприказваха, застанаха в кръг — не можеха да се нагледат един на друг и клатеха глави с глупава усмивка.

Прекъсна ги едно дълбоко, сухо прокашляне.

— Добре дошли.

Беше съществото. Бе отворило очите си.

— Добре дошли, земни чедо. Добре дошло и ти, храбро филорийско чедо (последното беше към Динт). Аз съм Амбра.

Дебелата му вълна имаше цвета на бяло злато. Ушите му комично стърчаха под великолепните вити рога.

Единствено Пени знаеше как да постъпи. Свали си раницата и отиде право при него, където коленичи на пясъка и сведе чело.

— Дирехме корона — тържествено поде, — а намерихме цар Господарко Амбра, за мен е чест и привилегия да Ви предложи своята преданост.

— Благодаря ти, чедо.

Амбра притвори радостно очи. Слава богу, помисли си Куентин. Буквално слава богу. Навярно рунтавото същество наистина бе Бог. Това наистина бе единственото обяснение. Не бяха сторили нищо особено героично, та да заслужат подобен щастлив обрат в съдбата си. Навярно Амбра ги беше довела тук. Беше ги спасила. Ето ги и финалните надписи на филма. Бяха спечелили. Коронацията можеше да започне.

Поглеждаше ту Пени, ту Амбра. Чу тътрене на крака по пясъка. Още някой бе коленичил, Куентин не се обърна да види кой. Остана изправен. По някаква причина не бе готов да падне ничком. След малко и това щеше да стане, но още не му бе дошло времето. Макар че би било хубаво — много дълго беше вървял. Не знаеше къде да дене ръцете си, затова ги склучи пред чатала си.

Амбра говореше, но думите влизаха през едното му ухо и излизаха през другото. В книгите винаги изпускаше речите на Амбра и Умбра, защото те бяха предимно високопарни. Всъщност ако това бе Амбра, къде беше Умбра? Обикновено бяха като гърне и похлупак.

— ... с ваша помощ. Време е да подновим нашето законно владичество над таз земя. От тук съвкупно ще възвърнем предишната слава на Филория, славата на дните стари, на дните велики...

Кое чу, кое не дочу. По-късно Алис можеше да му разкаже. В книгите Амбра и Умбра винаги изглеждаха леко злокобни, обаче в действителност Амбра далеч не беше лоша. Даже се държеше мило. Топло. Разбираше защо филорийците не са тръгнали да роптаят срещу Нея. Приличаше на добросърдечна продавачка в универсалния магазин. Човек не я вземаше на сериозно.

Куентин беше пиян от умора, от облекчение и от шишето на Елиът. Искаше да знае откъде идва този изкусителен, ромолящ звук, защото умираше от жажда.

Короната си стоеше между копитцата на Амбра. Трябваше ли някой да я поиска? Или Тя щеше да им я даде, когато е готова? Навярно щеше да я връчи според етикета на Пени като награда за мигновеното му подмазвачество и те щяха да му бъдат поданици. На Куентин много-много не му се искаше да види Пени като цар на Филория. След всичко това точно той ли щеше да се окаже героят на малкото им приключения?

— Имам въпрос.

Един глас прекъсна стария овен. Куентин с изненада установи, че това е неговият глас.

Амбра замлъкна. Тя беше доста едро животно, поне метър и петдесет високо. Имаше черни устни, а руното ѝ изглеждаше пухкаво като къделя. Куентин с удоволствие би заровил лице там, за да се наплаче, а после и да заспи. Пени проточи врат и му се облеци заканително.

— Не съм възнамерявал да звуча настъпателно, ала щом Вие сте, тъй де, Амбра, как така сте в тази тъмница, а не помагате на народа Си на земята?

Като ще е гарга, рошава да е.

— Тъй де, вече стана прекалено драматично, но Вие сте бог. А горе положението едва се крепи. Много хора се чудят къде се губите от толкова време. Това е. Защо сте оставили народа Си да се мъчи като грешник?

Речта би прозвучала по-добре с нахакана усмивка, а не със съзлив гласец. Обаче нямаше да се отметне. Амбра изблея и Куентин видя дебелия ѝ розов език.

— Покажи малко уважение — скастри го Пени, но Амбра вдигна черното си копитце.

— Излишно е да ти припомним, човешко дете, че не сме ти слуга. — Тонът на Амбра не бе тъй нежен както допреди малко. — Не се грижим за твоите нужди, а за Нашите. Не идваме и не си отиваме по твоя прищявка. Вярно, от известно време пребиваваме под земята. Трудно е да кажем колко, щом сме толкова далеч от слънцето и неговите пътешествия по небосвода, но поне няколко месеца се изтърколиха. Злото е завладяло Филория, със злото трябва да се преборим, а борбата си има цена. Претърпели сме, както виждаш, злополука със задните крака.

Амбра обърна дългата си златна глава. Куентин видя, че е окуцяла с единия заден крак. Амбра го изпъваше и копитото едва бръсваше пода. Надали можеше да отпусне на него тежестта Си.

— Добре, де, не разбирам — обади се Джанет. — Куентин е прав. Ти си бог в този свят или поне един от боговете. Това не те ли прави принципно всемогъщ?

— Има Повеля, която е непосилна за ума ти, дъще. Силата да създаваш порядък е едно. Силата да разрушаваш, е друго. Те винаги са в равновесие. Ала по-лесно е да рушиш, нежели да създаваш. Някои по нрав обичат разрухата.

— Добре, но защо си създала нещо, което има силата да те нарани? Теб или което и да било от Твоите творения? Защо не ни помогнеш? Имаш ли представа колко изстрадахме? Колко ни боли?

Строг поглед.

— Всичко знам, дъще.

— Ами в такъв случай узнай и това! — Джанет постави ръце на хълбоците си. — Ние, хората, непрекъснато сме нещастни. Мразим себе си, мразим се един друг и понякога ни се ще, ти или който и да е там никога да не ни беше създавал — нас и смотания ни свят. Даваш ли си сметка? Следващия път се замисли, преди да натвориш толкова калпава работа.

Избликът ѝ бе посрещнат с кънтящо мълчание. Факлите бяха на угасване. Стените бяха опушени от пламъка им. В думите на Джанет бе стаена истина. Куентин се изнерви.

— Разгневена си, дъще. — Очите на Амбра бяха пълни с доброта.

— Не съм ти дъщеря. — Тя скръсти ръце. — И да, разгневена съм не на шега.

Амбра въздъхна. Сълза навлажни голямото ѝ кафяво око, рукна надолу и бе попита от вълната ѝ.

— Приливът на злото е достигнал връх — съобщи Амбра като политик, който си знае своето. — Но щом сте дошли, ще започне отлив.

Друг път. Внезапно Куентин получи озарение. И му призля.

— Ти си тук против волята си. Ти си... в затвор. Не е ли така?

В края на краищата приключението не било свършило.

— Човеко, страшно много неща не разбираш. Та ти си едва дете.

— Така е, нали? — Куентин не ѝ обърна внимание. — Някой те е затворил и ти не можеш да излезеш. Това не е било дирене, а спасителна мисия.

— Къде е Умбра? — попита Алис, която досега затискаше с ръце устата си. — Къде е твоята сестра?

Никой не помръдваше. По дългнестата муцуна на съществото не се четеше нищо.

— Хм. — Елиът разтърка брадичката си. — Възможно е.

— Умбра е мъртва, нали? — глухо рече Алис. — Това не е гробница, а затвор.

— Или капан — добави Елиът.

— Човешки деца, послушайте ме — поде пак Амбра. — Има я Повелята, що е вам непосилна да разберете. Ние...

— Наслушах се колко съм тъпа — отсече Джанет.

— Но кой е бил? — Елиът се втренчи в пясъка, преценявайки бързо. — Кой е имал силата да затвори Амбра? И защо? Предполагам, че е била Наблюдателката, но всичко е много странно.

Куентин настръхна и се взря в тъмните ъгълчета на пещерата. Не след дълго щеше да се появи виновникът за счупения крак на Амбра и пак щяха да се бият. Пени стоеше на колене, ала вратът му се беше обагрил в пурпурно.

— Май е време за доброто старо копче — подхвърли Джош.

— Имам по-добра идея — отвърна Куентин.

Налагаше се да овладеят положението. Биха могли да се откажат сега, но короната беше точно тук, пред тях. Тъй близо бяха. Оставаше една последна сцена.

И Куентин осъзна, че знае как да го направи.

Пени беше пуснал раницата си на пясъка. Куентин клекна и взе да тършува из нея. Намери каквото търсеше, увито в червена кърпичка. Разбира се, Пени го беше скътал като зеницата на окото си.

Рогът бе по-малък, отколкото го помнеше. Вдигна го с ръка.

— Ехо! Сецате ли се какво каза нимфата? „Когато съвсем изгубите надежда“ или нещо от тоя род.

— Чак дотам не сме го закъсали... — възпротиви се Джош.

— Я да видя това — властно нареди Динт. Откакто Амбра се беше събудила, той блестеше с мълчанието си. Анаис му се беше увесила на ръката.

Всички заговориха вкупом. Пени и Амбра се бяха вкопчили в някаква напрегната кавга. Останалите се насъбраха около него: Алис, Елиът, Джош, Джанет.

— Интересно — сви рамене Елиът. — Може и да излезе нещо. Бих се пробвал, вместо да се връщам в Града. Според теб кой ще дойде?

— Човешко дете! — високо го призова Амбра. — Човешко дете!

— Давай, Куентин — насърчи го Джанет. Изглеждаше невероятно бледа. — Време е. Давай.

Алис кимна замислено.

Сребърният мундщук имаше металически привкус, като монетка или батерия. Болката пламенно го прониза в раненото рамо, когато ребрата му се издуха. Дали да свие устни като тромпетист, или просто да духне в него? Ала от рога излезе чист равен висок звук, нежен и закръглен като звука на френска валдхорна в ръцете на опитен музикант. Съвършената нота се понесе и затрептя като голям акорд. Всички разговори секнаха. Куентин надуваше рога, докато в дробовете му не остана капчица въздух.

Звукът отекна и заглъхна, сякаш никога не е бил. От пиедестала на Амбра се разнесе сумтене.

— О, чедо... Знаеш ли какво стори?

— Измъкнах ни от тая каша.

Тя се надигна.

— Мъчно ми е, че дойдохте тук, земни деца. Никой не ви е карал насила. Мъчно ми е, че нашият свят не е раят, който търсехте. Но той не е създаден за ваше забавление. Филория не ви е лунапарк.

Амбра очевидно се бореше с изключително мащабна емоция. Мина известно време, преди Куентин да я разпознае — страх.

— Не затова дойдохме тук, Амбра — тихо рече той.

— Нима? — прокънтя дълбокият ѝ бас. — Не, разбира се, че не. — Трудно бе да издържиш на жълтеникавите ѝ очи с черни зеници: като полегнали осморки, символи на безкрайността. — Дойдохте да ни спасите. Да бъдете наши царе. Но я ми кажи привичката, Куентин. Как така се надяваш да спасиш нас, когато не можеш да спасиш себе си?

Куентин бе пощаден от необходимостта да отговори, понеже тогава започна катастрофата.

В пещерата се появи дребничък мъж в спретнат сив костюм. Лицето му бе затулено от листната клонка, която просто висеше във въздуха. Изглеждаше точно какъвто Куентин си го спомняше. Същият консервативен костюм, същата тъмночервена вратовръзка. Изискано държеше розовите си ръце с направен маникюр склучени отпред. Сякаш Куентин никога не беше напуснал класната стая, където го видя за пръв път. Ужасът бе толкова абсолютен и всепоглъщащ, че напомняше на затишие пред буря: не подозрение, а пълната увереност, че ще умрат.

Звяра проговори:

— Вярвам, че това беше моята реплика. — Изрече думите благо, с английски акцент.

Амбра нададе вой. Звукът бе колосален. Пещерата се разтресе, един сталактит падна и се разби. В този миг тя вече не изглеждаше нелепо. Под пухкавата вълна се криеха големи мускули, като камъни под мъх, а витите рога, дебели и корави, се приведоха с острите връхчета напред. Амбра се втурна към мъжа в сивия костюм. Без да бърза, Звяра я зашлеви с опакото на ръката си. Жестът бе небрежен, само че Амбра полетя встрани като ракета и се удари в стената. Тук физиката беше сбъркана: сякаш Амбра бе лека като перце, а Звяра плътен като звезда джудже. Той махна едно влакънце вълна от ръкава на безупречния си костюм с рязко движение на пръстите.

— Странни са тези стари богове. Хората мислят, че са трудни за убиване само защото са стари. Но в бой те биват поносени като всички други. Не са по-силни, само по-стари.

Зад Куентин някой затътри крака. Динт се беше въртнал на пети и излизаше от помещението. Звяра не направи нищо, за да го спре.

Куентин подозираше, че останалите няма да се измъкнат толкова лесно.

— Да, Динт е един от моите хора. Фарвъл също, ако искате да знаете. Брезичката, спомняте ли си я? Повечето са мои хора. Времето на овните е свършило. Сега Филория е моят свят.

Не се хвалеше, просто заявяваше фактите. Гадината Динт, напсува го наум Куентин. А пък аз се преструвах, че харесвам тъпия му патрондаш!

— Знаех, че ще ми дойдете. Не е изненада. Чакам ви от цяла вечност. Но само това ли сте? Шегата ви не е удачна. — Той изсумтя възмутено. — Нямате никакъв шанс. Звяра въздъхна. — Предполагам, че вече е излишна. А така бях свикнал с нея.

Той разсеяно хвана между палец и показалец клонката, която стърчеше пред лицето му, все едно си сваляше слънчевите очила, и я захвърли. Куентин се сви от страх — не искаше да види истинския му облик, но вече бе твърде късно. Оказа се, че напразно се е боял.

Беше съвсем обикновено лице. Би могло да е лицето на застрахователен агент: кръгло, благо, с мека брадичка, момчешко.

— Не ме ли познахте?

Звяра отиде до амвона на Амбра, взе короната, която още си стоеше там, и я положи върху побелелите си коси.

— Господи! — ахна Куентин. — Ти си Мартин Чатуин.

— От плът и кръв — весело оповести Звяра. — Олеле, колко сме пораснали!

— Не разбирам — на пресекулки рече Алис. — Как може ти да си Мартин Чатуин?

— Нима не знаеш? Нали затова сте тук? — Той ги погледна в лицата, но не получи отговор. Те бяха вцепенени не по силата на магия, а парализирани от най-обикновен страх.

— Е, все едно. Но да знаете, че е малко обидно.

Той се нацупи показно, като тъжен клоун. Не беше приятно да гледаш възрастен човек с поведението на английски ученик. Това наистина беше той. Не беше пораснал. Имаше странно несексуално излъчване, сякаш бе престанал да расте от мига на бягството си.

— Какво се е случило с тебе? — попита Куентин.

— Какво ли? — Звяра победоносно разпери ръце. — Ами получих каквото исках. Дойдох във Филория и никога не се върнах!

Ясно, значи. Мартин Чатуин не е бил откраднат от чудовищата, а сам е станал чудовище. Беше открил начин да остане във Филория, да напусне завинаги реалния свят. Някога, Куентин смяташе, че иска същото.

— Хич и не помислях да се върна на Земята, след като видях Филория. Не можете да покажете на един човек рая и после да му го отнемете. Това е работата на боговете. Но аз питам: на кого са му потрябвали богове? Изумително е, какво е в състояние да постигне човек, ако реши. Завързах много интересни приятелства в Здрачната гора. Много услужливи симпатяги. — Говореше сърдечно и пространно, сякаш се канеше да вдига тост. Имайте предвид, че за да изпълните тази магия, първо трябва да се отървете от своята човечност. Извършиш ли нещата, които аз извърших, не оставаш човек. Но да не мислите, че ми е мъчно!

— Приятелства — глухо пророни Куентин. — Говориш за Наблюдателката.

— Наблюдателката! — Мартин май се развесели. — И това ако не е забавно. Понякога забравям какво пише в книгите. Тук съм много от отдавна. Не съм ги препрочитал от няколко века. Не, не е Наблюдателката. Господи, в сравнение с тайфата ми тя прилича на... на вас. Аматьори такива. Хайде, стига приказки. У кого е копчето?

Естествено, копчето беше в раницата на Пени, която пък лежеше в краката на Куентин. Аз съм виновен, помисли си той. На два пъти призовах Звяра. Проклятие съм за всички около мен.

— Копчето, копчето, у кого е копчето? У кого?

Пени взе да се отдалечава от съществуото в сивия костюм и същевременно подхвана заклинание — може би друго секретно оръжие, за което Куентин не знаеше. Само че Мартин се стрелна невидимо бързо, като отровна хищна риба към плячката си. Преди да мигнат, беше уловил китките на Пени в едната си ръка. Пени се бореше като подивял: правеше чупки в кръста и риташе Мартин в стомаха, опря крака в гърдите му и опита да се изтръгне, ръмжейки от напрежение. Не личеше Звяра да забелязва.

— Не ме е страх, мило момче.

Отвори широко уста, прекалено широко, като змийска паст, и налапа ръцете на Пени. Отхапа ги в китките. Преглътна веднъж, дважд, адамовата му ябълка подскачаше. Ухили се притеснено и вдигна един

пръст, докато дъвчеше, сякаш искаше да каже: извинете ме за малко. Очите му се присвиха от удоволствие.

— Мамка му, мамка му, мамка му, мамка му! — Анаис нададе отчаян, протяжен вой.

Пени тупна на земята. От чуканчетата му лудо шуртеше артериална кръв и той се претърколи, за да ги притисне в пясъка.

— И така — рече Мартин Чатуин, когато отново бе в състояние да говори. — Копчето, ако обичате.

Те го зяпнаха.

— Ама... ти какво си? — прошепна Елиът.

Мартин извади кърпичката си и попи кръвта на Пени от ъгълчетата на устните си.

— Аз съм това, за което смятахте онова. — Той посочи безжизненото тяло на Амбра. — Аз съм бог.

Гърдите на Куентин така се бяха стегнали, че той с мъка си поемаше дъх.

— Но защо го искаш?

По-добре да говори. По-добре това, отколкото да загинат хора.

— Просто се подсигуриявам — отвърна Мартин. — Според мен то ще ти избоде очите. Единствено копчетата насила могат да ме върнат на Земята. Почти събрах пълния комплект. След вашето ми остава само още едно. Един господ знае от къде са ги изровили зайчетата. Още не съм установил това. Знаете ли, че когато избягах първия път, ме преследваха като животно? Собствените ми братя и сестри! Искаха да ме върнат у дома. Като животно! — Изисканата му фасада се пропука. — По-нататък Амбра и Умбра също дойдоха да ме търсят, опитаха се да ме депортират, обаче беше твърде, твърде късно. Твърде, твърде късно. Бях прекалено силен, дори за тях.

Оная патка, Наблюдателката, се е замотала с времето и все още ме преследва с нейните тъпи часовникарски дървета. Корените им са завзели половината от този идиотски свят. След вас идва нейният ред. И тя има копче. Последното. Докопам ли го, вече няма отърване от мен.

Пени се претърколи на хълбок. На покритото му с пясъчинки, по-бледо от всякога лице, се четеше непонятен екстаз. Очите му бяха затворени. Чуканчетата му бяха здраво притиснати към гърдите. Ризата му се бе просмукала с кръв.

— Много ли е зле, Куентин? Аз няма да гледам. Ти кажи. Зле ли е?

— Добре си, пич — изгъркори Куентин.

Мартин се изхили под мустак и продължи:

— Един-два пъти се връщах, разбира се. Веднъж, за да убия дъртия педераст Пловър. — Гладкото му чело се набръчка. — Така му се падаше. Да можех, втори път щях да го убия. Втори път отскочих, когато вашият преподавател Марч се издъни с онова заклинание. Просто исках да ви хвърля едно око. Прецених, че не е изключено някой в „Брейкбилс“ да ми крои шапка — от време на време имам интуиция за бъдещето. Явно съм бил прав. Сигурно съм изял не когото трябва — Мартин разтърка длани в сладостно предчувствие. — Това е минало. А сега — ключът.

— Пак го скрихме — обади се Алис. — Като сестра ти Хелън заровихме копчето. Убий ни и никога няма да го откриеш.

— Дръзко си, моето момиче. Да започна ли да късам глави — една по една? Струва ми се, че ще пропеете, преди да се е стигнало дотам.

— Чакай, защо ти е да ни убиваш? — намеси се Куентин. — Да му се не види, ще ти дадем копчето. Само ни остави на мира!

— Бих искал да можеше така, Куентин. Не те будалкам. Но нали виждаш, това място те променя. — Мартин въздъхна и размаха допълнителните си пръсти: представляваха израстъци като бледи паяци. — Затова тъпите овце не искаха земяни да остават тук за дълго. А пък аз стигнах твърде далече. Развих апетит за човешка плът. За къде си се разбързал, Уилям? — Той побутна гърчещия се Пени с обувката си. — Фавните нямат същия вкус.

Уилям. Това сигурно беше истинското име на Пени. Куентин не го знаеше досега.

— Пък и не мога да допусна да се разтърчите насам-натам, мъчейки се да ме детронирате. Това се приравнява на държавна измяна. Не ви ли направи впечатление какво направих с главния ви магьосник? Осакатих го.

— Мартин, ти си задръстен нещастник — спокойно изрече Куентин. — Даже не си струваше, нали? Осъзнаваш ли цялата смешка? Тук си по същата причина като нас. Е, щастлив ли си? Май не!

Разбираш ме, нали? Дори във Филория няма как да се измъкнеш от себе си.

Мартин изръмжа и с един грамаден скок преодоля десетте метра, които ги делиха. В последния миг Куентин се опита да избяга, но чудовището вече бе на гърба му, впило зъби в рамото му, с ръце върху гърдите му. Челюстите на Звяра бяха огромни клещи, гладни за ключицата му, която се счупи с гаден пукот. Въздухът излезе от дробовете му. Куентин много се боеше от болката, но сега установи, че най-страшен е натискът — невероятният, непоносим натиск. Не можеше да диша. Протегна ръце — току-виж избол очите на Мартин с палци или пък му откъснал ушите, — но успя да се добере само до посивялата му коса.

Мартин пъшкаше в ухото му като любовник. От очите на Куентин рукоуха сълзи. Всичко свършваше, това бе големият финал. Изяден жив от Чатуин, заради някакво си копче. Голям майтап. Смяташе, че ще оцелее, но нали всеки смята така?

Натискът изчезна, ушите му звъннаха. Бледите юмруци на Алис стискаха синкавочерния пистолет на Джанет и не трепваха. Стреля още два пъти в ребрата на Мартин, а когато той се обърна към нея — в гърдите му. Пулверизирани частици от костюма и вратовръзката на Звяра се понесоха във въздуха.

Куентин се гмурна напред като риба, излязла на песъчливия бряг. Сега идваше истинската болка. Дясната му ръка не беше плътно прикрепена към тялото. Устата му се изпълни с кръв. Чу как Алис стреля още два пъти. След като патроните свършиха, тя подхвърли пистолета обратно на Джанет.

— Добре. Дай да видим на какво са те научили твоите приятелчета.

Гласът ѝ едва се чу в притихналата пещера, но не личеше да е уплашена. Мартин я разглеждаше с насмешливо любопитство. Тя какво, наистина ли щеше да му се опълчи? Цък-цък-цък: изнизаха се десет дълги секунди.

Когато я връхлетя, Алис беше готова. Нямаше предупреждение: нахвърли ѝ се от раз. Куентин не разбра как тя успя да реагира светкавично, при положение, че той виждаше движенията на Мартин като мъгла, но Звяра се оказа в желязната хватка на кинетично заклинание; краката му патетично риеха въздуха. Алис така го тръшна

на земята, че той чак подскочи. Почти моментално се изправи, изгупа костюма си и пак ѝ се нахвърли. Този път тя отстъпи на една страна като матадор и той профуча покрай нея. Сега Алис се движеше със скоростта на Звяра — по някакъв начин беше ускорила времето си за реакция.

— Не видя откъде ти е дошло, нали? — обърна се тя към Мартин с нараснала увереност. — А това са само фламандски практики. Нищо друго. Още даже не съм стигнала до източните бойни изкуства.

Куентин беше виждал магове, но Алис бе нещо повече: истински майстор. Нямаше представа, че е дръпнала толкова напред. Някога може би щеше да ѝ завиди, но сега изпита само гордост. Това бе неговата Алис. Пясъкът изсъска и се надигна от пода като покров, като рояк разгневени пчели, и се уви около главата на Мартин, мъчейки се да проникне в отворите на очите, устата, носа му. Той неистово заразмахва ръце.

— О, Мартин. — Усмивка озаряваше ъгълчетата на устните ѝ. Тя играеше спектакъл. — Там е проблемът на чудовищата. Кръшкат от лекциите по теория. Никой никога не те е карал да шлифоваш фундаменталните си умения, поне не ти личи...

Заслепен, Мартин налетя право на едно огнено кълбо, което избухна над него. Но Алис не изчака — нямаше време. Устните ѝ не спираха да шават, ръцете ѝ не преставаха с плавните спокойни движения: тя минаваше от една магия към друга. Пясъкът от пода образува безлик стъклен голем, който нанесе три удара на Мартин, преди той да го разбие. Кръглата му английска физиономия беше почервеняла злокобно. Сякаш на плещите му се настани колосална тежест, невидим ярем, който го повали на колене.

Анаис проектира светкавица върху Мартин, а Елиът, Джош и Джанет задружно изпратиха градушка от камъни по гърба му. Стаята се изпълни с мелодичен шепот от напяваните заклинания, но не личеше Мартин да забелязва. Беше съсредоточен изцяло върху Алис. Около нея се материализира фантастична броня, сребриста и прозрачна. Пръстите на Звяра застъргаха по нея. Разлетяха се искри.

— Спектрална броня на Фергюс! — изкрещя тя, дишайки тежко. — Хареса ли ти, а? Много съществени принципи. Усвояват се във втори курс. Обаче ти никога не си се озорвал с учението... Нямаше да изкараш и час в „Брейкбилс“!

Непоносимо бе да я гледаш как се бори сама. Куентин отлепи буза от пясъчния под и се опита да произнесе заклинание, за да отклони вниманието на Мартин, но устните му не можеха да оформят думите. Пръстите му бяха сковани. Объркано заудря с ръце по земята. Никога не беше обичал повече Алис.

След една-две минути бронята изчезна и тя направи нещо, което накара въздуха около Звяра да замръзне и той заприлича на ледена мумия. Даже дрехите му се разпаднаха и той остана гол, като риба на сухо.

Само че бе достатъчно близо, за да сграбчи ръката ѝ. Изведнъж Алис пак се превърна в дребничко уязвимо момиче.

Ала не за дълго. Избълва яростна секвенция от срички и се превърна в белобрада лъвица. С Мартин се сбиха, опитвайки се да впият зъби един в друг. С грамадните си задни крака Алис дереше и кормеше, съскайки сърдито. В следващия миг Звяра се озова в прегръдката на масивна петниста анаконда, сетне Алис се преобразува последователно в орел, мечка и скорпион, чието отровно жило с размера на кран се заби в гърба на Чатуин. Светкавици трещяха. Звяра се преобърна върху Алис и тя се превърна в гъвкава бяла змеица, огромните ѝ крила изплющяха по пясъка. Звяра порасна с нея. Тя го сграбчи в ноктите си и издиша поток от синкав огън в лицето му, като пламък от реактивен самолет.

Той започна да се гърчи. Веждите му бяха опърлени, лицето му бе комично почерняло. Потрепери и за миг утихна. После се съвзе и силно удари Алис с юмрук в лицето.

Тя незабавно възвърна човешкия си облик. От носа ѝ течеше кръв. Мартин се претърколи и се изправи. Макар че беше гол, извади незнайно откъде кърпичка и обърса саждите от лицето си.

— Маmicата му — изпъшка Куентин. — Някой да направи нещо! Помогнете ѝ!

Джанет намери един патрон и стреля, след което запокити пистолета. Той отскочи от главата на Мартин Чатуин, без да му разроши нито един косъм.

— Да ти го начукам! — изкрещя тя.

Мартин пристъпи към Алис. Не! На това трябваше да се сложи край.

— Ей, тъпако! Забрави нещо.

Куентин изплю кръв и прошепна паролата, която Фог му беше дал в нощта на дипломирането. Демонът се разшава и излезе изпод ризата му. Носеше кръгли очилца, затъкнати зад щръкнали уши. Ега ти простотията, какодемон с очила! Застана над него — начетен и сериозен. Не знаеше с кого да се сбие.

— Онзи голия тип! — дрезгаво прошепна Куентин. — Действай! Спаси момичето.

Демонът подскочи на три метра от жертвата си. Финтира наляво и пак наляво, мъчейки се да му строши глезените, преди да се нахвърли право на лицето му. Изнурено, като че ли, за да се оплаче от проблемите, които несправедливо му създават, Мартин хвана литналото демонче и бавно го натъпка в устата си, докато то го дърпаше за косата и бодеше очите му.

Куентин неистово махна с ръка на Алис да бяга, ала тя не го гледаше. Облиза устни и затъкна косата си зад ушите.

Изражението ѝ беше променено. Беше взела решение. С ръце заоформя встъпителните акорди към изключително сложна магия. При звука ѝ Мартин и демончето я погледнаха. Мартин използва случая да извие врата му и да го натъпче докрай в зиналата си паст.

— Така значи. Имаш се за най-голямото чудовище тук, а?

— Недей! — извика Джанет, но Алис не спря. Опитваше се да направи нещо, което беше ясно на всички, само не и на Куентин.

— Не, не, не! — сърдито занарежда Елиът. — Чакай!

— Ти даже не си магьосник, нали, Мартин? А едно нищо и никакво пишлеменце. — Тя сподави риданието си. — Е, не си познал.

Затвори очи и задекламира мащабно Ренесансово заклинание; академична магия, която боравеше с огромни енергии. Всичко се изписа на лицето ѝ: надигаше се от душата ѝ, избиваше на повърхността. Куентин недоумяваше каква ще е ползата, но след миг осъзна, че не заклинанието е важно. А страничните ефекти.

Запъпли, готов на всичко, за да отиде при нея. Не се интересуваше дали ще умре.

— Не! Не!

Синкавият огън заструи от пръстите ѝ, неумолимо се плъзна по нейните длани и китки. Озари лицето ѝ. Алис отвори очи и се огледа захласнато.

— Аз пламтя. — Тонът ѝ бе почти делничен. — Не мислех... аз горя. — От гърдите ѝ се надигна писък — може би на агония, а може би на екстаз. — Аз горя! О, Господи! О, Куентин, аз горя! Изгаря ме!

Алис се отдръпна, без да откъсва поглед от ръцете си. Синкавият пламък беше стигнал до рамената ѝ. Не поглъщаше плътта ѝ, а я заменяше с огън. Алис спря да говори и застана все по-високо и по-високо. Когато огънят обхвана шията ѝ, тя отметна глава и широко отвори уста, но оттам не излезе звук.

Огънят остави след себе си нова Алис — по-малка и направена от нещо като нажежено стъкло, току-що извадено от пещта. Пещерата се изпълни със светлина. Още преди преображението да завърши, Алис се издигна във въздуха. Сега тя беше чист пламък, от лицето ѝ струеше онази лудост, присъща на съществата, които не са нито живи, нито мъртви.

Духът, заменил Алис — наричаше се нифин — ги гледаше безучастно с яростни и безумни празни сапфирени очи. Въпреки цялата си сила тя изглеждаше деликатна като венецианско огледало. През мъглата на агонията Куентин я наблюдаваше с академичен интерес. Нямаше ги страха, любовта, мъката — само една безгранична болка.

Тя не беше Алис. Тя беше праведен ангел на унищожението. Бе синкава, гола, с изражение на неудържима веселост.

Куентин беше спрял да диша. Алис покръжа около Звяра, нажежена от очакване. В последния миг той сякаш усети, че работата му е спукана, и мълниеносно се стрелна назад, но дори така, се доказва твърде бавен. Ангелът го стисна за посивялата консервативна подстрижка и с хрущене откъсна главата на Мартин Чатуин от врата му.

Нещо немислимо се бе случило, но умореният Куентин не можеше да го осмисли. Светът, какъвто го познаваше, вече не съществуваше. Каква срамота, че чистият бял и прохладен пясък бе напоен с кръв — неговата и на Пени. Зачуди се, дали Пени е още жив. Зачуди се, дали въобще е възможно да издъхнеш. Искаше да заспи и никога да не се събуди.

Чу тътренето на скъпа кожена обувка и Елиът се извиси над него, после отмина.

Нейде от времето и пространството долетя гласът на Амбра. Дъртата гадина още не беше сдала багажа. Или пък само си въобразяваше?

— Спечелихте — изблея Амбра от сенките. — Вземи наградата си, юнако.

Елиът взе златната царска корона. С нечленоразделен крясък я запокити като диск в тъмнината. Последната мечта на Куентин умря. Алис беше изчезнала. Той припадна или умря: едно от двете.

ЧЕТВЪРТА КНИГА

Обителта

Куентин се събуди в красива бяла стая. За секунда, час, седмица — му се стори, че е в „Брейкбилс“, а после, че е в Антарктика. После видя, че прозорецът е отворен и тежки зелени пердета се издуват от подухващия топъл летен ветрец. Значи Антарктика отпаднаше. Загледа се в тавана, понесен във вихъра на космически ментални потоци. Нямаше капка любопитство къде е и как се е озовал тук. Наслаждаваше се на незначителни подробности: слънчевата светлина, уханието на чисти чаршафи, отрязъка синева през прозореца, белосания таван. Беше жив.

— В съзнание ли си?

Жена с конско тяло се подаде в стаята. Ефектът бе изненадващо неизненадващ. Яка жена с почерняла от слънцето кожа и къса кестенява коса, която случайно бе прикрепена към шасито на стройна черна кобилка.

Куентин се прокашля. Устата му беше страшно пресъхнала, затова само кимна.

— Оздравяването ти почти е приключило — рече кентавърката и изящно, и целенасочено започна бавния процес по обръщането си към коридора. — Спа шест месеца и два дена — добави тя, преди да изчезне.

Куентин се опита да задържи чувството на блаженство, но то се разсея.

Тези шест месеца практически му се губеха — стремително изтляващо впечатление за сини гълбини и сложни омагьосани сънища. Само че спомените му за Гробницата на Амбра бяха пределно ясни. Логично бе да се очаква, че онзи ден (или е било нощ?) ще потъне в забрава или поне ще бъде обгърнат от милостива посттравматична мъгла. Нищо подобно! Спомняше си го със съвършено качество на

изображението, с пълна сила, от всеки ъгъл — до мига, в който припадна.

От шока не му остана въздух. Сякаш челюстите на Звяра непрекъснато се забиваха в гърдите му. Беше безпомощен. Лежеше и хълцаше до примаяване. Немощното му тяло се тресеше от спазми. Издаваше звуци, които не бе чувал от човешко същество. Зарови лице в пълната със слама боцкаща възглавка и я намокри със сълзи и сополи. Тя беше умряла за него, за всички, и никога нямаше да се върне.

Беше му непосилно да осмисли случилото се. Можеше само да го преиграва, сякаш не бе изключено да получи друг резултат или пък да намали болката. Но при всяко разиграване му се искаше да умре. Израненото му недоизлекувано тяло го болеше навсякъде, сякаш скелетът му беше насинен, но Куентин жадуваше да го боли по-силно. Не знаеше къде ще се дене в свят, позволил да се случи такава злина. Кофти скапан, смотан свят, край, късам с тебе.

Със скръбта се появи гняв. Какво си бяха въобразявали? Детска тайфа да участва в гражданска война на непозната земя? Алис беше мъртва, Фен също, вероятно и Пени, а най-лошото бе, че той опропасти всичките. Той им каза, че е време да заминават за Филория. Той наду рога и призова Звяра. Алис дойде заради него, за да го опази. Но той не я опази.

Кентаврите го гледаха с рибешко равнодушие как се скъсва от плач. През следващите няколко дена научи, че се намира в манастир или нещо подобно. Снизходително му обясниха, че тук не се извършват богослужения, а се осъществява опит за достигане на абсолютен израз или въплъщение на безкрайно чистите горски ценности на кентавърството, които Куентин не би могъл да се надява да проумее с елементарното си човешко мозъче. От кентаврите определено лъхаше нещо германско. Те доста нетактично му намекнаха, че считат хората за низши създания. Не че били виновни. Просто били инвалиди, които зловеща съдба е лишила от полагаемите им се копита. Кентаврите се отнасяха към Куентин със съжаление, омекотено от почти тотално отсъствие на интерес. Изглежда, постоянно ги беше страх, че той ще се прекатури.

Не си спомняха точно как се е озовал при тях. Куентин притисна лечителката си, ужасно сериозна кентавърка с името Елша Хвойна

Жълдъка Алисоуханна, и тя изчопли, че някакви необичайно мърляви и дрипави човеци го донесли на криво-ляво стъкмена носилка. Той бил в дълбок шок, гърдният му кош бил смазан, а едната ръка зле изкълчена и практически откачена от рамото. Кентаврите ненавиждали подобни патологии, но чувствали каква услуга са им направили човеците, като са ги отървали от Мартин Чатуин. Постарали се да им помогнат. Човеците останали месец, може би два, докато кентаврите плетели дълбоки мрежи от дървесни магии около оскверненото и поругано Куентиново тяло. След като не показал признаци, че ще се оправи или поне ще се свести, човеците неохотно си заминали.

Сигурно трябваше да се разсърди, че са го зарязали във Филория. Вместо това изпитваше топло подличко облекчение. Би потънал вдън земя от срам, ако застанеше сега пред тях. Щом не успя да умре, поне го очакваше пълна изолация и навеки изгубен във Филория.

Все още бе немощен — празна черупка, изчегъркана с груба вилица. Много време прекарваше в леглото, давайки отмора на атрофиралите си мускули. Организмът му се възстановяваше бързо, умът му се нуждаеше от проветряване. Скоро започна да излиза навън. Отрязан от миналото, от всичко и всички, той имаше усещането, че е безпльтен призрак. Манастирът — кентаврите го наричаха Обителта — представляваше каменни колони, избуяли дървета и широки поддържани пътеки, по които Куентин бродеше. Мъчеше го вълчи апетит и макар че кентаврите бяха строги вегетарианци, те се оказаха магьосници на салатата. На обед сервираха огромни дървени корита, препълнени със спанак, маруля, листенца и дръжки на глухарчета, залети със зехтин и фино овкусени. Откри кентавърските бани — шест дълбоки правоъгълни басейна с различна температура, които му напомняха за римските бани в къщата на Алис.

Съзнанието му беше заледено езерце, което още малко и щеше да се разтопи. Пристъпяше съвсем леко по него — коричката му беше опасно хлъзгава и един господ знае колко изтъняла. Да пропадне в него, значеше потапяне в студена и мрачна отпадъчна вода с настървени зъбати риби. Рибите бяха спомените. Той искаше да ги скрие някъде и да забрави къде ги е скрил, само че не можеше. Ледът се пропукваше в най-невероятни моменти: когато една пухкава говореща катерица го погледна загадъчно, когато една кентавърка се показва необикновено добра към него, когато зърна лицето си в

огледалото. Нещо отвратително и гущерско се надигаше отдолу, очите му се насълзяваха и той се изтръгваше от хватката му.

Тъгата по Алис му разкриваше нови и нови измерения. Сякаш само за нея бе имал очи, само нея бе обичал истински през онези последни часове. Сега я нямаше, а животът се простираше пред него като ялов безсмислен послепис.

Първите няколко седмици след възкресението, дълбока болка прорязваше гърдите и рамото му, но тя позаглъхна, след като се изтърколиха още няколко седмици. Отначало с потрес, а после с възхита установи, че кентаврите са заменили кожата и липсващата мускулна тъкан с нещо, което силно приличаше на тъмно дърво. Две трети от ключицата му и по-голямата част от дясната плешка и бицепса сега се състояха от гладко полирано плодно дърво — череша може би, или пък ябълка. Новата тъкан бе напълно безчувствена — той чукаше по нея с кокалчета и не усещаше нищо, но затова пък се огъваше, когато и накъдето бе нужно, и се сливаше съвсем гладко с естествената му плът. Харесваше му. Дясното му коляно сега също бе от дърво. Не се сецаше кога го е наранил. Кой знае, може би се бе случило по пътя за насам.

Имаше още една промяна: косата му бе напълно побеляла, дори веждите — като героя на Едгар Алън По от „Спускане в Маелстриъм“. Сякаш носеше перука.

Гледаше да не стои със скръстени ръце. Упражняваше се с лък на едно широко буренясало стрелбище. Чат-пат караше един млад кентавър да му преподава наченките на ездаческото изкуство и фехтовката в името на физиотерапията. Понякога се преструваше, че се фехтува с Мартин Чатуин, понякога не — така или иначе никога не победи партньора си. Един малък контингент от говорещи животинки — язовец и няколко едрички заека, бе открил присъствието на Куентин в Обителта. Развълнувани от гледката и миризмата на човек, и то землянин, те си набиха в главите, че е следващият цар на Филория, а когато той гневно настоя, че е изгубил всякакъв интерес към подобна амбиция, му лепнаха прякора „Цар по неволя“. Оставяха под прозорците му приношения от орехи и зеле и изработиха с лапичките си коронки от вейки, украсени с кварцови камъчета.

Малко стадо от неопитомени коне бродеше на воля по широките ливади на Обителта. Отначало Куентин ги взе просто за домашни

любимци, но нещата се оказаха по-сложни. Кентаврите редовно се сношаваха с тях — открито и шумно.

Куентин беше открил мижавите си лични вещи на купчинки край стената. Подреди ги в скрина, те се побраха точно в едно от петте му чекмеджета. В стаята му също така имаше очукано старо бюро, боядисано в бяло и светлозелено, и един ден Куентин се разтършува из изкорубените му чекмедженца, за да види не е ли останала диря от предишните обитатели на стаята. Наред с какви ли не причудливи копчета, изсушени кестени и хитинови обвивки на екзотични филорийски насекоми, Куентин намери два плика. И една изсъхнала жилава листна клонка.

Пликовете бяха дебели, направени от грубата избелена хартия на кентаврите. На единия, името му беше написано с изискан калиграфски почерк. Куентин позна почерка на Елиът. Главата му се замая, наложи се да поседне.

Вътре имаше бележка, навита около смачканите изсъхнали останки на една-единствена цигара „Мерит — ултра леки“:

„Скъпи Куентин,

Адски се озорихме, докато те измъкнем от оная тъмница. Ричард най-сетне се появи, за което май трябва да сме благодарни, но бог ми е свидетел, ми и де да го удуша.

Куентин, искахме да останем, но беше трудно и с всеки изминал ден по-трудно ставаше. Кентаврите те отписаха, но ако четеш писмото, значи в крайна сметка си се събудил. Съжалявам за всичко. Знаем, че и с тебе е така. Казах, че не се нуждаем от семейство, за да бъда този, който съм, но излезе, че съм грешал. Ти ми беше семейство.

Ще се срещнем пак.

Е.“

В другия плик имаше овехтяла тетрадка с измачкани ъгълчета. Куентин мигновено я позна, въпреки че не я беше виждал от един мразовит ноемврийски следобед преди шест години. Със студен бистър ум седна на леглото и отгърна „Магьосниците“.

Книгата беше разочароващо кратка, може би около петдесет ръкописни страници, някои омачкани и повредени, а и това не беше обичайният чистосърдечен стил на Пловър. Тази проза бе по-груба, весела и дяволита, и си личеше, че е написана набързо: гъмжеше от правописни грешки и липсващи думи. Причината ставаше ясна от първия абзац — авторът не беше Кристофър Пловър, а човек, който действително е бил във „Филория и отвъд“. Този човек бе Джейн Чатуин. Повествованието на „Магьосниците“ започваше непосредствено от края на „Блуждаещата дюна“, след като Джейн, най-малката Чатуин, и сестра ѝ Хелън (наречена „тази праведна интригантка“) се скарали, понеже Хелън скрила вълшебните копчета. Джейн не успяла да ги открие и била принудена да изчака, но покана от Филория не пристигала. Тя, братята и сестрите ѝ изглеждали обречени да прекарат живота си на Земята като обикновени деца. Сигурно така било редно — в крайна сметка повечето деца изобщо не стигали до Филория — обаче това не ѝ се струвало честно. Тя била ходила само веднъж до Филория, а другите — два пъти.

Да не говорим, че Мартин още отсъствал. Родителите им отдавна престанали да се надяват, но децата не. Нощем често се събирали в нечие легло и шепнешком се чудели какви ли приключения е изживял той във Филория и кога ли най-сетне ще се прибере при тях — защото не се съмнявали, че един ден това ще стане.

Минали години. Джейн навършила тринайсет, възрастта, на която Мартин изчезнал, когато дошъл призив. Навестил я един трудолюбив и услужлив таралеж на име Бодливко, който ѝ помогнал да извади копчетата от дъното на кладенеца, където Хелън ги била пуснала със старата кутия за пури. Можела да си избере кой да дойде с нея, но вместо това Джейн сама се завърнала във Филория: единственият Чатуин, който проникнал в другия свят без брат или сестра да му прави компания.

Заварила страната продухвана от мощни вихри. Изобщо не спирало да духа. Отначало било забавно и всички пускали хвърчила, а в кралския двор в Беловръх излязла нова мода: ефирно облекло, което се издувало от вятъра. Само че лека-полека вихрите станали безжалостни. Птичките се уморили да им се съпротивляват, дърветата се лишили от листата си и започнали да роптаят, косите на всички

били разчорлени. Даже при залостени врати и прозорци се чували стоновете на вятъра.

Неколцина орли, грифони и пегаси се понесли с него, убедени, че ще ги отведе във фантастична страна, по-магическа даже от Филория. Завърнали се след седмица от противоположната посока — гладни, разрошени и обрулени. Отказали да обсъждат какви чудесии са видели.

Джейн препасала рапира, прибрала косата си на кок и самичка се отправила към Здрачната гора, по следите на вихрите, решена да намери източника им. Скоро се натъкнала на Амбра на една поляна. Тя била ранена и много объркана. Разказала ѝ за преображението на Мартин, за опитите си да го изпъди, които завършили със смъртта на Умбра. Провели военно съвещание.

С гръмовно блеене Амбра призовала Удобния кон, възседнали широкия му кадифен гръб и се отправили към джуджетата. В най-добрия случай те били двойни играчи и никога не си сътрудничели с когото и да било, но сега били убедени, че Мартин е опасен, а освен това вятърът отвявал горния слой пръст от любимите им подземни лабиринти. Специално за Джейн изработили сребърен джобен часовник, произведение на ненадминато майсторство. С него тя можела да контролира потока на самото време — да го превърта напред, назад, да го ускорява, да го забавя — както ѝ е угодно. Джейн и Амбра си тръгнали с часовника, клатейки глави. Честно казано, нямало как да знаеш какво ще измислят тези джуджета. Щом са могли да построят машина на времето, защо не са поели владичеството на цялото царство? Навярно просто не ги е влечало.

Книгата свършваше тук. Долу последната страница беше подписана от самата Джейн.

— Къде е тук кулминацията? — възропта Куентин на глас.

— Истината невинаги дава добър материал за романи, нали? Смятам, че моята история все пак запълва някои празноти. Ако се понапънеш, и сам можеш да досглобиш останалото.

Куентин практически излезе от кожата си — или това, което беше останало от нея. Дребничка хубава жена с тъмнокестенява коса и бяла кожа се беше настанила върху бюрото, кръстосала дългите си крака.

— Постарах се да се появя ефектно.

Носеше кафява пелерина и сива пътническа рокля, цепната отстрани, за да покаже малко крак. Нямахте грешка: това бе лекарката, жената, посетила го в лечебницата. Само че тя въобще не беше тази, която беше.

— Ти си Джейн Чатуин, нали?

Тя весело се усмихна и кимна.

— Ако желаеш, мога да ти дам автограф. — Посочи му ръкописа. — Представи си неговата стойност. Понякога ми иде да цъфна на някое от събранията на феновете на поредицата, просто за да видя какво ще се случи.

Куентин положи ръкописа на леглото. При първата им среща беше много млад, но вече не бе. Както би се изразил брат ѝ Мартин: „Олеле, колко си пораснал!“ Усмивката ѝ не беше неустоима както някога.

— Също така ти беше и Наблюдателката, нали?

— Бях и съм. — Без да става, тя изобрази реверанс. — Бих могла да се оттегля, след като Мартин вече намери своя край. Макар че едва сега започнах да се забавлявам.

На Куентин не му беше до усмивки. Не знаеше какво точно чувства.

Джейн притихна. Присъствието ѝ беше толкова натоварено с магия, значение и история, че тя само дете не сияеше. Като си помисли човек, че е разговаряла със самия Пловър и му е разказала романите, с които Куентин беше отраснал... Цикличността беше зашеметяваща.

Слънцето залязваше и обагреше бялата завивка на леглото с приглушено розово-оранжево. Ръбовете изглеждаха омекотени от здрача.

— В това няма смисъл — каза той. Никога не му се бе случвало да е равнодушен към женски прелести. — Щом си била Наблюдателката, защо си спирала времето и тем подобни?

Тя криво се усмихна и извади от пелерината си сребърен часовник, дебел и кръгъл като нар.

— Тази джунджурия не вървеше с указания за употреба. Научих как работи по метода на пробата и грешката, а някои грешки за малко да ми изядат главата. По-конкретно, един следобед... — Джейн се намръщи. Акцентът ѝ беше досущ като на Мартин. — Читателите ги

възприеха неправилно, а Пловър украси всичко. Този човек имаше въображение за десетима.

Тя разтърси глава, сякаш необузданите фантазии на Пловър бяха най-невероятната част.

— Освен това бях на тринайсет, когато започнах. Изобщо няха магическа подготовка. Трябваше самостоятелно да усвоявам основите.

— Значи всички дела на Наблюдателката...

— Много от тях се случиха в действителност. Само че внимавах. Наблюдателката никога не уби когото и да е. Работата ми беше да спра Мартин и вършех каквото трябва. Дори дърветата — часовници. — Джейн изсумтя скръбно. — Те бяха брилянтно хрумване. Най-забавното е, че Мартин се страхуваше от тях. Не разбираше смисъла им, а всъщност нямаше какво да се разбира.

За момент лицето ѝ загуби овладяното си изражение, но само за момент. Очите ѝ се наляха със сълзи и тя бързо примигна.

— Повтарям си, че го загубихме още първата вечер, когато навлезе в дъбравата. После той не беше на себе си. Загина много отдавна. Само аз останах от Чатуинови. Той беше чудовище, но също така и единственият ми роднина.

— А ние го убихме — студено обобща Куентин. Сърцето му тръпнеше.

Чувството, което се затрудни да определи преди малко, се проясни: гняв. Тази жена ги беше използвала, използвала ги беше като играчки! Е, някои играчки се бяха счупили, но какво от това? Значи такава била цялата работа. Манипулира го, изпрати го с останалите във Филория като оръжие срещу Мартин. Беше се погрижила той да стигне дотам. Сто на сто беше подхвърлила копчето на Лавлейди. Сега всичко бе свършило, а Алис беше мъртва.

Куентин се изправи. Прохладен ветрец с мирис на трева разклащаше зелените пердета.

— Да — предпазливо отвърна Джейн Чатуин. — Ти го уби. Ние победихме.

— Ние ли? — направо не вярваше на ушите си. Гневът се отприщи. Мъката и вината го смазаха. Ледът се пропука. Езерцето вреше и кипеше. — Ние ли? В джоба си имаш машина на времето, а ми философстваш как сме победили? Страхотен номер ни погоди, Джейн или която и да си там. Мислехме, че ще изживеем

приключение, а то се оказа самоубийствена мисия и сега приятелите ми са мъртви. Алис е мъртва. — Буца заседна в гърлото му. — И ти ще ми философстваш!

— Съжалявам за Алис. — Джейн сведе очи.

— Съжаляваш, значи! — Тази жена бе просто невероятна. — Добре. Покажи ми колко съжаляваш. Върни ме назад във времето с часовника. Хайде да оправим тази каша.

— Не, Куентин — изключително сериозно отвърна тя. — Не можем да се върнем.

— Как да не можем? Можем! Можем и ще го направим!

Държеше ѝ висок тон и я пронизваше с поглед, сякаш така щеше да упражни върху нея натиск. Тя трябваше да се подчини! И ако не успееше с дума, щеше да прибегне към крути мерки. Беше дребничка и като изключим часовника, Куентин се обзалагаше, че е два пъти по-добър магьосник от нея.

Джейн тъжно поклати глава.

— Разбери. Аз съм вещица, не бог. Толкова пъти се опитвах. По толкова различни линии се връщах назад във времето. Колко много хора съм изпращала да надвият Мартин. Куентин, хайде да не ти изнасям лекция върху практическите въпроси на хронологическата манипулация. Промениш ли една променлива, променяш всички останали. Да не мислиш, че си първият, който се изправя срещу Мартин в онази пещера? Да не мислиш, че за пръв път се изправяш срещу него? Тази битка се водеше непрекъснато. Какво ли само не опитвах. Всички други загиваха. И аз превъртах ли, превъртах назад часовника.

Колкото и зле да е било, колкото и зле да е, това е най-добрият ми резултат. Куентин, само ти и твоите приятели го спряхте. Вие единствени. Така и ще си остане. Няма да рискувам да загубя придобитото.

Куентин скръсти ръце. Гърбът му се беше изопнал. Практически вибрираше от ярост.

— Ще се върнем много назад, до... времето преди „Светът в стената“! Ще го спрем преди началото на историята. Ще намерим вариант, в който той даже не заминава за Филория.

— Опитвала съм, Куентин! Опитвала съм! — Джейн го удари на молба. — Хиляда пъти съм опитвала, но той все попада там. Уморена

съм. Знам, че загуби Алис. Аз пък загубих брат си. Омръзна ми да се боря с чудовището, което някога беше Мартин.

Изведнъж тя придоби много уморен вид, погледът ѝ се разфокусира, сякаш виждаше някакъв непознат свят, в който никога нямаше да проникне.

Гърдите на Куентин се надигаха бурно. Направи скок, но тя предугади движението му. Беше бърз, но тя беше още побърза. Може би този епизод се бе разигравал и в друга времева линия, а може да е бил прозрачен. Джейн се извъртя на пета и метна с все сили часовника в стената. Той издрънка като портмоне с монети и се размаза като презрял плод. Крехкият кристален циферблат се разби, чаркове и зъбци се пръснаха по пода като скъсан наниз бисери.

Запъхтяна, Джейн предизвикателно се обърна към него. Куентин се втренчи в счупеното часовникарско изделие.

— Край. Време е да живеем с каквото имаме и да оплачем каквото сме загубили. Ще ми се да ти бях казала повече, преди да е станало непоправимо късно, обаче се нуждаех от теб прекалено силно, за да ти доверя истината.

Положи длани върху страните му, притегли лицето му към своето и го целуна по челото.

— Опитай се да не съдиш Мартин сурово — рече тя от прага. Навън се беше стъмнило. — Пловър непрекъснато го взимаше на подбив и мисля, че той така стигна до Филория. Иначе защо ще пропълзи в дядовия часовник? Търсел, е къде да се скрие.

И тя изчезна в тихата пролетна вечер.

Куентин постоя, загледан в здрача, и отиде да затвори. Парченца от счупения часовник изхрущяха под нозете му. Погледна тетрадката върху коравото кентавърско легло. Между страниците ѝ бе затъкната бележка — същата, която вятърът изтръгна от ръцете му първия път, когато се опита да я прочете. Тя гласеше следното:

„ИЗНЕНАДА!“

Седна. Сега имаше отговорите, но те не правеха нещата по-лесни или по-прости. Не му помагаша. Замисли се за Алис, за бедния глупав Пени, за клетия Елиът. И за онова нещастно копеле Мартин Чатуин.

Най-сетне схвана, че всичко е правил погрешно. Изобщо не е бивало да идва тук и да се влюбва в Алис. Не е трябвало да постъпва в „Брейкбилс“, а да си остане в истинския свят, в Бруклин, където да се оправя с депресията си и с недоволството от света в изтърканото ежедневие. Нямахше да срещне Алис, но тя поне щеше да бъде жива някъде. Можел е да изкара тъжния си пропилян живот с филми, книги, мастурбация и алкохол, като всеки друг. Никога нямахше да узнае що за ужас е да получиш това, което си мислиш, че искаш. Щеше да спести на себе си и на другите цената. Това бе поуката от историята на Мартин Чатуин. Можеш да изживееш мечтите си, но това може да те превърне в чудовище. По-добре не мърдай от къщи и прави фокуси с карти в спалнята.

Разбира се, отчасти и Джейн носеше вина. Непрекъснато го беше изкушавала. Е, втори път нямахше да падне в капана. Никой нямахше да го прави на маймуна. Номерът беше да не искаш нищо. Това беше сила. Това беше кураж: куражът никого да не обичаш и на нищо да не се надяваш.

През следващите седмици новият Куентин — с побелялата коса и дървеното рамо на Пинокио — поднови магическите си занятия. Сега търсеше контрол. Искаше да бъде недосегаем. В малката си стаичка Куентин упражняваше заклинания, за които преди не му стигаше време или пък дързост. Вълшебствата му набираха мощ, точност и лекота. Пръстите му оставяха във въздуха огнени дири, искри и неоновы петна, които пращяха, съскаха и бяха прекалено ярки, за да се вираш в тях. Мозъкът му сияеше в студен, нетраен триумф. Това е търсил Пени, когато се е усамотил в Мейн, а ето че Куентин го постигаше. Едва когато се научи да контролира човешките си емоции, облада свръхчовешка сила.

Разбра как Маяковски е изпълнявал някои от подвизите, които толкова го смущаваха. Поправи грешките, които бе допуснал в полета си към Луната, а в памет на Алис изолира един — единствен протон и дори успя да осъществи върху него наблюдение — напук на Хайзенберг^[1]. Уби и съживи шест мишки, намесвайки се в свещената мистерия на живота и смъртта.

Юни узря в юли, а после повехна и се съсухри в август. Една сутрин Куентин се събуди рано и видя, че хладна мъгла обгръща ливадата. Сред нея, грамаден и ефирен, стоеше бял елен. Той си

щипваше тревица с малката си муцуна, накланяйки огромните си рога. Ушите му бяха големи и клепнали. Надигна глава, когато Куентин се показва на прозореца, разбирайки, че е наблюдаван, пое нататък по ливадата и без да бърза, се скри от погледа му. Куентин се начумери. Легна си отново, ала не можа да заспи.

По-късно през деня потърси Елша Хвойна Жълъдка Алисоуханна. Завари я да се труди на сложен стан с големината на жилищна стая, предназначен да оползотвори мощта на мускулестите ѝ крака и деликатните манипулации на нейните човешки пръсти.

— Животното търсач — рече тя, без да спира да тъче. — Рядка гледка. Несъмнено са го привлекли положителните енергии, излъчвани от нашите висши ценности. Предложило е облика си на някой кентавър, а ти си бил наблизо и си имал щастието да го зърнеш.

Животното търсач от „Момичето, което измерваше времето“. Така изглеждало, значи. Някак си беше очаквал нещо по-свирепо. Куентин погали Жълъдка по лъскавата черна задница и си тръгна. Знаеше какво трябва да направи.

Същата нощ извади листната клонка, която беше намерил в бюрото. Същата клонка затулваше лицето на Звяра. Сега тя беше мъртва и изсъхнала, но листенцата ѝ още бяха маслиненозелени и жилави. Забоде навън твърдото стъбло във влажната почва и го укрепил с купчинка пръст, за да не падне.

На следващата сутрин се събуди и видя пред прозореца си избуялото дърво. В ствола му личеше циферблатът на тиктакащ часовник. Постави ръка върху коравия сивкав ствол, върху хладната прашна кора, и я отпусна. Времето му тук бе приключило. Събра едни от вещите си, други остави, взе лък и колчан със стрели от бараката до стрелбището, освободи един кон от неопитоменото секс стадо на кентаврите и напусна Обителта.

[1] Вернер Карл Хайзенберг (1901–1976 г.) е немски физик, един от основоположниците на квантовата механика. — Бел.ред. ↑

Белият елен

Ловът на Животното търсач го отведе до поречието на необятното Северно тресавище, а после на юг, в подножието на Голямата къпина, после пак на север, порейки на запад през Здрачната гора, където нежно блъбукаше Долно Пенливо. Все едно посещаваше места от своите сънища. Пиеше от потоците, спеше на земята и ядеше печен дивеч, който сам си улавяше — беше станал приличен стрелец, а когато не му вървеше с лъка и стрелите, малко нечестно си помагаше с магия.

Неуморно яздеше нежната дореста кобила, която изглежда не съжаляваше, че е зарязала кентаврите. Съзнанието на Куентин беше изпразнено от мисли, както гората и полята бяха изпразнени от хора. Езерцето в главата му отново беше замръзнало и този път ледът беше дебел трийсет сантиметра. В най-добрите му дни минаваха часове, без да се сети за Алис.

Мислеше ли, то беше за белия елен. Сега беше поел на издирване, само че на негово собствено, а не чуждо. Озърташе се за бодливите му рога или за бледите му хълбоци. Знаеше какво върши. За това си мечтаеше непрекъснато в Бруклин. Това беше най-важната му фантазия. Да я осъществи и можеше да затвори книгата завинаги.

Животното търсач го отведе още по-далеч на запад, отвъд планини и долини, за които книгата дори не споменаваше. Преброяваше девствени територии, ала не се спираше да ги изследва или да кръщава върховете. Спусна се по искрящо бяла варовикова скала до ивица черен вулканичен пясък на брега на едно голямо, неоткрито море. Щом зърна преследвача си, еленът се понесе върху прибой като върху суша. Прехвърляше се от вълна на вълна, от гребен на гребен, сякаш скачаше от скала на скала — с навирени рога, с морска пяна в ноздрите.

Куентин въздъхна. На идния ден продаде нежната кобила и подири брод през Западното море.

Нае едномачтово корабче, управлявано от трима мълчаливи братя и тяхната едра, загоряла от слънцето сестра, които изпаднаха в благоговение пред неговите дървени протези. Две седмици изкараха във весел тропически архипелаг, осеян с мангови мочурища и поляни с овце, за да се запасят със сладка вода (а пък платната все искаха

поправки и кърпене) и продължиха нататък. Подминаха остров, населяван от сърдити, кръвожадни жирафи и едно плаващо животно, което предлагаше допълнителна година живот в замяна на пръст от ръката им (сестрата се съгласи три пъти). Подминаха пищно украсено дървено стълбище, което се виеше надолу в морето, и една млада жена, носеща се върху разтворена книга с габаритите на малък остров. Тези приключения не вдъхнаха на Куентин нищо, което да наподобява удивление или любопитство. Край вече.

След пет седмици слязоха на опърлена от слънцето черна скала и екипажът заплаши с бунт, ако необърнат курса. Куентин ги измери с поглед, блъфтира с магическата си мощ и накрая им увеличи петкратно надницата. Продължиха напред.

Лесно е да се правиш на храбрец, когато по-скоро би умрял, отколкото да отстъпиш. Умората нищо не означава, когато желанието ти е да страдаш.

Куентин никога преди не се беше качвал на платноходка, широка колкото да се завъртиш, но сега се беше източил и почернял като екипажа си. Слънцето стана огромно, солените водни пръски пареха. Всичко вибрираше от електрическо напрежение. Обикновените предмети ставаха източник на необикновени оптически ефекти: радиация, слънчеви петна и корони. Звездите представляваха огнени орбити, видимо сферични, заредени с непонятен смисъл. Мощна златиста светлина прорязваше всичко, сякаш светът бе тънка театрална завеса, зад която грееше великолепно слънце. Еленът все така рипаше пред тях. Най-сетне непознат континент изпълни хоризонта. Вълшебна зима царуваше там, борове растяха гъсто досами брега — солената вода се плискаше в коренищата им. Куентин хвърли котва и нареди на екипажа, който зъзнеше в тънките си тропически дрехи, да чакат седмица и да се връщат, ако той не се появи. Даде им останалото злато, целуна седмопръстата сестра за сбогом, спусна лодката и с гребане отиде на брега. Нарамил лъка на гърба си и се залута из снежната гора. Хубаво му се отрази отново да е самичък.

Животното търсач се показва на третата нощ. Куентин беше вдигнал бивак на една ниска скала с изглед към прозрачно вирче. Точно преди съмнало се събуди и го видя на брега. Отражението му потрепваше, докато пиеше жадно студената вода. Изчака минута, приклепнал на коляно. Това беше. Изпъна тетивата и зареди стрела от

колчана. Помисли си, че прави неща, които не са се случвали даже на Хелън и Рупърт Чатуин. Тази мисъл не му донесе удоволствие. Прицели се в мускулестото дясно бедро на елена и пушна стрелата.

Слава богу, че не засегна артерия. Еленът не се опита да побегне, а клекна на задницата си като наранена котка. От примиреното му изражение Куентин доби впечатление, че му се налага да изтърпява нещо подобно на всеки стотина години. Кръвта му изглеждаше черна в сутрешния сумрак. Не показа страх, когато го доближи. Протегна гъвкавата си шия, здраво захвапа стрелата с белите си зъби и я изтръгна с рязко движение. Изплю я в краката на Куентин.

— Заболя ме — оплака се Животното търсач.

От три дена Куентин не беше разговарял с никого.

— А сега какво? — прегракнало рече той.

— Желания, естествено. Имаш право на три.

— Моят приятел Пени си изгуби ръцете. Върни му ги.

Еленът мигновено се унесе в мисли, зареял поглед.

— Не мога. Съжалявам. Или е мъртъв, или не е в този свят.

Слънцето тъкмо започваше да се показва над тъмния масив от борове. Куентин си пое дълбоко дъх. Студеният въздух миришеше резливо на терпентин.

— Алис. Превърна се в дух — нифин. Върни я.

— Пак не мога.

— Как така не можеш? Това е желание!

— Не аз определям правилата — оправда се Животното търсач и облиза кръвта, която се стичаше по бедрото му. — Като не ти харесва, иди да простреляш някой друг омагьосан елен и тормози него с желанията си.

— Искам правилата да бъдат различни.

Еленът подбели очи.

— Изключено. Приемам първите ти три изцепки за едно желание. Кое е номер две?

Куентин въздъхна. Действително не беше се надявал.

— Плати на екипажа ми. Удвой онова, което им обещах.

— Готово.

— Това е десетократно в сравнение с надницата, за която ги наех, защото я упеторих наскоро.

— Казах „готово“, нали? Давай номер три.

Преди години Куентин си беше намислил какво точно ще си пожелае, ако някога хване златната рибка. Да отпътува за Филория и да остане там завинаги. Но това беше преди много години.

— Върни ме у дома.

Животното търсач тържествено затвори и отвори кръглите си очи. Насочи рогата си към Куентин.

— Готово.

Куентин предположи, че е трябвало да се изрази по-конкретно. Животното търсач би могло да го изпрати в Бруклин, в къщата на родителите му в Честъртън, в „Брейкбилс“ или дори в апартамента в северен Ню Йорк. Само че еленът подходи буквално и Куентин се озова пред последното си полупостоянно жилище, манхатънския апартамент, който делеше с Алис. Никой не забеляза, когато той внезапно се появи на тротоара в късната утрин на един, по всичко личеше, летен ден. Бързо се отдалечи. Даже не можеше да погледне тяхната врата. Лъка и стрелите изхвърли в една боклукчийска кофа.

Беше шок изведнъж да бъдеш обкръжен от толкова много човешки същества. Натрапваха се различни по цвят кожи, дефектните физиономии, дребнавата суета. Може би беше прихванал от снобизма на кентаврите. Отвратителна яхния от аромати — някои органични, други не, щурмува обонянието му. Челната страница на вестника, набавен от деликатесния магазин на ъгъла, го осведоми, че е отсъствал от Земята малко повече от две години.

Трябваше да се обади на родителите си. Фог сигурно им е замазал очите с някакви обяснения, но все пак. Едва не се усмихна. Какъв ли коментар щяха да измислят за косата му? Щеше да разбере скоро, ала не веднага. Поразходи се, за да се аклиматизира. Сега заклинанията за измъкване на кеш от банкомата бяха детска игра. Избръсна се, подстрига се и си купи дрехи, които не бяха ушити от кентаври и съответно не приличаха на ренесансов костюм. Поглези се. Обядва пържолки в луксозен ресторант и за малко не умря от удоволствие. В три часа пиеше московска водка в един дълъг, затъмнен и празен бар в Чайнатаун, където ходеше с Физиците. Отдавна не беше близвал алкохол. Скоро го налегна дълбока и чиста печал, упоителна и замайваща като наркотик.

Към пет барът започна да се пълни. Към шест вече бе шумно. Куентин тъкмо излизаше, когато забеляза едно стройно и хубаво

момиче с руси къдрици да се гушка с мъж, който приличаше на манекен за бельо. Хал хабер си нямаше кой е моделът, но хубавицата определено беше Анаис.

Това не беше мечтана среща, но може би така бе по-добре. Седнаха отвън на стълбището. Тя опули очи на бялата му коса.

— Кой би повярвал! Измъкнахме се с триста зора. Джош страхотно го биваше. Страхотно. Никога не го бях виждала да прави такива магии. Нещо плуваше под пода, под камъните — като акула, само че всъщност плуваше в камъните. Докопа крака ти.

— Значи това е обяснението. — Куентин ѝ показва дървеното си коляно и тя пак се опули. Алкохолът неимоверно улесняваше общуването. Куентин стоически се беше подготвил за порой от емоции, за кавалерийски щурм от скръб върху беззащитната си душа, но засега подобни ексцесии му бяха спестени.

— А в стените май е имало заклинание и затова сме се движели в кръг. Накрая пак се озовахме в пещерата на Амбър.

— Амбра.

— Това казах. Както и да е, трябваше да го развалим. — Анаис млъкна и махна на гаджето си през прозореца. Сякаш беше разказвала историята толкова пъти, че вече се чувстваше отегчена. — Мъкнехме се нагоре-надолу през цялото време. Нямаше да успеем, ако Ричард не ни беше намерил. Чак да го обикнеш! Направи ни невидими за чудовищата. Практически ни изведе навън. Още имам белег.

Тя заметна полата си, която бездруго не беше от дългите. На гладкото ѝ бедро с бронзов загар имаше дебела, грозна, петнайсетсантиметрова ивица.

Колкото и да е учудващо, Пени оживял — поне за малко. Кентаврите не съумели да възстановят ръцете му, а без ръце той не можел да изпълнява заклинания. В Ничиите земи Пени се отделил от групата, все едно търсел нещо. Спрял пред един висок и тесен каменен дворец, необикновено стар и вехт, и умолително разперил чуканчетата си. Сякаш чакал нещо. След минутка портите на двореца се разтворили. Другите зърнали лавици с книги — топлото тайно книжно сърце на Града. Пени пристъпил напред и портите се затворили след него.

— Можеш ли да повярваш, че изобщо се е случило? Кошмар! Но сега всичко свърши.

Странно, не личеше Анаис да обвинява него или себе си. Беше намерила начин да преживее събитията. А може въобще да не е била засегната. Човек трудно разбираше какво се мъти под тези руси къдрици.

Тя непрекъснато се озърташе за модела на белъо и след малко Куентин се смили и я пусна. Сбогуваха се и се мляснаха по бузите. Не си обещаха да поддържат връзка. Какъв бе смисълът да лъжат на този краен етап от играта? По нейните думи вече всичко беше свършило. Куентин остана на стълбището в топлата лятна вечер, докато не се сети, че хич не желае да се сблъска с Анаис на излизане.

Стъмваше се, а трябваше да пренощува някъде. Би могъл да си намери хотел, но защо да си прави труд? И защо да чака? Беше изоставил почти всичките си притежания във Филория, но с железния ключ на Фог не се беше разделил. Извади го от джоба на чисто новите си джинси, както клечеше на осеяната с боклуци улица в Манхатън, вдъхвайки супения мирис на града. Поднесе го към ухото си и от ключа зазвуча висока нота, сякаш бе камертон. Досега не беше забелязвал. Чувстваше се безбрежно самотен и само мъничко поуплашен.

Куентин стисна ключа в две ръце, затвори очи, отпусна се и се остави да го повлече. Все едно пътуваше с лифт за ски спускане. Ключът отвори невидим шев във въздуха и го ускори през някакво субизмерение към каменната тераса в „Брейкбилс“. Болката от завръщането бе грандиозна, ала неволята бе още по-грандиозна. Имаше да уреди още една работа, а после всичко щеше да приключи завинаги.

Царе и царици

Като младши член на счетоводния отдел при „Плакс-Ко“ консултант Куентин Колдуотър почти нямаше други задължения, освен чат-пат да ходи на събрания и да се държи възпитано с колегите, с които се сблъскваше в асансьора. В редки случаи, когато истински документи успева да се озоват в пощата му или на бюрото му, той им удряше печат, без да ги чете. По една случайност бюрото на Куентин бе необичайно голямо за ново попълнение от неговия ранг, особено предвид младостта му (макар че побелялата коса му придаваше достолепие, несвойствено за годините), неясното образование и съмнителния трудов стаж. Един ден просто цъфна, зае офиса, опразнен от вицепрезидент, три пъти по-възрастен от него, и започна да взема заплата, както и да получава здравни и социални осигуровки (плюс гарантиран шестседмичен отпуск). В замяна на това джиткаше игри на гъзарския компютър, останал от пенсионираното вице.

Само че Куентин не инспирираше негодувание у колегите си, нито пък възбуждаше кой знае какво любопитство. Всички си мислеха, че другите знаят неговата история, а когато тази презумпция биваше оборена, приемаха, че някой горе знае. Ужким Куентин бил суперзвезда в някакъв надъхан европейски университет и владеел свободно сума ти езици. Фирмата беше щастлива да го има за кадър. Щастлива!

Пък и младежът беше приятен, нищо че се държеше малко чалнато. Вероятно беше умен. Изглеждаше умен. При всички положения работеше в счетоводството на „Плакс-Ко“, а в консултантската фирма на „Грънингс Хънсайър Суон“ цареше отборен дух.

Директорът Фог посъветва Куентин да се откаже. Трябвало да си почине, да обмисли нещата, може би да започне психотерапия. Но Куентин се беше напочивал. Беше видял достатъчно от магическия свят, за да му държи влага до гроб, и издигаше между себе си и него бариера, която никаква магия не можеше да разруши. В крайна сметка Фог се оказа прав, въпреки че не му стискаше да превърне в реалност собствения си довод: хората си бяха по-добре без магия, оправяйки се както могат с реалния свят. Навярно имаше такива екземпляри, които можеха да понесат властта на мага и които я заслужават, но Куентин не

бе от тях. Време беше да порасне и да се изправи лице в лице с този факт.

И тъй, Фог го уреди на чиновническа работа във фирма, която въртеше огромни количества магьоснически пари. Куентин се взе на метрото, ползваше асансьора и си поръчваше обяд като останалото човечество — добре де, като онези 0,1 процента най-привилегировано човечество. Поне родителите му бяха доволни. Облекчение беше да кажеш на майка си и баща си с какво си изкарваш хляба, без да ги излъжеш.

„Грънингс Хънсакър Суон“ беше абсолютно всичко, на което се бе надявал — тоест място, където да поминува максимално незабележимо. Кабинетът му беше спокоен и тих, с климатик и наклонени френски прозорци. Офис материалите бяха в изобилие и от първо качество. Можеше да разглежда бизнес планове и търговски отчети колкото му душа иска. В интерес на истината Куентин изпитваше превъзходство над всички, които все още се замотаваха с магия. Той вече не беше магьосник, а мъж; мъжът поема отговорност за постъпките си.

През почивните дни чет нямаха разнообразните безсмислени развлечения, с които истинският свят снабдяваше Куентин. Видеоигри, порно по интернет, лелки в бакалията, които обсъждаха по мобилния си здравословното състояние на своите свекърви, найлонови торбички с щампата на някой супермаркет, заплели се в клоните на дърветата, разгърдени дядковци, които седяха на верандите пред къщите си, огромните авточистачки на синьо-белите автобуси от градския транспорт, премахващи огромни количества дъждовна вода от предното стъкло — напред-назад, напред-назад, напред-назад.

Само това му беше останало и трябваше да му стигне. Като маг той се нареждаше сред сенчестите монарси на света, но абдикира от трона. Свали си короната и я заряза: нека си я сложи следващият глупак. *Le roi est mort*, „Кралят е мъртъв“. Този нов негов живот представляваше своеобразно вълшебство, върховното вълшебство, което щеше да сложи край на всички вълшебства — завинаги.

Един ден, след като покоси няколко различни герои в няколко различни компютърни игри и след като прерови разни уебсайтове, от които хич, ама хич не се интересуваше, Куентин забеляза, че неговият електронен бележник му показва, че има събрание. Беше започнало

преди половин час на един доста отдалечен етаж в корпоративния монолит на „ГХС“. Куентин реши да отиде.

След бърз преглед в компютъра Куентин бе научил, че целта на това конкретно събрание е анализ на реструктурирането на „Плакс-Ко“, което очевидно бе завършило триумфално преди няколко седмици, въпреки че този съдбоносен детайл някак беше убягнал от вниманието му. В дневния ред беше и нов проект, ръководен от група хора, които Куентин никога преди не беше виждал. Улови се, че хвърля погледи на една жена от групата.

Затрудняваше се да прецени какво я откроява, като изключим, че освен него тя единствена не се изказа. Беше с няколко години по-възрастна и не се отличаваше с особена красота. Остър нос, тънки устни, миша коса, дълга до брадичката, с изключително интелигентно изражение, белязано от изключителна досада. Не беше сигурен как разбра; може би по възлестите ѝ пръсти, може би по чертите на лицето ѝ, застинали като маска. Нямаше съмнение коя е: друг възпитаник на „Брейкбилс“ под прикритие в реалния свят. Интригата се заплита, помисли си той.

След събранието хвана един колега — някой си Дан, Дон или нещо подобно — и научи името ѝ. Емили Грийнстрийт. Единствената, неповторимата и опозорената. Момичето, заради което бе умрял братът на Алис.

Ръцете му трепереха, докато натискаше копчетата за асансьора. Уведоми асистентката си, че излиза в болнични до края на следобед. Може би до края на седмицата.

Само че закъсня. Емили Грийнстрийт също го беше видяла, защото още същия ден получи от нея електронно съобщение. На следващата сутрин му беше оставила гласова поща и се беше опитала да постави дистанционно дата за обяд в електронния му бележник. Накрая се докопа до телефонния му номер от списъка на компанията и му пусна следния sms:

„Що отлагаш неизбежното?“

Що не, помисли си той. Само че тя беше права. В действителност не разполагаше с избор. Поискаше ли да го намери,

рано или късно тя щеше да успее. С пораженчески чувства натисна *Приеми* върху поканата за обяд. На следващата седмица се срещнаха в страшно скъп френски ресторант от старата школа, любим на изпълнителните директори на „ГХС“ от незапомнени времена.

Не се оказа чак толкова зле. Устата ѝ не спираше да мели, имаше мършава фигура и толкова изправен гръб, че изглеждаше чуплива. Седнали един срещу друг, почти сами в приглушения кръг от кремави покривки, стъкларии и тежки потракващи сребърни прибори, Куентин и Емили поклюкарстваха за работа. Той едва обелваше по някое име на колега, но тя говореше за двама им. Разказа му за живота си — хубав апартамент в Ийст Сайд, котки. Откриха, че споделят еднакво чувство за черен хумор. По различни пътища бяха открили същата истина: да изживееш детските си фантазии като възрастен означава да си търсиш и получиш белята. Кой би могъл да го знае по-добре от тях: мъжът, гледал как Алис умира, и жената, по същество убила брат ѝ? Поглеждайки я, той виждаше себе си след осем години.

Емили обичаше да си пийва — още нещо общо помежду им. На масата се трупаха чаши от мартини, винени бутилки, чашки за уиски, докато техните мобилни телефони и блекберита безуспешно се опитваха да привлекат вниманието им.

— Я си кажи — почна Емили Грийнстрийт, когато се бяха отрязали достатъчно, за да създадат илюзията за отколешно задушевно познанство. — Липсва ли ти? Магьосничеството?

— Честно мога да заявя, че никога не съм мислил по въпроса. Защо се интересуваш? Ами ти?

— Ами аз... такава. — Тя навигичур от мишата си коса между два пръста. — Разбира се. И двете.

— Съжаляваш ли, че си напуснала „Брейкбилс“?

Емили рязко поклати глава.

— Съжалявам единствено, че не го напуснах по-рано. — Изведнъж се въодушеви и се приведе към него. — Само мисълта ме докарва до нервна лудост. Те са деца, Куентин! С цялата тази мощ! Това, което се случи с мен и Чарли, може да се повтори с всяко едно от тях — всеки ден, всяка минута. И то в далеч по-лош вариант. Цяло чудо е, че това място още съществува. Понякога ми се струва, че трябва да разбия прикритието им, да заведа там истинското

правителство, за да се въведе ред. Учителите и Магическият съд никога няма да си посегнат на привилегиите.

Продължи да мели в същия дух. На Куентин му направи впечатление, че тя никога не казва „Брейкбилс“. Сякаш бяха алкохолици, каращи терапия, които са се окопали с кофеин и с евангелието, казват си колко се радват, че са трезвени, а после разговарят само за алкохол.

— Никога не съм се чувствала в безопасност на онова място. Никога, дори за минутка. Не ти ли е по-спокойно тук, Куентин? В истинския свят?

— Ако наистина искаш да знаеш, напоследък ми е доста чоглаво.

— Тогава защо се отказа? Трябва да си имал причина.

— Бих казал, че подбудите ми бяха безкористни.

— Чак пък? — Тя кокетно изви тънките си вежди. — Разкажи ми.

Куентин ѝ разказа колко дълбоко е бил затънал. Сподели ѝ за Алис и техния общ живот. Когато разкри спецификите около края на Алис, усмивката на Емили изчезна и тя юнашки си сръбна мартини. В края на краищата Чарли също беше станал нифин. Иронията беше ужасна. Ала не го помоли да замълчи.

Куентин очакваше, че когато приключи, тя ще го е намразила, колкото той самият се мрази. Може би даже колкото тя самата се мрази. Вместо това погледът ѝ запрелива от доброта.

— О, Куентин! — възкликна тя и улови ръката му. — Не бива да се обвиняваш, за нищо на света. — Възтясното ѝ лице грееше от съпричастие. — Трябва да проумееш, че цялото зло, цялата тъга произтича от магията. Никой не може да бъде докоснат от толкова много власт, без да се развали. Така се развалих и аз, Куентин. Да се откажа ми беше невероятно трудно. — Тонът ѝ омекна. — Това уби Чарли — тихо прошепна тя. — А също и твоята клета Алис. Рано или късно магията винаги води до злини. Веднъж проумееш ли това, ще разбереш как да си простиш. Ще стане по-лесно. Обещавам ти.

Съжалението ѝ беше като мехлем за израненото му сърце и той желаше да го приеме. Тя му го предлагаше, само трябваше да се пресегне.

Сметката пристигна и Куентин натовари с астрономическата сума корпоративната си карта. Двата бяха толкова пияни, че във

фоайето си помогнаха с обличането на дъждобраните — цял ден не беше спирало да капе. И дума не можеше да става да се връщат в службата. Той не беше във форма, а и вече се стъмняваше. Обядът се беше оказал прекалено дълъг.

Навън под тентата се поколебаха. За миг смешната плоска уста на Емили Грийнстрийт се оказа неочаквано близо до неговата.

— Ела с мен да вечеряш. — Погледът ѝ беше обезоръжаващо прям. — Ела на гости в апартамента ми. Ще ти стотвя.

— Тази вечер няма как — измъкна се той. — Може би следващия път.

— Слушай, Куентин. Знам, ти си мислиш, че не си готов за...

— Не съм готов.

— ... само че никога няма да бъдеш готов. Не и докато не решиш. — Тя го стисна за ръката. — Стига драми, Куентин. Дай да ти помогна. Да си признаеш, че имаш нужда от помощ, не е най-страшното на този свят. Нали?

Нейната доброта го покърти силно. Посвоему добротата е вълшебство. А секс не беше правил, откакто спа с Джанет. Много лесно би било да се отдаде на Емили.

Но не го направи. Емили грешеше — нямаше да си помогне, като стовари вината за смъртта на Алис върху магията. Много мило от нейна страна да го опрости, но за гибелта на Алис бяха отговорни реални личности: той, Джейн Чатуин, самата Алис. И тези хора трябваше да изкупят греха си.

В този миг погледна Емили Грийнстрийт и видя една осъдена душа, сама сред фучаща пустота. Не изглеждаше по-различно от някогашния си любовник Маяковски, сам на Южния полюс. Не беше готов да се присъедини към нея. Но къде другаде да отиде? Как би постъпила Алис?

Измина още един месец. Дойде ноември и Куентин седеше в удобния си офис и зяпаше през прозореца. Отсрещното здание бе значително по-ниско от монолита на „Грънингс Хънсакър Суон“, затова ясно виждаше покрива му, който се състоеше от спретната чакълена алея с бежов цвят около сивата решетка на климатичната инсталация и отоплителните съоръжения. С настъпването на гневната есен климатикът беше замлъкнал, а огромните нагреватели се бяха съживили, изпускаха мъглявини от пара и ги превръщаха в абстрактни

вихрушки: хипнотични, смълчани лениви форми, които никога не секваха и никога не се повтаряха; безсмислени димни сигнали, изпращани от никого на никого. Напоследък Куентин прекарваше много време в съзерцанието им. Асистентката му беше престанала с опитите да му насрочва срещи и събрания.

Внезапно стъкленият прозорец, който заемаше цялата стена, се разби на парченца. Ултрамодерните венециански щори се разкривиха. Нещо дребно, кръгло и много тежко се изтърколи на килима и се блъсна в обувката му: синкаво мраморно топче, „земното кълбо“, с което откриваха мач по уелтърс.

Три души се рееха навън, трийсет етажа над земята.

Джанет изглеждаше поостаряла, което, разбира се, беше вярно, но и по-улегнала. Ирисите на очите ѝ излъчваха виолетова мистична енергия. Гърдите ѝ заплашваха да се изтръгнат от прилепналото черно кожено бюстие. Около нея блестеше сребърен звездопад.

Елиът се беше сдобил с чифт огромни крила, с които пърхаше върху неуловимия ветреца. На главата му се мъдреше златната корона на Филория, която Куентин беше зърнал в пещерата на Амбра. Между Джанет и Елиът се рееше една висока, болезнено мършава жена, с дълга чуплива черна коса, която се стелеше на вълни. Горната част на ръцете ѝ бе увита в черна коприна.

— Привет, Куентин — извика Елиът.

— Здравсти — обади се Джанет.

Другата жена не продума. Нито пък Куентин.

— Заминаваме за Филория — уточни Джанет. — Нуждаем се от още един цар. Двама царе, две царици.

— Не може вечно да се криеш, Куентин. Ела с нас.

Климатикът фучеше, мъчейки се да се справи с нахлулия студен въздух. Някъде в сградата се задейства аларма.

— Този път може и да се получи — каза Елиът. — Мартин го няма. Да не говорим, че така и не разбрахме каква е твоята специалност. Не те ли притеснява?

Куентин ги загледа втренчено. Минаха няколко секунди, докато си възвърна гласа:

— Ами Джош? Питайте него.

— Той е зает с друг проект. — Джанет забели очи. — Смята, че може да използва Ничиите земи, за да стигне до Толкиновата Средна

земя. Наистина вярва, че ще открадне елф.

— Сериозно се замислих дали да не стана кралица — изтърси Елиът. — Във Филория са много разкрепостени. Но в края на краищата правилата са си правила.

Куентин остави чашата с кафе. Толкова отдавна не беше изпитвал други емоции освен тъга, срам и умствено вцепенение, че не разбираше какво се случва сега в него. Предлагаха му нещо, което категорично си бе отказал: надежда. В частица от съзнанието му, което смяташе за мъртво, се породиха усещане. Болеше. Но в същото време искаше тази болка да продължи.

— Защо го правите? — попита ги колебливо. Трябваше да бъде ясен. — След това, което се случи с Алис? Защо ви е да се връщате? Защо искате да ме вземете? Само ще си влошите положението.

— По-лошо от това? — Елиът посочи с брадичка съсипания кабинет.

— Всички знаехме с какво сме се нагърбили — каза Джанет. — Ти и ние. Алис определено знаеше. Даже Пени знаеше. Всички направихме своя избор. А какво толкова ще се случи, ако дойдеш? Побелял си. Не можеш да изглеждаш по-шантаво, отколкото сега.

Куентин се завъртя с лице към тях на ергономичния си офис стол. Облекчение и съжаление прогаряха сърцето му, чувствата се разтапяха и смесваха, превръщайки се в нажежена бяла светлина.

— Проблемът е, че не искам да напускам точно преди раздаването на бонусите.

— Стига си се правил на шут. Всичко свърши. — В усмивката на Джанет имаше непозната топлина, а може би просто не я беше забелязвал? — Всички ти простиха, само ти не. А си толкова назад от нас.

Куентин взе синьото топче и го разгледа.

— И така, няма ме за пет минути, а вие сте изкопали отнякъде си тая дива вещица, непосещавала даже „Брейкбилс“?

— Виж я обаче какви джуки има — ухили се Елиът.

— Да ти го начукам! — каза Джулия.

Куентин въздъхна. Разтърка врата си и се изправи:

— Наложително ли беше да ми чупите прозореца?

— Не — любезно отвърна Елиът.

Куентин отиде до ръба. Парченца счупено стъкло скърцаха под подметките на скъпите му кожени обувки. Наведе се под разкривените щори. Доста време не го беше правил. Разхлаби вратовръзката си, пристъпи в студения зимен въздух и полетя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.